

BANANA
YOSHIMOTO

AMRITA

NGHỆ SĨ
HỘI NHÀ VĂN

Amrita - Banana Yoshimoto

Trần Quang Huy dịch

Nhà xuất bản Hội nhà văn. (Nhã Nam)

Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật: Amurita
(Amrita)

Lời giới thiệu

Tiểu thuyết của Banana Yoshimoto giống như trò Jet-Coaster (trò chơi cảm giác mạnh, người ngồi trên ghế có đai an toàn cà di chuyển với tốc độ cao qua những khúc cua và những đoạn lên xuống rất dốc - ND), một khi đã ngồi lên rồi, ta sẽ bị cuốn đi đến tận cùng với tốc độ của nó. Không phải do kịch tính được đẩy đến cao trào mà do khả năng cảm thụ của nhân vật chính đóng vai trò kể chuyện liên tục hướng về phía trước với một tốc độ đáng sợ, không ngừng cảm nhận thế giới xung quanh. Đó là sự cảm nhận liên tục, không chỉ đối với phong cảnh xung quanh hay những lời nói của người khác mà ngay cả với từng hạt không khí nhỏ nhất hiện diện ở đó. Tất nhiên cũng giống như Jet-Coaster, không phải lúc nào cũng lao đi với tốc độ cao nhất, trong tiểu thuyết của Banana Yoshimoto cũng có những đoạn chậm rãi, thông thả khi đang hướng đến một đỉnh cao. Và sức mạnh để làm được việc đó chính là những xúc

cảm giống như một tứ thơ, kết tinh từ những cảm thụ của nhân vật chính. “Cứ thấy một phụ nữ đứng trong bếp là tôi lại cảm thấy mình sắp nhớ ra một điều gì đó, một điều gì đó thật buồn, như bóp chặt lấy lồng ngực, và nhất định liên quan đến cái chết, đến cả việc tôi được sinh ra trên cõi đời này nữa...” Từng nhịp, từng nhịp cộng hưởng như vậy đưa người đọc cùng lên đến một độ cao, để rồi, khi lao bổ xuống từ độ cao đó, ta cảm thấy một trạng thái không trọng lượng rất đặc trưng của những chiếc Jet-Coaster đang lao đi. Đúng lúc ấy, bên tai người đọc đang trong trạng thái bồng bênh ấy sẽ vang lên một giai điệu chưa từng nghe thấy song lại có gì đó thật thân thương. Sự nhận biết thế giới của nhân vật chính hầu hết đều đi kèm với nỗi buồn, song thanh âm theo gió văng đến bên tai ta, không hiểu sao, lại luôn tràn đầy niềm vui sống. Và thêm đó nữa, nó như một giọng nói đến từ một nơi nào đó thuộc thế giới bên kia.

Sakumi, nhân vật chính của Amrita trong bối cảnh bị mất một phần trí nhớ, song ý thức được sự thiếu hụt ấy, cô nhất định không

để mất cái tôi của mình. Và khi tìm lại được trí nhớ, suy nghĩ của cô là “Sớm mai ra, tôi vẫn muốn mình sẽ thức giấc ở đâu đó”. Những lời này là minh chứng hùng hồn cho sự khẳng định tuyệt đối, giống như tính hướng sáng của hoa hướng dương, mà tác phẩm của Banana Yoshimoto cũng như những chiếc Jet-Coaster đều thể hiện, tức là điểm xuất phát cũng là điểm kết thúc.

Để có được cảm giác lao vút đi và cảm giác bông bênh vốn rất hiếm gặp trong tiểu thuyết hiện đại của Nhật Bản, chắc chắn cần phải bỏ qua một số thứ. Những ai quá bận tâm đến điều này sẽ không thể đi đến ga cuối trên con tàu Amrita (Nước thánh). Nhưng, có lẽ như thế cũng chẳng sao. Vì đó là một chiếc Jet-Coaster ảo mà bất kỳ ai cũng có thể lên hay xuống tùy thích.

Amrita I

Bệnh trầm uất

Tôi thuộc loại thức đêm nên thường chỉ đi ngủ vào lúc tảng sáng và nhất là không bao giờ dậy trước buổi trưa cả. Vậy nên, hôm đó có thể coi là đặc biệt ngoại lệ. Đó là ngày tôi nhận được bưu phẩm đầu tiên của Ryuichiro.

Sáng ấy, thằng em tôi chạy huỳnh huyếch từ đâu đến, bất thành linh mở tung cửa, xộc thẳng vào phòng lay tôi dậy:

- Chị Saku! Dậy! Có bưu phẩm đó!

Tôi uể oải ngồi dậy hỏi:

- Gì thế?

- Có một thùng gửi cho chị. To khủng!

Trông thằng bé hết sức phấn khích, như thể nếu tôi định lơ đi và ngủ tiếp thì nhất định nó sẽ leo ngay lên giường rồi nhảy tung tung cho

kỳ đến lúc tôi phải dậy mới thôi. Biết không còn cách nào khác, tôi đành ra khỏi giường và xuống tầng dưới. Thằng bé cũng bám theo, như hình với bóng.

Trong bếp mẹ tôi đang ngồi ăn bánh mì. Mùi cà phê thơm lừng.

- Mẹ dậy rồi à?

Tôi hỏi.

- Ủ. Con sao vậy? Dậy sớm thế?!

Mẹ tôi ngạc nhiên.

- Cái thằng quỷ này gọi con dậy đây chứ! Mà sao hôm nay nó không đi lớp nhỉ?

- Em bị sốt!

Thằng bé ngồi phịch xuống ghế, với tay lấy bánh mì, miệng lâu bầu.

- Thảo nào, cứ rối rít cả lên.

- Con hồi bé cũng thế đấy. Hễ thấy chộn rộn hơn thường ngày, kiểm tra là y như rằng bị sốt.

Mẹ tôi nói.

- Mọi người đâu cả rồi mẹ?

- Vẫn đang ngủ mà.

- Ô, mới có chín rưỡi nhỉ!

Tôi vừa nói vừa thở dài. Mỗi năm giờ sáng mới đi ngủ, giờ bị đánh thức giữa chừng, đầu óc tôi vẫn còn váng vất.

- Con uống cà phê nhé?

- Vâng.

Tôi ngồi xuống ghế. Ánh mặt trời rọi thẳng vào mặt qua khung cửa sổ. Từng tia nắng

sớm mà lâu lắm tôi mới thấy, rọi như thắm vào người. Và cái dáng mẹ tôi từ phía sau, trong căn bếp buổi sáng sớm hôm ấy, như thu nhỏ lại, trông như một cô bé cấp ba đang giả chơi trò vợ chồng.

Kể ra, mẹ cũng trẻ thật, mới mười chín đã sinh tôi, tức là bằng tuổi tôi bây giờ đã có hai con. Nghe mà sợ.

- Cà phê này con! Ăn chút bánh mì nhé?

Bàn tay cầm cốc đưa cho tôi cũng rất đẹp. Không thể tin rằng đó là bàn tay đã hai mươi mấy năm nội trợ. Tôi yêu mẹ, nhưng luôn cảm thấy có gì đó khó chịu, cảm giác như thể bà đã giấu mọi người tiểu xảo nào đó để một mình trẻ lâu đến vậy. Hồi đi học, trong lớp bao giờ cũng có một cô nàng tuy không xinh nhưng rất có duyên, khiến bọn con trai lớp trên đứng ngồi không yên. Mẹ là một trong số đó. Lấy mẹ lúc mới mười chín, bố tôi khi đó đã bốn mươi. Sau khi sinh tôi và Mayu - em gái tôi, bố tôi đột

quy sau một cơn tai biến mạch máu não và qua đời. Sáu năm trước, mẹ tái giá rồi sinh thêm thằng em tôi nhưng cách đây một năm, mẹ lại ly hôn. Không còn giữ kết cấu chồng - vợ - con truyền thống, nhà tôi trở thành một ngôi nhà trọ. Hiện giờ trong nhà có năm người. Ngoài mẹ tôi, tôi, em trai tôi, còn có cô em họ Mikiko đang ở nhờ và cô Junko - bạn thiếu thời của mẹ tôi, chuyển đến ở cùng sau một chuyện riêng tư.

Rõ là một nhà chẳng giống ai nhưng chúng tôi sống khá hòa thuận, và không hiểu sao tôi lại đâm ra thích cái mô hình này. Em tôi như một con chó nhỏ. Có nó, mọi người dịu dàng và thân thiện với nhau hơn.

Rồi mẹ tôi cũng có bạn trai mới và đáng ngạc nhiên là lần này, ông ấy lại là người ít tuổi hơn, song hình như cả hai không có ý định làm đám cưới, phần vì em tôi còn nhỏ quá, phần thì có lẽ do mẹ tôi không muốn thất bại thêm lần nữa. Ông ấy vẫn thường đến chơi và có vẻ khá hợp với thằng em tôi nên chắc nay mai cũng sẽ chuyển đến sống cùng. Ít nhất là cho đến ngày

hôm đó, tôi vẫn nghĩ cái mô hình gia đình kỳ lạ này sẽ tiếp tục được duy trì.

Hình như đề con người ta sống được với nhau, chuyện huyết thống xem ra cũng chẳng mấy quan trọng. Hồi bố dựng tôi còn sống cùng, tôi cũng đã nghĩ như vậy. Đó là một người tốt, hiền lành và có phần nhút nhát nên sau khi ông đi, tôi cũng hơi buồn một chút. Khi một thành viên sống cùng mái nhà bỗng nhiên ra đi vì lý do nào đó, người ta khó tránh khỏi tâm trạng nặng nề rất khó diễn tả bằng lời. Có lẽ cái được gọi là gia đình sẽ hình thành từ một nhóm người nào đó, trong đó nhân vật trung tâm có khả năng duy trì một trật tự nhất định giữa các thành viên (trong nhà tôi, người đó chính là mẹ). Tôi bắt đầu nghĩ về gia đình như thế.

Và còn điều này nữa.

Nếu quá lâu không sống cùng một nhà thì dù có là ruột thịt đi chăng nữa, người ta cũng sẽ chỉ còn lại ký ức về nhau, xa xăm như thể một cảnh giới nào đó trong hoài niệm...

Như với em gái tôi, Mayu...

Tôi cứ nghĩ lan man như thế trong lúc nhâm nhi ly cà phê với mẩu bánh mì lẫn hạt hạnh nhân. Có lẽ không gian với chiếc bàn ăn cùng ánh nắng sớm đã khiến tôi có những ý nghĩ lộn xộn đó.

- Thôi nào! Đi nghỉ đi, không khéo lại ốm nặng hơn đây!

Mẹ tôi vừa nói vừa đẩy thẳng em tôi vào phòng.

- Đợi đã! Thế bưu phẩm đâu hả mẹ?

Tôi hỏi.

- Cạnh cửa đó.

Mẹ tôi ngoái lại nói, trong lúc với tay đóng cửa. Tôi đứng dậy bước về phía cửa.

Trên nền nhà bằng gỗ mộc, một chiếc thùng các-tông lớn nằm chềnh chệ như một khối đá tảng. Lúc đầu tôi tưởng là hoa nhưng nhắc thử thấy nặng trĩu. Trên thùng có ghi tên người gửi là Yamazaki Ryuichiro, với địa chỉ người gửi là một nhà trọ tỉnh Chiba. Vậy là cậu ấy đang đi du lịch.

Quá tò mò xem bên trong có gì, tôi xé toạc vỏ hộp. Chẳng thấy thư từ hay giấy nhúm gì cả. Bên trong chỉ có mỗi con chó Victor (logo của hãng điện tử Victor – ND), được bọc ni-lông rất cẩn thận. Qua lớp ni-lông, trông nó vẫn thật dễ thương. Tôi bóc lớp ni-lông ra, nó hiện ra trước mắt, sinh động như một chú hải cẩu vừa từ dưới biển ngoi lên. Cái đầu nó ghéch sang một bên, tha thiết, gọi một vẻ thân thuộc đến nao lòng.

- Trời... Dễ thương quá...!

Tôi thốt lên rồi cứ thế đứng co ro trong bộ dạng ngái ngủ, lặng ngắm nó giữa đồng bìa các-tông và ni-lông bừa bộn xung quanh. Giữa

đám bụi hồng cuộn bay trong từng tia nắng sớm, nó toát lên một vẻ trong trẻo lạ lùng.

Tôi không hiểu tại sao lại là con chó Victor, nhưng tôi cảm thấy cái rung động từ con người Ryuichiro ở nơi cậu ấy đang có mặt truyền đến. Chẳng hạn, đó là mối xúc cảm vào khoảnh khắc cậu ấy bắt gặp con chó trong một tiệm đồ cũ và chẳng thể nào rời mắt đi đâu. Rõ ràng nó đang nhấn nhủ một điều gì đó. Một điều tôi khát khao được nghe.

Tôi nghiêm trang nhìn thẳng, đầu nghiêng về một bên theo nó, lắng tai và nheo mắt như muốn gạn hỏi một điều gì, nhưng vô ích.

Ryuichiro là người yêu của Mayu, em gái tôi.

Mayu đã chết.

Nửa năm trước, chiếc xe nó lái tông thẳng vào một cột điện. Lúc ấy nó đang say

rượu, lại còn uống cả vốc thuốc an thần nữa.

Không biết thế nào mà từ khi mới chào đời, khuôn mặt của Mayu đã rất cân đối, chẳng giống bố, mẹ hay chị gái tẹo nào. Nói thế không có nghĩa là mặt mũi những người còn lại trong nhà chúng tôi trông xấu xí đến độ khó coi nhưng quả thực, Mayu chẳng có chút điểm chung nào của cả nhà mà người tử tế thì gọi là lạnh lùng còn kẻ độc mồm thì gọi là khinh khỉnh. Từ nhỏ, trông nó cứ như một thiên thần. Dung mạo ấy đã không cho nó sống một cuộc đời bình thường. Chưa hết tuổi trẻ con nó đã được phát hiện và lăng-xê thành người mẫu thiếu niên, trong sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh, rồi tiếp đó đóng vai phụ trong các phim truyền hình, và trở thành nữ diễn viên. Cứ thế, từ nhỏ, nó đã không sống trong nhà mà lớn lên trong gia đình riêng của nó là giới nghệ sĩ. Vì thế mà tất cả đã rất ngạc nhiên khi đang từ một người bận rộn đến mức hầu như không thể gặp được, nó bỗng mắc chứng rối loạn thần kinh rồi đột ngột bỏ nghề. Mà ngạc nhiên cũng phải, vì mãi đến lúc đó, chưa ai thấy nó gặp khó khăn trong công

việc bao giờ và lúc nào nhìn nó cũng đầy sức sống.

Những ảnh hưởng của giới nghệ sĩ đối với một thiếu nữ tuổi dậy thì thật khủng khiếp. Lúc bỏ nghề, từ đầu tóc, dáng dấp, cách trang điểm cho đến quần áo của nó trông hết như một cô gái mắc bệnh hoang tưởng đang đóng giả một anh chàng độc thân. Tôi thì vẫn luôn nghĩ rằng em gái mình không hợp chút nào với nghề ấy. Trong giới diễn viên, nhiều người còn nghệ sĩ hơn nó mà đâu có thay đổi đến vậy. Có lẽ cái tôi trong nó đã không thể phát triển một cách tự nhiên khi nó vụng về xoay xở để chấp vá các khiếm khuyết của mình bằng những mảnh ghép sao chép theo những khuôn mẫu của kẻ khác. Và thực ra, chứng rối loạn thần kinh chính là lời cảnh báo, sự phản kháng nguyên thủy xuất phát từ bản năng của nó. Khi thấy Mayu quyết định sống với Ryuichiro sau khi đã cắt đứt hầu hết mọi mối quan hệ với đám bạn trai kể từ khi thôi việc, tôi đã nghĩ là nó quyết chí làm lại mọi thứ từ đầu...

Ryuichiro là một nhà văn, nghe nói quen biết Mayu từ hồi còn chuyên viết kịch bản thuê. Mayu rất thích những kịch bản do Ryuichiro viết, thích đến mức dù cậu ta viết thuê dưới tên ai đi nữa, nó vẫn nhận ra. Và thế là họ đã thân nhau. Tuy gọi là nhà văn nhưng cậu ta chỉ có một cuốn tiểu thuyết dài, viết cách đây ba năm, rồi sau đó chẳng thấy viết cuốn nào nữa. Song, lạ là cuốn tiểu thuyết đó lại đặc biệt hợp gu một số người và được coi là có giá trị như những cuốn tiểu thuyết kinh điển nổi tiếng, nên đến giờ vẫn được tìm mua đều đặn. Đó là một cuốn tiểu thuyết rất trừu tượng, miêu tả một thế hệ thanh niên đang tự đánh mất tâm hồn, nội dung rất nặng nề, đến nỗi sau khi Mayu đưa cho tôi đọc, tôi sợ đến mức không muốn gặp người đã viết ra nó. Thậm chí tôi còn cho rằng hẳn chắc phải là một thằng điên hay đại loại thế. Nhưng đến khi gặp thì lại thấy đó là một chàng trai hết sức bình thường. Và tôi quay sang nghĩ, để viết nên những dòng như thế, chắc chắn trong con người này phải có một vốn sống vô tận, cô đọng và ngưng kết bên trong.

Cậu ta là một dạng tài năng như vậy.

Sau khi bỏ nghề, Mayu không làm chính ở một nơi nào mà chỉ làm bán thời gian và sống chung với Ryuichiro. Cả hai sống với nhau như thế khá lâu, đến mức cả tôi lẫn mẹ tôi đều quên mất là hai người chưa cưới hỏi gì cả. Tôi rất hay đến chơi căn hộ của Mayu và cả hai cũng hay về thăm nhà. Chẳng những thế, cả hai lúc nào cũng vui vẻ nên thú thật, tôi không thể nào hiểu nổi nó phải viện đến rượu và thuốc an thần làm gì đến nồng nức ấy. Nếu chỉ là rượu và thuốc an thần người ta vẫn thường tìm đến khi mất ngủ, hay vài chai bia lôi từ tủ lạnh ra trong một chiều nắng đẹp thì lại đi một nhẽ. Đằng này, nghĩ lại mới thấy lúc nào con bé cũng phải dựa vào một chất kích thích nào đó. Và nó dùng mấy thứ đó quá tự nhiên, đến nỗi không ai để ý đến.

Thực ra, đến giờ, hồi tưởng lại từng nét của nó hồi bé, từ khuôn mặt như thiên thần, hàng mi cong dài khép lại khi say ngủ, đến làn da trắng mỏng manh như có thể bị tổn thương vì

bất cứ thứ gì, tôi chợt nhận ra rằng, với nó, có lẽ mọi chuyện đã bắt đầu từ rất lâu rồi, trước cả khi nó bước chân vào giới nghệ sĩ, trước cả khi nó gặp Ryuichiro. Có điều chắc chắn không ai biết được tất cả những chuyện đó đã bắt đầu từ đâu, vào lúc nào và sẽ đi về đâu. Đằng sau khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười đó là một tâm hồn đang dần khô héo. Và mục ruỗng dần...

- Liệu có thể do uống nhầm thuốc không?!

Ở hành lang bệnh viện, Ryuichiro nói sau khi Mayu được chuyển đi. Lúc đó hầu như đã không còn hy vọng.

- Ừ... Cũng có thể...

Tôi đáp. Nhưng quả thực, cả tôi, cả Ryuichiro, cả mẹ tôi lúc đó đang ở ngay bên cạnh, không một ai nghĩ như vậy. Ai cũng rõ mọi chuyện như lòng bàn tay, chỉ không ai muốn trả lời mà thôi.

Nó mà thế ư? Cẩn thận đến mức đi đâu cũng mang đủ loại thuốc, chia ra từng phần cho từng ngày như nó? Dù sao thì cũng phải thừa nhận những ngày đó, trông nó già sạm hẳn đi, như đóm lửa tàn đang cháy nốt trước khi tắt hẳn, tuyệt nhiên không có vẻ gì còn ham sống hay háo hức chờ đợi những ngày sắp đến. “Nó không sống nữa. Bản thân nó cũng đâu có muốn sống nữa.”

Dù tất cả chúng tôi đều là ruột thịt, đều yêu thương nó đi chăng nữa, ý nghĩ đáng sợ đó vẫn lờn vờn quanh chiếc ghế so-pha bọc ni-lông lạnh lẽo chúng tôi đang ngồi, len lỏi vào trong mỗi người và mỗi lúc mỗi lớn dần lên, như vọng ra từ bức tường bệnh viện trắng đục, trống rỗng.

Mãi những ngày sau đó, mắt mẹ tôi lúc nào cũng đỏ mọng. Riêng tôi không thể nào khóc được. Chỉ một lần duy nhất trong đời, tôi đã khóc vì nó. Đó là một buổi tối, hai, ba ngày sau khi tôi nhận được con chó Victor. Em trai tôi cùng cô em họ Mikiko ra hàng băng đĩa mượn về bộ phim *Totoro* nhà hàng xóm (một

nhân vật hoạt hình yêu thích ở Nhật, kiểu như Pokemon – ND) rủ tôi xem cùng. Tất nhiên là cả hai đứa chẳng hề có ý đồ gì. Chính tôi cũng không biết phim đó như thế nào nên vui vẻ ngồi vào chiếc bàn nhỏ, bày ra nào bích-quy, nào trà, và bắt đầu xem cùng hai đứa. Mới được năm phút, tôi đã nghĩ thầm “Ôi... không...” Phim nói về hai chị em gái, và tất cả những cảnh quay trong đó đều mang tính hình tượng chung chung khiến người ta cảm thấy như chính mình đã gặp ở đâu đó rồi. Cảnh trong phim tái hiện tất cả những ký ức ấu thơ của hai chị em, với khung cảnh thiên nhiên nắng, gió chan hòa. Mặc dù lúc ấy, tôi hoàn toàn không nghĩ gì tới Mayu, không lần giở một trang nào trong những ký ức hồi nhỏ, như có lần ba mẹ con cùng đến một vùng cao nguyên, rồi hai chị em nằm trong màn, kể chuyện ma cho nhau nghe đến nỗi sợ quá mà ôm nhau ngủ thiếp, mái tóc mỏng, hoe vàng, mùi da thịt lúc nào cũng như một đứa trẻ của Mayu... nhưng bao trùm lên tôi lúc đó là một nỗi sầu nhớ xót xa, mãnh liệt như một cú đấm, giáng thẳng vào mặt tôi. Mắt mũi tôi như tối sầm

lại...

Tất nhiên, chỉ mình tôi cảm thấy thế. Em trai tôi vẫn há hốc miệng, say sưa nhìn lên màn hình. Mikiko thì hình như đang viết báo cáo gì đó, chốc chốc lại liếc sang, chêm vào một vài câu.

- Chị Saku này! Ông Itoi Shigesato này lòng tiếng dở tệ nhỉ!

- Ừ, nhưng có khi như thế lại hay ấy chứ!

- Đúng vậy. Người ta gọi là hợp chất giọng đấy!

Em tôi phụ họa theo.

Giây phút ấy, tuy tôi cũng ở đó, cùng xem một bộ phim, cùng nói một câu chuyện, nhưng tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, như đang dần trôi về một cõi xa xăm nào đó. Có điều, cái cảm giác đó mang một màu sắc tươi sáng chứ

không u ám, có lẽ do tôi không ở đó một mình mà đang xem phim cùng với những người thân xung quanh. Hết phim, tôi ra khỏi phòng đi toilet. Con choáng váng lúc này đã hoàn toàn biến mất. Như chưa từng có gì xảy ra, tôi mở cửa toilet, nghĩ thầm “một bộ phim hay đấy chứ!”. Trong toilet khi ấy, cũng phải nói thêm, có con chó Victor. Mấy hôm trước, tôi đã quyết định để nó trong đó vì phòng tôi không còn chỗ nào dành cho nó nữa. Vừa ngồi xuống, nhìn cái đầu nghiêng nghiêng tha thiết của nó, đột nhiên, tôi lại muốn khóc. Định thần lại thì nước mắt đã trào ra tự lúc nào. Tất cả mọi chuyện sau đó chỉ diễn ra trong vòng năm phút, nhưng trong năm phút đó, tôi đã khóc đến nỗi quên hết mọi thứ xung quanh, như thể cả thế gian này đều tan thành nước mắt. Cái cảm giác hệt như khi người ta nôn thốc ra. Tôi vừa nén từng cơn nức nở, vừa khóc, không phải cho Mayu - đứa em gái những ngày cuối đời lúc nào cũng say ngất ngư, chẳng còn biết đến hi-nộ-ai-lạc, mặt mũi lúc nào cũng bụ son phấn, mà khóc cho những ngày tháng ấu thơ dịu ngọt mà bao cặp chị em trên

cõi đời này đã đánh mất.

Thấy tôi ra khỏi toa-lét, quay lại bàn, thẳng em tôi liền nói:

- Eo ôi, lâu khiếp!

- Thì sao?! Chết ai nào?!

Nghe tôi trả lời, Mikiko phá lên cười.

Vậy là cuối cùng, tôi cũng đã khóc được. Đó là lần cuối cùng tôi khóc. Phải chăng đó chính là điều mà món quà của Ryuichiro muốn nói với tôi?

Tôi chỉ gặp Ryuichiro đúng một lần trước khi cậu ta bắt đầu những chuyến đi, vào một đêm cuối đông. Trước đó, tôi làm công việc văn phòng cho một công ty, nhưng đã mất việc sau một lần cãi nhau với sếp. Sau đó tôi xin được một việc bán thời gian, năm ngày một tuần ở một quán bar mà trước đây tôi là khách ruột. Đó là một đêm dài kỳ lạ, đầy ấn tượng, như một

bộ phim với nhiều trường đoạn khác nhau những vẫn cùng một cốt truyện. Lúc đó, tôi sắp muộn giờ làm nên đang cố sải bước trên con phố nhá nhem, chẳng để ý gì xung quanh. Sau cơn mưa, khu phố trước cửa ga vẫn còn loang loáng nước, ánh đèn từ những cửa hiệu xung quanh phản chiếu lung linh trên lòng đường, hắt thẳng vào mắt, đôi lúc khiến tôi loạng choạng. ở một góc phố, có mấy người luôn miệng hỏi với theo khách qua đường:

- Hạnh phúc, theo bạn, nghĩa là gì?

Tôi cũng bị chặn hỏi mấy lần nhưng nghe tôi buông thõng “Không biết!” Họ liền lảng ra nơi khác. Nhưng chính vì thế mà mặc dù đang rất vội, ý nghĩ về hạnh phúc cũng thoáng lướt qua đầu tôi, để lại chút dư vị của nó. Rồi giai điệu những bài hát về hạnh phúc nối tiếp nhau ngân nga trong lòng tôi. “Dù sao...” tôi nghĩ thầm, “... trong ảo vọng của mỗi người, ở một nơi nào đó không thể với tới, có một hình dung lung linh mà ai cũng thực sự thèm muốn, lớn hơn cả niềm hy vọng, mạnh hơn cả ánh

sáng, có tên là Hạnh Phúc”. Trước sân ga, bất ngờ bị hỏi về hạnh phúc thì ai cũng lảng tránh, nhưng khi uống hơi say, hình dung về nó bỗng trở nên gần hơn, khiến người ta cảm thấy chỉ cần với tay ra là lấy được. “Có lẽ chính bởi thế chăng?!” Tôi nhủ thầm, lại nghĩ về Mayu. Chính nó cũng không thỏa mãn với hạnh phúc có được, sống vô vị, luôn ở hai thái cực đối lập nhau, mất hết nhuệ khí và lười nhác trước cuộc sống. ở nó chỉ còn duy nhất một thứ, một tài năng mà người ta phải tôn sùng đến mức sẵn sàng quên hết mọi lỗi lầm.

Đó là nụ cười của nó.

Nó có đến cả trăm kiểu cười xã giao nhưng vào một thời khắc nào đó, khi nó bất chợt nở một nụ cười hồn nhiên không ý đồ, không vụ lợi thì nụ cười đó đủ sức xóa sạch mọi khiếm khuyết của nó, lay động đến tâm can người khác. Khóe môi đó bất chợt nhếch lên, và dường như cùng lúc, đuôi mắt nó chéch xuống một cách dịu hiền, ta thấy một nụ cười dịu dàng, như trời xanh và nắng ấm chan hòa chợt hiện ra

sau đám mây mù. Một nụ cười trong ngần, chói rạng, tự nhiên và mạnh mẽ, chân thành và tha thiết đến mức khiến người ta muốn khóc. Cả đến khi đã bị viêm gan nặng, sắc mặt xanh xao, da dẻ bột bột, cái mãnh lực trong nụ cười ấy vẫn không hề thay đổi.

Nó đã đi, mang theo cả nụ cười ấy. Giá mà tôi nói được với nó điều đó. Thật nhiều, thật nhiều lần. Giá mà tôi không dấu kín trong lòng tất cả những cảm xúc này mà nói ra được thành lời với nó.

Tôi đã cố đến cho kịp giờ làm, nhưng trong quán không hề có khách. Phía trong quầy, ông chủ quán cùng một cô gái cũng làm thêm ở đó đang hờ hững lần giở mấy hộp băng nhạc. Tôi luôn có cảm giác nếu không bật nhạc, cái quán này sẽ chìm vào tĩnh lặng, như một vùng đáy biển tăm tối, và bất kỳ ai lên tiếng cũng sẽ phá vỡ cái không gian trầm mặc của nó.

- Sao lại thế này? Tối thứ sáu kia mà?

Tôi hỏi.

- Lúc này mưa mà!

Chủ quán thùng thẳng đáp.

Tôi cũng đeo tạp dề rồi nhập bọn với cái hội vô vị ấy.

Hồi chưa đến làm ở đây, tôi cũng hay ghé quán này. Cái quán này, đầu tiên phải kể đến là bên trong khá tối, tạo một không gian tĩnh lặng, tối đến mức không nhìn rõ cả lòng bàn tay của chính mình. Bước vào trong lúc nào cũng có cảm giác như trời đã tối nhưng chủ quán ngoan cố không chịu bật đèn. Một cái hay nữa là quán lúc nào cũng vắng. Bàn ghế thì đủ loại, không cái nào giống cái nào và cái nào cũng cũ kỹ, tạo nên một phong cách rất riêng. Sàn gỗ hăng mùi véc-ni như lớp học của tôi hồi cấp hai, nội thất màu nâu sẫm cũ kỹ, quầy pha rượu thì ọp ọp ẹp, tựa nhẹ vào là kêu ken két. Tôi vừa ngồi vừa lan man so sánh về sự khác nhau đến

kỳ lạ giữa những lúc quán đông khách và những lúc yên tĩnh như lúc này.

Đúng lúc đó, cửa quán bỗng mở tung.

- Úi chà!

Ryuichiro nói và bước nhanh vào quán. Tất cả mọi người trong quán đều giật mình.

- Chào quý khách!

Qua cơn ngạc nhiên, cuối cùng tôi cũng lên tiếng.

- Quán này sao vậy? Khách vào lại giật nảy lên thế?

Vừa nói, Ryuichiro vừa ngồi xuống trước quầy bar.

- Vì ai cũng nghĩ chắc tối nay không có khách nữa đấy!

Tôi đáp.

- Phí nhĩ! Quán rộng thế này kia mà!

Cậu ta nói, sau khi nhìn quanh một vòng.

- Thi thoảng cũng đông ra trò đấy. Nhưng quán này mà đông thì dở lắm.

Tôi cười đáp.

- Cô cứ ra ngoài bàn ngồi cũng được. Có khách đến hăng hay.

Chủ quán nói. Ông ta là một người khá thú vị, khoảng gần bốn mươi tuổi, luôn tỏ ra thích thú khi quán không có khách vì được nghe nhạc theo ý mình.

Tôi bước ra khỏi quầy, tháo tạp dề để sang một bên và trở thành khách hàng bất đắc dĩ, luôn trong tư thế sẵn sàng quay lại làm nhân viên phục vụ (dù cuối cùng, đêm đó cũng chẳng

có khách nào nữa). Vậy là tối hôm đó, chúng tôi bắt đầu uống với nhau như thế, vừa uống vừa nghe đi nghe lại một băng nhạc Jazz liên khúc.

Đang tán chuyện, bỗng Ryuichiro hỏi:

- Mà hạnh phúc là gì nhỉ?!

Biết chỉ là một câu hỏi tình cờ giữa lúc chuyện gẫu nhưng tôi vẫn hơi giật mình.

- Vậy ra, lúc nãy cậu cũng bị phỏng vấn ở trước cửa ga à?

- Sao? Thế nghĩa là gì?

- “Hạnh phúc”, có mấy khi người ta nhắc đến nó đâu.

Tôi nói, không rời mắt khỏi cốc trà màu nhạt dần theo mấy viên đá đang tan chảy. Thi thoảng, có những buổi tối mà tâm hồn ta trở nên dễ đồng điệu đến mức kỳ lạ với mọi thứ xung quanh. Tối hôm đó là một buổi tối như thế. Tuy

đã cảm thấy hơi say một chút nhưng tôi không hề muốn thoát ra khỏi trạng thái đó. Không gian mờ tối trong quán cùng với tiếng piano rất đều nhịp, như tiếng nhịp chân từ xa vẳng lại như càng thêm thôi thúc.

- Dù sao vẫn phải công nhận hai chị em cô hay nhắc đến từ đó hơn người khác.

Ryuichiro nói.

- Lần nào cô đến chơi, hai chị em cô cũng xoắn lấy nhau rồi toàn nói những chuyện về hạnh phúc, lú lo cả buổi như mấy con chim non đầy thôi.

- Đúng là ngôn từ của nhà văn.

Tôi cười.

- Này nhé, mô hình gia đình cô giờ khác gì trong phim Mỹ đâu nào? Một bà mẹ còn trẻ, một cậu em trai nhỏ, cô em họ, và...?!

- Bạn mẹ tôi.

- Thấy chưa? Cô có nhiều dịp để nghĩ về hạnh phúc hơn mọi người đấy chứ. Tuổi cô mà còn có em đang đi mẫu giáo, hỏi có mấy người?!

- Nhưng quả thực, trong nhà có một đứa trẻ con như thế vui lắm, mọi người như trẻ lại, tuy đôi lúc cũng thấy hơi ồn ào. Ngoài ra, nhìn nó lớn lên từng ngày ngay trước mắt mình cũng thú vị lắm đó.

- Nhưng sống trong một nhà toàn các bà như thế, không biết nó sẽ thành một anh chàng như thế nào nhỉ?

- Chắc sẽ thành một chàng trai rất dễ thương. Lúc nó học cấp ba, xem nào... khi đó mình sẽ hơn ba mươi cơ à? Khiếp quá! Nhưng không sao! Mình sẽ diện giày cao gót, đeo kính mát và hò hẹn với anh chàng nào đó. Thế là khỏi em tuổi “teen” sẽ ghen lồng lên.

- Chuyện đâu có dễ thế. Đây! Sống với toàn những người suy nghĩ như vậy, thằng bé sẽ thành một anh chàng bám gấu vấy mẹ mất thôi!

- Cậu muốn nói sao thì nói, nhưng có nó vui lắm đấy. Trẻ con đúng là đáng yêu thật! Tương lai phơi phới...

- Ừ... Đúng là với chúng, tất cả còn đang ở phía trước. Nào lễ khai giảng, nào mỗi tình đầu, nào tuổi dậy thì, nào tham quan dã ngoại...

- Sao lại là tham quan dã ngoại?

- Thấy lạ hả? Hồi còn học cấp ba, có lần tôi lên cơn sốt đúng trước ngày cả lớp đi tham quan dã ngoại nên vẫn còn tiếc đến tận bây giờ.

- Thế... giờ sao cậu không đi dã ngoại?

Tôi hỏi. Chẳng hiểu sao tôi lại buột miệng hỏi một câu như thế. Đúng hơn là tôi chỉ nói ra

miệng ý nghĩ đầu tiên đột nhiên đến trong đầu.

- Dã ngoại hả...? Cũng hay đấy nhỉ!
Tôi có thể đi được đấy... bất kỳ lúc nào.

Ryuichiro nói, vẻ khoái trá như thể lần đầu tiên học được một từ mới thú vị.

- Vả lại, giờ không còn phải chắt bóp như trước nữa.

- Cái kiểu vừa đi chơi lại vừa phải chắt bóp, chỉ mấy bữa là mệt hết hơi.

Tôi miễn cưỡng phụ họa. Ryuichiro phần khích như vừa mới nhớ ra chuyện gì đó, giọng hồ hởi nói tiếp:

- Cô biết đấy, việc của tôi cũng hay phải đi Kyushu, Kansai hoặc chỗ này chỗ kia... Làm thêm cho chương trình truyền hình *Du hành ký* nên hay phải đi theo mấy tay biên tập chương trình hoặc quay phim. Toàn những việc nhàn nhàn, do người quen giới thiệu ấy mà. Ấy thế

nhưng cũng khác hẳn với những lần lang thang vô định một mình, vì không chỉ đi không mà còn phải thu thập các tin tức liên quan, rồi thì ghi ghi chép chép. Cứ thế độ hai, ba ngày, vừa tập trung vào công việc, vừa đi như thế, tự nhiên thấy đầu óc tỉnh táo, hoạt bát hẳn ra và không muốn quay về nữa. Thậm chí, tôi còn cảm thấy lẽ ra cứ đi mãi thế này mới phải. Ở nhà cũng chẳng phải lo cho ai, tiền thuê nhà thì đến đâu cũng chuyển khoản được, hộ chiếu thì lúc nào cũng mang theo người làm giấy tùy thân nên nếu thích cũng có thể ra nước ngoài. Trong tài khoản cũng tiết kiệm được một món kha khá. Cứ thế này mà đi, đến bên cuối lại mua vé đi tiếp, và cứ đi mãi như thế... Trên đường về nhà, ngồi trong máy bay hay trên tàu Shinkasen, lần nào tôi cũng thấy thích thú với ý nghĩ ấy. Những lúc đó, tôi thực sự cảm thấy mình sẽ bắt đầu một cuộc đời mới, chính từ đây, từ giây phút này. Chỉ cần mua mấy thứ thiết yếu, quần áo thì tự giặt trong bồn tắm khách sạn, bản thảo thì gửi qua fax. Thế là đủ. À, nói vậy mới nhớ ra, không biết tôi đã từng nghe ai đó nói “Không gì

bằng lang thang” nhỉ? Cứ thế, các hình ảnh tưởng tượng ngày càng chi tiết dần, từ lễ hội vùng này lại đến hội chợ vùng khác... Nghĩ đến đó, tôi lại tự trách mình, thú vị là thế sao mình không tự đi nhỉ? Chưa dứt khỏi tâm trạng đó thì đã đứng trước cửa nhà. Lại tự hỏi, liệu mình có thực sự muốn về chốn này không?

- Có lẽ vì có Mayu?

- Giờ đâu còn nữa.

- Ừ nhỉ!

Tự nhiên, đúng lúc đó, tôi có cảm giác mình đang trôi về một nơi rất xa, dự tiệc chia tay một người sẽ không bao giờ trở lại, một cảm giác rất nặng nề. Vẫn là quán bar tôi đến làm mọi ngày, nhưng một bóng tối bất an như đang lan dần ra khắp phòng, tôi cảm thấy sợ cái tâm trạng lúc xót xa, lúc sầu thảm xâm chiếm tôi khi ấy. Tôi đưa mắt nhìn về phía quầy bar để tìm một sự giúp đỡ nào đó nhưng chủ quán và cô bạn cùng làm đang say sưa trò chuyện gì đó.

Trông họ chẳng có vẻ gì muốn tham gia vào câu chuyện giữa hai chúng tôi cả.

- Mayu đúng là kiểu người rất dễ ngoại.

Ryuichiro vẫn tiếp tục, một cách vô tư. Lần đầu tiên trong buổi tối đó, cậu ta chủ động nhắc đến Mayu.

- “Rất dễ ngoại” nghĩa là sao? Có phải đó là tính từ mà chỉ cánh nhà văn các cậu mới dùng?

Tôi phì cười.

- Nói ra biết là cô sẽ hỏi lại mà. Để tôi kể cô nghe.

Ryuichiro cũng cười đáp lại.

- Cô ấy khá lạnh với mọi thứ diễn ra xung quanh, song có điều lạ mà không ai có thể ngờ, đó chính là sự ngây thơ hồn nhiên trong con người cô ấy. Và cô ấy cuốn hút cũng chính

vì điều đó... Mỗi chuyến đi quả là một điều kỳ lạ. Nói thế không có nghĩa là tôi thích thú gì với những khẩu hiệu kiểu như “Đời người là một chuyến đi”, hay “Còn sống là còn đi, còn đi là còn sống” nhưng cứ thử nghĩ mà xem, đi du lịch đâu đó cùng với ai hai, ba ngày liền, người ta tự nhiên trở nên thân thiết với nhau một cách khó lý giải, không kể gái trai. Trên chuyến xe trở về, không ai muốn chia tay, tự nhiên vui vẻ một cách bất thường, nói chuyện gì cũng thấy thú vị, hào hứng đến mức ngộ nhận, đó mới là cuộc sống đích thực. Kể cả khi đã về đến nhà rồi, đâu đó vẫn còn đọng lại cảm nhận về sự tồn tại của bạn đồng hành, đến nỗi sáng hôm sau, tỉnh dậy như trong cơn mộng du, tự hỏi “Ồ, sao lại thế này? Máy người kia đâu nhỉ?” Rồi lại tự cảm thấy luyến tiếc, xót xa, đơn độc trong ánh bình minh. Nhưng, biết làm sao? Với người lớn chúng ta thì cái đó rồi cũng qua, những kỷ niệm đẹp đến mấy thì cũng chỉ biết cất sâu trong lòng mà sống tiếp. Phải vậy không nào? Mayu thì không thế. Một khi đã có tâm trạng ấy thì cô ấy cứ thế sống với nó, với tất cả trách nhiệm của

mình, lóng ngóng không biết làm cách nào để thoát ra. Không những thế, cô ấy còn cho rằng trong tất cả những tình cảm tốt đẹp, cái cảm giác trách nhiệm đó chính là tình yêu. Tôi có cảm giác cô ấy ngộ nhận chuyện tôi không làm cố định ở đâu và tình cảm dành cho cô ấy chiếm hầu hết mối quan tâm của tôi đối với thế giới bên ngoài chính là tình yêu dành cho cô ấy. Chưa bao giờ cô ấy nói với tôi về tương lai, như chuyện kết hôn hay muốn cùng tôi thực hiện một kế hoạch nào đó. Chính điều đó làm tôi thấy sợ. Vì cảm thấy như chính mình cũng dần bị cuốn vào cái nhân sinh quan “Bất lão, bất tử” của cô ấy.

- Vì dù sao nó cũng từng là diễn viên mà. - Tôi nói. - Chính tôi cũng đã nghĩ khá nhiều về điều này, sau khi Mayu chết. Nào đạo diễn, nào trợ lý, nào bạn diễn... Cái êkíp đó lúc nào sẽ ở bên nhau trong một khoảng thời gian nhất định, tập trung vào một công việc chung nhất định bất kể sớm tối, tới mức mệt bỏ ra, gần gũi với nhau còn hơn cả với gia đình hay người yêu, cả về khoảng cách vật lý lẫn tình cảm trong

lòng. Nhưng đó chỉ là tập hợp của một nhóm người để thực hiện một kịch bản nào đó. Nó sẽ tự giải tán ngay sau khi xong cảnh quay cuối cùng, để rồi ai nấy lại trở về với cuộc sống thường nhật. Cái duy nhất còn lại chỉ là những thước phim, lưu giữ những ngày tháng đó. Lúc duyệt phim, mỗi cảnh quay sẽ làm sống lại một ký ức sống động, nhưng không bao giờ trở lại. Chuyện đó có lẽ cũng giống như kịch bản rút gọn của cuộc đời. Những ai sống bình thường sẽ không phải trải nghiệm tất cả những cái đó. Với Mayu, có lẽ không phải nó bị nghiện rượu hay thuốc kích thích mà là nghiện cái cảm giác mãnh liệt mỗi khi hội ngộ rồi chia ly ấy.

- Vậy sao? Thế thì chị em cô đúng là dân nghiện rồi.

- Tôi thì khác chứ. - Ngạc nhiên, tôi đáp lại. - Chí ít thì tôi cũng không tin vào chuyện đó đến nỗi vứt bỏ cả cuộc sống.

- Phải rồi, phải rồi! Hai chị em cô thuộc hai típ khá khác nhau.

Ryuichiro thỏa hiệp. Nhưng tôi lại bắt đầu suy nghĩ. Liệu có đúng như thế không nhỉ? Có đúng tôi hoàn toàn không phải loại người đôi khi cũng trầm tư chấm miếng bánh quy vào chén trà nóng, vừa nhấm nháp vừa hồi tưởng lại những ngày tháng hạnh phúc đã qua. Có thực tôi không hề coi cuộc sống hiện giờ của tôi chỉ như một chuyến du lịch, với những người sống chung chỉ như những bạn đồng hành? Chính tôi cũng không biết nữa. Thậm chí tôi có cảm giác rằng nếu cố để hiểu điều này sẽ rất nguy hiểm. Tôi sợ. Sợ nếu chuyện gì cũng cố tìm hiểu đến ngọn đến ngành, tôi, cũng như bất kỳ ai khác, đều có thể sẽ lại giống như Mayu.

Hai giờ sáng, quán đóng cửa. Tôi dọn dẹp rồi rời quán. Mưa đã tạnh hẳn, trời đầy sao. Đêm se lạnh, không gian phẳng phất hương xuân. Làn gió đêm mát lịm thấm qua lớp áo khoác mỏng, ôm trọn lấy tôi.

- Tớ về nhé.

Tôi chào mấy người làm cùng. Vậy là chỉ còn lại tôi với Ryuichiro. Tôi lên tiếng trước:

- Cậu về bằng taxi chứ?

- Còn cách nào khác nữa đâu!

- Vậy thì cho tôi đi cùng đến giữa đường nhé?

- Được thôi! Đằng nào cũng trên đường tôi về... Nhưng khoan đã! Có thấy cuốn sách của tôi bên đó không?

- Sao?

- Tôi tìm suốt cả ngày hôm qua nhưng không thấy. Tự dưng thấy muốn đọc cuốn đó nên hôm qua đã sang hiệu sách cạnh nhà tìm mua nhưng cũng không còn. Chắc lẫn trong đống sách của Mayu được chuyển về bên đó thôi. *Gã cóm khóc*, truyện của Philip K. Dick. Thực ra, không tìm thấy cũng chẳng sao. Sách

bỏ túi ấy mà. Nhưng nếu có bên đó, tiện đường tôi sẽ ghé qua lấy.

- Cậu còn nhớ cốt truyện thế nào không?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Con phố đêm chỉ còn hiện lên như một vệt kẻ mờ, những chiếc taxi rẽ ra từ một khúc quanh, nối đuôi nhau chạy về phía chúng tôi như một dòng sông sao. Bóng đêm chứa đầy hơi thở phút giao mùa. Một làn hương, dịu nhẹ như một giấc mơ, lan tỏa trong không gian, tràn đầy lồng ngực sau mỗi nhịp thở.

Câu trả lời của cậu ta khác hẳn với dự đoán của tôi:

- Không! Đọc lâu quá rồi nên nó lẫn lộn với các chuyện khác của ông ấy, tôi chẳng còn nhớ tí gì nữa. Cô nhớ chứ?

- Ừm...

Tôi trả lời. Cậu ta đã kịp vẫy một chiếc taxi.

Trong nhà tối mịt nên tôi phải dắt Ryuichiro rón rén đi từng bước, leo lên cầu thang đi về phòng tôi. Tất cả sách của Mayu tôi đều đang giữ nhưng chưa có lúc nào để sắp xếp lại cả. Tất cả sách bỏ túi, tôi để ở góc đầu giường, thành bốn chồng lớn, hầu hết đều còn nguyên bìa giấy.

- Cậu đợi chút nhé. Tôi sẽ tìm thật kỹ trong đồng này.

- Để tôi giúp!

- Không cần đâu. Cứ ngồi đó đi.

Tôi nói, mặt vẫn hướng về phía đồng sách, lưng xoay về phía Ryuichiro.

- Bật nhạc gì đó nhé?

- Cứ tự nhiên. Đằng đó có cả đĩa lẫn băng đấy. Cậu cứ nghe gì tùy thích.

Cậu ta bắt đầu bới tìm trong đồng băng đĩa, lạch xạch sau lưng tôi. Tôi bắt đầu lần giờ từng cuốn một. Thực ra, tôi cũng đã đọc cuốn đó rồi nên nhớ rất rõ cốt truyện. Thú thực, nó không để lại ấn tượng gì lắm. Đại loại là cô em gái xinh đẹp của một viên cảnh sát nọ nghiện ma túy, uống phải một loại thuốc gì đó rồi gây án, và cuối cùng, chết một cách thảm thương. Giống hệt như Mayu.

Nếu không phải kìm nén (mà tôi biết không phải vậy), chắc hẳn cậu ta đang rất muốn khóc. Tôi nghĩ vậy. Muốn khóc nhưng không khóc được, cậu ta đành mượn cơ tìm kiếm một cái gì đó, một cách vô thức.

Thật xót xa.

Tôi phân vân, với một cuốn sách nội dung như vậy, hay là vờ không tìm thấy có lẽ sẽ tốt cho cậu ấy hơn chẳng. Bỗng từ phía sau

phát ra tiếng lạo xạo, tiếng đàn so dây, tiếng người nói, tiếng nhạc nền, tiếng chạm cốc...

- Gì thế này?

Tôi hỏi to, tay vẫn không ngừng tìm sách. Cậu ta đọc thành tiếng những dòng chữ viết trên vở:

- Xem nào... chỉ thấy ghi “Những nhạc khúc tuyển chọn, tháng Tư năm 88”. Chắc là thu trực tiếp đây. Tôi thích chương trình này lắm mà không đi xem được. Thích nhất là ban XXX mà chưa kịp đi xem thì họ đã giải tán mất.

Cậu ta còn nói gì đó nữa, nhưng lúc đó, tôi bị cuốn đi trong một cảm xúc kỳ lạ dâng trào và không còn nghe thấy gì cả...

“Sự đồng điệu. Cũng có thể là dự cảm.”

Giữa lúc đó đoạn băng vẫn tiếp tục chạy. Và trong tôi, một câu hỏi không thành lời cứ lớn dần lên. Tại sao? Sao cậu ấy lại tìm thấy

nó, trong khi đến chính tôi còn không nhớ đến sự tồn tại của nó nữa? Tôi cũng không biết liệu mình có thể diễn tả đầy đủ những lớp cảm xúc đã dẫn tôi đến quyết định cuối cùng giữa bao do dự và hàng mớ suy nghĩ ngổn ngang trong tôi hay không.

“Không được! Phải tắt ngay lúc này, trước khi quá muộn”.

“Cuốn sách đó... Lại còn cả cuộn băng duy nhất mà không hiểu sao cậu ấy lại tìm được giữa cả đống băng đó... Nếu nỗi đau lắng sâu tận đáy lòng cậu ấy vẫn còn gào thét đến vậy, có lẽ cứ để cậu ấy nghe nốt sẽ tốt hơn chăng...”

Hai ý nghĩ đó cứ đan vào nhau, khiến đầu tôi rối tung lên. Cảm giác thân thiết pha lẫn khó chịu, thậm chí là rất thân thiết và rất khó chịu, một cuốn phim tình cảm lâm ly và không hư cấu... tất cả đan xen vào nhau đến mức dồn động lại. Và trong cả mớ bòng bong đó, cuối cùng tôi nghiêng về phía quyết định để cậu ấy

nghe - một quyết định có phần hơi lãng mạn - như một sự cương quyết pha lẫn đau xót của Đức Mẹ Maria đang dõi theo và chở che cho đoạn kết của một mối tình.

Băng chạy được một lúc, bỗng giữa những tiếng lao xao vang lên một giọng nói quen thuộc.

- Chị ơi, cái này bấm vào đâu để ghi âm? Thế này được chưa?

Đó chính là Mayu.

Hôm đó, tự nhiên Mayu gọi cho tôi, hỏi mượn máy ghi âm vì Ryuichiro hứa đến nhưng lại không đến được. Tôi đành phải mang đến phòng thu cho nó. Hai năm trước, Mayu vẫn còn khỏe. Chí ít thì nó vẫn còn muốn ghi âm lại những bài hát ưa thích. Và đó cũng là cuộn băng duy nhất ghi lại một đoạn ngắn giọng nói của nó. Lúc đó là ngay trước giờ diễn, Mayu đã quay sang hỏi tôi như vậy. Trong khán phòng, đèn đã tắt, ánh sáng chỉ còn tập trung lên sân

khẩu và mọi người đang thì thào đợi buổi biểu diễn bắt đầu.

Rồi đến tiếng của tôi.

- Được rồi! Thế được rồi! Đèn đỏ sáng rồi đúng không? Chỗ có chữ REC ấy! Cứ yên thế là được.

- Vâng, sáng rồi. Cảm ơn chị!

Mayu đáp. Giọng nói thân thuộc, trong trẻo và rất dễ nghe, đọng lại chút dư âm như những gì cao sang vẫn thế.

- Nhưng chắc là băng đã quay chưa đấy chị?

- Yên tâm đi! Tốt nhất em đừng có động vào nữa.

- Chị cả lo gói nhé!

Mayu vừa nhìn cuộn băng, vừa khẽ

ngiêng đầu cười. Phòng tối nên khuôn mặt nó chỉ còn hiện lên là một bóng đen nhưng đó là một nụ cười tuyệt diệu nhất, được tạo ra chỉ để làm một nụ cười.

- Cái kiểu cả lo ấy là của mẹ đấy!

Tôi nói. Mayu hỏi, mắt vẫn nhìn xuống dưới:

- Gần đây... mẹ có khỏe không?

Tiếng vỗ tay nổi lên, cùng với tiếng reo hò.

- A, bắt đầu, bắt đầu rồi!

Lúc ấy, Mayu ngược nhìn lên sân khấu, nhẹ nhàng như trong một giấc mơ, với một góc nghiêng tuyệt vời hơn bất kỳ một bộ phim nào nó từng đóng. Khuôn mặt nhìn nghiêng sáng xanh lên, như vàng trắng vừa nhô ra từ trong bóng tối, tắm mình trong ánh mặt trời. Mắt nó mở to như đang dõi theo một giấc mơ, làn tóc

mai nhẹ rung trong vầng sáng bạc, và chiếc tai nhỏ cong lên duyên dáng như muôn nuốt tròn từng âm thanh.

Đúng lúc đó, nhạc nổi lên. Tôi sực tỉnh và quay về với thực tại. Ryuichiro khẽ nói:

- Vẫn đề tôi nghe cơ đấy!

Cậu ấy không khóc khi tôi ngoái lại nhìn. Chỉ khẽ nheo mắt và gượng cười.

- Tôi có nhớ đâu!

Lần thứ hai tôi nói dối trong buổi tối hôm đó. Rồi cảm giác căng thẳng cũng qua, thời gian lại trở về với nhịp điệu của nó. Tôi lại quay đi, tiếp tục tìm sách.

Không biết tối đó, khi chỉ còn một mình, cậu ấy có khóc được không...

Cuối cùng tôi cũng tìm được cuốn sách và rủ Ryuichiro uống trà và cả hai lặng lẽ xuống

cầu thang. Nhưng vừa rón rén mở cửa bếp ra thì mẹ tôi và cô Junko đã ngồi đó và đang uống bia dưới ánh đèn bàn. Thoảng giật mình, tôi hỏi:

- Sao thế? Hai người dậy từ nãy rồi à?

- Bọn cô ngồi nói đủ thứ chuyện ở đây từ lâu rồi!

Cô Junko vừa nói vừa cười.

Cô Junko là bạn cũ của mẹ tôi, một người rất dịu dàng, nữ tính và điềm đạm, khác hẳn với mẹ tôi. Và khuôn mặt cô, sáng lên dưới ánh đèn bếp giữa đêm hôm ấy, luôn gợi cho tôi một không gian của những câu chuyện cổ tích vẫn được nghe hồi bé.

- Mẹ nghe thấy từ lúc hai đứa rón rén vào nhà cơ. Thấy đôi giày con trai, mẹ bảo cô Junko nếu hai tiếng nữa không thấy chúng nó xuống là sẽ có chuyện vui đây. Thế mà chỉ mười lăm phút đã xuống rồi. Đã vậy, tưởng ai hóa ra cậu chàng này. Rõ chán chuyện!

Mẹ tôi vừa cười vừa nói, đúng cái kiểu mọi khi của mẹ.

- Hai đứa ngồi xuống đây nào. Uống tý bia nhé.

Bốn chúng tôi ngồi quây quanh bàn và bắt đầu uống bia. Một cảm giác thật kỳ lạ. Ryuichiro nói:

- Cháu đến lấy cuốn sách cho mượn bữa trước. Cháu sắp đi xa mà!

- Đi xa?

Mẹ tôi hỏi. Bà biết rõ Ryuichiro cảm thấy thiếu vắng Mayu như thế nào.

- Vâng! Đi đâu cũng được, cháu chỉ muốn đi đâu đó một thời gian.

Ryuichiro (cố làm ra giọng) vui vẻ đáp lời.

- Dân viết văn có khác, cứ phải lang thang đầu đó một mình như thế mới có cảm hứng đúng không?

Cô Junko tiếp lời với một vẻ thán phục.

- Có lẽ đúng vậy.

Ryuichiro đáp.

Tôi vội cắt ngang hòng đánh lạc hướng không chỉ một chuyện.

- Thôi nào! Con thích nghe xem hai bà già bàn chuyện gì giữa đêm hôm khuya khoắt thế này hơn cơ. Sao? Có gì thế ạ?

- Đừng có chọc nữa đi cô nàng. Chúng tôi bàn toàn chuyện nghiêm túc cả đấy. Chẳng hạn như rồi đây sẽ ra sao này...

Cô Junko vừa khẽ cười vừa nói.

Cô Junko khi đó vẫn chưa giải quyết xong các thủ tục pháp lý của vụ ly hôn. Cô có một con gái còn nhỏ nhưng cô bé lại phải sống cùng chồng cô và bạn gái của ông ta. Tất nhiên là cô Junko rất muốn sống cùng con gái mình và chính vì thế mà chuyện kiện tụng vẫn chưa kết thúc. Bản thân chồng cô thì không muốn rời cô con gái, còn cô Junko thì không đủ ổn định về tài chính nên chuyện ai giành quyền nuôi cô bé vẫn lằng nhằng mãi chưa dứt. Sợ cô bị trầm cảm nếu cứ tiếp tục sống một mình trong tình cảnh như thế nên mẹ tôi đã rủ bạn tới sống cùng và đó là lý do tại sao cô Junko xuất hiện trong nhà tôi. Tất nhiên là Ryuichiro biết tất cả những chuyện đó.

- Phải rồi. Hết chuyện đó lại sang chuyện yêu đương lúc nào không hay, tỷ như giá mà kiếm được anh chàng như thế như thế... Quanh đi quẩn lại vẫn là muốn cưới được một chàng tử tế... Đúng là tầm phào! Đến tuổi này rồi mà vẫn chẳng khác hồi còn học trung học tí nào cả. Đó! Toàn những chuyện kiểu như vậy thôi!

Mẹ tôi vừa nói vừa khúc khích cười.

- Chứ còn gì nữa. Cứ tới đến mà ở với nhau là y như rằng nói chuyện đến sáng. Giờ vẫn vậy! Lại còn kháo nhau là toàn mang chuyện cũ ra nói nữa chứ.

Cô Junko nói tiếp với vẻ rất hài hước.

- À! Thế nên cả hai cô mới trễ lâu đến vậy!

Ryuichiro nói rất chân thành, nhưng cả hai lại bảo cậu khéo nịnh và cùng cười khinh khích. Riêng tôi lại nghĩ thầm “đó mới chính là cảm nhận của một nhà văn” và thầm cảm phục Ryuichiro, trong khi mắt vẫn lặng ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ấy và hai người phụ nữ trung niên đang hồn nhiên cười. Hai khuôn mặt giờ được ánh đèn rọi sáng mịn màng, trông trẻ trung khác hẳn với ngày thường và ngập tràn màu hy vọng, cứ như thể họ đã vượt thời gian bằng một cách nào đó để có mặt ở đây.

Hai người đàn bà... Căn bếp lúc nửa đêm... Những tâm sự sâu kín... Những lời thì thào... Những tiếng cười rộn rã... Phút hồi xuân với những ước mơ xa...

“Trong cái thực tại này, ta ở đâu giữa những con người này?” Tôi trầm nghĩ, “Đây là đâu nhỉ? Một câu chuyện cổ tích tuyệt vời, hay một cơn ác mộng...?”

- Cháu về ạ!

Ryuichiro nói khi ra đến cổng. Cả ba chúng tôi đều ra tiễn.

- Đi cẩn thận nhé!

- Đợi cậu đến nữa đây!

- Giữ sức khỏe nhé!

Chúng tôi thi nhau chào, thi nhau vẫy tay. Trong đêm khuya, chiếc găng tay màu xanh

của Ryuichiro giờ lên khi vẫy chào lại chúng tôi bắt sáng ánh lên như một con đom đóm. Không biết nhìn từ phía cậu ấy, chúng tôi trông có giống ba bông hoa đang lay động hay không...

Ryuichiro lên đường, sau đó một thời gian. Gọi điện chỉ thấy lời nhắn tự động từ hòm thư thoại “Tôi đang đi du lịch. Xin hãy để lại tin nhắn”. Vẫn là số điện thoại trước đây mỗi lần gọi là Mayu nhắc máy nói với nụ cười rạng ngời và giọng nói trong trẻo “A, chị Sakul!”.

Bệnh viện. Thuốc. Loại có bán ngoài hiệu, loại không. Rượu. Tất cả các loại rượu của tất cả các nước mà cửa hàng nào cũng bán. Chẳng biết tự khi nào, tất cả đều chấp nhận những cái đó của Mayu, cỡ lẽ vì thấy nó uống ngon lành quá. Vì thấy nó luôn uống một cách rất khéo léo và đáng yêu, bằng cái cổ mảnh dẻ và khuôn mặt khả ái, như thể đang diễn cảnh ai đó nạp năng lượng và điều đó còn hơn một lễ thường.

Ba ngày trước, táo lại được gửi đến.

Chuyến chuyển phát nhanh thứ hai. Về đến nhà, vừa mở cửa ra, tôi thấy ngay thằng em đang gặm táo. Còn bên cạnh nó là một thùng các-tông màu xanh lá cây to đùng, bên trong đầy chật những trái táo đỏ rực nằm giữa đám bã chè khô. Không gian dịu dịu một mùi hương ngọt mát.

- Gì thế này?

Tôi hỏi.

- Gửi từ Tohoku đến đó chị.

Thằng bé đáp.

Từ tầng hai, mẹ tôi cùng cô Junko tất tả bước xuống. Cô Junko tay cầm một chiếc giỏ to, vừa cười vừa nói:

- Tìm mãi mới thấy cái giỏ này đây. Đang định bỏ một ít vào đây rồi để trong phòng khách. Gớm, gửi gì mà lăm thế!

Mẹ tôi nói:

- Vậy là nó đến Aomori rồi đấy nhỉ!

- Aomori cơ à...

Tôi lầm nhầm.

Giờ này, mang theo cuốn sách buồn thảm đó, không biết Ryuichiro đang ở phương nào. Cùng với tiếng gió ngàn và làn hương biển cả, không biết rồi đây cậu ấy sẽ đến đâu và gửi gì nữa. Và lúc này, tôi có một dự cảm, rằng cứ đi mãi thế, sẽ đến một lúc nào đó cậu ấy phải viết thư, bởi ngoài ra không một thứ gì khác có thể nói hết lời. Cũng bởi cậu ấy là một nhà văn nữa. Và đối với cậu ấy lúc này, nhất là từ sau cái đêm hôm ấy, chỉ còn một địa chỉ duy nhất là tôi. Đúng, tôi cảm thấy như vậy. Tôi đang đợi tác phẩm đó.

Chuyện này giống hệt như một buổi sáng ngày Giáng sinh khi ta còn bé. Một cảm giác mong chờ trong trẻo và tươi mới vào giây

phút vừa tỉnh giấc. Và tiếp đó là giây phút ta tìm thấy món quà của bố mẹ, đính những giải ruy-băng nhiều màu sắc nơi đầu giường. Căn phòng ấm áp... Và kỳ nghỉ đông bắt đầu...

Cũng chẳng phải là chuyện gì lãng mạn. Chỉ là một sự giải thoát. Đó sẽ là những lời vừa đủ để lấp đầy nỗi đau mất Mayu, như một lời đáp. Có lẽ những lời đó sẽ nói lên một điều gì đó, giống như con chó Victor và những quả táo trong hộp muốn nói. Chỉ duy nhất cậu ấy mới có thể diễn tả được những lời đó. Và đọc nó, tôi tin mình cũng sẽ được giải thoát. Tôi đau đầu đợi.

1. Mưa lành

Người ta thường nói, nếu phải trải qua một chấn động mạnh nào đó, ta sẽ thấy mọi thứ xung quanh thay đổi hẳn, nhưng chuyện này đối với tôi có lẽ không hoàn toàn như vậy. Đôi lúc tôi vẫn nghĩ thế.

Tôi biết rằng mình vẫn có thể nhớ lại mọi chuyện, tất cả những sự kiện trong hai mươi tám năm qua kể từ lúc một Wakabayashi Sakumi được sinh ra, những thăng trầm của gia đình tôi, những món ăn tôi ưa thích, những điều tôi căm ghét, tất cả, tất cả những gì để tôi chính là tôi, tất cả đều được hồi tưởng lại như một câu chuyện cũ.

Tất cả chỉ như một câu chuyện.

Có lẽ bởi vậy, cho đến trước khi xảy ra tai nạn nhỏ hôm ấy, thực ra tôi không hề biết chính mình cảm thấy thế nào về cuộc đời mình. Mà biết đâu đấy, cũng có thể tôi đã cảm nhận như vậy từ rất lâu rồi. Chuyện thế nào nhỉ! Không lẽ tôi đã sống những ngày tháng vô vị, chỉ như những đám tuyết, rơi xuống và chất đống lên nhau thôi sao? Và tôi đã thỏa hiệp với chính tôi như thế nào? Mọi người thường nói, khi bạn cắt tóc ngắn trụi, mọi người sẽ cư xử với bạn phần nào khác trước và cuối cùng, chính điều ấy cũng khiến tính cách của bạn thay đổi ít nhiều. Trải qua một mùa đông với cái đầu trọc lóc sau khi phẫu thuật, mãi giờ tóc tôi mới dài ra một chút nhưng chính thế trông lại rất hợp một “tóc tém”. Bạn bè lẫn người thân, ai cũng nói như nhau:

Chưa bao giờ thấy Saku để kiểu tóc này, trông mới lạ như một người khác vậy!

- Thế hả?

Tôi cười tỉnh bơ đáp lại nhưng sau đó lên mở an-bum. Tôi vẫn ở đó. Mái tóc dài và nụ cười tươi, trong tất cả các chuyến đi, ở mọi nơi, mọi lúc. Tôi vẫn nhớ rõ tất cả. Nào là hôm ấy thời tiết ra sao, rồi lần nọ đau bụng sinh lý đến mức đứng không vững như thế nào... Và bởi thế tôi biết đó chính là tôi, không thể là bất kỳ ai khác. Nhưng tôi không thể nhớ ra ngay. Thực là một cảm giác mông lung kỳ lạ. Thậm chí tôi còn muốn tự thưởng cho mình một tràng vỗ tay bởi vì với một trạng thái tinh thần bất ổn như vậy mà tôi vẫn luôn cố làm “Tôi”, tiếp tục bước về phía trước không biết mệt mỏi.

Trong nhà tôi bây giờ có mẹ tôi, tôi, đứa em trai đang học lớp bốn, cô Junko - bạn thuở thiếu thời của mẹ đến ở nhờ, Mikiko - cô em họ đang là sinh viên đại học. Bố tôi đã mất từ lâu. Mẹ tôi tái giá và cũng đã ly hôn. Tôi và Yoshio là hai chị em cùng mẹ khác cha. Trước kia, nối giữa hai chúng tôi chính là Mayu - em gái cùng cha, cùng mẹ. Là diễn viên nhưng sau khi giải nghệ nó sống cùng một nhà văn rồi chẳng mấy

chốc suy sụp tinh thần để rồi cuối cùng chết như thể tự sát. Chuyện cũng khá lâu rồi.

Tôi làm bồi bàn năm ngày một tuần, ca đêm và kiêm cả phục vụ rượu cho khách, nhưng đó chỉ là một quán rượu cũ và tất nhiên chẳng có gì thiếu lành mạnh cả. Chủ quán - trước vốn là dân híp-pi - bài trí quán theo kiểu “hội trại học đường”. Ban ngày tôi rảnh nên thỉnh thoảng đến giúp việc văn phòng cho công ty đưa bạn, nói chung là đủ việc. Trước khi mất, bố tôi cũng kiếm được khá tiền. Hình như đã có một dạo, trong suốt một thời gian khá dài, một cách vô thức, tôi luôn cố nghĩ cách xem làm thế nào để cho chuyện có tiền và rong chơi tháng ngày thành ra một kiểu sống sành điệu. Thế rồi, đến lúc sực nhìn lại mới thấy mình thất lộ, thật chẳng giống ai, không ra tiểu thư cũng chẳng ra thiếu nữ, ương ương dở dở. Dù sao thì tôi cũng rất yêu cuộc sống của mình, yêu đến không tả được. Đôi lúc, tôi còn thầm nghĩ: “Xin mọi người! Làm ơn hãy nghĩ như tôi, bởi điều đó là chân lý không có gì phải nghi ngờ cả!”.

Một đêm, về nhà vào lúc ba giờ sáng sau khi xong việc, tôi thấy mẹ vẫn ngồi cạnh bàn ăn trong phòng bếp, vẽ mặt đăm chiêu. Những lúc có chuyện hệ trọng muốn nói với tôi, mẹ vẫn thường làm vậy. Ngày trước, lúc mẹ tái giá cũng thế. Tôi vẫn nhớ hình ảnh mẹ hôm ấy, nói năng ngượng ngịu vì niềm vui cố kìm nén nhưng vẫn làm ra vẻ nghiêm trang. Gần đây, có chuyện gì mẹ cũng nói với cô Junko nên lâu lắm tôi mới lại trông thấy mẹ thế này. Trục giác mách bảo đó là chuyện của em tôi. Thằng bé cũng hơi khác người và hình như mọi người thường bàn tán về nó ở trường. Sau khi Mayu chết, việc nuôi dạy con đổi với mẹ tôi như đã trở thành một lời nguyện vĩnh cửu. Nghĩ đến chuyện của mẹ, tôi lại thấy buồn vì có vẻ như mẹ cũng không mấy hài lòng với cuộc đời của chính bà, buồn vì tuy sống dưới cùng một mái nhà nhưng trong khi tôi thoải mái rong chơi thì mẹ tôi lại chịu bao cay đắng.

- Có chuyện gì à mẹ? Tôi hỏi.

Trong nhà, mọi người đã ngủ say. Bếp tối mờ, chỉ còn một bóng đèn nê-ông nhỏ phía trên bồn rửa là sáng. Dưới bóng đèn đó, mẹ tôi ngồi bất động, như một bức chân dung đen trắng. Bóng tối đọng lại thành những vệt sẫm nơi khoe môi và phía dưới hàng lông mày nhíu chặt.

- Con ngồi xuống đi! Mẹ tôi nói.

- Vâng... À, mẹ có uống cà phê không?

Nghe nói vậy, mẹ tôi liền đứng lên và nói:

- Để mẹ pha.

Tôi kéo ghế ngồi phịch xuống. Tôi phải đứng suốt trong khi làm việc nên vừa thả người ngồi xuống, cơ bắp như nhào ra hết cả. Cơn đau mới ở thắt lưng lan ra khắp người. Vị cà phê nóng giữa đêm khuya thật nao lòng. Sao vậy nhỉ? Tôi nhớ lại hồi bé. Rõ ràng hồi bé tôi đâu

có uống cà phê mà sao lại nhớ mong cái vị của nó đến vậy, nó giống như những buổi sáng có tuyết đầu mùa hay những đêm giông bão, cứ mỗi khi bắt gặp, ta lại thấy lòng xốn xang kỳ lạ.

Mẹ tôi khẽ nói:

- Thăng Yoshio ấy...

- Sao ạ?

- Nó sẽ làm nhà văn.

Tôi chưa nghe thấy chuyện này bao giờ.

- Lại gì nữa đây? Tôi hỏi lại.

Nói chung, thằng bé là loại điển hình cho lũ nhóc thời buổi này, luôn làm người ta phát ngán với ước mơ muốn trở thành doanh nhân vì xem tivi thấy toàn những chàng vừa đẹp trai lại vừa giàu có.

- Ồ... nó bảo nằm mơ thấy thần báo

mộng.

Mẹ tôi nói. Nghe vậy, tôi phì cười.

- Tưởng gì! Trò đó giờ đang “mốt” mà mẹ!

Tôi vừa cười vừa đáp.

- Chuyện trẻ con ấy mà. Kệ nó mẹ ạ!

- Nhưng bộ dạng nó cũng lạ lắm! Mẹ tôi vẫn giữ vẻ lo lắng.

Tôi nói:

- Dù gì thì cũng cứ để mấy bữa xem sao đã mẹ à!

- Ủ, có thể rồi nó sẽ chán.

- Mà thành tiểu thuyết gia thì cũng có sao đâu?

- Ủ... Meh cũng chẳng biết nữa...

- Cũng tại vì đây là đứa con trai đầu tiên trong nhà mình nên chẳng biết nó sẽ trưởng thành ra sao thôi mà! Tôi nói.

- Em con mất, rồi con bị tai nạn chấn thương sọ não, giờ lại đến chuyện này. Đúng là nhà này chưa có lúc nào không có chuyện! Mẹ tôi than vãn. Nó đang lấy giấy tập ra hí hoáy viết lách cái gì đây. Cái thằng...!

- Đúng là cái thằng dở hơi!

Tôi hòa theo. Song bằng trực giác của mình, tôi biết mẹ như một ngọn hải đăng nhưng lại quá sáng khiến những con tàu đi ngang qua đó mất phương hướng, và quanh mẹ sẽ luôn là những số phận kỳ lạ. Tôi nghĩ, có những sự hấp dẫn mà năng lượng tự thân của nó luôn có nhu cầu thay đổi. Mẹ mơ hồ nhận ra điều đó. Mẹ đau lòng. Vậy nên mẹ mới không nói ra thành lời.

- Nhất định trong nhà mình rồi sẽ có

chuyện gì đó, và mọi thứ sẽ giống như “Những ngôi sao đẹp” của Mishima Yukio thôi. Thế cũng được! Càng vui!

Tôi nói chơi vậy nhưng sau này mới biết rằng điều đó không ngờ lại thành sự thật.

Mẹ tôi bật cười.

- Mai con sẽ phỏng vấn nó xem sao!

- Ủ, cứ thử đi. Rồi con sẽ thấy mẹ không lo thừa đâu!

- Chẳng nhẽ... nghiêm trọng thế cơ à? Cứ như nó đã thành người khác ấy.

Mẹ gật đầu, nhưng nét mặt đã rạng rỡ hơn trước, có lẽ như thế này là tạm ổn rồi, tôi thầm nghĩ. Một mình trong căn bếp giữa đêm khuya, mọi suy nghĩ của bạn sẽ ngưng đọng lại. Không bao giờ nên ở đó quá lâu. Cũng đừng bao giờ giam hãm mẹ bạn, vợ bạn ở đó. Từ những ý nghĩ đen tối cho đến món xúp củ cải đỏ

ngon lành, tất cả đều sinh ra từ đó - bếp -
khoảng không gian kỳ diệu thống trị mỗi ngôi
nhà.

Mãi gần đây tôi mới nghiệm ra rằng,
con người, hiện hữu trong một thực thể rắn chắc
trước mắt mỗi chúng ta, thực ra chỉ là một thứ
yếu đuối, đến mức chỉ cần va đập nhẹ với bất
cứ thứ gì cũng sẽ tan vỡ một cách rất dễ dàng.
Những con người tôi biết, những con người tôi
yêu thương, những cái lòng đỏ trứng gà sống, lại
tồn tại thêm một ngày nữa... Thật kỳ diệu là họ,
chuyển động giữa hàng trăm thứ có thể hủy hoại
họ bất cứ lúc nào, lại có thể kết thúc một ngày
bình yên vô sự. Ý nghĩ đó cứ bám riết lấy tôi.
Mỗi khi một người thân quen mất đi, phải chứng
kiến những tiếng bi thương của những người
xung quanh, tất nhiên tôi cũng đôi chút ngỡ
ngàng chưa thể tin ngay rằng nỗi đau đến vậy là
có thật, song ngẫm lại, sự bàng hoàng đó có lẽ
không đáng gì so với điều kỳ diệu là con người
đó đã sống đến tận giây phút ấy. Và cứ nghĩ
như thế, tôi có cảm giác rằng tuy chúng ta đang
sống nhưng cái sự sống đó có thể dừng lại bất

cứ lúc nào. Vũ trụ... Những người quen... Cha mẹ của những người quen đó... Rồi cả những người mà họ yêu thương... Vũ trụ vô tận, tử sinh vô hạn... Cái vô hạn đáng sợ... Hãy thử nghĩ mà xem... sự bất tận không cùng tưởng như là vĩnh cửu... Hãy thử ngồi xuống đây, và đừng có suy tư gì cả...!

Hôm ấy, cái ngày mà sau này bạn bè tôi vẫn thường gọi là “Ngày ngã bậc thang” là ngày 23 tháng Chín, một ngày đầu thu. Lúc đó tôi đang trên đường đến chỗ làm thêm. Đang vội nên tôi quyết định đi bằng lối tắt mà thường ngày chẳng mấy khi đi và bắt đầu bước xuống một bậc thang rất dốc cuối một lối đi nhỏ. Đó là một bậc thang bằng đá, cao và rộng, phía sau một ngôi trường cấp hai, dốc đến nỗi người ta phải cầm quai vào những ngày có tuyết. Dù đang vội, tôi vẫn mãi ngắm nhìn bầu trời chiều tím sẫm và ánh đèn đường màu vàng nhạt như trộn lẫn với ánh trăng hạ huyền mờ tỏ. Thế là hụt chân và đập đầu rất mạnh vào đầu đó, mạnh đến nỗi bất tỉnh và người ta phải đưa tôi vào bệnh viện cấp cứu.

Tỉnh lại, tôi không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa. Một cơn đau kỳ lạ lan tỏa khắp đầu, cứ như thể họ đang phanh đầu tôi ra vậy. Vừa giờ tay lên, tôi thấy băng trắng xóa. Tôi cứ nằm như thế, dần nhớ lại những bậc thang bằng đá, cảm giác đau đớn và nổi kinh hãi... Trước mặt tôi là một phụ nữ trung tuổi xinh đẹp, cất tiếng khẽ gọi:

- Sakumi...

Tôi nhủ thầm, với độ tuổi này, lại ở cạnh mình vào lúc thế này, chắc là mẹ mình! Cố lắm tôi cũng chỉ cảm nhận được có thế. Rõ ràng là tôi biết người đó, nhưng không tài nào nhớ ra được đó là ai, quan hệ thế nào với mình, chỉ đoán rằng, ở bên tôi như thế thì chắc chỉ có thể là mẹ, hoặc một ai đó rất gần gũi... Và dù biết rằng nếu thế, hẳn người này phải rất giống mình, nhưng rồi cũng chịu không thể nhớ ra được khuôn mặt mình.

Không thể được, mình không thể làm

một người thân như thể thêm đau khổ được. Nghĩ vậy nhưng chưa biết phải làm sao thì đúng lúc đó, đột nhiên trong đầu tôi, một kỷ niệm chọt ủa về, như một thước phim quay chậm. Đó là lần tôi thấy mẹ khóc ở nhà (dù tôi chẳng còn biết “nhà” là ở đâu, trong khung cảnh nào, hình dáng ra sao nữa!). Kỷ niệm đó, cùng những giọt nước mắt buồn như làn sương mỏng nổi lên từ mặt nước trong suốt của cả một hồ ký ức... Phải rồi! Tôi đã nhớ ra. Đó là khi ông tôi mất! Tôi nghiệm ra, nỗi đau thực sự sẽ hiện hình trong từng giọt nước mắt, không phải ngay lúc đó mà có thể là rất lâu sau đó, từng giọt, từng giọt, lăn trên gò má rồi rơi xuống, ngấm vào lòng đất.

Và tôi nhớ đến em gái tôi...

Tôi đã không tài nào nhớ ra được tên nó, nhưng cùng với khái niệm “em gái”, hình ảnh một cô bé vô cùng dễ thương hiện ra, đến nỗi tôi ngờ rằng đó chỉ là hình ảnh do tôi tự tưởng tượng ra. Nhưng đó đúng là Mayu. Rồi đến bóng dáng một người nhìn từ phía sau, đang sắp

xếp lại các đồ dùng cá nhân cho em gái tôi sau khi nó mất...

Nhớ có lần, hồi đó tôi sống một mình, sau khi chia tay người yêu, buồn nản quá thế nào mà gọi điện thoại cho mẹ rồi khóc, khiến mẹ tôi phải ngạc nhiên:

- Trời đất! Sakumi mà khóc này!

Quả là từ nhỏ, tôi vốn đã rất ít khóc.

Ôi không... Mình nhớ ra rồi... Mẹ đây mà...! Không được làm mẹ thêm buồn nữa...! Ý nghĩ đó như một mệnh lệnh từ cõi nào đó vọng về, như một giọng nói văng vẳng trong cái đầu còn chưa hết đau của tôi. Có lẽ mẹ tưởng tôi còn đang lơ mơ vì thuốc mê. Đôi mắt với những vết nám xen lẫn những nếp nhăn phía dưới long lanh những giọt nước mắt của niềm vui sướng thấy tôi đã tỉnh lại. Tôi đã hiểu ra một chuyện. Nằm trên giường, tôi nghĩ về cuộc đời cho đến tận ngày hôm ấy vẫn thuộc về một Sakumi mà chính tôi cũng không biết nhiều lắm,

rằng có lẽ cô ấy đã mệt mỏi, kiệt sức vì lúc nào cũng sẵn đón ý tứ của mọi người xung quanh. Nhưng dù sao chuyện đó cũng sẽ kết thúc vào ngày hôm nay. Kể từ giờ trở đi, mình sẽ kệ xem mọi chuyện ra sao, tôi nhủ thầm.

- Mẹ...!

Tôi khẽ gọi. Mẹ tôi gật đầu nhẹ, đầy vui sướng và yêu thương trìu mến, rồi khẽ nở một nụ cười, dịu dàng như nàng dâu mới. Không hiểu sao, bỗng dưng tôi có cảm giác khó chịu với nụ cười đó, như thể có cái gì đó giả tạo giống như trong trò chơi cô dâu chú rể của bọn trẻ con, dù tôi đã cất tiếng gọi bằng tất cả lòng yêu thương như lần đầu chào cuộc sống. Đầu tôi tê buốt, như thể khái niệm “mẹ” được cô đặc thành những giọt mồ hôi mặn chát đang ngấm sâu vào não tôi. Nhưng cũng chính tiếng gọi ấy đã tạo nên một cảm giác ấm áp nơi con tim bên ngực trái. Sao vậy nhỉ? Tôi nhìn quanh. Giữa trưa, phòng bệnh trắng toát. Bầu trời xanh ngắt qua khung cửa sổ, một sắc xanh thăm thẳm trông hoác như trí nhớ của tôi lúc này.

Rồi trí nhớ cũng dần trở lại với tôi. Duy chỉ có điều, giữa tôi thực tại và tôi quá khứ là một làn sương mờ, không tài nào xóa được, như mặt đồng hồ đeo tay bị ngấm hơi nước vậy. Mà cũng chẳng sao. Tôi cũng không quá bận tâm.

* * *

Chiều tối hôm sau, vừa đi làm về, tôi chạy ngay đến phòng cậu em, khắp khởi gõ cửa. Một chuyện thú vị thế này, nhất định phải phỏng vấn người trong cuộc mới được!

- Cứ vào!

Yoshio nói vọng ra. Mở cửa vào phòng, tôi thấy ngay nó đang ngồi chăm chú cạnh bàn, lưng xoay về phía cửa. Ngó lên mặt bàn, tôi thấy cu cậu đang cầm cúi viết những chữ nhỏ tí xíu lên một trang bản thảo khổ B5.

- Em muốn thành nhà văn hả?

Tôi hỏi.

- Vâng.

Thằng bé gật đầu lơ đãng.

- Giống như Akagawa Jiro ấy hả?

Tôi biết trước đó ít lâu thằng bé còn say sưa đọc mấy cuốn truyện của nhà văn này.

- Không! Em sẽ giống như Akutagawa!

Thằng bé trả lời, vẻ nghiêm trang khác thường. “thằng nhóc này, không lẽ nó bị ma ám rồi chắc”, tôi nghĩ thầm. Có lẽ cũng giống tôi, một cảm xúc kỳ lạ nào đó chưa từng có trước đây đã xen vào lòng nó.

- Thế giống anh Ryuichiro, bạn trai chị Mayu thì sao? Như anh ấy cũng là một nhà văn đấy!

Tôi nói về Ryuichiro, một cây viết ít

tiếng tăm sống cùng với Mayu cho đến khi nó mất. Trong số người quen, chỉ có cậu ta là nhà văn.

- Ủ, em rất nể phục anh ấy. Đúng là một nhà văn thực thụ.

Ryuichiro. Tôi bỗng nhớ đến câu chuyện trù tượng rất khó hiểu của cậu ta.

- Sao? Em hiểu được những chuyện anh ấy viết à?

Tôi hỏi.

- Không hiểu lắm. Nhưng không hiểu sao, nhìn kỹ chúng có cảm giác rất dễ chịu. Như hương vị của hạnh phúc tỏa ra từ toàn bộ cuốn sách ấy...

- Vậy hả?

Tôi chưa từng có cảm nhận như thế. Lối hành văn nặng nề đôi lúc khiến người ta không

biết người viết muốn gì.

- Có lẽ... nó giống với khuôn mặt chị Mayu lúc cười!

Nó nói. Ra vậy, giờ thì tôi đã hiểu. Tôi gật đầu đồng ý. Đó là một cái đẹp hoàn toàn riêng, mang trong mình nhiều chức năng phức tạp. Một cái gì đó hàm chứa tất cả, tinh tế, và duy nhất. Và chính bởi thế mà buồn khôn tả. Một cái gì đó thuần khiết, trong mát như hơi nước hòa với hương thơm của cả thiên nhiên. Tôi đã yêu khuôn mặt khi cười của nó xiết bao. Đến giờ, thỉnh thoảng tôi vẫn mơ thấy khuôn mặt ấy. Tôi thèm muốn được nhìn thấy khuôn mặt đang cười ấy, dù chỉ một lần.

- Thôi được rồi, cố gắng viết một cuốn tiểu thuyết hay rồi cho chị xem nhé.

Tôi nói.

- Vâng.

Thằng bé gật đầu, nhìn nét mặt nó như của một người lớn.

- Nhưng này! Chị... tôi nói thêm. Chị rất mong em thành một chàng trai dễ mến. Không phải một anh chàng chỉ biết viết văn, còn ngoại hình và lối sống thì bê bối đâu nhé. Phải là một anh chàng vừa xinh trai vừa đáng yêu, lại còn viết văn hay nữa cơ.

- Được rồi, em sẽ cố gắng.

- Nhưng chị hỏi thật nhé. Có chuyện gì vậy? Sao tự dưng em nói năng như người lớn ấy, lại còn ghi ghi chép chép nữa chứ! Kể cho chị đi, chị sẽ không nói với mẹ đâu. Hứa đấy!

Tôi vừa cười vừa nói nhưng nó trả lời với một vẻ mặt rất nghiêm nghị.

- Có cái gì đó đã xảy ra trong đầu em!

- Sao?

- Trong mơ, một người sáng lấp lánh như một vị thần nói với em điều gì đó. Và thế là một cái gì đó đã xảy ra, đầu óc em cứ chuyển động không ngừng. Con người chúng ta ngày nào cũng ăn cơm, rồi đi vệ sinh, lông tóc không ngừng dài ra, và như thế, ta trở thành một thực thể chỉ tồn tại duy nhất một lần ở hiện tại, thế nhưng chẳng hiểu sao lại luôn nhớ về quá khứ hoặc lo lắng cho tương lai. Nếu thấy đó là điều kỳ lạ, thực sự thấy kỳ lạ thì viết ra một câu chuyện là cách duy nhất để thể hiện suy nghĩ đó. Và em có cảm giác trong khi viết về nhiều câu chuyện, của nhiều người khác nhau, ta sẽ hiểu rõ hơn những cảm nhận của chính mình.

Quả là những suy nghĩ sâu sắc. Tôi lặng người.

- Chị hiểu rồi. Chị sẽ luôn ủng hộ em. Nhưng nhớ nhé. Ước mơ của chị là khi em học đến cấp ba, em sẽ đưa bạn gái của mình đến hiệu Lazy Susan ở Hibiya Charter để mua quà cho cô ấy (là hệ thống cửa hàng bán đồ xa xỉ phẩm dành cho phụ nữ. Hibiya Charter là tên

trung tâm mua sắm nằm trên phố Hibiya ở Tokyo), tốn tiền một chút cũng chọn cho cô ấy một món gì đó hay hay, sau đó đưa đi uống trà ở Tea-room, Seriinu (phòng trà của Celine – hãng hàng hiệu). Sao nào? Ước mơ gì mà tỉ mẩn quá phải không? Nhưng chị đã ước điều đó từ buổi sáng đầy tuyết trắng ngày em ra đời đấy.

- Em sẽ nhớ.

Thằng bé trả lời. Tôi yên tâm ngồi xuống sàn nhà, với tay lấy cuốn sách để cạnh đó. Tên sách là *100 điều bí ẩn có thật trên thế giới*.

- Gì thế này?

- Cuốn đó hay lắm đấy nhá!

Mãi lúc này, nét con trẻ mới trở lại trên khuôn mặt nó.

- Để xem nào!

Tôi giờ soạn soạn, xem lướt qua cuốn sách. Có một chuyện viết thế này.

“Người phụ nữ có hai trí nhớ.

Sau khi gặp phải một tai nạn giao thông. Merry Hector (42 tuổi) sống ở bang Texas bỗng có hai trí nhớ. Trước đó, cô là một phụ nữ có cuộc sống bình lặng cùng chồng là giáo viên cấp ba và hai cậu con trai. Một hôm, trên đường đi đón chồng, xe của cô bị một chiếc xe tải xé ngửa lật chạy ngược chiều tông vào. Bị thương nặng nhưng rất may cho cô là não không bị tổn thương. Tuy nhiên, khi xuất viện hai tháng sau đó, cô nhận thấy mình còn có thêm một trí nhớ nữa, ngoài trí nhớ của chính cô trước đây. Đó là trí nhớ của một thiếu nữ tên là Merry Soltan, sống ở bang Ohio, đã chết năm mười bảy tuổi vì viêm phổi. Cô nhớ được tên của mẹ cô gái, tên của ngôi trường trước đây cô gái theo học cho đến tất cả mọi chuyện nhỏ nhất của cô gái này, vì vậy, sau cùng cô đã quyết định nói với chồng

mình. Nghe chuyện của vợ có nhiều chi tiết quá xác thực, anh chồng thử tìm hiểu và thấy đúng là ở Columbus, bang Ohio quả đã từng có một cô Merry Soltan như thế. Cô gái này đã chết vì viêm phổi ba năm trước khi vợ anh gặp tai nạn. Thi thoảng, người ta có nói đến chuyện người nào đó vẫn nhớ những chuyện đã xảy ra trong kiếp trước, nhưng trường hợp này thì quả là hy hữu. Sợi dây liên hệ duy nhất giữa hai người chỉ là cái tên giống nhau Merry, nhưng chừng đó là quá ít để lý giải cho hiện tượng kỳ lạ này”.

- Chuyện cũng hấp dẫn đấy chứ!

Tôi nói sau khi xem xong.

- Em bảo rồi mà!

Thằng bé có vẻ đắc ý.

- Thế nhé anh bạn.

Tôi nói, gấp sách lại và ra khỏi phòng,

an tâm vì thằng bé không có gì bất thường cả. Dãy hành lang tĩnh mịch trong không gian ngập tràn hơi thở của một đêm mùa đông. Trên lớp kính cửa dọc lối về phòng, tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt mình, và cả những hình ảnh ký ức xa xôi...

Đêm đó tôi có một giấc mơ kỳ lạ.

Tôi đang ngồi, ngắm phong cảnh xung quanh. Bầu trời trong như một khối thạch màu lam, xanh ngắt một cách đáng sợ và thăm thẳm như muốn nuốt chửng mọi thứ, một sắc xanh không gợn chút mây, chạy thẳng một mạch đến tận chân trời và đặc quánh tưởng có thể chạm vào được. Không khí khô rang. Mặt đất khô rang. Và mái nhà lơ lửng, nổi bật giữa khung cảnh rộng lớn đó như những mô hình. Từ bé tới giờ tôi chưa từng thấy một quang cảnh nào gây cảm giác bức bối đến vậy. Tôi ngồi xuống một băng ghế dài, giữa những cơn gió cuốn tung bụi và lạnh ngắt xung quanh. Đầu kia băng ghế có một người phụ nữ đang ngồi. Trong giấc mơ, tôi biết rất rõ người phụ nữ đó. Đây là đâu? Texas

ư? Không, không là đâu cả. Đó là nơi trời đất giao hòa trong vô tận, là nơi những giấc mơ hẹn gặp nhau. Những cơn gió khô và đượm vị ngọt không bao giờ ngừng thổi.

- Merry này! Hãy kể cho tôi nghe nếu chị biết điều gì về trí nhớ. Tôi... thực sự tôi cứ nghĩ mãi về chuyện của chị!

Tôi nói. Mắt cô ấy màu xanh, hòa lẫn vào màu da trời. Bỗng dưng tôi thấy buồn ghê gớm vì nhìn đâu cũng thấy cái màu xanh ấy. Hay đó chính là màu của hai trí nhớ gộp lại? Phải rồi! Đó chính là màu của biên ký ức, màu của những âm vang trong quá khứ vọng về.

- Tôi không thể nào nhớ ra được tôi của chính tôi là thế nào nữa. Nghe như đó chứ phải không?

Cô ấy nói bằng một giọng trầm trầm. Tôi nhìn mãi vào nếp nhăn hằn sâu nơi đuôi mắt của cô.

- Có những lúc chẳng có gì đặc biệt, như đang nấu bữa chiều trong bếp, hoặc đang ngắm ánh hoàng hôn, chợt dừng tôi cảm thấy buồn vô hạn, cái cảm nhận về một nỗi buồn đau vô cơ nhưng tê tái ở đâu ủa đến, kết thành khối bóp nghẹt lấy lồng ngực. Những lúc như thế, tôi lại tự nhủ, có lẽ đó là tâm trạng sinh ra từ ký ức của cái cô Merry kia chứ không phải của tôi. Vậy là sự tồn tại của cô ấy, qua ký ức của cô ấy trong tôi, ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Dù sao thì tôi vẫn quý cuộc đời của mình hơn của cô ấy, một người đã phải bỏ lại mọi thứ giữa tuổi thanh xuân. Nhưng nói thế không có nghĩa là tôi oán hận gì chuyện trí nhớ hay linh hồn của cô ấy đến trú ngụ trong tôi cả.

- Thực ra thì có ai biết mình của chính mình trước đây là thế nào đâu. Tôi lơ đãng đáp lời, như thể đang tán chuyện gẫu. Tôi biết, cứ nghĩ thế sẽ chẳng có chuyện gì. Dù sao thì thỉnh thoảng cũng có những chuyện làm mọi thứ trước mắt như khác hẳn, khiến tôi cảm thấy yêu quý mọi thứ tôi nhìn thấy, từ khuôn mặt đứa em trai đến một ánh sao đêm tình cờ, cứ như thế tôi

đã chết một lần để lại được hồi sinh.

Merry yên lặng gật đầu, rồi nhìn chăm chặp vào tôi, khẽ nhoẻn miệng cười. Tôi chợt nhận ra rằng, dù lúc này cô ấy đang nói cười trước mặt tôi như vậy nhưng chính cô ấy mới là người hiểu rõ ý nghĩa của những giây phút cạnh kề cái chết, hơn cả tôi. Không hiểu cảm giác lúc đó thế nào nhỉ? Tôi cố hình dung. Thật đáng sợ, cái cảm giác mọi thứ trước mắt cứ trải rộng ra mãi đến vô cùng, cộng với ký ức về sự trải nghiệm mùi vị cái chết mà ta biết chắc một lúc nào đó sẽ lại đến.

- Mặc dù đôi lúc cũng có chuyện như vậy và những ngày đầu tôi cũng có những cảm nhận kỳ lạ và suy nghĩ lung lăm, nhưng phải thừa nhận cũng có chút thích thú khi nghĩ rằng giờ đây có tới hai con người cùng ngắm nhìn thế giới xinh đẹp này qua đôi mắt của tôi.

Merry nói với vẻ hạnh phúc. Từ không trung, vài giọt nước rơi xuống.

- Mưa bóng mây này... Tôi khẽ nói.

Từ trong những dải mây trắng mỏng tang như sắp tan ra giữa tầng không xanh thẳm, những giọt nước mưa xuyên qua những tia nắng thẳng tắp nối đuôi nhau rớt xuống, như những mảnh vỡ của ánh sáng. Phút chốc, mặt đất đầm nước, hai mái tóc đen và vàng của chúng tôi cùng ướt sũng. Từng giọt nước mưa như vừa trút bỏ lớp áo khoác lạnh giá, xuyên qua làn không khí ẩm áp rơi xuống, yên lặng như thể chính chúng cũng đang lặng ngắm cảnh vật xung quanh, lóng lánh như được chiếu rọi bởi hàng ngàn tia sáng. Vạn vật bừng lên trong khung cảnh rạng ngời. Từng giọt nước mưa lăn dài trên má mà tôi tưởng như mình đang khóc vì niềm vui sướng và cảm giác choáng ngợp.

- Có thể, ngay lúc này, đang có tới bốn người đang ngắm nhìn đất, trời, mây, mưa đây!

Tôi nói, và Merry khẽ gật đầu.

Tỉnh dậy, tôi vẫn còn luyến tiếc cái sắc xanh của bầu trời cùng những giọt ánh sáng đến từ khoảng không vô tận đó. Một giấc mơ thật đẹp. Không hiểu sao, tự nhiên tôi cảm thấy mình hàm ồm một điều gì đó. Đúng vậy!

2. Một ngày kỳ lạ

Đúng vào hôm đám cưới bạn tôi, trời mưa tầm tã từ sáng.

Vì phải chuẩn bị đi dự nên cực chẳng đã, tôi phải dậy từ tám giờ, giữa một buổi sáng u ám trong tiếng mưa rơi, uể oải bước dọc hành lang trong bộ đồ ngủ rồi lần xuống bếp. Giờ này thì làm gì đã có ai dậy, sáng Chủ nhật mà..., tôi tự nhủ, với tay mở cửa bếp, và ngạc nhiên thấy Mikiko đã ở đó. Nó là đứa em họ, đang ở nhờ nhà tôi để học đại học. Có lẽ gần sáng nó mới về. Mái tóc mới gội còn ướt, nó ngồi xoay lưng về phía tấm kính mờ hơi nước, hai khuỷu tay

chống xuống mặt bàn, đỡ lấy khuôn mặt buồn ngủ rũ.

- Chị dậy sớm thế? Mikiko hỏi.

- Em về lúc mấy giờ thế? Tôi hỏi lại.

- Bảy giờ. Em đang định đi ngủ đây. Nó trả lời.

Phải nói là tôi rất thích khuôn mặt nó. Mắt, mũi, miệng, tất cả đều xinh xắn và cân đối. Mikiko là con gái của dì tôi. Nó có tất cả những nét mà tôi thích ở khuôn mặt những người bên họ nhà mẹ. Chỉ nhìn mặt mà nhận ngay ra họ hàng quả cũng là một điều gì đó thật kỳ lạ. Tôi bật tivi lên. Đúng vào mục dự báo thời tiết và người dẫn chương trình đang thao thao nói về cơn mưa lúc này. Nghe tiếng mưa rào rào từ bên ngoài vọng vào, bất chợt tôi có cảm giác mình đang bị nhốt dưới một đáy hang sâu nào đó và đang xem một chương trình bí mật, như thể cơn mưa này sẽ không bao giờ dứt và tôi sẽ cứ phải ở đây mãi như thế này, trong rã rời và

chán nản.

- Sao hôm nay lại dậy sớm thế, chị Saku? Mikiko hỏi.

- À, hôm nay cưới Yoko mà! Tôi đáp.

- Ô, thế à? Với anh Hasegawa phải không? Mikiko hỏi tiếp.

- Ừ, họ đợi suốt cả mùa xuân dài rồi...

- À, mà hình như Yoko cũng đang đi làm nhỉ?

- Có đấy! May mắn gì đó. Thế nên nghe đâu cô ấy tự may váy cưới cho mình đấy.

- Ôi, thế cơ à?

- Đêm nào cũng thức khâu váy cưới nên hôm trước điện thoại, nghe giọng cô ấy có vẻ mệt mỏi lắm. Chắc cũng vì cảm thấy không thoải mái lắm nên cô ấy bảo trước ngày cưới sẽ

còn đi nghe buổi biểu diễn của ban Moon Riders (một ban nhạc rock của Nhật, thành lập năm 1976 - ND) nữa kia. Có lẽ tại yêu nhau lâu quá cũng nên!

- Kỳ lạ thật. Cô ấy lúc nào cũng khó hiểu thế nhỉ! Mikiko nói.

Yoko là bạn học cấp ba của tôi. Có một dạo, hai đứa cùng thích một cậu bạn trai nên cũng hơi ngại mặt nhau đôi chút (dù rằng cuối cùng, tôi là người chiến thắng), rồi sau đó tôi có đến ngủ lại ở nhà cô ấy và nói chuyện thâu đêm. Cô ấy có nuôi trong nhà một con chó to, có cái tên rất lạ và tôi đó tôi vuốt ve nó khá nhiều. Sau đó, cậu em trai còn lấy xe đưa tôi về tận nhà. Tôi vẫn còn nhớ hương vị tuyệt vời của món Spaghetti sốt trứng cá tuyệt mẹ cô ấy nấu. Lần nào đến chơi, tôi cũng thấy Yoko ngồi ở phía bàn đối diện, và lần nào cũng luôn tay đan một thứ gì đó. Phải nói rằng cô ấy rất khéo tay, rất rất khéo tay, đến mức mà cho dù có chán nản hay phiền não chuyện gì đi chăng nữa, đôi bàn tay ấy cũng không lúc nào ngừng chuyển

động một cách nhịp nhàng, thanh thoát, theo một trật tự nhất định cứ như một phép màu. Một vẻ thanh thoát chỉ có ở đôi tay tượng Đức Mẹ Maria màu trắng mà ta thường thấy trong các nhà thờ. Vậy mà khuôn mặt cô ấy khi có chuyện khó chịu lại luôn tỏ vẻ hằn học không che đậy. Thêm vào đó, những lúc ở nhà, cô ấy không dùng kính áp tròng mà đeo kính gọng bạc khiến khuôn mặt thêm vẻ buồn bã ngang ngạnh, song chính điều đó lại tạo nên một vẻ dễ thương kỳ lạ. Tôi cảm thấy đằng sau dáng vẻ ấy một sự dẻo dai hiếm có. Mỗi lần lơ đãng quan sát cô ấy, tôi lại thấy hạnh phúc, dù chẳng bao giờ tôi nói với cô ấy điều đó.

- Chị Yoko ấy kể cũng buồn cười. Chị còn nhớ chuyện ấy không? Mikiko hỏi.

- Hồi nào?

- Thì đó, cái dạo chị ấy yêu một anh chàng hay ghen đó... Hai người uống trà với nhau mà mặt thì như đưa đám đấy thôi.

- À, nhớ rồi. Chuyện “đười ươi” chứ gì?
Tôi cười.

Mikiko cũng đã nhớ ra, cười ngặt nghẽo
nói:

- Em vẫn nhớ chị ấy nói: “Anh ấy lúc
nào cũng chỉ muốn giữ tớ như con đười ươi
trong cũi thôi”, với vẻ mặt rất nghiêm trọng.

- Chắc chắn là một phép ẩn dụ nhầm!

- Dám cá là chị ấy định nói “con chim ở
trong lồng” cơ!

Hai chúng tôi còn cười thêm một lúc
nữa mới thôi. Chuyện tuy đã xa nhưng là một kỷ
ức ngọt ngào. Uể oải vì cơn mưa và cơn ngái
ngủ nhưng chính nhờ thế mà lâu lắm rồi, tôi mới
lại cảm thấy được là chính mình. Mikiko bắc ấm
lên bếp, vẫn chưa dứt cười. Giây lát, cả căn
phòng tràn ngập mùi hương trà nhài đậm đặc.

Vậy là tôi đang ở đây với chính tôi, trong một buổi sáng ướt mưa, với thực tại và cả dĩ vãng, cảm nhận cái hương vị dễ chịu của cảm giác thư thả hơi trống rỗng như đang ngấm vào mình.

- Bên ngoài tối quá nhỉ! Tôi nói.

- Có ai bảo mới ba giờ sáng chắc em cũng tin!

- Không biết còn gì ăn không nhỉ?

- Còn bánh bích-quy, xúp tương và sườn lợn chua ngọt từ tối qua.

- Được rồi! Chị sẽ ăn B và C trước, còn A làm món tráng miệng.

- Đẳng nào chị chẳng ăn tiệc cơ mà!

- Nhưng còn buổi lễ trước đó nữa.

- Thế thì đói chết mất. Đúng là chị nên ăn lót dạ một chút đi. Em cũng ăn một ít vậy.

- Ủ, vậy thì ăn nào. Tôi hồ hởi.

Mikiko lấy ra mấy hộp đồ ăn bọc ni-lông và cho vào lò vi sóng. Cứ thấy một phụ nữ đứng trong bếp là tôi lại cảm thấy mình sắp nhớ ra một điều gì đó, một điều gì đó thật buồn, như bóp chặt lấy lồng ngực, và nhất định liên quan đến cái chết, đến cả việc tôi được sinh ra trên cõi đời này nữa.

- Chị nghe về vụ giết người chưa?
Mikiko bất ngờ hỏi, vẫn quay lưng lại.

- Sao? Gì cơ? Quá ngạc nhiên, tôi hỏi lại.

- Cả ngày hôm qua mọi người chỉ nói mỗi chuyện đó thôi mà. Mikiko đáp.

Cái kiểu trả lời thản nhiên trong khi vẫn đều tay bắc nồi xúp tương lên bếp khiến tôi cảm

giác như mình đang nghe tiếng vọng kỳ quái trong một cơn ác mộng.

- Chị đi làm về thì mọi người đã ngủ rồi còn đâu! Làm sao mà biết được?

- Chị Miyamoto nhà ở đầu phố giết một người đàn ông đấy! Mikiko nói.

- Sao cơ?

Tôi biết cô ấy. Chúng tôi vẫn thường gặp nhau ở gần nhà. Ăn mặc rất giản dị nhưng cô ấy là một phụ nữ đẹp và mỗi khi tôi chào, bao giờ cô cũng cười đáp lại “Chào chị!”. Cô thường mặc một chiếc áo len màu xanh đậm, có hai đường viền trắng ở ống tay, khiến mỗi lần trông thấy, tôi lại nghĩ thầm “Sao trông giống hình xăm của phạm nhân thời Edo thế!”.

- Chuyện thế nào? Tôi hỏi.

Mikiko kéo ghế ngồi xuống trước mặt tôi, hơi rướn người ra trước và nói:

- Nghe đâu chị ấy cảm thấy đầu óc không được bình thường thì phải. Thành ra khi bị bạn trai chia tay, chị ấy không kiềm chế được nên đã đâm người ta. Bố chị ấy mất cũng lâu rồi. Hình như hồi trước bác ấy làm tổ trưởng tổ dân phố gì đó. Chỉ có hai mẹ con sống với nhau. Chính chị ấy cũng cắt cổ tay tự tử nhưng may mà mẹ chị ấy về kịp.

- Sao em biết rõ như xem phim truyền hình thế? Tôi bất giác phì cười.

- Thì bác gái kể cho em chứ sao? Mikiko đáp.

- Thảo nào!

Mẹ tôi vốn thích nghe những chuyện như thế mà.

Lò vi sóng kêu “tinh” một tiếng. Tôi đứng dậy, bóc lớp ni-lông nóng bọc món sườn lợn chua ngọt và hỏi:

- Người đàn ông đó bao nhiêu tuổi?

Sao tôi lại hỏi câu đó nhỉ? Nhưng câu trả lời đã làm rõ thêm ý đồ của câu hỏi.

- Úi chà! Chỉ mới hai một thôi! Mà chị Miyamoto thì gần bốn mươi rồi còn gì! Mikiko nói.

- Đúng là chuyện dây cà dây muống.

Bữa ăn đã chuẩn bị xong. Hai chúng tôi yên lặng ngồi ăn cùng nhau một lúc. Trong ít phút, tôi như hóa thân thành Miyamoto và nghĩ về cuộc đời chị ấy. Dù cùng nhìn một góc phố nhưng có lẽ cảm nhận của chị ấy khác với một kẻ vốn bình thản như tôi.

- Gần đây cũng ít thấy chị ấy nhỉ!

- Chắc em không biết chứ hồi trước, chị ấy đẹp nức tiếng khu này đấy.

- Chả biết sao lại ra nông nổi ấy cơ chứ!

- Đời người đúng là chẳng biết trước được!

Nghĩ lại thì thấy đúng là hình ảnh Miyamoto đối với tôi hồi bé không khác gì “chị hàng xóm của Sazae” (Tên một nhân vật Manga nổi tiếng của Nhật), “ở nhà bên, hơn vài tuổi và rất xinh”. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ hồi nhỏ thường thấy chị ấy khoác tay bố đi qua nhà. Tất cả như chợt ủa về. Giờ thì bố tôi đã mất rồi, nhưng hồi ấy, đầu óc con trẻ của tôi thường tự hỏi, khi đã lớn thế rồi liệu mình có còn cùng bố đi đâu không nhỉ. Tôi nhớ lại cả việc mình vừa nghĩ thế vừa ngược nhìn cầm bố. Tôi đâu biết tất cả những chuyện đó rồi sẽ biến mất khỏi cuộc đời này trước cả tôi, đâu biết chị Miyamoto rồi sẽ có ngày này. Kể cũng lạ.

- Những ngày mưa lại nhớ hồi còn bé nhỉ!
Mikiko bỗng nói sang chuyện khác.

- Ồ, chị biết cảm giác đó.

Tôi khẽ gật đầu. Quả giống hệt những gì tôi đang nghĩ. Ngày xưa có lẽ đã có thời tôi không ghét mưa đến vậy. Cái thời mà mưa mang đến sự tươi mới, và tôi nhìn vạn vật khác ngày thường trong niềm vui sướng.

- Tự dung thấy nhớ ngày xưa quá.
Mikiko nói.

Trong từ “nhớ ngày xưa” ấy, có một âm điệu như một tia sáng chói khiến người ta phải nheo mắt lại.

*

-Ồ , Sakumi! Trông cậu khác quá!

- Sao? Thật thế á?

- Không nhìn kỹ khéo không nhận ra mắt!

- Còn tớ cứ tưởng người nhà chú rể!

Giữa phòng tiệc lớn trang hoàng lấp lánh, nghe các cô gái trẻ ăn mặc diêm dúa, với bộ mặt trang điểm trắng xóa nói vậy, tôi bỗng có một trâm trạng rất lạ, như thể vừa miễn cưỡng, vừa hàm ơn khi bị nhắc nhở những điều răn nơi thượng giới.

- Thế cơ à!

Nghe tôi nói vậy, tất cả đều gật đầu.

- Không phải xinh hơn sao, các cậu?
Tôi nửa đùa nửa thật hỏi lại.

- Không, không phải thế! Tất cả lại nhao nhao lên khiến tôi im bật.

- Chỉ là trông khác đi thôi.

- Vậy à? Tôi đáp và im lặng.

Tôi nhìn khuôn mặt của đám bạn cũ đang ngồi quây quanh những chiếc bàn tròn,

ngời sáng và tràn đầy hy vọng. Chỉ riêng vẻ đẹp
đẽ và tươi trẻ trên đó đã đủ nói lên hai từ tương
lai nơi họ, những con người như hoàn toàn xa lạ
trong những bộ cách chỉnh tề, nhưng nhìn gương
mặt họ, những gương mặt vẫn mộc mạc như
thuở nào, tôi vẫn thấy thân thuộc hơn bất cứ ai.

*

Cô dâu đã ngồi vào chỗ của mình, với
một nét mặt vô cùng nghiêm trang. Chú rể thì
cứ nhìn mãi vào hai bàn tay mình, nghiêm trang
không kém. Tôi vốn biết quá rõ khuôn mặt họ
những lúc bình thường nên cảm thấy rất buồn
cười. Trông họ như đang thò mỗi khuôn mặt vào
ô chụp hình khi đang chụp ảnh lưu niệm tại một
điểm tham quan nào đó. Nhưng, tôi nghĩ thầm,
quần áo đúng là đồ tự may thật. Có lẽ cô ấy đã
khâu nó sau cái bàn nhỏ đằng kia, với khuôn
mặt béo tròn lì xì. Nghĩ thế, lần đầu tiên trong
ngày, tôi thấy xúc động.

Phòng tiệc lúc đó im phăng phắc vì một
bài diễn văn dài trước khi nâng cốc. Đúng lúc

tôi lơ đãng với cái bụng sôi òng ọc, bó cứng người trong bộ cánh và cảm thấy chán ngấy mọi thứ thì bỗng nhiên tôi cảm thấy mình sắp nhớ ra một điều gì đó. Gì vậy nhỉ, tôi cố nghĩ, dù lúc ấy thấy buồn chán chết đi được, nhưng sau nghĩ lại lại cảm thấy yêu nó đến phát cuồng. Và ngay lúc đó, tôi nhớ ra. Đó là những cơn ngủ gật trong giờ học hồi còn ngồi chung lớp với tất cả các thành viên đang có mặt ở ngay đây.

Bài phát biểu với nội dung chắc chắn chẳng ai muốn nghe của diễn giả, cái giọng trầm trầm đều đều và tiếng vọng của nó lên trần nhà cao không khác nào một thước phim hồi tưởng những tiết học chiều. Choàng tỉnh dậy sau khi ngủ thiếp đi trong phòng học ngập ánh nắng chiều, trong giây lát, tôi không biết mình đang ở đâu. Rồi sau đó nhận ra giọng nói đều đều của thầy giáo, vẫn đang tiếp tục câu chuyện với một âm lượng giống hệt như trước khi tôi mơ màng thiếp đi. Ngoài âm thanh đó ra, tuyệt nhiên không còn một tiếng động nào khác, cứ như thể tất cả đã được sắp đặt từ trước để thưởng thức sự tĩnh lặng này. Mùi gỗ khô, ánh sáng ngập

trần, những tán lá xanh ngoài cửa sổ. Những con người đang cùng có mặt ở đây, những người bạn thân thiết bằng tuổi. Không gian vỡ òa mỗi khi đến giờ nghỉ. Ánh sáng phản chiếu từ những chiếc nắp bút nhảy nhót trên trần nhà, và tất cả nín lặng cùng chờ đợi tiếng chuông báo hết giờ sau chừng mười phút nữa. Cái điểm chung kỳ diệu đó, một khi đã ra khỏi đây, chắc chắn sẽ không bao giờ trở lại với tất cả những con người đang ngồi trong này. Tất cả không gian này chứa đựng thông điệp đó, như một làn hương nhẹ. Tôi cảm thấy thế, như những luồng sáng thấm qua ký ức.

Cuối cùng thì tiệc cũng bắt đầu. Say mềm vì sâm banh, bia, vang đỏ và món mì trộn rau, tôi chỉ biết nhìn chăm chú vào gấu váy cô dâu mỗi khi nó bị kéo lê trên sàn nhà trước mặt. Rất nhiều hạt cườm lấp lánh, những đường thêu cầu kỳ, rất đẹp. Bố của cô dâu mang khuôn mặt rất khó tả. Không phải như sắp khóc, cũng không phải rầu rĩ. Trông như một khuôn mặt đang nhìn ra xa đâu đó. Và hình ảnh chị Miyamoto lại lướt qua trong đầu. Kể cũng lạ vì

đâu phải chỗ quen thân gì.

Tôi không còn bố. Không biết nếu bố còn sống thì sẽ nghĩ gì về tai nạn của tôi, về cái chết của Mayu, khuôn mặt ông những lúc ấy trông sẽ thế nào nhỉ? Nghĩ mãi chẳng ra, tôi dờ dợ ý nghĩ đó. Người chết chỉ để lại những tình cảm dịu dàng trong lòng ta. Nhưng ký ức không phải là chính con người ấy nên dù là chuyện có thật trước đây cũng trở nên rất xa vời, xa đến mức ta gần như không còn thấy rõ nữa. Vẫn vậy tay. Vẫn mỉm cười. Nhưng không nhìn rõ nữa...

Về đến nhà tôi ngủ một chập. Lúc tỉnh dậy, mưa đã tạnh. Đêm. Căn phòng mờ tối thật buồn. Những lúc như thế này, tôi luôn có tâm trạng rất lạ. Đêm xuống tự khi nào. Tôi cảm thấy như thể mình quên nói với ai một điều gì đó trong giấc mơ. Trong một chốc, tôi nằm thượt ra như con cá bị sóng đánh dạt lên mép nước, lặng ngấm khung cửa sổ. Lát sau, tôi đứng dậy, bước ra cửa. Vừa mở cửa ra, tôi gặp ngay cậu em trai đang đứng đó.

- Tối nay có món cơm trộn thập cẩm của cô Junko đây. Mọi người ăn hết cả rồi. Thằng bé nói.

- Vụ tiểu thuyết dạo này sao rồi? Vẫn viết đều đấy chứ?

- Bây giờ em viết nhật ký. Nó trả lời.

- Thế chủ đề hôm nay là gì? Tôi hỏi.

- Hôm nay... em nghĩ về chuyện ngày xưa. Nghĩ mãi.

- Những chuyện hồi em còn bé sao?

- Vâng. Về bố. Về những chuyện trước cả khi chị bị ngã nữa.

- Tại sao chứ? Tôi ngạc nhiên.

- Có lẽ tại trời mưa! Nó nói.

- Em còn nhỏ mà cảm nhận tình đấy!

Tôi bật còi. Giống hệt chủ đề của chị hôm nay đấy!

Thằng bé hơi ngượng nghịu nhưng tỏ ra rất vui.

- Mà này, em thích chị trước khi bị ngã hơn hay chị bây giờ hơn?

Dù biết hỏi một đứa trẻ một câu hỏi như thế cũng chẳng ích gì, nhưng tôi vẫn hỏi rất thật lòng. Tôi có cảm giác “câu trả lời” sẽ đơn giản đến bất ngờ. Không phải đến từ thằng bé, mà từ một nơi nào đó thông qua nó.

- Hồi đó em còn nhỏ quá nên không nhớ nữa.

Thằng bé trả lời lảng xẹt khiến tôi thất vọng.

- Kể cũng phải. Tôi nói.

- Nhưng em sẽ luôn ở bên chị Saku bây

giờ. Nó nói.

Phải, tôi biết mà. Đúng là hai tâm hồn đồng điệu, tôi nghĩ.

Những dữ liệu như sóng điện từ đã thông qua giác ngủ của tôi và truyền sang đầu óc nó, bằng một cách nào đó, nay lại đang sử dụng những suy nghĩ ngây thơ của thằng bé như một loại công cụ tạm thời. Hay phải chăng, không phải vì chúng tôi cùng một nhà, mà bởi cả tôi, em tôi, và kể cả những người tôi chưa từng gặp, kể cả chị Miyamoto đều có một mối kết nối nào đó với nhau? Và giữa cơn mưa này, tất cả đều đang chuyển động lại qua trong cùng một vũ trụ ngái ngủ?

- Thôi được rồi! Vì em đã coi chị là người lớn nên lần tới để chị đưa em đi uống trà ở Charter nhé!

- Đã quá! Thằng bé mừng quýnh.

Tôi chào nó và theo cầu thang xuống

dưới. Mấy bữa liền thức ngủ tùy tiện, tôi cảm thấy bải hoải. Sáng tỉnh dậy với cái đầu ngái ngủ nặng trĩu, tôi có cảm giác chỉ ở trong bếp mới nhẹ nhõm được. Cũng có thể đám cưới là nơi xa hoa khiến người ta cảm thấy hơi lằng lằng.

Sáng hôm đó, trong bếp là cô Junko, giống như sáng hôm trước là Mikiko.

- Úi chà! Cháu dậy giờ này à? Cô hỏi với một vẻ dịu dàng.

- Vâng. Cháu xuống để ăn món cơm trộn thập cẩm. Tôi nói.

- Vẫn còn nhiều lắm đấy. Cô Junko hồ hởi nói.

- Mẹ cháu đâu ạ?

- Đi chơi với bạn rồi.

- Thế ạ? Tôi khẽ nghiêng đầu.

Cô Junko bắt đầu dọn cơm ra.

Chẳng nghĩ ngợi gì, tôi đưa tay với lấy cuốn an-bum trên giá sách dưới tivi. Hồi trước, khi trí nhớ bị rối loạn nặng nhất, không biết bao lần tôi đến đây, một mình, trong phòng bếp giữa đêm khuya, lần giở cuốn an-bum này. Càng xem lại càng thấy như gần mà xa, một sự nhớ tiếc cùng cảm giác hơi sốt ruột nối đuôi nhau ập đến. Có lẽ nếu về thăm quê của kiếp trước, người ta sẽ có cảm giác giống thế này chẳng, tôi nghĩ thầm. Tôi có cảm giác cô gái mang khuôn mặt của tôi cười giống tôi hơn cả tôi, cô em gái đã mất như vẫn đang kéo gấu váy của tôi. Một cảm giác xót xa, như thể cái thế giới trong cuốn an-bum mà ta không thể trực tiếp nhìn thấy đó vẫn đang đều nhịp thở của nó, ở một nơi nào đó mà ta không thể với tới được từ thế giới này. Mãi tới rất gần đây, tôi vẫn xem cuốn an-bum này với cảm giác ấy. Nhưng tới nay thì khác.

Tôi lật tìm bố.

Bố của tôi và Mayu đã chết do tai biến mạch máu não. Trong cơn hôn mê, ông đã trút hơi thở cuối cùng ngay trước mắt chúng tôi. Nói thế này nghe có vẻ lạ tai, nhưng ông đã sống và chết một cách rất... thuyết phục. Mặc dù khá bận rộn nhưng ở ông luôn tràn đầy tình thương yêu và có lẽ ông là người xa lạ nhất với từ “hối tiếc”. Đối với bố, tôi chỉ có những ấn tượng tốt đẹp. Tôi nhìn bức ảnh bố và tôi đang chơi ở bãi cát trong công viên. Thậm chí tôi vẫn còn nhớ rõ mùi của làn không khí ẩm ướt hôm ấy. Tôi xem bức ảnh cả nhà, bố, mẹ, tôi và Mayu đứng dàn hàng ngang trên bãi biển ngập nắng. Đã là quá khứ thì không thể có thêm thay đổi gì, vậy mà màu sắc của không gian đó vẫn cứ hiển hiện, rõ ràng như chính nó vẫn đang sống vậy. Tôi chợt nghĩ, biết đâu cũng trong đêm nay, chị Miyamoto cũng đang lần giở từng trang an-bum với tâm trạng giống như tôi bây giờ. Tôi cũng giống như chị, cũng chìm đắm trong quá khứ với những vết tích quá rõ ràng còn đọng lại, và hiện tại thì mờ lung, bất định.

Di bút của bố trên những tấm ảnh.

Nét vẽ nguyệt ngọc của Mayu.

Tất cả đều thật kỳ ảo.

Tôi, bây giờ, đang ở đây, xem tất cả những thứ này.

- Nào! Xin mời! Cô Junko nói và bày ra cơm nóng cùng với xúp.

Tôi gấp an-bum lại.

- Trông ngon quá!

Nghe tôi nói vậy, cô Junko cười.

- Món cơm trộn là sở trường của cô mà lại!

Cô Junko đã đánh mất gia đình vì chuyện ngoại tình. Cô phải lòng một người bạn của chồng mình. Mỗi tình đó rồi cũng kết thúc,

còn cô Junko thì ly hôn. Cô có một con gái nhưng hiện đang sống cùng với chồng cô. Và tất nhiên, ước mơ duy nhất của cô lúc này là giành được quyền nuôi con gái.

- Cháu xem an-bum à? Cô Junko hỏi.

- Vâng. Không hiểu sao hôm nay cháu lại nhớ đến bố...

- Vậy à... Cô Junko khẽ gật đầu. Xem an-bum thật buồn. Trong ảnh ai cũng trẻ hơn.

- Tất nhiên là thế rồi. Tôi đáp.

- Cô với mẹ cháu có khối ảnh từ hồi học trường nữ sinh cấp ba. Nào là ảnh trốn trường đi uống rượu đêm, nào là ảnh bộ mặt ngái ngủ khi đi du lịch ngoại khóa. Giờ nhìn lại, lạ lắm. Nhiều lúc nghĩ chẳng hiểu sao khi ấy mình lại làm thế ở đó. Cũng có chuyện nói lại mới biết, mới ngạc nhiên, nào là lần đó tớ bỏ nhà đi bụi, nào là không phải là thế này mà là thế kia. Mẹ cháu ấy, hễ cứ cười thả phanh như ngày xưa là

y như rằng giữa chừng lại xịu xuống. Chắc cũng cảm nhận thấy sức nặng của tháng năm.

- Cháu nghĩ mình có thể hiểu được. Tôi nói.

Như một lá cờ căng gió tung bay, trên gương mặt mẹ tôi, quá khứ và tương lai hòa quyện vào nhau, như những nếp gấp thần kỳ.

“Nào! Nhìn đây! Thấy chưa? Ta vẫn đang ở nơi này!”

Đúng là một ngày kỳ lạ. Giữa cơn ngái ngủ, toàn những chuyện quá khứ hiện về.

Hay biết đâu, đó là do trong khu phố có người mới chết và bầu không khí dị thường đó là nguyên nhân của tất cả những chuyện này. Cũng có thể không phải vậy. Đêm nay, trên khắp thế giới này có bao nhiêu người đang chết đi, bao nhiêu người đang than khóc.

Mãi đến nửa đêm mà tôi cũng không hề

buồn ngủ. Cũng tại tôi đã ngủ vào lúc chiều muộn. Thế là tôi quyết định đi mua sách và ra khỏi nhà. Hai giờ đêm. Gần nhà có hiệu sách mở cửa đến ba giờ. Một cửa hàng là quầy cho thuê băng video. Tôi mua mấy quyển tạp chí và mấy cuốn sách mới xuất bản rồi ra khỏi cửa hàng.

Không gian bên ngoài ẩm hương vị mùa đông. Làn trong làn gió lạnh, cái rét ngấm ngấm đưa thông điệp của nó đến với cơ thể tôi. Những thân cây trụi lá, khăng khieu như những bộ xương in bóng đen mờ lên nền trời. Vàng trắng khuyết vẫn rọi sáng bầu trời cao rộng. Tôi vừa nhẩm một bài hát bằng giọng mũi, vừa sải bước qua các dãy phố. Phía trước có bóng người đang bước lại. Đúng lúc đi ngang qua người đó, tôi chợt nhận ra đó chính là mẹ của chị Miyamoto. Không có gì lạ khi thấy vẻ mặt nặng nề của bác ấy, nhưng cho dù vậy, khi ánh đèn đường soi rọi khuôn mặt với cái vẻ u ám mà tôi chưa từng thấy, không hiểu sao tôi lại nghĩ thầm “Bất tiện thật”. Không biết những lúc như thế này người ta làm thế nào để bày tỏ sự

cảm thông nhĩ, tôi tự hỏi.

Cuối cùng, tôi cũng cất tiếng chào, như mọi khi, và chính vì vậy mà thành ra khác hẳn mọi khi:

- Chào bác!

Mẹ Miyamoto, một phụ nữ đã có tuổi, lặng lẽ cúi đầu, cái cử chỉ giống hệt với con gái bà. Một cái cười mỏng nhẹ, như một thói quen. Có một cái gì đó khiến tôi nhớ lại mẹ tôi hồi Mayu mới chết. Một vẻ găng gượng giống nhau. Rồi mỗi người lại đi một đường mà chẳng ai nói thêm lời nào. Được một đoạn, tôi ngoái lại nhìn và chỉ thấy bóng bà, vẫn đều nhịp bước, lặng lẽ, lặng lẽ đi mãi vào trong đêm, vẻ lặng lẽ cứ như thể chưa hề gặp tôi trên đường. Tôi không thể đoán ra bà đi đâu vào cái giờ này. Hay bà chỉ nín thở, lặng lẽ trốn chạy những ám ảnh quá khứ đang lớn vồn trong không gian ngôi nhà của chính mình.

Tôi nhìn quanh, ánh trăng, những dãy

phố, bóng tối, những con mèo chạy qua đường, bóng những khu chung cư đen thẫm, và chợt ngạc nhiên nhận ra “Một ngày kỳ lạ, bắt đầu bằng Miyamoto và kết thúc cũng bằng Miyamoto”. Nghe có vẻ hơi bất nhẫn nhưng quả đúng vậy. Vậy là mọi chuyện lại được lưu vào ngân hàng dữ liệu của bộ nhớ và bảo tồn vĩnh viễn trong đó. Tôi cảm thấy thế.

3. Sự cố gắng của mẹ

Mẹ tôi là một người kỳ lạ. Sống bên bà hơn hai mươi năm nay mà tôi vẫn không hiểu hết. Nước da hơi sẫm màu, đôi mắt xéch, vóc người nhỏ, trông bà như Matsuoka Kikko thu nhỏ. Mặc dù bà luôn tỏ ra bức tức mỗi khi nghe thấy điều này nhưng quả thực tôi cảm thấy đúng như vậy. Thực ra mẹ tôi chỉ là một phụ nữ hết sức bình thường và chỉ hơi xinh một chút, vốn tính cả lo và dễ mất bình tĩnh kể cả vì những việc không đâu vào đâu, song thỉnh thoảng bà cũng quyết liệt bảo vệ ý kiến của mình đến

cùng. Những chuyện này, trái lại, nhiều khi lại rất tốt. Những lúc như thế, bà luôn nói bằng một giọng rành rọt như tiếng sấm truyền, với đôi mắt nhìn thẳng long lanh, tạo ra một âm hưởng đầy vẻ tự tin và không một chút vắn đục, một thứ tài sản riêng của những cô gái lớn lên trong tình yêu thương. Không hẳn là sự ngạo mạn, cũng không phải là yếu đuối. Đó là sức mạnh vĩ đại của một trái tim bao dung. Ví như khi tôi ra nước ngoài, nhớ về hình ảnh của bà từ một phương trời xa, không hiểu sao, mẹ không bao giờ dịu dàng, cũng chẳng bao giờ cười. Sinh tôi, sinh Mayu, mất chồng, tái giá, sinh Yoshio, ly hôn, mất Mayu, một cuộc đời nhiều sự kiện hơn hẳn những người bình thường. Không hẳn là giận đời, cũng không phải đau buồn mà là một ánh mắt mạnh mẽ, hơn cả sự giận dữ, một thế giới của người phụ nữ mà ở đó sự bất bình với những trò đùa của số phận và niềm tự hào đã vượt qua tất cả những thứ đó như trộn lẫn với nhau. Mẹ tôi ở đó, nhìn ra xa với khuôn mặt như của thần Siva đứng giữa trung tâm bức họa đồ Mandala (bức họa đồ ghi điều răn của Đức

Phật - ND).

Hình dung của tôi về mẹ luôn là thế. Đến lúc về nước, nhìn tận mắt lại chỉ thấy mẹ luôn miệng bình phẩm các món quà tôi mang về hay kể lể những chuyện bực mình không đâu trong lúc tôi đi vắng, nói rồi cười ha hả, hết sức bình thường, vậy mà không hiểu sao cứ xa bà là trong tôi lại hiện lên hình ảnh ấy. Ở mẹ tôi, còn có phần nào đó vẫn luôn được giấu kín. Tôi luôn cảm thấy như vậy. Không biết bố tôi có từng cảm thấy vậy không. Không biết tất cả những người đàn ông yêu mẹ có cảm thấy vậy không.

Phải nói thêm là tôi ngồi nghĩ lan man về tất cả những chuyện đó trong ánh nắng sớm, với cái đầu ong ong ngái ngủ là vì vừa trông thấy mẹ tôi lộ cặp khuya đôi guốc đi khuất dần trên con đường nhỏ trước nhà, mái tóc nâu như nhảy nhót trong nắng. Mẹ tôi được mời đến trường của Yoshio vì thằng bé tự ý bỏ học nhiều ngày liền. Chuyện mới thứ năm tuần trước.

- Sao? Không đi học ư? Mẹ tôi hỏi với

giọng hoảng hốt.

Lúc đó khoảng hai giờ chiều. Tôi vừa ngủ dậy, đang lơ đãng nhìn màn hình tivi, nghe thấy thế bỗng tỉnh hẳn. Tôi nghe tiếp một lúc và hiểu ra đó là chuyện của Yoshio. Thằng ngốc, tôi thầm nghĩ. Ai lại đi nghỉ nhiều đến mức lộ tẩy như thế. Tiếp đó, trong lúc vẫn nghe giọng nói điện thoại lúc to lúc nhỏ của mẹ, trong đầu tôi bỗng hiện lên rõ nét một hình ảnh mà bấy lâu nay tôi đã quên hẳn.

Đó là hồi cấp hai, lần đầu tiên tôi bỏ học để hẹn hò với một cậu hơn tuổi. Tôi gần như đã quên hẳn chuyện đó nên lúc này, dù cố đến mấy cũng không thể nhớ nổi khuôn mặt của cậu ta. Thực ra thì trước đó cũng đã có lần tôi nghỉ học nhưng bỏ học một cách có tính toán thì đó là lần đầu tiên. Chúng tôi tình tứ nắm tay nhau đi xem phim, hôn nhau trong bóng tối giữa đoạn quảng cáo, bước ra phố lúc giữa trưa và uống trà ở một quán cà phê bốn phía đều ốp kính. Một chiếc bàn rất đẹp, những chiếc thìa nhỏ bằng bạc, cốc nước trong suốt thoảng hương chanh...

Cà phê Espresso và bánh ngọt... Chúng tôi vừa nói chuyện, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Phía bên kia đường là một cửa hàng trò chơi điện tử, cái cửa hàng giữa ban ngày cũng thấp đèn nê-ông, có cảm giác như nghe được cả tiếng ồn trong đó. Chà! Hẹn với chả hò! Chơi game vẫn thích hơn. Chắc mình chưa đến tuổi đây mà!” Tôi nhả nha nghĩ, “Chắc chắn còn thích hơn là hôn với hít!”.

Tôi nhớ lại tất cả, dù trước đó đã gần như quên hẳn. Tôi vốn không hay nhớ những chuyện quá khứ nên nhiều lúc chuyện hôm qua nhưng lại không đi kèm với tâm trạng của hôm qua, hay như chuyện đã lâu lắm rồi nhưng có lúc lại bất chợt hiện về, cả không gian, tâm trạng, tình huống, thật đến mức chỉ có thể nghĩ rằng đó là chuyện đang diễn ra trong hiện tại. Tôi thực sự lẫn lộn với sự sinh động quá mức đó. Khi gặp một ai đó, tôi luôn cảm thấy một sự liên hệ và nhờ vậy có thể cảm nhận được chính mình cho đến giờ phút đó, qua chính những gì đã xảy ra giữa tôi và người ấy. Để rồi sau đó, tôi thấy nhẹ cả người vì đã tìm được chỗ bầu

vú. Có lẽ chính vì thế, mỗi lúc chia tay, tôi thường cảm thấy một sự lo lắng không rõ nguồn cơn, đến mức gần như bán loạn. Cách đây mấy bữa, lúc trời chiều, gặp lại cô bạn gái đã lâu không gặp, sau khi ôn lại chuyện xưa, tôi sợ trở về một mình đến nỗi không dám chia tay và cuối cùng phải nhờ cô ấy đưa về tận nhà. Lần đó, đúng lúc định đứng dậy ra về, hướng ra phố nhìn một lượt, tôi thấy từng dãy nhà đứng sừng sững, những tia nắng chiếu chói chang, dòng người bắt tận chảy phía ngoài cửa sổ và chẳng còn hiểu chuyện gì với chuyện gì, không biết mình định đi đâu, về đâu. Không biết chỗ tôi sẽ về có đúng là chỗ tôi đang nghĩ không. Mình làm thêm ở đâu nhỉ? Nhà mình có mấy người? Vừa mới ra khỏi nhà sáng nay mà sao bỗng thấy xa đến vậy? Tôi bán loạn và lo lắng. Tất cả xa xôi, mông lung, hết như một giấc mơ tôi đã từng thấy tự lúc nào lâu lắm. Và bỗng, chỉ còn mình tôi, lơ lửng giữa không gian, một mình, cách đều tất cả mọi thứ xung quanh một cách kỳ lạ. Chuyện như thế vẫn thường xảy ra, để rồi chỉ mấy giây sau đó, mọi chuyện lại trở lại bình

thường như chưa hề có chuyện gì và tôi lại bước trên đường về nhà. Tự nhiên thấy tôi mất đồ hoe như thể sắp chia tay người yêu, cô bạn tôi hoảng hốt hỏi:

- Cậu làm sao thế?

Nghe tôi nói, cô ấy liền chu đáo đưa về tận nhà.

- Có lẽ cậu nên đến bệnh viện cho người ta khám lại thì hơn! Vừa ăn bánh phở mát vừa uống cà phê trong phòng tôi, cô ấy nói một cách khá thoải mái.

Tôi cảm thấy một phần sự thật chính trong cái vẻ thoải mái ấy. Có lẽ nên thế thật, tôi nhủ thầm song lại nghĩ, nếu quả thật như thế, khám xong, người ta đặt cho cái trạng thái không bình thường này của tôi một cái tên bệnh nào đó thì sao. Và thế là tôi quyết định chẳng đi đâu cả. Nếu phải trở lại làm tôi trước lúc bị ngã thì thật là buồn. Và nhàm chán nữa. Tôi yêu tôi bây giờ hơn. Luôn là vậy. Người này khỏe mạnh

một trăm phần trăm! Nghe có chán không? Tôi cảm thấy sự cô đơn này là một phần trong vũ trụ của tôi, và nó không phải là một bệnh lý cần thiết phải loại bỏ. Cũng giống như mẹ tôi là một nàng dâu với vận mệnh chìm nổi của mình.

Có vẻ như mẹ tôi bị mời đến trường và đang hỏi lại giờ. Tôi không muốn bị mẹ gọi đến kể về chuyện này sau khi cúp máy nên lên ra khỏi nhà trước khi hết điện thoại. Khu phố này chẳng lấy gì làm lớn lắm nên tôi biết ngay thẳng bé ở đâu.

Y như rằng, tôi thấy cu cậu ngay trong trung tâm trò chơi điện tử trên dãy phố chợ trước cửa ga. Trong bóng tối, ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt đang say sưa với trò Columns (trò chơi Columns, chơi trên máy vi tính, giống trò Lùn hoặc Kim Cương, phát triển bởi hãng Sega) của nó, làm toát lên một vẻ nghiêm nghị.

- Mới tí tuổi đầu mà đã ham châu báu thế này, không tốt đâu! Tôi đến gần và nói.

Thằng bé giật mình, ngừng chơi nhìn lên.

- Chị Saku! Nhưng sao...? Nó lúng búng.

- Nhà trường gọi điện về chứ sao! Tôi bật cười.

Trò chơi đã kết thúc.

- Em thích màn hình ở đây. Nhìn đẹp lắm.

Thằng bé nói, mắt lại nhìn chăm chú vào đồng châu báu đủ màu sắc mà vị thần giả tưởng nọ vừa vãi xuống.

- Mẹ có giận không hả chị?

- Chị không rõ.

- Chị chuẩn bị đi làm đấy à?

- Ừ.

- Cho em đi với nhé.

- Không đâu. Mẹ sẽ mắng cả chị mất.

- Em không muốn về đâu. Thằng bé này.

Tôi hiểu rõ tâm trạng nặng nề của nó bằng kinh nghiệm của chính mình và bỗng nhớ cái cảm giác đó vô cùng. Đúng như người ta nói, nuôi dạy trẻ con khiến người ta thấy lại chính mình, tôi nhủ thầm, dù chưa từng làm mẹ.

- Thôi nào! Cứ đi ăn tạm cái gì đó đã. Phải rồi, có muốn ăn okonomiyaki không (một món bánh bột trộn rán trên chảo nóng, còn được gọi là Japanese pizza – ND)?

- Có ạ.

Chúng tôi ra khỏi trung tâm trò chơi điện tử, hòa mình vào dãy phố chợ giữa nắng

trưa. Ngay gần đó có một hiệu okonomiyaki cũ kỹ. Tôi đưa tay mở cánh cửa kéo lấp kính mờ, bên trong chẳng có khách nào cả.

- Mì xào, tempura (món rán tẩm bột, với nhiều loại nguyên liệu khác nhau, có xuất xứ từ Tây Ban Nha - ND) thịt lợn, monja (một món ăn gần giống như okonomiyaki, nhưng phổ biến ở Tokyo và Saitama - ND), mỗi thứ một suất. Ngồi xuống chiếu, tôi gọi một mạch.

Sau đó, tôi luôn tay nướng với một tốc độ chóng mặt, vừa khua thìa chảo âm ỉ, vừa ăn liên tục và hỏi:

- Nếu em nói với mẹ là mệt mỏi, không tập trung được nên muốn nghỉ một thời gian thì mẹ sẽ cho nghỉ cơ mà. Sao lại làm thế?

- Nhưng lần nào cũng phải đi đến nửa đường em mới tự nhiên muốn nghỉ cơ!

Thằng bé đã nói thật.

Ăn xong, cả hai bỗng im thin thít. Và sự ồn ào ngoài phố như tràn vào quán. Ánh nắng chiều qua ô cửa sổ rọi lên tấm chảo rán giòn ngang như sau một cuộc chiến.

- Không biết mẹ có lo không nhỉ?

- Lo gì chứ?

- Thì lo em không bình thường ấy.

- Vớ vẩn! Em đang còn học cấp một cơ mà. Tôi nói, nhưng trong bụng nhủ thầm rằng có lẽ mọi chuyện chính là ở đó.

- Rồi đây em sẽ còn có bạn gái, uống rượu, hút thuốc, quan hệ khác giới, toàn những chuyện không thể nói được với bố mẹ. Mấy chuyện này đã ăn thua gì mà cả nghĩ thế hả? Hãy cứ làm những gì mình thấy đúng đi! Hiểu chứ?

Dù sao cũng phải công nhận gần đây mặt mũi thẳng bé trông hơi lạ. Một khuôn mặt

mắt cân bằng, bắt đầu có những vẻ hoàn toàn khác với trước đó không lâu. Ánh nắng rọi trên khuôn mặt nặng nề của nó. Đôi lông mày dài, hai mắt cách xa nhau giống bố. Cặp môi nhỏ giống mẹ. Nhưng mọi chuyện không nằm ở đó. Khuôn mặt nó có một nét gì đó khó tả, như thể bỗng nhiên nó già hẳn đi, tuổi tác và con người thực như cách xa nhau. Một khuôn mặt mệt mỏi.

- Chị đúng là vô tình. Nó nói.

- Tại sao?

- Em cũng chẳng biết nữa.

- Thế hả?

- Sao? Chị... giận à?

- Dù có giận vẫn còn hơn chị khóc ra đây đây! Thôi! Cứ về nhà đi đã!

Ra khỏi quán, chúng tôi chia tay nhau.

Tôi quyết định cứ thế đi thẳng đến chỗ làm. Trong ánh nắng chiều, dãy phố chợ ánh lên như một bức tranh đơn sắc, cứ như tôi đang đi trong một khu chợ trời ở một đất nước nào đó. Chòm Vê Nữ sáng lấp láy trong làn không khí se lạnh. Hai bên phố, những tấm vải màu trắng và đỏ bay lật phật trong gió với dòng chữ “Đại hạ giá” như những đường diềm trang trí. Trong khoảng mười phút cho tới lúc đến bến xe buýt, tôi cứ nghĩ mãi về chuyện sinh con. Mẹ tôi chỉ còn lại hai đứa con khác cha, tuổi tác lại chênh nhau đến vậy, rồi gần đây lại phải lo lắng cho thằng em trai, chắc bà cũng cảm thấy có gì đó bất an. Đúng là gần đây mẹ tôi có khác trước. Nhưng tôi không thể nhớ được nó bắt đầu từ lúc nào và như thế nào. Chỉ có những hình ảnh cứ lần lượt hiện lên. Núm vú hồng của mẹ, sợi dây chuyền vàng lấp ló sau cổ áo trắng, dáng mẹ nhìn từ phía sau đang mê mải soi gương tỉa lông mày... Toàn những hình ảnh như thế, với tâm trạng không phân biệt rõ là của con trai hay con gái, chỉ đơn giản là cảm xúc của một đứa trẻ ngược lên nhìn mẹ. Và giữa dãy phố sáng vàng ánh

chiều, tôi cũng không thể hiểu nổi đó là yêu thương, thù ghét, chia sẻ hay muốn phủ nhận. Đó quả thật là một cảm giác rất tuyệt vời. Một sắc độ rất vừa phải, băng khuâng như thể nỗi nhớ quê.

Đêm khuya, xong việc tôi về nhà thì thấy một lá thư của mẹ đặt trên mặt bàn trong bếp.

“Sakumi,

Nghe nói hôm nay con đi ăn okonomiyaki với Yoshio. Cám ơn con nhé. Thằng bé về nhà rồi. Sáng mai mẹ phải đi sớm (trường Yoshio mời) nên mẹ ngủ trước đây. Con cũng ngủ đi nhé.”

Đúng cái kiểu của mẹ, điều thực sự muốn nói ở trong dấu ngoặc đơn chứ không phải là cám ơn hay giục đi ngủ.

Mẹ đi rồi, tôi vừa định ngủ tiếp thì điện thoại reo. Nửa tỉnh nửa mơ, tôi đợi ai đó sẽ ra

nhắc máy nhưng chuông cứ reo mãi mà chẳng ai ra cả. Phải rồi, lúc này tôi mới nhớ ra, cô Junko thì đã đi làm, Mikiko đến giảng đường, em trai tôi đi học, mẹ cũng đã đến trường nó rồi, nhà chẳng còn ai cả. Thế là tôi đành phải dậy, xuống cầu thang và nhắc máy.

- Alô! Alô! Một giọng phụ nữ không quen biết. Có chị Yukiko đấy không ạ?

Đó là tên mẹ tôi.

- Bây giờ mẹ cháu không có nhà. Tôi đáp. Lúc nào mẹ về, cháu sẽ nói lại. Xin lỗi, ai thế ạ?

- Người quen sơ của mẹ cháu ấy mà. À, cô xin tự giới thiệu, cô là Sasaki. Hôm trước cô nghe có người nói gần đây chị Yukiko lo phiền chuyện cậu con trai của mình nên cô gọi điện, định giới thiệu bác sĩ giỏi cho chị ấy ý mà.

- À, ra thế. Cháu sẽ nói lại.

Chuyện chẳng đâu vào đâu nên tôi ừ bừa cho qua chuyện. Không biết có phải bà ta nhận thấy trong giọng nói của tôi ý từ chối rõ ràng hay không mà vội vàng gửi lời hỏi thăm mẹ tôi rồi cúp máy. ở đời thật lắm kiêu người, tôi trầm nghĩ.

Tôi chẳng bao giờ nghĩ mình là loại chuẩn mực. Nào thì ngã chấn thương não, trí nhớ lờ mờ, gia cảnh phức tạp, bao nhiêu chuyện như thế, lúc nào tôi cũng cảm thấy bất an. Cũng chính vì thế mà tôi chỉ toàn nghĩ đến những chuyện như ý nghĩa của cuộc đời, không những thế, những chuyện này tôi không muốn chia sẻ với người khác. Mà những chuyện như vậy, cứ im lặng thì đến một lúc nào đó người ta cũng sẽ cảm thông cho nhau. Đâu cần nói với nhau, đâu cần biết nhau. Nhiều khi thế lại làm hỏng mọi chuyện. Những chuyện quan trọng vẫn thường dần bị lãng quên ngay từ khi đang nói về nó. Chúng biến mất. Và rồi người ta thấy an tâm về chúng mặc dù mọi thứ thực ra chỉ còn lại lớp vỏ. Tôi có cảm giác như vậy.

Tôi còn một đứa bạn không bình thường gặp mấy lần tôi. Từ hồi nó ra nước ngoài, chẳng ai còn nghe tin gì về nó. Vốn mạnh mẽ, vui nhộn và là típ người có thể sống được ở bất kỳ đâu, hẳn là lúc này, dù đang ở đâu, nó cũng được mọi người xung quanh yêu mến. Nó có một đôi mắt kỳ lạ, lúc nào cũng long lanh, đến mức gây cảm giác nó có thể giết người bất cứ lúc nào. Nó có tới hai bà mẹ. Không biết có phải vì thế, hay vì nguồn năng lượng của một tính cách quá lạ lùng mà mặc dù là một đứa trẻ rất vui tính, nó không thể quen được với nền giáo dục phổ thông và lúc nào cũng ở sát lề ranh của sự loạn trí. Từ trừu tượng, tư vấn tâm lý, đến trị liệu thần kinh, nghe nói cái gì cũng đã thử hết cả. Tôi không rõ lắm, mà cũng chẳng muốn biết, nhưng nghe đâu hồi đó, nó còn theo học cả một lớp mà chính nó gọi là “học về ý nghĩa của cuộc sống với nhiều người”.

- Thế nào? Tóm lại là làm những gì? Nghe chuyện nó đi học được đúng một buổi rồi bỏ, tôi tò mò hỏi.

Tôi vẫn còn nhớ rõ tối hôm đó, hai đứa đã ăn và uống với nhau ở ngoài sân trời của một quán ăn nằm trên bờ vịnh. Một đêm cuối hạ, gió mang theo hương biển. Trên bàn chỉ có ánh nến, và mái tóc dài của nó vẽ lên hình gió đêm.

- Thế này nhé! Người ta bảo đó là những chuyện không được nói với người khác. Nó nói.

- Tại sao?

- Họ nói, những chuyện xảy ra ở đó là chuyện riêng tư chỉ của những ai có mặt ở đó, không được kể lại.

- Ô! Nhưng cậu cứ thử nói một tý xem nào. Tôi vừa cười vừa nói.

Và thế là nó đáp lại:

- Ví dụ như... Để xem nào. Tỉnh thoảng lại có màn nói cho nhau nghe điều bí mật

mà bản thân chưa từng nói với ai. Đến lượt tớ thì... Mà này nhé, người đó là một ông đã già và có vẻ rất hiền hậu, còn bí mật của tớ thì...

Và cứ thế, nó kể hết với tôi không chỉ nội dung của lớp học mà cả những bí mật có lẽ chưa từng kể với ai, trừ một ông nào đó mà tôi chưa từng biết mặt. Tôi bật cười vì cái vẻ hồn nhiên rất riêng của nó và hỏi:

- Thế... có gì khác không? Kết quả thế nào?

- Thế nào nhỉ? Chẳng hạn như đi làm muộn, bị sếp mắng cũng không sợ như trước nữa này!

Nó trả lời với một bộ mặt rất nghiêm túc. Còn tôi thì cười phá lên vì cái kết quả chẳng đáng kể gì mà nó vừa nói tới. Quả thực là tôi rất bất ngờ vì chuyện nó đã bỏ ra mấy trăm ngàn theo học lớp ấy mà kết cục là chẳng có tác dụng gì. Tôi biết trị liệu theo cách ấy, có người cảm thấy khá lên, có người cảm thấy xấu đi.

Nhưng chỉ có nó là không có tác dụng gì. Đúng là nó có phần không bình thường thật, nhưng vẫn luôn tự quyết lấy mọi chuyện. Cái năng lực tự quyết ở nó mạnh trên mức cần thiết. Từ trang phục, đầu tóc, bạn bè, công việc, yêu và ghét, đến cả những thứ nhỏ nhất nhất. Tôi có cảm giác hầu như chắc chắn rằng những cái đó tích lại sẽ tạo nên một khái niệm mà ta gọi là sự tự tin. Cứ nhìn nó sống lấp lánh như một ngôi sao, tôi lại thầm nghĩ, thật đẹp khi ta sống là chính mình, cho dù có thể vì thế mà phải gục ngã, và chẳng có gì đáng để người khác quyết định thay cho ta.

Khoảng hai giờ chiều, mẹ tôi trở về với một nếp nhăn giữa trán.

- Mẹ về rồi đây.

Nói rồi mẹ bước vào bếp và thả phịch người xuống ghế, không buồn cởi áo khác ngoài. Tôi pha một ấm trà mang đến và hỏi:

- Thế nào hả mẹ?

- Đúng là mẹ không thể nào chịu được mấy cái văn phòng. Từ xưa đã vậy. Bức bối chết được! Mẹ tôi nói.

- Yoshio sao thế ạ?

- Ai ngờ ở trường nó làm đủ trò. Đi học buổi có buổi không, trốn tiết ma-ra-tông, viết lách trong giờ học, thôi thì đủ thứ, chỉ nghe cũng đã phát mệt. Mà tất cả cũng chỉ mới bắt đầu gần đây thôi, từ khi nó trở thành ông đồng bà cốt đấy! Mẹ tôi nói.

- Mẹ à, nói huych toẹt kiểu ấy nghe ngộ quá! Tôi phá lên cười.

- Nhưng đúng là nó ngốc thật. Con và Mayu ngày trước có đùa nào như thế đâu. Mẹ tôi than.

- Nó không bị bạn bè trêu chọc chứ mẹ?

- Chuyện đó có lẽ không!

- Hừm...

- Nhà nào mà có lắm chuyện là bọn trẻ chịu đựng nhiều nhất. Đây con xem, nó cứ ngốc ngốc làm sao ấy! Mẹ tôi lại nói. À, nhưng hình như khi kiểm tra, cu cậu luôn trúng tủ thì phải.

- Hay nó có năng lực khác thường gì đó... Mẹ có không nhỉ?

- Kiểu như giác quan thứ sáu á? Không đâu! Hồi bố con gặp tai biến mẹ cũng có cảm nhận được gì đâu. Con thì sao?

- Không hề!

- Vậy thì ở đâu ra nhỉ?

- Lạ thật!

*

Phải chăng chuyện đó đến từ một nơi nào xa thẳm giữa đại dương hằng hà sa số các tổ hợp DNA? Hay từ một nơi nào đó trong sự kết nối của các tế bào thần kinh trong não thẳng bé?

- À, nói ra mới nhớ, lúc nãy có một cô tên là Sasaki gọi điện cho mẹ đấy! Tôi chợt nhớ ra và nói mà chịu không đoán được mẹ tôi sẽ phản ứng ra sao.

Mẹ tôi vốn hay lắng nghe một cách nghiêm túc những lời khuyên chân thành của mọi người, nên đã đến mức đi nói chuyện đó với người ngoài thể này, ắt hẳn mẹ tôi cũng rất lo chuyện thẳng bé. Có lẽ mẹ tôi ngại phải tự nói ra điều đó, tôi nhủ thầm. Nhưng nghe vậy, lúc đầu mẹ tôi ậm ừ, rồi nhướn mày và cuối cùng cười phá lên.

- Không biết mọi người làm sao cả rồi nhỉ? Mẹ tôi nói. Tại sao cả những người mình chưa gặp lần nào cũng đi lo cho con mình cơ chứ?

Nghe có vẻ buồn cười nhưng rất dễ hiểu.

- Gọi là rồi hơi hay gọi là gì nhỉ...? Mẹ tôi nói rồi đứng dậy đi thay đồ.

Không hiểu tại sao nhưng tôi thấy an tâm vì chỉ ít mọi chuyện vẫn bình thường.

Rồi tôi bỗng nhớ ra một chuyện. Có lần tôi cùng với đứa bạn “Chẳng hạn như đi làm muộn, bị sếp mắng cũng không sợ như trước” và một cô bạn gái nữa, ba đứa đi Hồng Kông. Vốn ưa thoải mái, không thích bị ràng buộc, lúc ở Nhật, nó luôn cảm thấy không tự nhiên. Vì thế mà vừa mới ra nước ngoài, nó bỗng hoạt bát hẳn lên, như con cá quẫy nước. Bởi thế mà tôi và cả cô bạn còn lại đều yêu nó vô cùng. Trong căn phòng khách sạn sang trọng tưởng như không thể sang hơn, phía ngoài cửa sổ là trời đêm, ba chiếc giường mềm mại xếp thẳng hàng. Cô bạn đi cùng ngồi uống bia bên chiếc bàn lớn, tôi và nó thì vừa tắm xong, vẫn quấn khăn tắm

nằm khểnh trên giường. Đúng vậy! Chúng tôi đã rất yêu và rất hiểu nó. Cả ba thao thao nói chuyện, nào kế hoạch hôm sau, nào chuyện chàng này chàng nọ. Bỗng nó ôm chầm lấy tôi, rồi gọi:

- Mama!

Tôi nghệt thờ, bèn vật nó xuống, đùa lại. Tất cả cảm xúc lúc đó hòa theo tiếng cười giòn tan. Giấy phút đó, cảm xúc ủa về, tràn ngập, đến mức tưởng như sẽ không thể chứa đựng nổi nếu không để chúng tan chảy theo tiếng cười. Tất cả, tất cả những cảm xúc ấy, không thể nói bằng lời. Tất cả những gì chúng tôi cùng yêu thích, những gì chúng tôi cùng ghê sợ, những gì chúng tôi cùng nâng niu. Nếu là con trai, có lẽ tôi đã nhân cơ hội này mà ôm ghì lấy nó. Nếu tôi đang mang bầu, có lẽ tôi đã nhẹ nhàng xoa tay lên cái bụng to. Tuy chỉ trong giây lát, những cảm xúc ấy thật mãnh liệt. Chắc hẳn cô bạn kia cũng thế. Hồi tưởng lại tất cả những chuyện đó, tôi như muốn phát khóc với những xúc cảm dâng trào.

4. Still be a lady/girls can't do

Một khung cảnh rực rỡ, trong trẻo đến nghiêm cẩn. Bầu trời xanh, một màu xanh đậm, sắc, như thể được làm từ một loại vật liệu cứng như thủy tinh. Tôi đứng giữa bạt ngàn cây lá, ngược nhìn màu xanh ấy. Tất cả xung quanh tôi rậm rịt toàn một loại cây bụi, cao ngang đầu. Ngắm kỹ hơn một chút, tôi thấy những quả nhỏ li ti ẩn sau những phiến lá mỏng. Từ màu xanh chúng chuyển dần sang màu hồng, rồi đỏ, và cuối cùng là đen thẫm, như một bức tranh màu nước. Tôi hái một quả ăn thử. Một mùi thơm ngọt, vị chua thanh. Tôi biết cái vị này. Quả gì nhỉ? Tôi cố nhớ, song không tài nào nhớ được. Trời nắng chang chang, khiến mọi thứ sáng lóa cả mắt. Lại có cả gió nữa. Tôi cảm thấy làn gió mát lạnh đến trong trẻo, nhẹ đến mức không biết tới từ đâu. Tôi nhẹ nhàng khép mắt lại. Và bầu trời xanh sẫm cùng những tán cây điểm những trái nhỏ đủ màu sắc lại hiện lên tươi sáng

hơn, như những vệt sáng cuối cùng trên bức tranh đang tối dần. Cảm giác mát lạnh từ khung cảnh ấy như thấm khắp người tôi.

Ôi... đẹp quá!

Ôi... mát quá!

Tôi im lặng, nhắm mắt tận hưởng cảm giác đủ đầy và khoan khoái giữa cảnh sắc hoàn mỹ đó. Giữa lúc đó có tiếng loạt soạt, tôi cảm nhận thấy có cái gì đó từ xa tiến lại. Vội mở mắt ra, thấy các bụi cây lay động.

Đúng lúc đó tôi choàng mở mắt. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra mình đang mơ. Trống ngực vẫn đập rộn vì không biết cái gì sắp đến dưới các lùm cây. Còn dư âm của những cơn gió lạnh vẫn tê tê trong lồng ngực. Nhưng có lẽ nhờ cảm giác kỳ lạ đó mà tôi thức dậy hoàn toàn tỉnh táo. Tôi xuống cầu thang đúng lúc cô Junko chuẩn bị đi làm.

- Chào cô. Tôi cất tiếng.

- Chào cháu. Cô Junko nhoẻn miệng cười đáp lại. Trong tủ lạnh có xa-lát và bánh mỳ Pháp nướng đấy.

- Cô làm cho cháu à?

- Không. Mẹ cháu đấy.

- Thế ạ. Mẹ cháu đâu?

- Đi rồi. Bảo với cô là đi Ginza mua bán gì đó.

- Thế ạ...

Tôi ngồi xuống ghế, với tay lấy chiếc điều khiển bật tivi. Cô Junko mặc áo khoác, bước ra đến cửa thì chợt nhớ ra điều gì đó và quay lại.

- Thằng bé nghỉ học, đang nằm trên nhà đấy. Lát nữa gọi nó dậy nhé.

Gần đây thằng bé ngủ suốt ngày. Học hành thì chềnh mảng. Dường như có cái gì đó trong nó đang bắt đầu trở nên bất thường. Tôi cảm thấy trong nhà luôn có gì đó không bình thường diễn ra. Cũng có thể đó chỉ là một sự ám thị. Một cảm giác thật kỳ lạ.

- Gần đây thằng bé cũng có vẻ lạ cô nhỉ! Tôi nói.

- Ừ... Cô Junko đáp. Cũng khó lắm, những chuyện kiểu như thế này ấy mà. Cô không có con trai nhưng hình như trong chuyện nuôi dạy con cái, nhà nào ít nhiều cũng có chuyện như thế này thì phải.

- Có lẽ đúng thế. Những chuyện kiểu này thường đột ngột xảy đến cứ như một lẽ dĩ nhiên. Tôi đáp.

- Nhà nào mà chẳng có những chuyện người ngoài nhìn vào thì không thể hình dung nổi! Ấy thế mà rồi ngày tháng vẫn trôi qua như không hề có chuyện gì, vẫn cùng nhau ăn cơm,

quét nhà... và dù tình cảnh có oái oăm thế nào chẳng nữa thì rồi cũng quen hết, đến nỗi gần như hình thành những giao ước nhằm chỉ trong gia đình ấy mà người ngoài không tài nào hiểu nổi và dù rắc rối mấy thì cuối cùng họ vẫn ở cùng nhau.

Những điều đó chẳng có gì là mới cả, nhưng nó lại phát ra từ cô Junko, một người đã đánh mất cả gia đình, nên có một ý nghĩa khác hẳn.

- Có lẽ dù rắc rối mấy, chỉ cần giữ được thăng bằng thì cũng ổn cả thôi! Tôi nói.

- Có lẽ vậy. Cô Junko gật đầu. Và cả tình yêu nữa.

- Tình yêu?

Đột nhiên cô ấy nói ra từ đó khiến tôi ngạc nhiên hỏi lại. Cô Junko cười.

- Cô cũng xấu hổ chẳng muốn nói ra

điều này nhưng đúng là có một loại tình yêu rất cần để duy trì sự tồn tại của một gia đình. Tình yêu ấy mà, không phải là cái gì có hình dạng cụ thể hay diễn tả được bằng lời mà là một trạng thái. Và lẽ đương nhiên, nó có sức phát tán. Tất cả các thành viên phải cùng thể hiện sự dâng hiến chứ không phải là đòi hỏi. Nếu không, không khí gia đình sẽ giống như một ổ sởi đói. Chẳng hạn như với gia đình cô, mọi người đều nói là chính cô đã làm tan vỡ nó nhưng đó chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi. Không phải một mình cô gây ra chuyện đó mà thực ra nó đã bắt đầu từ lâu lắm rồi, vì trong nhà mọi người chỉ biết có đòi hỏi. Cho đến lúc tới ranh giới phải quyết định cứ chấp nhận hay chấm dứt, có thể sẽ có người cho rằng cần phải biết thỏa hiệp, nhưng cô thì khác! Tình yêu... những kỷ niệm đẹp... hay sự dễ chịu khi ở bên những con người đó... Cô nghĩ rằng nếu vẫn còn ham muốn đối với cái không khí ấy thì người ta vẫn còn có thể ở được với nhau.

Tôi nghĩ là mình hiểu. Tất cả những chuyện này, nếu ở một nơi khác thì có lẽ cũng

chỉ như những lời tâm sự của một phụ nữ bình thường, nhưng mọi chuyện đang diễn ra ngay trước mắt tôi, sống động, khiến tôi cảm nhận rõ sức mạnh vĩ đại ở một người phụ nữ dám dũng cảm phá bỏ mọi rào cản.

Cô Junko đi rồi, trong bếp và phòng khách chỉ còn lại mình tôi. Mặt trời rực rỡ, không gian ngập tràn ánh sáng, khô rang như bãi biển giữa trưa hè. Lôi bữa sáng ra khỏi tủ lạnh, tôi ngồi xuống sô-pha và ăn nhồm nhoàm. Và rồi, chợt nhận ra mình vẫn còn say. Sao thế nhỉ? Tôi tự hỏi. Phải mất một lúc tôi mới nhớ ra. Giống hệt như người ta lấy dữ liệu từ một chiếc đĩa mềm. Cuối cùng thì tôi cũng nhớ ra. Hôm qua, tôi đã uống với Eiko đến sáng.

Đêm qua, Eiko, cô bạn gái “tiểu thu” nhất trong đám bạn hồi nhỏ của tôi đã gọi đến quán bar nhỏ, nơi tôi làm việc hầu như tất cả các ngày trong tuần, một nơi hơi tối tăm nhưng khá lạ mắt, hệt như một tiệm đồ cổ.

- Sakumi! Nghe nói cậu bị ngã chân

thương sợ nào phải nhập viện à? Cô ấy hỏi.

Vậy ra, chúng tôi đã không gặp nhau lâu đến thế kia ư? Tôi giật mình, chợt nhận ra điều gì đó. Thế mà vừa nghe giọng cô ấy, tôi lại có cảm giác như chúng tôi mới gặp nhau chưa lâu.

Bọn tôi hẹn nhau khi tôi xong việc sẽ đi uống ở đâu đó. Lúc tới điểm hẹn ở một quán rượu gần đó, nhìn thấy Eiko, tôi mới cảm nhận hết quãng thời gian chúng tôi không gặp nhau. Trông cô ấy trở nên hết sức diêm dúa. Có lẽ phải diêm dúa hơn từ một đến hai trăm lần so với ký ức của tôi về cô ấy, đến nỗi lúc đầu nhìn cô ấy tôi còn không nhận ra mà cứ tưởng là tiếp viên của quán rượu nào đó vừa tan ca, thành ra tôi rất ngạc nhiên khi thấy cô ấy vẫy tay với mình. Quán vắng teo, chỉ có ánh đèn nê-ông làm lóa mắt. Còn tôi thì mãi đi tìm cô ấy. Nhân viên phục vụ quán trong những bộ đồng phục đúng theo kiểu người nước ngoài hay hình dung về người Nhật, một đôi trai gái, một lão say rượu nằm ngủ gục, một nhóm ba người có vẻ là

nhân viên văn phòng nói cười âm ỉ, và một tiếp viên quán rượu có vẻ đang chờ khách (là tôi nghĩ thế)... Đúng lúc đó...

- Ê...! Saku “Việt quất”!

Trông thấy tôi, chủ quán gọi với ra từ sau quầy. Quán tôi làm thêm có tên là “kim quất” và ông ta tự ý mang tên quán đó ra trộn lẫn với tên một món mà ông ta rất tâm đắc trong menu của mình là món “việt quất muối” rồi cứ gọi tôi như thế. Giữa đêm khuya, trong bầu không khí hỗn độn của quán, cô ấy ngồi đó với đôi môi và những móng tay đỏ chót, nhìn tôi cười và giơ tay vẫy. Tiếng chào to của ông chủ quán làm gián đoạn suy nghĩ của tôi. Gật đầu chào xong, tôi lại đưa mắt nhìn quanh và khoanh khắc khi sự khác biệt giữa hình ảnh của cô ấy thu được trong mắt tôi với hình ảnh của cô ấy mà tôi đang tìm kiếm hòa làm một, tôi cảm thấy một sự thích thú kỳ lạ. Một người xa lạ tôi chưa hề biết và chắc chắn mắt tôi mới nhìn thấy lần đầu, rồi trên khuôn mặt ấy, khóe mắt và cánh mũi tôi đã biết như từ đâu đó vụt bay đến đậu

vào. Cái cảm giác như khi ta bỗng nhận ra câu trả lời cho một cuộc tìm kiếm lạc hướng. Tôi nhận ra cô ấy trở nên diêm dúa hơn chính là do khuôn mặt của cô ấy có đường nét rõ ràng hơn, và có vẻ như “đậm” hơn trước. Cứ như thể bên dưới cái ấn tượng “đậm” ấy, Eiko mà tôi từng biết trước đây hiện lên như một nét vẽ bằng nền chì mờ.

- Lâu lắm không gặp cậu.

Tôi ngồi xuống trước mặt cô ấy.

- Sao thế này? Trông cậu ăn diện khác quá!

- Thế à? Eiko cười đáp lại. Mình có thay đổi gì đâu. Cậu mới gọi là thay đổi nhiều chứ, đến nỗi mình cứ tưởng là người khác. Không phải tại cắt tóc ngắn đâu, mà là một vẻ gì đó khác lắm.

- Không phải xinh hơn hay cái gì đại loại như thế sao? Tôi thử hỏi một lần nữa xem sao

nhưng kết quả vẫn như mọi khi.

- Không, không phải thế! Cô ấy đáp với một vẻ rất nghiêm túc. Cũng không phải già dặn hơn... Nói cậu như vừa lột xác không biết có đúng không nhỉ?

- Gần đây nhiều người nói thế với mình lắm. Có lẽ đúng là mình vừa lột xác thật. Tôi trả lời.

Tôi thực sự muốn gặp kẻ có khuôn mặt và trí nhớ giống tôi cách đây chưa lâu.

- Thôi nào! Uống cái đã! Eiko cười.

Hai khóe miệng đỏ mọng của cô ấy cong lên thành một cánh cung, hoàn hảo đến mức như không có thật.

- Có lẽ đúng là trông mình giống loại bán phần buôn hương thật.

Vì Eiko đã nói ra điều đó nên tôi gật

đầu một cái rõ mạnh.

- Ở cái tuổi này rồi mà còn thay đổi gu đến mức như bọn sinh viên mới ra trường, lần đầu được làm văn phòng thì chỉ có loại đó thôi.

- Đúng đấy! Lúc chọn quần áo, tự nhiên lại muốn tìm những bộ mặc được cả khi đi làm. Thế là thành ra toàn những bộ thế này cả.

- Sao? Không lẽ cậu làm công việc đó thật à?

- Tiếp viên quán rượu ấy mà. Mà cũng chỉ thỉnh thoảng thôi.

- Thế cậu bỏ việc ở công ty rồi à? Tôi ngạc nhiên hỏi.

Nhờ quan hệ của bố mình, cô ấy xin được vào một công ty lớn nhưng lại phải lòng một chàng sếp đã có vợ. Lần cuối cùng gặp tôi, cô ấy có kể với tôi chuyện đó và có vẻ khá bối rối. Đúng là dòng đời. Mọi chuyện đều có thể

thay đổi.

- Bỏ rồi. Cũng chỉ tại chuyện này thôi.

Eiko cười, giơ ngón tay cái lên.

- Bố mẹ cậu đã biết chưa?

- Làm gì có chuyện ấy! Các cụ mà biết thì không khéo từ mặt mình ra mặt. Chính thế nên mình mới phải bỏ việc trước khi lộ chuyện. Với những chuyện như thế thì bố mẹ mình lại rất độ lượng nên khi mình bỏ việc các cụ cũng chẳng trách cứ gì.

- Cậu vẫn giữ quan hệ với anh ta à?

- Ừ.

- Cậu yêu anh ta sao?

- Ừ... Hồi đầu thì có. Nhưng bây giờ thì mình cũng chẳng biết nữa. Mình chẳng thích ai khác được. Anh ấy lại chẳng chắc. Có thể cũng

hơi tẻ nhạt thật đấy nhưng anh ấy lại biết nhiều thứ như quán xá chẳng hạn. Lại có công việc ổn định. Dù sao cũng thú vị hơn so với những người khác.

- Nghe thiếu thuyết phục quá!

- Công nhận! Cô ấy nở một nụ cười thật thoải mái.

Dù cô ấy có nói gì thì vẫn là cái kiểu của một cô bé cặp kè với một người hơn khá nhiều tuổi, cái kiểu quan hệ được chiều chuộng và không có cãi vã. Dầu sao tôi cũng tạm yên tâm vì cô ấy không day dứt những chuyện mình đang làm là tốt hay xấu. Gần đây, ngày càng nhiều người lúc đầu thì vui vẻ cười nói nhưng cứ uống vào một lúc là bỗng dưng khóc rống lên. Có lẽ đến tuổi nào đó người ta sẽ thành ra như thế cả. Riêng Eiko, cô ấy vẫn như ngày nào, đâu đó vẫn toát lên cái vẻ nhàn nhã quý phái. Đôi bông tai to bằng vàng, đôi guốc cao gót, bộ vét bó sát eo, mái tóc óng mượt, quần nhẹ, dài ngang cẳng, những ngón tay ngắn gợi tình, trắng

xanh vì mây mưa quá sức, vóc người nhỏ nhắn, trông cô ấy thật hoàn hảo như được vũ trang từ đầu đến chân.

Hình dung của tôi về cô ấy hồi còn học cùng lớp vẫn là một cô gái quý phái nhưng hòa nhã với mọi người, quần áo đắt tiền nhưng giản dị, dễ gần và không hề biết e sợ điều gì. Nhưng tất cả, sự tốt đẹp của môi trường giáo dục, sự hư hỏng khó lý giải dần hình thành từ chính việc không bao giờ phải lo đến thiếu thốn, sự nể nang do thiếu nỗ lực, sự tầm thường khi hứng thú trước những phù phiếm, giọng nói ngọt ngào, hàng mi dài đa tình, thói tiêu hoang không giới hạn, những người tình hơn nhiều tuổi, tất cả những cái đó ngay từ hồi còn đi học đều là những chất liệu để hình thành nên cô ấy bây giờ. Trước đây cô ấy chỉ cố kìm nén chúng mà thôi. Đâm ra, một kẻ mà trí nhớ vẫn còn tranh tối tranh sáng như tôi lại đi hoài cảm cho cái sự sạch sẽ đến không bình thường trước đây của cô ấy thì quả là lần thân. Nghĩ thế, tôi thôi không còn tiếc nhớ gì nữa.

Tôi quyết định sẽ thôi không nhận định hay đánh giá gì cả mà cứ uống một buổi thật vui với Eiko của hiện tại cái đã.

- Còn cậu thì sao? Eiko đột nhiên hỏi. - Cái vụ ngã chấn thương sọ não ấy, người ta hay nói thế nào nhỉ? Phải rồi, “bồng bong tình ái” đúng không?

- Làm gì có chuyện đó. Chỉ đơn thuần là một tai nạn thôi! Tôi nói. Qua vụ đó, mình cũng học được nhiều lắm. Ai mà ngờ có ngày mình bị ngã đến nỗi sống dở chết dở như thế.

- Giờ cậu không sao là may rồi. Mà sao không thấy cậu liên lạc gì cả? Làm mình chẳng biết mà đến thăm nữa! Eiko trách.

- Thì mình có nhớ gì đâu. Quên sạch! Chẳng hiểu sao trí nhớ của mình một dạo cứ rối tung cả lên. Tôi đáp.

- Nghe cậu nói đơn giản thế. Đến mức

đó có phải chuyện chơi đâu. Thế giờ cậu đã trở lại bình thường hẳn chưa? Eiko nói với vẻ ngạc nhiên.

Tự nhiên lúc này ngồi đây nói lại tất cả những chuyện đã xảy ra đến với tôi, từng bước một, như một lẽ đương nhiên, tôi mới chợt nhận ra, ừ, vậy ra mình cũng đã trải qua bao nhiêu là chuyện. Nhưng tai nạn đó và những gì xảy đến sau nó, đối với tôi, cũng giống như chuyện mất kém đi và người ta phải đeo kính thôi. Một chuyện kinh khủng như thế đã xảy ra, vậy mà chuyện tôi lại tiếp tục sống làm tôi, để rồi đến một ngày nào đó sẽ lại chết đi đã được tôi chấp nhận chẳng biết tự lúc nào. Khả năng dung hòa trong cái ta vẫn gọi là “ngày thường” quả là đáng sợ!

- Ừ, hầu như không còn vấn đề gì nữa, dù bệnh viện vẫn yêu cầu mình thỉnh thoảng đến kiểm tra. Bình thường rồi! Tôi trả lời.

- Cậu bảo “trí nhớ rồi tung lên” tức là quên hết mọi chuyện hay sao?

- Ủ! Đến nỗi chính mình cũng phải ngạc nhiên vì không nhận ra cả mẹ mình nữa kia. Thậm chí có lúc mình đã tự nhủ, thôi thì dù chẳng nhớ gì thì cũng cứ phải sống tiếp vậy. Thật may là sau đó trí nhớ của mình đã dần dần trở lại.

- Đúng là chẳng ai biết chuyện gì rồi sẽ đến. Biết bao nhiêu là chuyện!

- Đúng là biết bao nhiêu là chuyện!

Vừa nghe tôi nói vậy, Eiko liền hỏi với giọng hồ hởi:

- Thế cả khuôn mặt người yêu, cậu cũng không nhớ sao?

- Chuyện đó hả...

Tôi quyết định tiết lộ một bí mật động trời mà tôi chưa từng nói với ai:

- Giá mà là người yêu còn tốt. Đằng này... mình lại nảy sinh quan hệ với bạn trai của đứa em gái mới mất mà ngay cả trước đây cũng chỉ thi thoảng mới gặp.

- Sao? Cậu không nhớ đó là người yêu của Mayu à? Eiko nói.

Phải rồi! Tôi chợt nhớ ra cô ấy cũng đã đến dự đám tang Mayu và tự nhiên câu chuyện trở nên sinh động hẳn.

- Nhớ thì vẫn nhớ, nhưng... biết nói thế nào nhỉ?... Không cảm nhận được, còn ký ức thì mờ nhạt. Vừa nói, tôi vừa bật cười.

- Sao lại thế được cơ chứ? Eiko vừa nói vừa cười theo.

- Anh ấy là nhà văn, sau khi Mayu mất là bỏ đi suốt. Cũng chính vì thế mà mình chỉ nhớ rõ nhất rằng đó không phải là người gần gũi lắm. Tất nhiên mình vẫn ý thức được rằng đó chính là người yêu cũ của Mayu nhưng cảm giác ấy

không trở lại với mình ngay từ đầu thôi. Tôi nói.

Nghe vậy, Eiko cười cười rồi nói:

- Có đúng thế không? Hay cậu cố tình quên chứ gì! Chắc đã có ý đồ từ trước rồi đúng không?

- Nói thật nhé, chỉ riêng chuyện ấy là đến giờ mình vẫn không biết!

- Sao? Không biết có thích anh ta hay không á?

- Nói đúng hơn là mình không biết trước đây mình đã nghĩ gì về anh ấy, trong mỗi thời kỳ, từ ngày Mayu vẫn còn, sau khi nó mất, rồi sau khi anh ấy cứ đi khắp nơi như vậy! Thú thực là mọi thứ cứ lẫn lộn vào nhau, và vẫn là một dấu hỏi.

- Con người ta liệu có rạch ròi đến thế không? Chẳng lẽ lại có chuyện yêu ai đó từ khi nào, giờ nào, phút nào sao? Eiko hỏi.

Tôi biết chuyện của mình phần nào đúng như cô ấy nói nhưng yên lặng.

- ... Còn nữa. Anh ấy gửi cho mình cả đồng thư từ những nơi anh ấy đi qua, và đọc chúng, càng ngày càng thấy giống thư tình. Chuyện đó thật không bình thường. Mình thấy thật khó tin.

- Tại sao? Cũng hay đấy chứ?

- Đến gặp nhau còn chẳng có thì người anh ấy hình dung đâu phải là mình!

- Đàn ông là vậy mà!

Cái lối nói rất riêng của cô ấy bỗng nhiên khiến trong buổi tối nay, lần đầu tiên tôi thực sự thấm thía mình đã nhớ cô ấy đến nhường nào và quả đúng là đã lâu lắm rồi chúng tôi mới gặp nhau. Tôi cảm thấy như mình đã chạm được đến con người thật của cô ấy. Một cảm giác lúc nào cũng tươi mới đến giật mình.

Một sự dứt khoát sinh động mà tôi không hề có. Vẻ thuần khiết đến chân thực. Và thế là bỗng nhiên, bao hình ảnh gọi lại những cảm xúc tương tự chợt ùa về. Tôi bỗng nhận ra rằng, mình vẫn hằng yêu mến cô ấy biết bao.

- Thậm chí ngay những lúc ấy và cả bây giờ, mình cũng chẳng nhớ nổi mình đã viết thư trả lời hay chưa và đã viết những gì.

- Thế thì dở thật!

- Không thể nào thoát ra khỏi những tưởng tượng. Chẳng có chút ký ức nào đủ để chắc chắn rằng đó là sự thật.

- Thế rồi sao? Chuyện cậu và anh ta ấy?

- Mình gặp anh ấy ba ngày trước khi anh ấy bắt đầu chuyến đi Trung Quốc không định trước ngày về. Rồi anh ấy lên đường và bất tin từ đó.

- Còn thư?

- Có, nhưng toàn kể về những chuyến đi thôi!

- Anh ta không về nữa sao?

- Hình như mỗi lần ra sách, anh ấy cũng có tạt về thì phải, nhưng hiếm lắm. Có về cũng chỉ một, hai hôm. Lần trước chả hiểu thế nào mà ở lại những một tháng, đi vài nơi trong nước, cuối cùng cũng có về đây, biết chuyện của mình vội liên lạc ngay.

- Và thế là nên chuyện?

- Có lẽ mọi chuyện cũng ngoài ý định của anh ấy.

- Cả cậu cũng thế nữa chứ?

Eiko cười và nói tiếp.

- Thực ra thì cậu đã thích anh ta từ

trước rồi, thành ra thấy khó xử với Mayu, muốn quên đi và đã cố quên đúng không nào?

- Có lẽ vậy... Chí ít là từ sau khi Mayu mất đi. Còn trước đó... dù thế nào chăng nữa mình vẫn cảm thấy trước đây chẳng có cảm giác gì.

Nghe tôi nói vậy, Eiko vỗ nhẹ vai tôi cười nói:

- Thôi mà! Cậu cũng nên nghĩ vậy. Cậu đúng là chính trực quá đấy!

Đã đến vai bia thứ ba, đuôi mắt hồng của cô ấy thật đẹp. Hình ảnh, giọng nói, ngôn từ, tất cả hòa quyện vào nhau một cách hoàn hảo, tôi bị hút hồn trước kiệt tác có tên là Eiko.

*

Sáng ấy, khi choàng tỉnh dậy, tôi nhớ lại và nhủ thầm “Ôi... Thật là một chuyện thú vị...” Bạn trai của em tôi đang say ngủ ngay

bên cạnh. Một buổi sáng mù sương, trong khách sạn Tokyu ở Ginza. Phòng ngủ thật lớn, khung cửa sổ rộng. Một dải sáng mờ chạy dọc dãy phố toàn những cao ốc.

Trí nhớ của tôi đã hoàn toàn bình thường. Tuy vậy, vẫn đang trong thời kỳ tĩnh dưỡng sau phẫu thuật nên dù đã ra viện, tôi vẫn phải kiêng tiệt rượu, vận động mạnh và nhất là chuyện ấy. Hôm trước, mẹ tôi và cô Junko đã đi nghỉ ở suối nước nóng để lấy lại sức sau những ngày (trông nom tôi) ở bệnh viện, thằng em tôi và Mikiko thì kéo nhau đi Disneyland, chỉ còn mình tôi, vừa trông nhà vừa nghỉ ngơi. Đúng lúc ấy thì có điện thoại. Ryuichiro gọi. Cậu ta nói tên khách sạn đang ở và tỏ ý rất ngạc nhiên vì tai nạn của tôi. Tôi hẹn gặp cậu ấy vì cũng đang định ra khỏi nhà cho đỡ chán. Bọn tôi hẹn nhau ở quầy bar dưới tầng một khách sạn.

Nhìn thấy cái đầu trọc lóc như sư cụt của tôi, cậu ta ngạc nhiên thốt lên:

- Trông hay quá!

Rồi tiếp:

- Sakumi trông khác quá! Rất khác!

“Hồi trước, có lần ở nhà cậu bạn, mở tủ lạnh ra, tôi thấy trong đó một vật màu đỏ, tròn và rõ to. Rõ là tôi biết nó, vậy mà trông giầy lát, tôi không thể nhớ ra đó là cái gì. Hóa ra là quả dưa hấu. Sau đó thằng bạn mới nói nhà nó gọt sẵn vỏ như thế để chuẩn bị pha rượu hoa quả. Thật là kỳ công nhưng cũng thật là kỳ cục, tôi thậm nghĩ, nhưng cũng thật thú vị khi không thể nhận ngay ra đó là dưa hấu. Cảm giác khi nhìn những thay đổi của Sakumi lúc này giống hệt như câu chuyện đó”.

Một câu chuyện so sánh rất văn sĩ.

Người ta thường căn cứ vào đâu để nghĩ rằng một người nào đó chính là người mà mình vẫn biết nhỉ? Lúc đó, tôi đã không nói gì với cậu ấy, nhưng chính cậu ấy cũng không còn là người mà tôi từng biết nữa. Một khuôn mặt

tươi tắn, khoáng đạt hơn, nhẹ nhõm hơn. Tôi có cảm giác, qua những chuyến đi, cậu ấy đang ngày càng tiến gần hơn đến những gì cậu ấy viết, một tính cách không do dự. Tôi không biết liệu có phải do tôi đã một lần mất hết trí nhớ nên nhìn ra như vậy, hay sự thật đúng là như vậy nữa.

Sau đó, như một lẽ đương nhiên, tôi lên phòng cậu ấy và ở lại đó. Và đó là một đêm thật dài, chứa đựng tất cả, từ lúc “thèm đàn bà sau một chuyến đi dài”, rồi “tôi cảm thấy bay bổng vì lần đầu tiên ra ngoài kể từ khi mổ”, đến “thực ra từ trước đã thích nhau rồi, chỉ đợi thời điểm mà thôi”, “có cảm giác như gặp một người khác”, và cuối cùng là “điều này thật kỳ diệu, con tạ ơn thần phật”. Dù sao, đó cũng là một đêm tuyệt vời. Tôi đã giấu cậu ấy rằng mình vừa ra viện chưa lâu.

Tôi đứng dậy, thử đi lại xem có chỗ nào bất ổn do những vận động mãnh liệt hồi đêm không. Có vẻ như không có gì nghiêm trọng cả. Tôi nhìn đồng hồ, trưa rồi. Tôi đánh thức

Ryuichiro dậy, giục trả phòng. Cậu ấy ngơ ngác nhìn tôi và căn phòng với vẻ lạ lùng, nét mặt đúng theo kiểu “chàng lữ khách không bao giờ biết sớm mai mình sẽ tỉnh dậy ở đâu” khiến tôi phì cười.

Sau đó, chúng tôi ăn sáng với một chút gương gạo. Cậu ấy đặt phòng thêm một ngày nữa và may sao, phòng đó vẫn chưa có ai đặt nên bọn tôi cứ ở nguyên đó gọi bữa sáng lên phòng. Một bữa sáng theo kiểu tôi thích nhất trên đời, với bánh sandwich, nước quả, xa-lát, trứng tráng, thịt hun khói và cà phê.

Nhưng trong khi ăn, tâm trạng của tôi cứ ỉu dần như giờ tan hội. Ryuichiro thì lại sắp bỏ đi, còn tôi về nhà cảm chắc sẽ bị mẹ mắng cho một trận nên thân vì cái tội trốn nhà vô kỷ luật này. Chắc mẹ tôi cũng đã về đến nhà rồi. Dù thế nào thì cũng phải làm ra vẻ mình chỉ vừa mới ra khỏi nhà một lát thôi... Ôi, tôi chết mất. À, mà không biết nhà mình, mọi người có dễ dãi với chuyện ngủ đêm nơi khác không nhỉ? Có cách mấy tôi cũng không thể nào nhớ ra chuyện

đó. Có thể mẹ tôi sẽ chẳng để ý gì đến chuyện này, lại cũng có thể tôi sẽ bị bà tra xét cho ra nhẽ, không thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, giờ tôi mới đau đớn nhận ra rằng mình vẫn chưa thể nhớ ra mẹ. Cái cảm giác không phải lo lắng mà như đang lơ mơ đâu đó. Tôi cảm thấy mọi thứ xung quanh như rất xa bản thân mình.

Không biết có phải tại bộ mặt chán nản của tôi không mà Ryuichiro bỗng nhiên hỏi:

- Lại đau đầu sao?

- Không. Tôi lắc đầu.

- Anh không ốm ở những nơi anh đến bao giờ sao? Tôi hỏi.

- Cũng chỉ hắt hơi sổ mũi thường thôi. Cậu ấy đáp.

- Anh cũng dễ chấp nhận phiếu phạt nhỉ!

- Có khó gì đâu. Những người như tôi nhiều lắm.

- Họ cứ đi mãi vậy sao?

- Ừ, tôi đã thấy nhiều người như thế, gồm đủ các quốc tịch. Giờ đi đâu cũng có những người như thế. Vốn vẫn tưởng việc mình làm ít nhiều khác người, tôi thật sự ngạc nhiên khi thấy những người giống mình lại nhiều đến vậy.

- Vậy sao?

- Đơn giản lắm. Bất kỳ ai, chỉ cần hai, ba ngày thu xếp công việc lại là có thể rời xa cuộc sống thường nhật ngay thôi. Chỉ ít cũng có thể chơi không được một, hai tháng cho đến khi hết tiền.

- Tất nhiên rồi! Tôi lo đếnh gặt đầu.

- Đợi đầu óc khỏi hẫng rồi đi với tôi đi.

Nghe Ryuichiro nói thế, tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đi đâu?

- Bất kỳ đâu, đến bất cứ chỗ nào. Cậu ấy trả lời.

- Vài bữa nữa nhé. Tôi đáp.

Lúc ấy, với Ryuichiro, tôi chỉ có cảm giác như với một người đã cùng qua đêm với mình, một chút vẩn vương mùi tóc và dư vị ngọt ngào của xúc giác, không hơn cũng không kém. Nhưng tôi vẫn biết rằng, những cảm nhận đó vốn không hề có nơi tôi trước đây, dù chỉ là chút ít.

Mình sẽ còn gặp lại nhau chứ? Cậu ấy hỏi.

“Đừng có giờ cái giọng ngốc thế chứ, cái thằng cha này!” Tôi nghĩ thầm, song cũng biết cậu ấy nói vậy vì còn nghĩ đến Mayu. Tôi

biết trong con người này vẫn luôn có sự tinh tế cao đẹp ấy.

- Em...

Tôi bỏ dở câu nói. ở phòng bên, ánh nắng mờ rọi lên chiếc giường mà đêm trước chúng tôi bên nhau, cùng làm bao nhiêu chuyện.

- ... Em nghĩ rằng gặp rồi sẽ lại muốn gặp nữa, một lần ngủ với nhau sẽ lại muốn lần nữa. Hai, ba, bốn lần, cứ thế tăng lên, cái đó là tình yêu. Cho nên với một người mà chỉ thăng hoặc mới gặp thì không thể nào nghĩ tới chuyện đó được.

- Tất nhiên là thế rồi! Ryuichiro vừa cười vừa nói.

Tôi cũng cười theo.

- Vậy thì, mai có gặp được không?

- Mẹ sẽ không cho ra khỏi nhà đâu.

Hôm nay về không thấy ở nhà, chắc cũng đã đủ giận lắm rồi.

- Nhà em có nghiêm khắc đến vậy đâu nhỉ!

- Chưa bình phục đã tùy tiện đi qua đêm cơ mà!

- Ủ ờ nhỉ!

- Chứ còn gì nữa?

Đúng lúc đó, tôi đưa mắt nhìn xuống đám bát đĩa bằng bạc và chiếc giỏ nan đựng bánh sandwich đã trống trơn nằm trên mặt bàn, cảm nhận rõ niềm ham muốn nổi lên trong lòng. Nếu cậu ấy không nói trước, có lẽ tôi sẽ nói.

- Hay... bây giờ mình làm lại lần nữa nhé!

Ryuichiro mạnh dạn lên tiếng trước. Tôi bật cười, gật đầu rồi chúng tôi cùng trở lại

giường... Đúng, chuyện như thế đã từng xảy ra.

*

- Ấy thế mà hồi bé, đứa nào cũng giống nhau, đều là những cô bé đáng yêu, tưởng như ai rồi cũng sẽ trở thành các quý cô hết cả. Eiko nói. Vậy mà sao tất cả lại ra nông nổi này cơ chứ?

Tôi cười đáp:

- Chính thế mới hay chứ! Bằng giờ này năm sau, biết đâu cậu đã chẳng thành vợ một ai đó rồi. Chẳng biết rồi sẽ có chuyện gì nữa.

- Mình ấy à. Chỉ muốn mãi thế này thôi, một mình nhàn nhả cả một ngày dài nhàn tản và nằm mong đêm đến thật sớm để xem sẽ bày được trò gì! Eiko nói.

- Thế mới thật là hạnh phúc chứ!

Nghe vậy, Eiko chun mũi lại cười.

Chúng tôi chia tay nhau lúc trời gần sáng. Tôi đứng nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn với tiếng giày khua vang cả hừng đông khuấy dần vào góc phố.

Rạng đông.

Bầu trời bừng sáng.

Một người bạn vừa chia tay.

Con say.

Nếu tôi ngã và chết thì đã chẳng còn được thấy cảnh này.

Một bình minh quá đẹp của Tokyo.

*

Đang hồi tưởng lại mọi chuyện thì bỗng thằng em tôi từ trên gác xuống.

Cái mặt ngái ngủ của nó trông mệt mỏi

đến khiếp, trắng bệnh như mặt người chết, đến nỗi tôi không còn muốn bắt chuyện nữa.

- Em sẽ ngủ tiếp!

Dù chẳng ai hỏi, thằng bé vẫn nói, như thể nó ghét bị người khác hỏi.

- Cứ ngủ tiếp đi! Tôi đáp.

Nó gật đầu. Lúc tôi lấy sữa trong tủ lạnh ra định uống, nó lặng lẽ ra khỏi phòng.

Lạ thật đấy, tôi nghĩ thầm và vừa đưa mắt nhìn theo thì thằng bé quay lại nói:

- Chị Saku!

Có cảm giác không phải nó mệt mỏi mà đúng ra là uể oải không muốn nói chuyện do buồn ngủ.

- Gì thế? Tôi hỏi.

- Cái đó... Chị xem, chính là em, chỉ thiếu chút nữa là gặp được. Thế mà cứ trốn sau mấy cái cây. Nó đáp.

- Chuyện gì vậy? Chẳng hiểu thằng bé nói gì, tôi hỏi lại.

- À, em nằm mơ thấy một cây viết quất màu xanh mà! Thằng bé trả lời với vẻ sốt ruột.

Ra là vậy! Hóa ra sáng nay cu cậu nằm mơ thấy cây viết quất màu xanh. Và tiếng bước chân lên cầu thang của thằng em đang trong cơn ngái ngủ văng đến tai tôi, khi đó vẫn dờ ra vì kinh ngạc khi nhớ lại chuyện của mình.

5. Ngôi sao đẹp

Thấm mệt, tôi ngồi bên bể bơi trong làn không khí ẩm và ấm. Dưới trần nhà cao, mọi người đang ra sức bơi làm tung những bọt nước trắng xóa, không phải vì niềm ham thích mà theo

kiểu khổ luyện. Tôi nhìn thấy Mikiko cũng leo lên bờ và đang bước về phía tôi. Tôi nhìn không chớp mắt thân hình bó sát trong bộ đồ bơi ấy.

- Em mệt rồi. Mikiko nói, và gần như cùng lúc đó, tôi cũng nói:

- Em gầy đi trông thấy đó!

- Thật không?

Mikiko cười. Những giọt nước chảy ròng ròng trên người.

- Thật chứ! Chắc chắn là gầy đi!

- Thế mà cân nặng hầu như không khác gì đâu nhé!

- Vậy là sẵn chắc lên rồi.

- Mặt chị có vẻ cũng nhỏ đi đấy!

- Thế à? Tôi cũng cười sung sướng.

Gắng tập thêm một tuần nữa nhé.

- Vâng!

- Nghỉ một lát rồi chị sẽ bơi thêm vòng nữa.

- Em cũng thế. Xong rồi lên nhé.

Mikiko nói rồi đi về phía góc bể uống nước. Đã một tháng kể từ khi bọn tôi bắt đầu đi bơi đều đặn hàng ngày. Cũng khá ít thời gian vì tôi thì bận đi làm, Mikiko bận đi học nhưng cả hai vẫn say mê đi bơi hàng ngày, như thể bị ma ám. Được bơi quả thật thú vị vô cùng.

*

Đầu xuân, bị lên cơn thèm ăn, tôi tăng những năm cân. Thực ra, không phải tại con số năm cân mà là lần đầu tiên trong đời, tôi vượt qua cái ngưỡng năm mươi cân, chuyện đó mới thực sự gây sốc. Tôi thấy người mình nặng nề đến mức tưởng như với thể trọng mới, mình đã

biến thành một người khác. Trong nhà còn có người bi đát hơn tôi. Đó là Mikiko, tăng tới sáu cân chỉ ít lâu sau khi bỏ câu lạc bộ gôn. Vốn thể trạng dễ lên cân, thể mà ngày nào nó cũng hoặc nằm chơi không hoặc đi nhậu. Sống cùng nhà, cứ mỗi lần giáp mặt, nghe nó than vãn chuyện lên cân, tôi bắt đầu cảm thấy mình như kẻ có tội.

- Chị Saku! Phải làm cái gì đó thôi! Một đêm, trên đường về nhà sau khi mò đi ăn đêm ở quán Ramen (một loại mì rất phổ biến tại Nhật, có nguồn gốc từ Trung Quốc - ND) quen thuộc Mikiko nói.

- Ăn xong mới trở lại làm mình nhỉ! Tôi cười châm chọc.

- Chứ sao! Nhưng không thể cứ như thế này mãi được! Mikiko nói, hai má cứ phính lên.

- Nhưng quán Ramen đó ngon thật đấy. Chị chẳng hối hận tý nào!

Nghe tôi nói vậy, Mikiko cười to:

- Trước khi ăn, em cũng nghĩ hết như thế.

- Thôi được, bọn mình sẽ gây đi nhé. Có hai người, ăn kiêng cũng sẽ vui lắm.

Nói vậy xong, tự nhiên tôi cảm thấy chuyện đó thật vui. Mikiko cũng có vẻ rất hào hứng.

- Quyết nhé!

- Quyết!

và thế là trên đường về, chúng tôi vừa đi, vừa lên kế hoạch ăn kiêng và đi bơi.

- Mà này, chị thấy không, vừa đi vừa nghĩ “không thể thế này được. Phải làm gì đó thôi!” Cũng vui đấy chứ. Phấn chấn hẳn lên! Mikiko nói.

- Thế này mới có cảm giác sống tích cực hơn đây!

- Nghe thiếu lành mạnh quá!

Tôi bật cười. rồi mí mắt nặng trĩu, đầu óc lơ mơ, tôi ngược nhìn lên vầng trăng sáng, một lần nữa ngưỡng mộ vẻ đẹp vĩnh hằng của nó.

Phổ đêm yên tĩnh.

Mùi hương của gió đêm.

Và tôi nghĩ. Con đời ban đêm đúng là ác quỷ. Nó tồn tại độc lập với nhân cách của mỗi chúng ta. Rượu, bạo lực, ma túy, ái tình, tất cả đều thế. Và có lẽ, cả ăn kiêng cũng vậy. Chúng đều giống nhau ở sự mê muội. Không kẻ thiện hay ác, chúng thực sự sống. Và rồi ta sẽ chán. Hoặc chán, hoặc sẽ không thể trở lại như trước được. Chỉ một trong hai. Và dù biết là sẽ chán, chúng vẫn kéo đến, hết đợt này đến đợt khác, như những con sóng, thay hình đổi dạng,

tràn qua bờ cát, vỗ vào rồi lại rút ra, yên lặng nhưng mãnh liệt. Lấp đi lấp lại, đến rồi đi. Một khung cảnh xa xôi. Bờ biển vĩnh hằng của đời người, có cả buồn lo và vui sướng.

Gì vậy nhỉ. Tôi đang thấy gì, đằng sau tất cả những thứ đó?

Trên đường từ bể bơi về, Mikiko nói:

- Vận động thể này mà ăn ít đi thì chắc chắn là sẽ gầy đi thật đấy.

- Rõ là thế rồi!

Cân thử trong phòng xông hơi, tôi cũng đã giảm được hai cân.

- Vậy mà sao hầu như chẳng ai ăn kiêng thành công thể nhỉ?

- Trước hết, ai đó béo lên chính là vì thái độ sống của người đó. Nó tựa như một kết cục hiển nhiên, hay nói cách khác, đó là một lẽ

tất nhiên đối với cái kiểu sống của người đó, đúng không? Thay đổi đâu có dễ gì, phải không nào? Còn một thứ nữa cũng đang sống trong mỗi người. Đó là dục vọng. Chỉ mình nó thôi cũng có sức mạnh kinh khủng rồi, nó đủ sức bẻ cong trí não ta, khiến cho ta không thể làm nổi dù chỉ là những chuyện đơn giản như không ăn đêm, tập luyện, giảm cân. Con người, quả là đáng sợ!

- Đúng vậy! Có lẽ nếu chỉ mình em thì chắc là bỏ tập lâu rồi. Thế nào cũng lại tự bao biện, rồi được chăng hay chớ! Vui vì có chị đi cùng thì mới duy trì được đến hôm nay, chứ nếu chỉ một mình, chán nản thì sẽ không giảm cân được đến thế này. Kiểu gì rồi cũng kiếm trò khác vui hơn cho mà xem!

- Thì con người chứ có phải máy đâu, kìm nén ham muốn đâu có dễ! Những khoảng thời gian nhàm chán quả là dài vĩnh cửu! Nào lo lắng nuôi dạy con cái, nào mệt mỏi trông người nhà ốm... Lắm khi quá cân cũng bắt đầu từ chính những nỗi vất vả tưởng như không thấy lỗi

ra đó.

- Gầy đi được quả là vui thật! Mikiko cười. Nếu bị béo nữa, mình lại tập chị nhé.

Tôi cười:

- Một nhà có đến bốn người phụ nữ thì béo dễ lắm!

Nhưng tôi không ngờ đến một tác dụng phụ.

Dù đã giảm cân rồi nhưng tôi vẫn cứ thèm bơi, thèm đến mức không chịu được. Mikiko thì khác, nó tỉnh bơ và lại có thể cả ngày ra phố hoặc nằm khểnh ở nhà xem tivi. Nó đã quên hẳn bể bơi. Riêng tôi, nghĩ rằng có lẽ cũng tốt cho sức khỏe nên hể rảnh ngày nào là lại đều đặn đi bơi như trước, một mình. Vấn đề là ở chỗ, những lúc không rảnh lắm, nhất là trước khi phải đi làm, tôi vẫn bơi. Bơi xong rồi đi làm thì rất mệt, mệt tưởng chết đi được. Rất hại sức khỏe. Ngày nào cũng bơi đâu có được gì. Dù

đã nhất quyết để hôm sau mới đi thì cứ đến chiều tôi là tôi lại thềm bơi đến mức không chịu nổi, đến mức khổ sở vì nó. Một thứ dục vọng! Rồi trong lòng chợt nhớ đến phát khóc những ngày đi bơi như điên cách đó chưa lâu. Tôi thềm bơi đến mức vò đầu bứt tai. Tôi mất cả tự tin vào khả năng khắc kỷ của bản thân mình. So với chuyện trí nhớ vẫn còn mập mờ, đối với tôi, điều này còn đáng sợ hơn. Hình như, từ ngày xưa tôi đã thế rồi. Mẹ tôi bảo, từ hồi bé, bất cứ thứ gì, một khi đã ham thì tôi sẽ làm đến kiệt sức mới thôi. Tôi hoàn toàn không nhớ gì chuyện đó, đến mức nghe cứ như chuyện của người khác vậy. Mẹ tôi vẫn hay cười, bảo “Chẳng hiểu sao bây giờ nó lại thành ra điềm đạm thế chứ?” “Vậy mà đúng thế đấy!” Lúc đó, quả thực tôi cũng đã nghĩ vậy. Song, giống như một con dã thú, đôi lúc cái ý muốn làm tới cùng một thứ gì đó để phá tung mọi thứ khác cứ như sôi lên trong tôi, vượt qua cả lý trí, lòng lộn trong cơ thể. Những lúc ấy, tôi bắt gặp một đứa trẻ trong tôi mà tôi chưa hề biết.

- Cậu là ai thế?

- Cái đó quan trọng gì? Nào, cứ làm tới đi!

Tôi không muốn bị lừa nên không nghe theo. Tôi cố nín nhịn. Trong lúc cố đánh trống lảng như thế, cơn bão tố sẽ qua đi. Phải rồi! Ta đây còn biết khôi trò hay hơn, tôi tự nói cho mình nghe.

*

Ngày hôm ấy, cũng với cơn thèm bơi như vậy, tôi ngồi trong phòng khách, quên hẳn bộ phim truyền hình đang phát lại trên màn hình trước mặt. Chỉ có tiếng khóa nước, mùi clo, lối đi hơi tối dẫn vào phòng thay đồ, tất cả những hình ảnh của một thiên đường thân thuộc lần lượt hiện lên trong tâm trí tôi như một giấc mơ. Tôi bồn chồn và cảm thấy nếu không nghỉ làm để đi bơi thì sẽ không thể nào chịu đựng nổi. Chuyện đó vốn chẳng khó khăn gì, và tôi cũng vẫn thường làm vậy, nhưng lần này hơi khác một chút. Tôi không muốn ưu tiên cho cái thèm

muốn kiểu này, cái thêm muốn không đi cùng với niềm vui thú. Sự tập trung thật sự phải linh hoạt hơn cơ.

Giữa lúc tôi đang viện ra đủ thứ lý lẽ vớ vẩn đó để tìm cách giết thời gian thì thằng em trai đến cạnh tôi. Hôm nay nó cũng nghỉ học và nằm ở nhà. Xoay lưng lại nhưng tôi vẫn cảm thấy nó đang từ từ xuống cầu thang, bước vào phòng bếp không một tiếng động. Tôi ngoái lại nhìn nó qua lưng ghế sofa. Thằng bé gần đây ăn mặc cũng rất lạ. Vấn đề không phải ở màu sắc quần áo hay đôi tất nó đi mà ở sắc thái mất cân bằng của nó. Với một đứa trẻ tự tin, sự mất cân bằng thực ra là một sự thể hiện cá tính và là sự mất cân bằng dễ chịu nhưng ở em tôi thì không. Có lẽ nó cũng cố làm ra vẻ bình thản nhưng không khó để nhận ra nó đang bị căng thẳng, lo lắng và thêm vào đó là sự làm nũng muốn mọi người chú ý đến mình. Tôi tự nhận thấy mình có phần hơi ghét nó, xuất phát từ sự thất vọng thường thấy ở những người cùng gia đình. Một sự căm ghét mang tính phản xạ, không thể làm gì khác được. Vốn nhạy cảm,

thằng bé cảm nhận được ngay điều đó. Và vì thế, nó giữ khoảng cách với tôi. Giữa chúng tôi có một cái gì đó thật gượng gạo. Cái vòng luẩn quẩn đó mới xuất hiện gần đây.

Thấy tôi ngồi vạ vật, bụng dạ bồn chồn, nó quay sang nhìn tôi rồi hỏi:

- Hôm nay chị không đi bơi à?

Bất ngờ, nó hỏi xoáy vào chỗ nhức nhối nhất của tôi. Hoàn toàn không phải ngẫu nhiên. Gần đây toàn như vậy cả. Nó đục trong mắt tôi. Không phải nó muốn nói chuyện với tôi, không phải nó có thiện chí, không phải bất cứ thứ gì khác mà lúc này, nó chỉ muốn bảo vệ chính mình. Trong giây lát, nó phân tích tất cả các dữ liệu và tìm cách trốn khỏi sự sợ hãi bị tôi phân tích, thật đáng thương!

- Chị chán rồi! Tôi đáp.

- Ra vậy!

Đôi mắt nó rõ là muốn lấy lòng tôi, đôi mắt của một kẻ yếu đuối làm tôi phát lộn ruột.

- Còn em thì sao? Không đi học à? Tôi hỏi.

- Vâng! Nó đáp.

- Khó chịu trong người à?

- Vâng, một chút.

Gần đây, sắc mặt nó lúc nào trông cũng không được khỏe.

- Định ngủ cả ngày sao? Hay đi dạo đằng kia với chị một lúc nhé!

- Em không muốn ra khỏi nhà, không muốn mệt thêm nữa!

- Em làm sao mà mệt?

- Có nói chị cũng chẳng tin đâu!

Nó nói, nhét hai bàn tay nhỏ nhắn vào túi quần, ra về không biết phải làm gì.

Bên trong nó đã xảy ra chuyện gì, tại sao nó lại có thể vào trong giấc mơ của tôi, tôi không thể nào hiểu nổi, mãi mãi. Nhất định là thế. Cũng giống hệt như tôi không thể biết được chuyện gì đã xảy ra trong tôi. Bởi vậy mà trong lẽ đời vốn rất công bằng này, tôi cảm thấy thay vì làm khó cho nhau vẫn có nhiều cách vui vẻ hơn thế, song biết nói thế nào để một thằng bé con còn non nớt như nó hiểu? Tôi ra sức nghĩ.

- Em muốn làm gì nào? Tôi hỏi.

- Muốn gặp bố. Nó đáp.

- Đừng có lảng sang chuyện khác thế chứ! Dù có gặp bố, ông ấy cũng không hiểu em hơn người khác đâu. nhưng nếu nhất quyết muốn gặp thì chị sẽ đưa đi. Bố em vẫn còn sống, muốn gặp lúc nào cũng được mà.

Tôi nói, dù cảm thấy mình cũng có phần hơi quá.

- Nhưng em chẳng biết phải làm sao nữa. Nó nói. Em không thể đến trường được. Nóng ruột lắm.

- Chị nghĩ những chuyện như thế cũng bình thường thôi. Nhất là khi phải ở nhà lâu, hay khi có quá nhiều việc phải suy nghĩ đến nỗi tự thấy mình thật thảm hại. Lớn lên vẫn gặp mà. Chắc chắn nó cũng nhiều như những khi ta cảm thấy dễ chịu, tưởng như gì cũng có thể làm được ấy. Những chuyện đó cứ lặp đi lặp lại, nối tiếp nhau, và thời gian trôi đi như thế. Chẳng ai phán xét em qua mấy chuyện thế này cả. Không ai nghĩ em là đứa xấu xa hay kẻ tệ nhạt đáng thương hết. Cũng chẳng ai nghĩ em là kẻ yếu đuối. Mà cho dù có ai đó nghĩ thế chẳng nữa, mình vẫn có thể làm lại mà. Ra khỏi đó đi! Đi với chị nhé. Chị không thể giúp em tất cả mọi chuyện, nhưng ít nhất sẽ đưa em đến chỗ chị làm! Tôi nói.

Thằng bé nhìn dịu lại, tiến gần đến tôi, như một con chó hoang vẫy nhẹ đuôi. Chúng tôi cứ ngồi bên nhau như thế, cùng xem tivi một lúc.

Đạo này, thỉnh thoảng thằng bé lại tâm sự riêng với tôi dù rằng nó chẳng nói gì với mẹ tôi cả. Mỗi lần như vậy, tôi đều phải xử khéo sao cho không phải chỉ mỗi mình là “người tốt”, nhưng hóa ra mẹ tôi cũng không câu nệ chuyện đó lắm. Tuy có đôi chút ghen tị, nhưng ở mẹ vẫn có một vẻ độ lượng khiến cưỡng, theo kiểu cứ tốt cho thằng bé thì thế nào cũng được. Vì thế, tôi quyết định chỉ để lại mấy chữ cho mẹ và đưa thằng em trai ra khỏi nhà trước khi bà về. Hỏi ra mới biết, cả tuần nay nó không ra khỏi nhà. Nó bảo, không khí thật là ngon.

Cứ ở mãi trong một căn phòng an toàn, con người ta sẽ đồng hóa với ngôi nhà đó và như trở thành một thứ đồ đạc. Ta vẫn thường gặp ngoài đường những người mà tuy đang ở ngoài, quần áo và mặt mũi của họ vẫn như đang

ở trong phòng. Họ ngơ ngác, phản ứng chậm chạp, không nhìn vào mắt người khác và hoàn toàn thả lỏng. Mắt họ đã hoàn toàn mất đi sự hoang dã.

Tôi không muốn em mình như vậy.

Thằng bé thất thủ bước như sắp chết cồng bên cạnh tôi - bà chị đang lên con thềm bơi đến run rẩy của nó. Tôi dẫn nó đi, trên con phố chiều. Trăng vẫn ọn thấp, soi sáng bầu trời xanh lam trong ngần ngất. Phía Tây vẫn ọn động lại một dải hồng mịn.

Tôi đưa thằng bé, trong bộ dạng chỉ thoáng nhìn là biết ngay vẫn còn học tiểu học, đến quán rượu và cho nó ngồi ở góc trong cùng trong lúc tôi làm việc. Quán cũng khá đông nên tôi không thể để mắt đến nó nhiều. Chẳng có việc gì làm, lúc đầu nó lôi mấy cuốn truyện tranh ra đọc nhưng đọc xong chỗ đó thì cu cậu quả là chẳng còn biết làm gì. “Về nhà nhé!” Tôi hỏi nhưng nó lắc đầu. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành cho nó uống một ly cóc-tai đặc

biệt của quán, do chính tay chủ quán pha chế. Nó uống ừng ực, vừa uống vừa khen ngon rồi rít. Cảm thấy hơi bức bối, tôi cũng làm một ly. Quả có phần chán hơn.

Không biết do hơi say hay do nhìn dòng người ngoài phố, đến khuya, đôi mắt thẳng bé đã có sinh khí trở lại. Và nét mặt nó trở lại là một người thân mà tôi từng biết.

Khuôn mặt con người quả là kỳ lạ, tôi thầm nghĩ. Chỉ cần tâm trí quay trở lại là từ đó tỏa ra những tia sáng thân thương.

Bớt lo lắng, nét mặt tôi cũng dần ra. Và tôi chợt nhận ra. Không phải chỉ tại chuyện bể bơi mà thực ra, chính không khí căng thẳng khi trong nhà có người đang phải gồng mình lên cũng đã tác động đến tôi. Không biết có phải thấy tội nghiệp cho tôi đi làm vẫn phải trông em hay không mà lúc mười hai giờ, ông chủ quán bảo tôi có thể nghỉ được rồi. Thực ra thì tôi cũng chỉ thử đưa nó đến quán xem sao thôi. Dù sao tôi cũng rất sung sướng được kết thúc công

việc sớm.

- Em nghe thấy những giọng nói. Giữa phố khuya thằng bé bắt chợt lên tiếng.

Bắt đầu rồi đây, tôi nghĩ thầm. Lúc này mà ngăn lại, mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn. Các sách tâm lý tuổi nhi đồng vẫn thường viết như vậy về thời điểm này, nhưng đến lượt mình, tôi lại cảm thấy mọi chuyện sẽ ổn cả vì đây là người thân của mình.

- Nó nói với em điều gì? Tôi hỏi.

Thằng bé vừa uống lon trà Ô long tôi mua để nó uống cho tỉnh, vừa bước đi. Nó chậm rãi nói như thể biết tôi đang nóng lòng nghe giải thích:

- Nhiều điều lắm. Lúc thì thầm, lúc la hét, lúc lại lẩm bẩm, khi thì giọng đàn ông, khi thì giọng đàn bà, không bao giờ dứt, lúc nào cũng nói một chuyện gì đó.

- Cứ như thế suốt từ khi em bắt đầu viết tiểu thuyết sao?

- Hồi đó chỉ thỉnh thoảng thôi. Nó nhìn xuống. giờ thì liên tục, càng ngày càng trầm trọng hơn.

- Vậy thì mệt mỏi lắm. Tôi nói.

- Nào ra lệnh, nào là âm nhạc. Có cả những hình ảnh về giấc mơ của chị nữa. Lúc ngủ còn đỡ, vì chỉ có hình ảnh thôi. Nhưng lúc thức thì toàn âm thanh. Nhiều lúc, em cảm thấy phát điên lên mất.

- Rõ là thế rồi. Ngay bây giờ thì sao?

- Bây giờ thì không. Chỉ có tiếng động gì đó rất nhỏ! Nó nói sau một hồi lắng tai nghe.

- Hay em là... cái radio? Tôi nói.

- Em không biết nữa. em không thể nói được với ai. Chị có tin em không?

- Tin chứ... nhưng cụ thể thế nào? Em có cảm thấy ai đó chui vào trong đầu em không? Tôi hỏi.

- Không, không có chuyện đó! Thằng bé lắc đầu. Cũng có lúc nó giống như một lời cầu nguyện của người da đỏ.

- Thế nghĩa là sao?

Nghe tôi hỏi, thằng bé ra sức giải thích:

- Bữa trước, đang đi ngoài đường, bỗng nhiên em nghe thấy ai đó nói bằng một giọng trầm. Nghe kỹ, em mới nhận ra, thành câu chữ rõ ràng. “Ta, với tư cách là một con người, đứng trước người như một trong số rất nhiều đứa con của người. Ta nhỏ bé và yếu ớt...” Nó cứ nhắc đi nhắc lại mãi câu đó không biết bao nhiêu lần. Về đến nhà, em vội vàng ghi lại. Chuyện đó còn lặp lại nhiều lần nữa. Sau này em mới hiểu đó chính là một lời cầu nguyện. Rồi em cũng chẳng để ý đến nó nữa vì trước đây chưa nghe thấy

bao giờ. Vậy mà mấy hôm trước, tình cờ giờ một cuốn sách lịch sử trong thư viện, em đã đọc thấy những lời ấy. Chị có tin không? Hầu như không khác tí nào. Một lời cầu nguyện nổi tiếng, khắc trên một cửa một người da đỏ vô danh.

- Em nghe thấy những lời đó bằng tiếng Nhật sao?

- Em cũng không biết nữa. có lẽ vậy! nó nói.

Tôi chẳng biết phải nói sao với nó. Vì tình hình có vẻ rất nghiêm trọng, không còn là chuyện thật giả hay chỉ đơn giản là tên của một chứng bệnh nữa.

- Lúc đầu, em nghĩ đó là một sứ mệnh.

- Sứ mệnh ư? Tôi hỏi lại

- Rằng em phải viết lại những gì mình nghe thấy thành sách. Nhưng nếu làm thế, nếu

tình cờ những điều em nghe thấy lại là những chuyện đã có từ trước hay là suy nghĩ của người khác thì sẽ thành đạo văn. Nghĩ thế, em thấy sợ. nhưng càng sợ lại càng nghe thấy nhiều hơn...

- Những tiếng ồn hơn hả? Tôi hỏi.

Nó gật đầu. Rồi nó khóc. Không phải những giọt nước mắt hồn nhiên, thuần khiết tôi đã từng nghe đến mức phát chán hàng đêm ở phòng bên, khi nó còn là một đứa bé ẵm ngửa, mà là những tinh thể trong suốt của một người lớn khi cùng đường, trào ra từng giọt, từng giọt, trong yên lặng.

- Em giỏi lắm, biết tư duy lắm. Đúng là không thể đến trường được! Tôi nói.

- Hay chỉ đơn giản là em bị loạn trí? Nó nói với vẻ vô cùng buồn thảm. Em phải làm sao đây?

- Ừm...

Tôi cố nghĩ, nhưng không tìm được từ nào thích hợp.

- Cứ tạm ngồi xuống cái đã! Tôi nói và tựa lưng vào tường.

- Em mệt quá. Nó nói, rồi ngồi bệt xuống cạnh tôi.

Tôi nói tiếp:

- Tạm thời, mình chưa nên nói với mẹ.
Sau đó...

- Sau đó thì sao?

- Em hãy cứ giả định mình đã trở thành một cái radio đi. Một cái radio thì quan trọng nhất là gì nhỉ? Tôi hỏi.

- Chọn kênh! Thằng bé nói.

- Đúng rồi. dò sóng, rồi bật tắt tùy thích!

Tôi thêm vào. Không làm được việc đó thì radio sẽ trở nên vô dụng. chắc chắn thế! Chỉ cần làm sao để tự mình có thể quyết định nghe lúc nào và nghe cái gì.

- Nhưng làm thế nào?

- Ừm...

Nói thì dễ lắm. “hãy tin vào bản thân”, hay “hãy rèn luyện ý chí để biết từ chối”. Nhưng chuyện đó cũng vô nghĩa chẳng khác nào một buổi chiều bình yên, ta vừa lật giở cuốn tạp chí “làm thế này và bạn sẽ gây đi” vừa ngồi nhai bánh rau rầu rồi hạ quyết tâm tập luyện. Nếu chỉ bằng lời nói thôi thì người ta có thể nói đến khối chuyện to tát. Có điều, không được nói với người khác những điều chính mình cũng chẳng thể làm nổi. Nhất là nó vẫn còn là trẻ con nữa. Tôi nghĩ nó vẫn còn ở cái tuổi chưa biết chọn lấy cái mình muốn. Ngay đến như tôi với Mikiko, có mỗi việc hai đứa đã quyết định trên phố đêm hôm ấy mà cả hai phải rủ nhau mãi mới làm được nữa là. Thật khó để giải thích.

Tôi im lặng. Đêm nặng như một đám dầu loang, lặng lẽ ngấm dần vào phố. Các ngõ ngách, các góc phố đều yên lặng trong đêm như thể tất cả đều mang một nỗi niềm nào đó. Cái lạnh phả ra từ khối bê-tông nơi lưng thấm qua người. Tôi nói, với tâm trạng có phần hoang mang:

- Đi bơi hàng ngày với chị nhé.

Gần như cùng lúc đó, thằng bé chợt ngược lên nói:

- Lại nghe thấy rồi!

Mắt nó mở to, như muốn nhìn tất cả mọi thứ. Ra vậy. Lần đầu tiên tôi biết rằng, nghe trực tiếp bằng trí não là một cách cảm nhận gần với thị giác hơn là thính giác.

- Sao nào? Tôi hỏi, cố làm ra vẻ bình tĩnh.

- Chị Suku, đến đèn thờ ngay thôi! Nó nói.

- Đến làm gì chứ?

- Nó nói rằng sẽ có đĩa bay. Nếu đúng thế, chị sẽ tin em chứ?

- Ngay bây giờ chị cũng có nghi ngờ em đâu? Tôi nói.

Tôi đang để tâm trí mình không bị cuốn theo đôi mắt quá nghiêm trọng của nó. Tôi nhìn đôi bàn tay bé nhũn được ánh đèn đường chiếu sáng, rồi nhìn cái bóng nhỏ, đổ một vệt dài trên nền đường của nó.

- Nhanh lên! Thằng bé đứng dậy.

- Ừ, thử đến đó xem sao! Tôi cũng đứng dậy. - Đèn thờ à... có phải ở trên dốc không nhỉ?

- Đúng rồi! nhưng phải nhanh lên mới

được.

Thằng bé bắt đầu chạy. Tôi bám sát sau nó bằng những bước chạy ngắn. Một cảm giác kỳ lạ va sung sướng vừa phấn khích vừa cảm thấy như mình đã đến với một hiện thực khác. Thật tuyệt vời khi lâu lắm rồi mới được ném trái cảm giác này, tôi nghĩ thầm.

- Chị Saku, nhanh lên! Nhanh nữa lên.

Sải bước chạy trên con đường dốc mờ tối, khuôn mặt của nó đã không còn vẻ lo lắng nữa, cũng không có chút gì là cuồng tín cả. Trong bóng tối, khuôn mặt thằng bé ngời sáng, đẹp thanh thoát như mặt đức bồ tát Jizo (một vị bồ tát mà người Nhật tin là sẽ che chở cho trẻ nhỏ và những người đi đường - ND) đứng cạnh cổng đền. Chúng tôi chạy xuyên qua cổng Torii (cổng trên lối vào đền thờ Thần đạo - ND), leo hết những bậc đá hẹp trên lối dẫn vào đền. Xa tít phía dưới, đường xá, nhà cửa hiện lên như một bức tranh cắt bóng. Đêm rộng lớn. Tiếng một con tàu rời ga vắng lại như một khúc nhạc.

Chúng tôi dừng lại giữa bóng tối của những rừng cây cao, thở phì phò. Một mùi hương rất đậm đặc của cây lá xộc tới, tưởng như phải ngung thở. Bầu trời đêm vẫn ở ngay đó, hờ hững phản chiếu ánh sáng của phố đêm.

Đúng lúc tôi vừa cười vừa nói “Làm gì có đĩa bay nào?” Thì từ khoảng không gian phía trên khu phố đêm tối mờ với những biển hiệu thấp sáng bằng đèn nê-ông, một vật như đám mây sau đuôi máy bay phát sáng bay ngang qua bầu trời, từ trái sang phải. Tôi há hốc miệng kinh ngạc. Bất chợt nó dừng lại một cách hoàn hảo, hơn bất kỳ cỗ máy nào trên mặt đất này, ngay giữa khung cảnh mà chúng tôi đang nhìn thấy, vụt sáng lóe rồi biến mất. Một thứ ánh sáng chói ngời hơn bất kỳ thứ ánh sáng nào tôi từng thấy. Nếu cố hình dung ra mà nói, có lẽ nó giống như thứ ánh sáng mà người ta nhìn thấy lần đầu tiên vào giây phút chào đời. Một vầng hào quang đẹp đẽ, trong trẻo và không bao giờ có thể gặp lại, khiến người ta muốn được ngắm nhìn nó mãi.

Tôi như bị hút vào đó.

Không lời nào diễn tả nổi. một màu trắng tuyệt diệu tôi muốn được nhìn mãi.

- Tuyệt vời! Tuyệt vời! Tuyệt vời! Tôi nói.

- Đúng là tuyệt thật. Em tôi gật đầu.

- Nhờ có em, chị đã được thấy một thứ tuyệt vời. Cảm ơn nhé.

Trái với vẻ kích động của tôi, nó còn chẳng buồn ngẩng mặt lên.

- Em sao thế? Tôi hỏi.

- Sao? Chị thấy đúng chưa? Thằng bé nói. Không biết em làm sao thế này!

- Em không vui sao? Chuyện vừa xong ấy? Tôi hỏi.

- Không phải chuyện vui hay không! Nó đáp, khuôn mặt rất khó diễn tả.

- Cũng phải...

Tôi im lặng, rồi chợt thấy thương thằng bé, dù được nhìn tận mắt một thứ đẹp đẽ chẳng mấy ai được thấy, vậy mà cũng không thể vui lên được. Hợp lý hay không, sự thật hay dối trá, gì cũng được, tôi chỉ muốn nó ngạc nhiên hay xúc động. Nó mệt mỏi đến mức không thể làm nổi kể cả việc đó.

- Phải làm cái gì đó. Cùng nghĩ nhé! Cứ về nhà cái đã. Chị rất vui vì đã thấy nó! Tôi nói.

Thằng bé khẽ gật đầu cười. “mình muốn làm một cái gì đó”, tôi vừa nghĩ vừa bước bên cạnh thằng bé về nhà.

6. Thực sự nghĩ ngợi

Mùa xuân đã đến.

Không khí ấm dần lên, nhanh như tốc độ giảm số lần phải mặc áo khoác vậy. Anh đào ngoài sân nở dần từng ít một. Hàng ngày, chỉ cần nhìn qua cửa sổ tầng hai, ngắm sắc hồng loang dần trong đám lá xanh cũng đủ thành một niềm vui. Có thư của Ryuichiro. Thư đến vào một buổi trưa buồn ngắt.

“Sakumi,

Em khỏe không?

Anh đang *Chẳng hiểu sao Thượng Hải* (tên một bộ phim khá nổi tiếng - ND) đây.

Trung quốc là một nơi rất hay.

Tuy hơi đông người một chút.

Anh sắp (trong năm nay) về Nhật.

Nghe nói họ lại sắp ra sách.

Anh lo không biết em có muốn gặp nữa không.

Dù sao, anh vẫn mong đến lúc được gặp em.

Đôi khi, nhìn thấy một khung cảnh thật kỳ vĩ, anh lại muốn được nhìn ngắm cùng em, cộng với nỗi nhớ Nhật Bản, anh lại càng nhớ em hơn.

Ở đây, cái gì cũng to, tượng Phật lớn đến mức nhìn thấy phải bật cười.

Tạm thế nhé!

Hẹn gặp lại.”

Câu chữ rất ngẫu hứng khiến tôi nghĩ thâm, quả đúng là một nhà văn, nhưng vẫn có thể cảm nhận trong đó một nỗi nhớ. Giống như bộ nhớ của một người máy hay nhận thức đầu

tiên của một chú vịt con, khi tỉnh lại sau cơn hôn mê, ký ức đầu tiên của tôi chính là anh. Đúng vào lúc tôi đứng một mình giữa thế giới xa lạ mà đối với tôi vẫn rất mơ hồ, với cái nhìn ngơ ngác như vừa được tái sinh, thứ đầu tiên khắc vào một tôi hoàn toàn mới, đầy bất an trong trạng thái không biết chắc điều gì và đang dò dẫm lần tìm, không gì khác chính là làn da ấm nóng của anh. Tôi yêu cái ký ức mới đó của mình. Chắc chắn là nếu gặp nhau sẽ vui mừng đến chảy nước mắt ra mắt. Xa nhau thế này, khi chợt nhớ về những ưu điểm của anh, tôi cảm thấy ngộp thở. Cái tài văn chương, sự lịch thiệp đúng mực, sự táo bạo trong hành động, sự phóng khoáng, hình dáng bàn tay, âm vang giọng nói... Rồi khi nghĩ đến những nhược điểm hay sự láu cá của anh, tôi cũng ngộp thở vì cảm tức. Sự yếu đuối khi rủ tôi đi du lịch cùng, sự lạnh lùng theo một cách nào đó trước cái chết của em gái tôi, sự láu cá chẳng mấy khi về nước, nhưng mỗi lần về lại muốn gặp tôi... Từng sợi cảm xúc mà tôi không hề cảm nhận thấy nơi ai khác, với anh, đều trở nên sống động. Biên độ của từng cung

bạc đó lớn đúng bằng từng véc-tơ trong khối tình cảm của tôi khi nghĩ về con người ấy.

Con người quả là đau khổ. Khi một người không hoàn thiện nghĩ về một người không hoàn thiện, cố gắng để chấp nhận trọn vẹn con người này thì ở một nơi nào đó trong lòng mình, người đó tạo ra một hình bóng sống động đến kỳ lạ. Ý nghĩa để con người gắng gượng sống qua mỗi ngày. Nguồn năng lượng thật đẹp và dịu dàng, hoành tráng và lộng lẫy như cả một dãy phố nở ngập hoa Anh đào. Từng cánh hoa rơi giăng mắc, ánh dương soi rọi, làn gió thổi, cả một rừng cây bạt ngàn cùng xao động, choáng ngợp trước những dịu ngọt của sắc hồng như nhảy múa, cùng những mảnh trời xanh qua kẽ lá. Tôi đứng chết lặng. Tôi biết. Chỉ có một lần, và sẽ mất đi trong chớp mắt. Nhưng một phần của anh ta sẽ vĩnh viễn tan vào khoảnh khắc ấy, Wonderful, bravo (tác giả cũng sử dụng phiên âm tiếng Anh trong nguyên bản tiếng Nhật - ND)! Dù phải khổ đau, con người sẽ vẫn kiếm tìm khoảnh khắc ấy.

Tình trạng của em tôi dường như đã khá lên nhiều. Tuy những lúc một mình, thì thoảng khuôn mặt nó vẫn dờ ra trong chốc lát nhưng kể từ cái đêm xuất hiện UFO ấy, không biết có phải vì tôi đã cùng chứng kiến và xác nhận chuyện của nó không phải là do ảo giác, hay vì đã tìm được người để giải bày, trông thẳng bé có vẻ dễ chịu hơn nhiều. Đôi khi, tôi cũng nhận thấy trên nét mặt nó một cái gì đó như sự tự giác hay quyết tâm không suốt ngày bắt chệ nghe chuyện hoặc ỷ lại vào chệ. Điều đó khiến tôi thâm cảm phục thẳng bé. Một thẳng bé ngoan.

Tôi rất muốn em tôi trở thành một người đàn ông tốt. Dù nó có là kẻ cắp, là kẻ lập dị, là gã háu gái, là gì cũng được. Miễn cứ là người đàn ông tốt. Nhưng chuyện xảy ra với nó chắc chắn không phải là dấu hiệu lạc quan. Trông nó có vẻ dễ chịu hơn, nhưng như thế không có nghĩa là mọi chuyện đã được giải quyết. Tình trạng tôi tẹ có thể lại đến bất kỳ lúc nào, và rất có thể dấu hiệu lúc này khả quan bao nhiêu thì

tình trạng khi đó sẽ tồi tệ bấy nhiêu.

Tôi có thể làm được gì đây? Những lúc một mình, tôi thường nghĩ về điều đó. Tại sao con người lại hay nghĩ như thế với người khác nhỉ? Dù chẳng làm được gì cho nhau! Tôi chỉ muốn sống làm một người bình thường, giống như biển mãi chỉ là biển, với những con sóng đến và đi, đôi khi cáu giận, cứ mãi ở đó với nhịp thở đều đặn của mình mà cũng đủ khơi gợi bao nỗi niềm của con người, khi làm cho thất vọng, lúc khiến phải sợ hãi, để rồi lại an ủi. Nhưng tôi lại muốn làm gì đó hơn thế. Tôi không tài nào từ bỏ được ý nghĩ đó. Tôi đã mất em gái, tôi đã không thể làm được gì khi nhìn thấy nó dần rời bỏ cuộc sống ngay trước mắt mình. Nếu một ai đó đã tự quyết định rằng mình sẽ chết thì không một ai có thể ngăn chặn nỗi việc đó nữa. Tôi biết rõ điều đó. Có lẽ chính vì thế mà tôi thoát khỏi chuyện đó.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc mẹ tôi nói bà sẽ đi Bali với một người bạn trai.

- Mẹ sẽ đi Bali khoảng hai tuần! Mẹ tôi đột nhiên nói vậy trong một bữa cơm chiều Chủ nhật mà hiếm hoi lắm mới có đủ cả năm người.

- Đúng là “quý tộc độc thân” tôi nhận xét.

Cô Junko thì bắt đầu hỏi, nào không biết đồ ăn ra sao, rồi hình như bên đó đang giữa mùa mưa. Nghe thế, mẹ tôi nói, có vẻ nhấn mạnh hơn mức cần thiết:

- Được rồi! được rồi! muốn ra sao cũng được! tôi cứ đi nghỉ mát cái đã, nghỉ ngơi hoàn toàn, cả thể xác lẫn đầu óc.

Bạn trai của mẹ tôi là người cùng làm ở một công ty du lịch nhỏ mà mẹ tôi vẫn đến làm thêm, ít tuổi hơn mẹ tôi nhưng hình như cũng rất bận rộn. Khi công ty nhiều việc, đương nhiên là mẹ tôi cũng bận theo. Quả là gần đây mẹ tôi cũng có vẻ mệt mỏi thật. Có lẽ vì thế chăng?

- Bác thích thật đấy! Mikiko nói, rồi bắt đầu kể chuyện về một đứa bạn mới sang Bali gần đây. Nghe nói đám tang bên đó náo nhiệt lắm. Đứa bạn cháu lúc đầu tưởng là lễ hội gì đó, cứ thế đi theo mất một lúc...

Em tôi không nói gì cả. Không một lời nào. Đang bàn tán về chuyến đi Bali trong không khí hòa bình, tất cả đều phải chú ý đến vẻ làm thinh rất không bình thường của thằng bé.

- Yoshio thấy thế nào?

Cô Junko hỏi nhưng nó vẫn im bặt. bầu không khí bỗng trở nên rất khó chịu.

- Sẽ mua quà cho cả con nữa đấy. Mẹ tôi cười.

Tôi rất yêu cái cười khi muốn thuyết phục người khác của mẹ như lúc này, thật hào hứng và khiến người ta không thể phản đối. Nhưng có lẽ với thằng bé thì khác. Bỗng nhiên nó khóc rống lên, như bị lửa đốt. Tất cả đều im

lặng, trong kinh ngạc. Một kiểu khóc không bình thường. Nó giống như của một người lớn đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với cuộc đời này. Thậm chí ngay cả một người đàn ông bốn mươi tuổi, đã thất nghiệp, lại thêm mới phát hiện ra vợ ngoại tình, có lẽ cũng không khóc một cách thống thiết đến thế. Thằng bé vò đầu, gục mặt xuống bàn, khóc hu hu như thể muốn tống hết cảm xúc ra ngoài. Để trấn tĩnh trở lại, đầu tiên tôi nhìn chăm chú vào cái xoáy trên đầu thằng bé. Mẹ tôi hấp tấp đặt tay lên vai nó và nói:

- Không sao đâu. Chỉ hai tuần là mẹ về ngay thôi. Mà chú ấy cũng là chỗ quen biết đã lâu, à, mà con cũng gặp rồi đấy. Thế thì có gì đáng lo đâu? Có phải mẹ bỏ con đi mất đâu mà sợ!

- Không phải thế! Em tôi hét lên.

- Chuyện gì không phải chứ? Mẹ tôi hỏi.

- Máy bay, máy bay sẽ rơi! Nó nói, giọng lạc đi, vai rung lên từng đợt, người co rúm

lại như thể bị lạnh. Mẹ không được đi!

...Có thể thế lắm, nhớ lại chuyện hôm trước, tôi nghĩ vậy.

- Chị Saku! Nói gì đi chứ! Hãy ngăn mẹ lại!

- ...Hay mẹ hoãn chuyến này đi. Có lẽ đây là một điềm xấu! Tôi nói. Em con linh cảm đúng lắm. Có thể thế thật đấy... Yoshi! Em nghĩ là chiều đi hay về?

- Chiều đi! Chắc chắn! Thằng bé nói.

Giọng nó đầy tự tin, như thể đang hãnh diện vì đã đoán trúng một điều gì đó thật trọng đại. Tôi không thích điều đó lắm.

- Coi nào! Nếu là chiều về có nghĩa là sau khi đã thưởng ngoạn ở Bali, như vậy còn có thể chấp nhận được, đằng này lại là chiều đi... Tôi nói.

- Hay lùi lại một ngày? Mikiko nói. Thế là mọi người cũng thoải mái tâm lý, lại không còn nguy hiểm nữa, chẳng tốt sao! Thế là được phải không Yoshio?

- Không biết! Anh chỉ biết chuyến bay chiều đi của mẹ sẽ gặp nguy hiểm. Thế thôi! Em tôi đáp.

- Như vậy có nghĩa là... đổi chuyến bay cũng không được sao? Cô Junko nói với vẻ lo lắng.

Lời thằng bé đã có ít nhiều ảnh hưởng, tự nhiên thái độ mọi người có vẻ đã ngả theo nó. Mikiko pha một ấm trà nóng. Mọi người cùng uống trong im lặng. Thật khó để bàn về một chuyện chưa xảy ra.

- Không đổi ngày xuất phát được hay sao? Sang hẳn tháng sau chẳng hạn? vốn rất mê tín, cô Junko đề xuất.

Thằng bé liền gật đầu. Thấy nó gật đầu,

tôi nhẹ cả người. thật không khác gì một tiểu vương. Nhưng mẹ tôi bỗng đập bàn đánh rầm một cái, quát lên:

- Sao? Mọi người nói sao chứ? Tôi đi nghỉ dịp này vì không thể nghỉ vào lúc nào khác. Anh ấy lúc nào cũng bận! nếu tôi không đi, rồi cũng chẳng có cái máy bay nào rơi cả thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

Sự thật quá hiển nhiên khiến mọi người như sực tỉnh.

- Vé cũng đã lấy rồi. Thế nào? Được chưa? Quyết rồi! Tôi sẽ đi! Dù máy bay có rơi chẳng nữa!

- Thật hả mẹ? Chết mẹ cũng đi sao? Tôi hỏi.

- Ủ! Chết cũng được. Quyết rồi! Mẹ tôi đáp. Nếu chết thì đó cũng là số rồi. Nói thật đấy! Nghĩa là số tôi chỉ đến thế thôi. Xin lỗi mọi người trước nhé, nếu tôi có chết thật. Hãy cứ

cười kẻ ngu ngốc không chịu nghe lời khuyên chí tình này!

Nói rồi mẹ tôi nhấp một ngụm trà với khuôn mặt tươi tỉnh. Em tôi lại khóc tướng lên. Nó vừa gào khóc như không muốn cho ai dỗ nữa vừa giãy giụa, khiến cuối cùng cô Junko và Mikiko phải dìu lên tầng hai. Mẹ tôi thở dài.

- Con nghĩ sao?

Tôi đáp:

- Mỗi thứ một nửa!

- Nửa gì với nửa gì chứ?

- Một nửa là nó không thể chấp nhận rằng mẹ lại đi sang Bali cùng một người bạn trai, bỏ lại nó khi đầu óc nó đang không ổn định. Nửa còn lại là trực giác của nó.

- Không lẽ nó đến tuổi đó rồi sao?

- Nó không an tâm đấy!

- Ừm... Thế con nghĩ sao?

- Về cái gì chứ?

- Về một bà mẹ như mẹ, bỏ ở nhà đứa con đang không muốn đến trường để theo bạn trai đi nghỉ? Nhìn thẳng vào mặt tôi với đôi mắt tròn to, mẹ tôi hỏi.

- Nói thật nhé. Con nghĩ là tốt! Tôi đáp.

- Thật chứ?

- Thay vì từ bỏ những niềm vui của mình vì một ai đó, chán chường chỉ vì thằng bé, chẳng thà mẹ cứ sống thật đẹp, thật hạnh phúc, cuối cùng cũng là cho nó đấy thôi.

- Thế thì mẹ sẽ đi. Mẹ muốn đi! Mẹ tôi nói.

- Kể cả bị rơi máy bay sao? Tôi hỏi lại

lần nữa.

- Ủ, mẹ quyết rồi. Trước giờ mẹ vẫn sống như thế. Mà mẹ cũng không muốn thay đổi mình. Nghe có vẻ khoa trương nhưng đúng thế đấy! Mẹ tôi cười. Vả lại, quan trọng nhất là tự mẹ cảm thấy sẽ không có chuyện gì xảy ra cả!

Một tuần trôi qua.

Bữa cơm tối trước ngày mẹ tôi lên đường chìm trong không khí nặng nề như buổi mặc niệm vậy. Riêng em tôi còn chẳng chịu ra khỏi phòng khiến mẹ tôi phải vào tận nơi an ủi. Thằng bé vừa khóc xong nên trông rất sầu thảm. Ấy vậy mà mẹ tôi vẫn quyết lên đường. “Thật đáng khâm phục!” Tôi nghĩ thầm. Cứ cho là nếu người ngoài nhìn vào, đây chỉ là một chuyến du lịch thông thường, chẳng có gì nguy hiểm đến tính mạng cả, song với mẹ tôi, có lẽ nó là một sự kiện liên quan đến triết lý sống của cả đời bà. Tôi hiểu rõ điều đó.

Đêm, cho đến tận khi tôi đã vào giường

nằm ngủ, em tôi vẫn chưa nín khóc. Thế rồi, chẳng biết mẹ tôi nói gì, nhưng từ trong phòng ngủ đã tối đèn, tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm của mẹ hòa lẫn tiếng khóc của thằng bé qua lớp tường phòng ngủ vọng tới, nghe như một tiếng cầu kinh dài vô tận. Nằm trong chiếc giường vuông vắn trắng ngập ánh trăng, tôi thỏa thuê nghĩ ngợi. Mắt tôi ráo hoảnh, đầu óc cũng tỉnh táo lạ thường, dòng suy nghĩ như tan vào từng sợi ánh sáng, từng hạt bóng tối của đêm trăng, lặp đi lặp lại một điệp khúc. “Hơn bất kỳ ai khác trong ngôi nhà này, mình biết rõ rằng những gì thằng bé nói thường là đúng. Mình biết rõ điều đó hơn mẹ, thậm chí có lẽ hơn cả chính em mình nữa. Nếu mình thực sự muốn ngăn mẹ lại, có lẽ mẹ sẽ chịu tin mình hơn là tin thằng bé, và cũng có thể sẽ thay đổi quyết định. Thế có lẽ sẽ tốt hơn cho mẹ. Nhưng nếu mẹ không đi nữa mà máy bay cũng không rơi, khi đó mẹ sẽ chẳng còn tin thằng bé nữa. Và mọi thứ sẽ giống như câu chuyện chú bé chăn cừu (chuyện ngụ ngôn nổi tiếng về một chú bé hay nói dối, đến mức sau này, khi chú nói thật thì không ai

tin nữa - ND). Với thằng bé lúc này, cái đó có lẽ sẽ là một cú sốc không thể cứu vãn được. Và lại, phần mình cũng không muốn can ngăn mẹ. Mình không cảm thấy máy bay sẽ rơi, và hơn thế, mình yêu cái cá tính của mẹ. Mẹ luôn tự quyết định, chẳng bao giờ để ai sai khiến. Và sau nữa, mình không muốn em học cái cách có được những thứ nó muốn theo kiểu này. Nhưng... nếu mình không ngăn cản mẹ và mẹ chết thật, mình sẽ không còn cơ hội để hối hận nữa. Không được, làm gì có chuyện đó... Mình chẳng còn biết ra làm sao nữa...”

Đầu óc tôi rối bời. Quả là một mỗi khi phải cân nhắc về một việc chưa xảy ra. Tôi thiếp đi trong tâm trạng nửa vờ đó. Một giấc ngủ thật nông. Một phần đầu óc vẫn hoàn toàn tỉnh táo, đến mức cảm nhận rõ cả ánh sáng của căn phòng. Tuy nhịp thở sâu, hai mí mắt khép lại, nhưng tôi không thực sự đang ngủ. Rồi một giấc mơ lại đến, lặng lẽ, thật lặng lẽ, như bông tuyết đầu tiên nhẹ nhàng đáp xuống đêm.

... Tôi thấy tôi hồi bé, ngồi dưới một góc

một cây hoa anh đào. Đó là cây anh đào bố đã cho tôi trồng trong vườn nhà. Ngược nhìn lên, tôi thấy từng cánh hoa đang lác rác rơi. Trong mơ, chẳng hiểu sao Mayu cũng đã chết rồi. Giá mà có thể, tôi thêm được gặp nó biết mấy. Cửa mở ra và mẹ tôi bước ra sân, bế Yoshio trên tay. Trông mẹ thật trẻ trung với một chiếc áo len màu trắng, chói chang như thứ ánh sáng trắng từ trang phục của người chết đặt trong áo quan phản chiếu ánh mặt trời. Chẳng hiểu sao, tôi bỗng có một cảm giác thật chua xót, còn mẹ tôi thì im lặng khác hẳn lệ thường. Ngay cả đến Yoshio cũng lặng yên không hề khóc. Mẹ chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng bước về phía tôi, chậm rãi, thật chậm rãi, trong ánh mặt trời. Có lẽ đã đến giờ cơm trưa rồi chẳng? Hay mẹ chỉ đến để nhắc tôi đội mũ vào? Hay cũng có thể mẹ nhờ tôi trông nhà để đi chợ? Vừa đoán mò, tôi vừa nhoẻn miệng cười. Rồi mẹ tiến đến ngay trước mặt tôi và nói:

- Mẹ đi Bali đây, ở nhà trông em nhé!

“Bali?” Tôi tự hỏi. Mẹ mỉm cười và trao

thằng bé cho tôi. Người nó nóng ran và nặng trĩu...

Đến đó thì tôi tỉnh hẳn. Tim tôi đập rộn. Trời sắp sáng, xung quanh toàn một màu xanh. Nằm trong giường, tôi tự nhủ biết bao lần: “Mình sẽ không hối hận. Mình sẽ không hối hận!” Nghe như lời hờn giận bất lực của một đứa bé đang run sợ. Đến ngay cả trong mơ, con người ta cũng thật yếu đuối.

Sáng hôm sau, không khí trong nhà càng thêm nặng nề. Trong ánh sáng sớm, chỉ có mẹ tôi là vẫn giữ được vẻ thản nhiên, vừa ăn món cơm trộn trứng vừa làm bộ coi thường vẻ nghiêm trọng của mọi người. Em tôi thậm chí còn không ra khỏi phòng.

- Tớ tiễn cậu ra sân bay Narita nhé!

Nghe cô Junko nói, mẹ tôi cười và gạt đi. Đẳng nào thì bạn trai của mẹ cũng sẽ đánh xe đến đón.

Một lần nữa, tôi lại được dạy để nhớ rằng, mẹ là một người lớn, và trong ngôi nhà này, dù chúng tôi có nũng nịu đến đâu chẳng nữa thì cũng không còn là trẻ con nữa rồi. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy chút xấu hổ cho sự ủy mị của chính mình đêm trước. Trông mẹ tôi thật sinh động, miệng không ngớt nhai bánh mì, còn vẻ mặt thì tràn đầy tự tin, chẳng có chút gì giống với một người sắp chết cả. Lòng tràn đầy mong đợi một chuyến nghỉ ngơi thú vị, ánh mắt mẹ lấp lánh niềm vui sống. Mặc dù vậy, nét mặt mẹ vẫn lộ rõ vẻ bất mãn đối với tình huống phức tạp này. Trước giờ, tôi vẫn cảm nhận rõ như cầm trong tay mọi tâm tư của mẹ. Nhưng thôi kệ, cứ nghỉ ngơi cái đã, chuyện sẽ tính sau! Mẹ vẫn luôn sống như thế. Mái tóc như tan trong nắng cùng với đường bờ vai như muốn nói lên điều đó.

Đúng lúc mẹ tôi chào mọi người, đeo kính mát, khoác chiếc túi du lịch lên vai, vừa định bước ra cửa thì cửa phòng tầng hai bật mở, em tôi lao xuống nhà với cặp mắt đỏ mọng. Trông mắt nó như đang muốn nói điều gì đó.

“Mọi thứ sẽ đâu vào đấy cả nên chị cảm em nói bất cứ điều gì!” Tuy không nói ra lời nhưng lúc ánh mắt chạm nhau, tôi như muốn dồn hết sức để ra lệnh cho nó. Nó cũng cảm nhận được điều đó và như muốn đáp lại rằng: “Lời đã nói ra sẽ không bao giờ lấy lại được nên em sẽ im lặng để khỏi phải hối tiếc”. Sự thật là vậy. Đó là thần giao cách cảm chăng? Chỉ biết là tôi đã hiểu điều nó muốn nói. Một dòng chảy âm áp và sáng lang nối liền hai chúng tôi. Quả là một buổi sáng kỳ lạ.

- Nào, lời cuối dặn người ta mua quà đi chứ! Mẹ tôi nói, cười lớn và bước ra khỏi nhà.

*

- Trời! Bali quả là tuyệt!

Nhận được điện thoại của mẹ, tôi nhẹ cả người. Mẹ đã tới nơi, bình an vô sự. Và thế là, gác máy xong, bất giác tôi thấy thật xuân ngốc! Không trách những lời vớ vẩn của thằng bé, tôi tự trách mình vì so với mẹ, tôi quả là quá

để bị kích động. Quay người lại, tôi thấy em tôi đứng đó, đầy vẻ bối rối. Lúc đó Mikiko đang đi học, còn cô Junko đợi điện thoại của mẹ tôi sốt ruột quá đã bỏ ra chợ mua đồ ăn chuẩn bị cho bữa tối. Tôi ngồi đọc sách trên ghế sofa và nhận luôn cả việc trông nhà, được một lát thì mẹ gọi. “Mẹ tới nơi rồi đây!” Nói với nó điều ấy xong, tôi lặng thinh. Thằng bé cũng lặng thinh. Một cảm giác rất lạ. Một cái gì đó như bị lệch đi, cái gì đó thật khó chấp nhận, một cảm giác thật khó diễn tả. Sự im lặng thật nặng nề. Tôi với tay bật tivi, đúng vào giờ có bản tin. Giữa màn hình là một chiếc máy bay. Tim tôi như ngừng đập. Chiếc máy bay bị gãy rời thành hai phần và khói trắng bốc lên mù mịt. Cả một đám đông hỗn độn, băng ca liên tục được đưa tới, đám nhà báo nháo nhào chạy quanh.

- Gì thế này? Tôi nói với thằng bé.

- Họ nói chuyến bay đi Australia gặp sự cố khi cất cánh và kết quả là vậy đó! Thằng bé đáp.

- Em biết từ trước rồi sao? Tôi hỏi.

- Vừa mới đây thôi! Nó nói. Sáng nay, em nghe có ai đó nói “Lệch một tiếng”, sau khi mẹ đã ra khỏi nhà.

- “Lệch một tiếng” là sao?

- Máy bay này bị rơi đúng một tiếng sau khi máy bay của mẹ cất cánh.

Trên tivi, phát thanh viên đưa tin có rất nhiều hành khách là người Nhật chết và bị thương nặng. Trên màn hình, từng dòng chữ ghi họ tên những người xấu số nối đuôi nhau hiện ra.

- Không phải em làm lệch đi đâu nhá! Thằng bé nói, với bộ mặt thiếu náo chưa từng thấy. Em nói thật đấy. Em bị lẫn giữa chuyến bay của mẹ với chuyến bay này.

- Chị biết rồi! Đã bảo biết rồi mà lại!

Không phải lỗi của em. Làm sao lại thế được. Tất nhiên rồi! Tôi đáp, rồi nghĩ thầm, nhất định phải làm một cái gì đó.

Tôi không biết sẽ phải làm gì, nhưng phải làm điều gì đó càng sớm càng tốt, bằng một cách nào đó...

7. Cuộc sống

Trích nhật ký.

Mọi chuyện là vậy. Lúc này tôi đang nằm trong giường và viết lại tất cả. Em trai tôi đang ngủ đằng kia. Tôi nghe thấy cả nhịp thở đều đều của nó. Phòng tối. Chỉ có ánh đèn ngủ cạnh đầu giường soi sáng góc tôi nằm. Tiếng những rặng cây xao động hòa lẫn tiếng sóng đêm, nghe cứ như đang ngủ ngoài trời. Những tiếng “xào”, rồi lại “ào” thật lớn, đến mức làm cho người ta thấy sợ. Trong phòng vẫn khá yên tĩnh. Khuôn mặt đang say ngủ của em tôi được

chiếu sáng mờ. Một khuôn mặt ngủ thật đẹp.
Sống mũi thẳng tắp, vớ đôi môi đỏ.

Tôi nghĩ về cuộc đời.

Cũng phải nói thêm, tôi mới đọc cuốn *Tặng vật của biển*, một cuốn sách tuyệt vời về cuộc sống miền biển, nên câu chữ tôi dùng cũng có phần giông giống. Kể cũng ngốc thật. Thực ra, kể từ sau kỳ nghỉ hè hồi còn học tiểu học, tôi chẳng bao giờ còn viết nhật ký gì nữa, nhưng độ một tháng nay, không hiểu sao tôi lại viết lại. Cũng chỉ tùy hứng thôi. Hôm thì đơn giản là viết lại những gì đã làm, hôm thì rảnh rỗi quá mà cũng không ngủ được nên lại lôi ra viết. Cũng có lúc tôi nghĩ, hay là tại mình muốn ghi lại những gì đang xảy đến với đứa em trai, một cách vô thức, nhưng nghĩ đến đó tôi lại thấy sờ sợ. Tôi muốn nghĩ chuyện không phải như thế.

Giữa tâm hồn tôi và ngôn ngữ của tôi có một khoảng cách không thể lấp đầy. Và cũng giống như thế, giữa văn chương của tôi với chính tôi chắc chắn cũng có một khoảng cách.

Dù sao, mọi người nói chung, khi đối diện với cuốn nhật ký sẽ có cảm giác mình trở nên thành thực, và chính cái đó làm họ không thoải mái, và nhật ký thành ra một thứ điều đà rất khó chịu. Một người đàn ông thực sự đáng kính, làm công việc cứu người, vẫn có thể bất chợt lên cơn cương cứng khi nhìn thấy một cô nàng quá khêu gợi tại một ngã tư vào buổi sáng nọ. Tệ hơn nữa, cũng trong ngày hôm đó, ông ta lên cơn giận vô cớ với cô con gái nhỏ thơ ngây, để rồi ngay sau đó lại chuyện trò dịu dàng, tình tứ với vợ. Tất cả những cái đó làm nên chính con người đó, và chính sự hỗn độn đó mới tuyệt vời làm sao. Vậy mà tất cả chúng ta vẫn thích nghe những câu chuyện bịa đặt, cả chính bản thân người đó cũng vậy, cho nên lúc nào chúng ta cũng bận rộn với những mong cho mọi thứ đều phải ngăn nắp, tự đánh giá mình là tốt hoặc xấu. Thật là bận rộn!

Và không bình thường!

Tạm gác chuyện đó sang một bên, lý do khiến tôi chăm chỉ viết nhật ký đến vậy là do

dạo này tôi rảnh rồi. Và một lý do nữa là gần đây, tôi mới được nghe một câu chuyện rất hay về nhật ký. Một người bạn của tôi (nữ giới, hai mươi một tuổi) mới đây vừa chuyển nhà. Từ sau khi bố mất, cô ấy sống cùng với mẹ, nhưng gần đây khi mẹ quyết định đi bước nữa, cô ấy đã quyết định ra ở riêng. Hôm đó, cô ấy thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cho cuộc sống một mình và mẹ cô ấy cũng giúp một tay. Đến khi dọn đến những đồ đạc mà người cha đã mất sau những ngày dài bệnh tật để lại, họ thấy một chiếc cặp bằng da. Mẹ cô ấy nói: “Bố con đã bảo mẹ vứt nó đi, nhưng chẳng hiểu sao mẹ không thể vứt đi, cũng không thể mở ra xem được!”. Hai mẹ con cùng mở ra xem thì thấy trong đó có hàng tập nhật ký. Không những thế, đó là những dòng nhật ký liên tục, ghi lại những tháng năm tuổi trẻ, kể từ ngày bố cô ấy còn học cấp ba, rồi thành người lớn, đi làm, cho đến một ngày kia, ở một góc phố nọ đã tình cờ gặp gỡ mẹ cô và phải lòng bà ra sao.

- Mỗi lần đọc nhật ký của bố vào những lúc như trước khi đi ngủ, mình cảm thấy như

đang đọc tiểu thuyết ấy! cô ấy kể.

Một người đàn ông đã làm tròn trách nhiệm của một người cha, trước cả khi được sống cho mình, để rồi sau khi đã sang thế giới bên kia, lại vẫn tiếp tục dúi dặt cho cuộc đời đơn độc của cô con gái nhỏ theo cái cách như thế, biết nói sao nhỉ? Tôi nghĩ thầm.

Toàn là những chuyện không tài nào mà lường trước được, vậy nhưng tôi vẫn cố hết sức để tính toán. Duy chỉ có một việc mà lâu nay tôi vẫn gắng gượng một cách khiên cưỡng và cố sao không nghĩ sâu về nó. Không biết có phải tôi đã xúc động quá mạnh từ sau lần nhìn thấy đĩa bay hay không, tôi bắt đầu nghĩ về việc đó. Về cái việc tôi bị ngã chấn thương sọ não và rõ ràng là đã có một sự thay đổi nào đó, lúc thì tôi bị rối loạn trí nhớ, khi thì bị bạn bè bảo là không bình thường, quả là những chuyện đó tôi cũng thấy vui thật, nhưng đúng là đã có một cái gì đó không bình thường, có thể là té bào não, có thể là dây thần kinh, có thể là nơ-ron thần kinh hay cái gì đại loại như thế, đã xảy ra trong đầu tôi.

Và cả việc biết đâu một lúc nào đó, vào một ngày nào đó, đột nhiên, tôi sẽ bị mất trí nhớ, lú lẫn và chết đi. Tôi không hề nói quá chút nào. Đến ngay cả diễn viên chính trong *Dead Zone* cũng còn bị u não nữa là. Mà thực ra thì có chết cũng chẳng sao. Mọi thứ với tôi đều thật vui vẻ. Tôi chẳng hối tiếc điều gì. Nhưng tôi chẳng có gì cả. Không có tác phẩm nào, không di sản gì, cũng chẳng con cái, chỉ đơn giản là trôi từ phải qua trái rồi tắt lịm. Vẫn biết ngay cả những người để lại trên đời chút gì đó, khi chết thì tất cả cũng chết giống nhau cả thôi, nhưng cứ ra đi lặng im như thế, tôi thấy buồn thế nào ấy. Và lại, bây giờ thì tôi còn tạm yên tâm rằng mẹ tôi vẫn bình thường vì còn có em trai tôi, nhưng nếu đầu óc nó có vấn đề thì tự nhiên tôi sẽ cảm thấy có trách nhiệm đối với cái chết của mình. Cái lo ấy khiến tôi cảm thấy mình cũng thêm muốn có một cuốn nhật ký và bắt đầu viết.

Tôi không thể diễn tả rõ ràng được. thỉnh thoảng, tôi bất chợt muốn nói với ai đó rằng mình cảm thấy bất an. Có một tôi đáng thương và nhỏ bé ở trong tôi, một linh hồn ngây

thơ, co ro run rẩy, lo sợ mỗi sớm mai.

Bên biển, ai cũng thành thi nhân. Bởi vì, dù nói thế nào chẳng nữa, biển luôn luôn lớn hơn 20% so với dự đoán. Dù đã hình dung ra một kích thước khá lớn, nhưng lúc đến nơi, nhìn vẫn thấy biển lớn hơn thế 20%. Thậm chí dù có nghĩ nó lớn thêm nữa, đến nơi vẫn thấy nó lớn hơn cả cái phần ta đã tăng thêm đó 20%. Dù có hình dung biển là muôn trùng sóng lấp đầy hồn ta, hay chỉ là một bờ cát nhỏ thì kết cục nó vẫn lớn thêm 20%. Có phải người ta gọi đó làm Vô Hạn không nhỉ? Từ đĩa bay, mất trí nhớ, em trai tôi, Ryuichiro, cho đến Eiko, nhật ký, Bali... có lẽ tất cả đều chỉ là một phần của Vô Hạn, và thực ra còn lớn hơn thế 20%!

Chẳng còn biết mình đang viết gì nữa.
Thôi ngủ vậy!

Mai đi câu! Dù mình chưa thử bao giờ!
Vui thật!

Đọc lại những dòng này, đến chính tôi

cũng còn thấy đau đầu. Đó là nhật ký tôi viết đêm qua, khi đang say túy lúy.

À! Phải rồi! Tôi và em trai lúc này đang ở Kochi (một tỉnh của Nhật Bản - ND). Mẹ vắng nhà, em tôi thì cứ lằm lì, nghe tôi trả lời: “Gần đây cũng có nhiều chuyện!” khi mọi người ở chỗ làm thêm hỏi thăm, ông chủ ở đó liền gợi ý: “hay là thử dẫn nó đi du lịch xem! Máy việc ở quán này, nghỉ lúc nào chẳng được!” Ông chủ, vốn là dân híp-pi giải nghệ này, luôn rất dễ tính với con trẻ và những chuyến đi. Để xem nào! Mình nên đưa thằng bé đi đâu nhỉ? Tôi để tâm đến chuyện đó và bắt đầu suy tính. Rồi tôi nhớ ra có lần nghe Eiko nói, anh chàng cô ấy đang cặp kè có một căn hộ trong một khu chung cư cao cấp ngay cạnh bãi biển ở Kochi. Anh ta vốn quê ở Kochi nên đã thuê căn hộ đó để cả gia đình có thể về nghỉ cuối tuần bất kỳ lúc nào nhưng chẳng mấy khi dùng nên căn hộ đó hầu như chỉ để không. Tôi thử điện thoại cho Eiko và cô ấy vui vẻ cho mượn. Thậm chí anh chàng của Eiko còn vui vì căn hộ sẽ được thoáng gió. Tôi liền quyết định sẽ đưa em trai đi ngay lập

tức, trước khi mẹ tôi từ Bali trở về.

Tôi hẹn gặp Eiko để lấy chìa khóa. Dù đứng giữa phố đêm, cô ấy vẫn nổi bật với trang phục rất điệu đà. Bộ vét đen dù có lẫn trong đám đông vẫn tạo ra một cảm giác rất thực dụng song không vì thế mà làm mất đi vẻ bất cần mọi thứ. Thật biểu cảm! Tôi thầm nghĩ. Chỉ đơn giản là cô ấy đang sống, và không ngừng biểu đạt chính mình.

- Eiko!

Nghe tôi gọi, cô ấy quay lại và nhoẻn miệng cười. Tôi bỗng giật thót người. Trên má cô ấy có dán một miếng băng trắng lớn. Chính miếng băng che mất một phần khuôn mặt đó, cộng với nét mặt mà đôi lông mày cong mang lại càng làm cho cô ấy gợi tình hơn bao giờ hết.

- Chuyện gì vậy? Cái đó là sao? Tôi hỏi. Ngồi đâu đó uống chén trà nhé! Cậu có chuyện gì muốn kể mình nghe không?

- Không được! Mình có hẹn phải đi bây giờ! Cô ấy khẽ cười. Chẳng có gì ghê gớm đâu! Vợ anh ta cào đấy!

- Sao? Lộ chuyện rồi à?... Không lẽ là do mình hỏi mượn căn hộ ở Kochi? Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Không! Không phải vậy đâu! Thật đấy! Có vẻ như chị ta ngờ ngợ từ lâu rồi. Nhưng bất thành linh đến nhà như thế thì... nói là nhà chứ đúng ra là căn hộ bọn mình cùng thuê ở Nakameguro ấy. Chị ta đến đúng lúc mình chỉ có một mình, làm mình kinh ngạc quá!

- Cậu bảo sao? “Kinh ngạc quá” thôi à? Tôi hỏi lại.

- Thì cũng chỉ còn biết nói thế chứ sao! Cô ấy lại mỉm cười.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, cô ấy cũng không bao giờ trở thành kẻ thua cuộc. Đó vẫn là cách sống của cô ấy từ trước tới giờ. Dù hiện

thực và nội tâm thể nào đi chẳng nữa, bằng thái độ, bằng biểu hiện, cô ấy vẫn luôn thư thái và chẳng bao giờ đánh mất sự ung dung vốn có. Ngay lúc này đây cũng vậy.

- Không còn cách nào khác, mình đành pha trà mời chị ta. Lúc đầu chỉ im lặng, ngồi đối diện với nhau, rồi sau đó là khóc, la hét, điên loạn, đủ cả. đàn bà quả là ghê gớm thật! người khác không biết thế nào, chứ mình thì chịu không thể làm vậy được. hay vì chị ta là vợ nên mới thế? Cứ cặp kè với anh ta năm năm nữa, biết đâu mình cũng thành ra như thế! Thêm hai ba cô nàng như vậy, liệu anh ta có còn gì hấp dẫn nữa không nhỉ?

Nửa sau câu chuyện đã chuyển thành những lời độc thoại. Có cảm giác như tôi đang đối diện với đám bong bóng khổng lồ của kiếp người, hay bản năng đi ngược luân thường của con người. Ngay trong giọng kể của cô ấy cũng hàm chứa một cái gì đó thật siêu thoát. Và quả là Eiko của những lúc như thế này có một cái gì đó như lớn hơn 20% so với Eiko thường ngày.

Tôi chỉ còn biết gật đầu.

- Để hôm nào nói chuyện dài dài nhé!

Nói rồi cô ấy đặt vào tay tôi chiếc chìa khóa và tấm bản đồ. Rồi bờ vai nhỏ của cô ấy lẩn vào đêm.

Một cảm giác lạ lẫm khi mỗi lần tỉnh dậy lại nghe tiếng sóng bên tai. Và bên cạnh luôn là đứa em trai. Lần đầu tiên chỉ có tôi với nó thế này. Tiếng sóng luôn làm cho con người ta bồn chồn đôi chút. Đứng trước một khung cảnh rộng lớn hơn bình thường 20%, ta chợt cảm thấy vô định. Cái cảm giác đó không hiểu sao lại mang đến tôi một sự bình yên kỳ lạ. Như thể khi ta hòa mình vào cái đường thẳng diệu kỳ nơi đất trời giao nhau phía xa kia, mọi thứ đều trở nên phẳng lặng. Thật yên tĩnh và sáng tỏ. Bởi thế mà tôi có thể đối diện với cuộc đời của chính mình, và mọi chuyện của đứa em trai muốn ra sao cũng được. Đó chính là chỗ khác với Spencer trong Chớm thu, chỉ trong một mùa hè

đã dạy dỗ một thiếu niên thành một chàng trai. Nhưng có vẻ như cũng cảm nhận được sự vô trách nhiệm đó, em trai tôi có vẻ khá lên nhiều. Hay tại tôi là con gái? Ví như trong bóng tối, nó bao giờ cũng vượt lên đi trước, chỉ cho tôi tránh hòn đá to, nếu có hai túi đồ, bao giờ nó cũng giành mang phần nặng. Có vẻ như sự phóng khoáng và rộng lượng vốn có trong bản tính của thằng bé vẫn không chịu ảnh hưởng gì từ những chấn động tinh thần gần đây. Tôi nghĩ bản thân thằng bé cũng cảm thấy thoải mái hơn khi được là chính mình như lúc này.

Căn hộ ở tầng năm của một chung cư hết sức bình thường, từ cửa sổ có thể nhìn thấy phố xá và biển phía xa. Chẳng có gì hơn ngoài hai đơn nguyên khép kín (nguyên bản: LDK (viết tắt tiếng Anh: Living- Dinning – Kitchen) - ND) và trông nó giống một nhà nhĩ cuối tuần hơn một căn hộ hạng sang. Chẳng gì thì cũng đã ra đến biển nên sáng nào chúng tôi cũng chạy dọc bờ cát hoặc đi bơi ở bể bơi gần đó. Ngoài ra cũng không có hoạt động gì đặc biệt. Chỉ đơn giản là nhìn mỗi ngày đến và đi.

Ngày hôm đó cũng vậy. Lúc sớm chúng tôi ăn gộp cả bữa sáng vào với bữa trưa nên chưa tối bụng đã đói.

- Bữa tối tính sao nhỉ? Tôi hỏi em trai. Mua đồ về nấu? Hay ra ngoài ăn? Cho em chọn đây!

- Để xem nào... Ra ngoài đi! Nó đáp.

Khi chỉ còn một đôi một thế này, chúng tôi luôn bình đẳng. Hai chị em cùng ra khỏi nhà. Và chúng tôi đã thấy một buổi hoàng hôn đáng sợ. Suốt đời tôi không thể nào quên. Gây kinh ngạc không kém gì ấn tượng về đĩa bay hôm trước. Tâm hồn tôi xao động mạnh. Thời gian đang sống. Nó là một sinh vật.

Chúng tôi dạo bước trên phố, không nghĩ ngợi gì. Những tia nắng khô và trong vắt như của bầu trời phương Nam nhuộm một màu vàng cam. Dây phố tối thẫm vẽ lên nền trời đỏ một bức tranh cắt bóng. Nhưng đó mới chỉ là khúc

dạo đầu. Thường thì khi ngắm trời chiều ở Tokyo, ta thường nghĩ “Đằng xa kia có cái gì đẹp quá!” Giống như ta đang nhìn màn hình tivi hay bức hình trên tờ rơi quảng cáo. Nhưng những gì chúng tôi nhìn thấy sau đó lại hoàn toàn khác. Cảm giác như có thể sờ thấy được. Một sức mạnh như thể một nguồn năng lượng khổng lồ, với sắc đỏ trong suốt và mềm mại, xuyên qua bức tường vô hình của phố xá và bầu không khí, chồm lên vạn vật. Sống động đến mức làm ta nghẹt thở. Lần đầu tiên, tôi biết rằng, vào thời khắc một ngày đưa tiễn một ngày, trước khi rời khỏi sân diễn của mình, nó sẽ cho ta thấy một cái gì đó thật to lớn, thật hoài cảm, và đẹp đến mức đáng sợ. Tôi thực sự cảm thấy điều đó. Nó thấm vào từng góc phố, vào cả chính tôi, từ từ tan chảy, nhỏ xuống từng giọt. Cái sắc đỏ đó cứ từng khắc, từng khắc chuyển màu, kỳ ảo như cực quang. Từng giọt tinh chất của thứ rượu vang hồng trong suốt, như làn má hồng của thiếu phụ, với một tốc độ chói lòa, từ đằng Tây ập đến, ngập tràn thừa thãi. Từng góc phố, từng khuôn mặt người nhuộm một màu đỏ

rực, tràn đầy. Một hoàng hôn bạo liệt.

Chúng tôi vẫn bước đi, yên lặng. Khi một buổi hoàng hôn như thế dần qua, ta bỗng có cảm giác nửa lưu luyến, nửa hàm ơn một nỗi gì đó dịu nhẹ, da diết. Nếu lại có một ngày nữa như ngày hôm nay trong những tháng ngày còn lại, chắc chắn tôi sẽ không thể nào gặp lại được không gian này, với hình dạng những đám mây, sắc màu trong thỉnh không, và hơi ẩm trong từng làn gió. Những con người, sinh ra trong cùng một nước, thông dong bước trên phố chiều. Những khung cửa sổ sáng đèn trong bữa cơm chiều nổi bật giữa khuôn hình sẫm màu, trong suốt của buổi hoàng hôn. Tôi có cảm giác chỉ cần vươn tay ra là có thể vớt được tất cả mọi thứ trong khung cảnh đó, như một làn nước. Từng giọt nước nuốt nà rót xuống mặt bê-tông, bắn tung lên, như muốn tiễn biệt làn hương đang nhạt dần của nắng, và chào đón làn hương đêm nồng nàn.

Hiển nhiên là, nếu không tận mắt chứng kiến một hoàng hôn mãnh liệt như thế này, sẽ

thật khó để hiểu hết những điều đó. Chỉ ít phút cũng đủ mang đến cho ta cảm xúc mãnh liệt như cái cảm giác ta chỉ có được khi đã đọc cả triệu cuốn sách, xem cả triệu bộ phim, hôn người yêu đến cả triệu lần, để rồi phải thốt lên: “Chỉ có một ngày như hôm nay!”. Nghĩ thế mới thấy sức mạnh của Tự Nhiên to lớn đến dường nào. Dù cho ta có bỏ qua và không để tâm kiếm tìm, nó vẫn cho ta thấy sức mạnh của nó, không trừ một ai, bình đẳng và hào phóng. Thậm chí còn nhiều hơn so với những ai cố công để hiểu nó.

- Tự nhiên chị có cảm giác lạ quá! Tôi nói.

Ráng chiều đang chắt đến giọt cuối cùng, bốn bề phố xá chìm dần vào bóng tối, làn hương đêm bắt đầu lan tỏa.

- Em cũng thế! Em tôi đáp.

- Mình ăn oden để tận hưởng nốt dư vị này nhé! Tôi đề xuất.

- Em uống rượu có được không? Em tôi hỏi.

- Đừng có say đấy! Chị còn phải đưa em về mà! Tôi nói.

- Em ăn thật nhiều oden có được không? Thăng bé lại hỏi.

- Được chứ! Nhưng em sao vậy? Trông uể oải quá! Tôi hỏi.

Mặt thăng bé thật ảm đạm.

- Chẳng hiểu sao, nhìn ánh hoàng hôn vừa rồi, tự nhiên em thấy những việc mình đang làm thật đáng xấu hổ! Thăng bé nói. Ai đời lại sợ cả việc đến trường!

- Tuyệt! Tôi nói. Biết giới hạn của mình tức là đã tìm thấy một giới hạn mới của sự thật! Cả Yuming, Senna cho tới John C.Lilly đều nói vậy đấy!

- Những người đó là ai? Em chỉ biết mỗi Yuming thôi.

- Rồi đây em sẽ biết cả những người kia nữa!

Tôi biết mình sẽ khó bề giải thích vì mấy cái tên đó chẳng ăn nhập gì với nhau nên nói vậy để đánh trống lảng. Kiểu gì mà chả được.

Cái gì cũng vậy, phải tự mình lặn xuống mang về mới là chiến lợi phẩm tươi ngon nhất.

8. Đường về

- Mình về thôi!

Em tôi nói vậy vào bữa tối của ngày thứ bảy kể từ hôm chúng tôi tới Kochi. Đang định gấp miếng sashimi (món cá (hoặc thịt) sống nổi tiếng và rất phổ biến ở Nhật – ND), tôi ngừng tay lại, như một cảnh trong phim truyền hình, mặt ngệt ra trong giây lát. Thật đáng ngạc

nhien. Bởi đến hôm đó, chính tôi cũng đang tự nhủ, có lẽ đã đến lúc phải về rồi. Tôi chỉ đang phân vân không biết phải nói ra chuyện đó thế nào. Với tình trạng của em tôi lúc này, có thể nó sẽ thản nhiên nói: “Được! Mình về thôi!” cũng có thể vừa nghe tôi nói xong, nó sẽ nổi đóa lên, gào khóc: “Không, em không về!” Phản ứng nào cũng có thể xảy ra và chẳng có gì là lạ cả. Tôi không tài nào đoán trước được. Từ khi đến đây, hàng ngày ngắm biển, ngắm bình minh và hoàng hôn, từ một thằng bé sắc mặt u ám, luôn rúm ró, hoảng hốt trước đây, nó như đã trở thành một người khác, một đứa trẻ luôn vui tươi. Nhưng cả khi đang đi dọc bãi biển, cả khi xuống phố chơi pachinko (một trò chơi bạc giữa người với máy, rất phổ biến ở Nhật – ND), trúng một ván to, cười như nắc nẻ, cả khi xem tivi trong phòng mỗi buổi tối, cả khi yên lặng đọc sách trước khi đi ngủ, nó tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện nhà hay trường học. Cũng không hề nói đến chuyện tại sao hai chị em lại tới đây. Tôi không biết nó đã tổn thương đến mức nào, không thể đo được nó cần bao nhiêu thời gian

để xoa dịu những vết thương đó, chỉ đoán rằng có lẽ chính vì thế nên nó quyết định không đã động gì đến chuyện đó chẳng. Thế là tôi chẳng còn nghĩ ngợi gì nữa và cũng ra sức tận hưởng kỳ nghỉ này. Đến nỗi tôi còn bắt đầu nghĩ, cứ thế này mãi cũng được. Song dù thế nào đi nữa, thời điểm sẽ tự nó đến, không thể đoán trước, đúng vào lúc ta ít ngờ tới nhất.

Ngày hôm đó, chúng tôi câu cá. Chúng tôi thuê cần và tập tọng câu ở biển. Dạo trước, có lần tôi câu thử và cũng được khá nhiều cá nhỏ nên lần này quen mui diễn lại. Chúng tôi ngồi trên đê chắn sóng, quay mặt ra biển. Hai chị em chẳng ai câu được gì. Gió rất mạnh và mặn chát vị biển, khối bê-tông trên thân đê lạnh buốt. Đến nỗi, phơi mình ra đó một lát, tự nhiên mặt mũi tôi đánh cả lại. Em tôi, tất nhiên là mặt cũng đánh lại, đứng thả câu ngay cạnh tôi. Một làn mây dịu nhẹ giăng ngang trời, vừa vắn như một lớp mạng trắng phủ lên nền trời trong xanh. Sóng đánh ầm ầm tít phía dưới chân đê, làm tung một lớp bọt mịn như kem trên mặt nước. Hàng ngàn con sóng nhỏ như những hoa văn

hình tam giác chuyển động không ngừng. Ngắm toàn bộ quang cảnh đó, bất giác trong đầu tôi vang lên mấy chữ “Có lẽ đến lúc rồi!” Bỗng nhiên, tôi thấy chán cái cảnh đẹp này. Tiếng sóng âm vang lặp đi lặp lại, như muốn nói một điều gì.

Về được rồi còn gì!

Cái cần xem thì cũng đã xem rồi đấy thôi!

Có lẽ vậy!

Không biết em tôi nghĩ sao?! Tôi nhìn sang, nét mặt thằng bé vẫn đanh lại, và tay vẫn nắm chặt cần câu. Không thể biết được nó đang nghĩ về điều gì. Về vũ trụ, về trường học, về cuộc đời, hay nó đang lắng nghe tiếng sóng, hay đang nhủ thầm sao chẳng câu được gì, hay còn gì khác nữa?! Tôi chịu. Và vì thế, tôi im lặng.

Nghĩ đến chuyện trở về, khuôn mặt mọi

người ở Tokyo lại hiện lên. Mẹ, Mikiko, cô Junko, Eiko, mọi người ở quán. Đi chưa lâu mà sao tôi cảm thấy xa xăm quá. Bất giác, tôi nhớ đến Ryuichiro. Muốn gặp anh quá. Không biết giờ này anh ra sao. Nhìn những tia sáng nhạt của mặt trời chiều nhảy nhót trên những khối đá kê bờ, tự nhiên tôi thấy nhớ đến day dứt. Nhưng trở về cũng có gặp được anh đâu. Nghĩ đến đó mới thấy ngày thường chẳng mấy khi tôi có cảm giác ấy, vậy mà lúc này, tôi bỗng thấy thật buồn khi muốn gặp anh lại không thể gặp được. Đúng lúc đó, một con thuyền từ từ tiến lại. Một chiếc thuyền cá nhỏ. Nó đậu lại trong một cảng nhỏ cách đó không xa. Từ trên thuyền, một lão ngư và một thanh niên, có lẽ là một chàng rể, vì nhìn không giống ông cụ chút nào, bước lên bờ. Lát sau, họ ôm theo lưới và đủ thứ linh kinh đi ngang qua phía sau chúng tôi.

- Có được con nào không? Họ vừa cười vừa hỏi.

- Hoàn toàn không!

Nghe tôi trả lời dứt khoát như vậy, họ bật cười và cho chúng tôi một con bạch tuộc. Hai chị em tôi nhảy cẫng lên vì vui sướng, cảm ơn rồi rít và nghỉ câu ngay lập tức. Không phải vì đó là một con bạch tuộc mà vì chúng tôi đã có một cái cớ để nghỉ câu. Về đến phòng, tôi mang thân nó ra làm món sashimi, còn phần đầu đem làm nước xúp tương. Giữa bữa tối như thế thì đột nhiên, lần đầu tiên kể từ khi đến đây, em tôi nói ra một điều “mang tính hiện thực”. Nên cũng chẳng có gì là lạ khi tôi ngạc nhiên vì điều đó.

- Bất ngờ quá nhỉ! Sao vậy?! Tôi hỏi, rồi thông thả húp một ngụm xúp tương đầy hương vị biển.

- Hôm nay, trong lúc ngồi câu em đã nghĩ vậy, rằng có lẽ mình phải về thôi. Nếu ở đây thêm nữa, sợ sẽ không còn muốn về nữa đâu! Thằng bé nói.

Giỏi lắm, tôi nghĩ thầm. Nó không hề bỏ

sót một dấu hiệu thay đổi nhỏ nào trong chính bản thân mình, không cố tình lảng tránh vì sợ hãi, trong khi thực ra thì đâu cần phải gắng gỏi đến vậy.

- Không cần phải gắng gượng thế đâu! Chị có thể ở đây đến lúc nào cũng được mà. Nếu em chán chỗ này rồi, mình lại đi chỗ nào đó nhé. Như thế cũng được mà.

- Không! Thằng bé nói sau một hồi suy nghĩ. Mình cứ về thử xem! Nhưng em muốn nhờ chị một chuyện!

- Chuyện gì thế? Nói chị nghe nào!

- Nếu em lại có chuyện, chị lại đưa em đi như thế này nhé! Chị phải thuyết phục đề cả mẹ đồng ý nữa nhé! Cả lần này cũng thế! Thằng hé nói, với đôi mắt rất nghiêm trang.

- Chị hứa. Chuyện đó có gì khó đâu! Thậm chí bất kỳ lúc nào, chị cũng có thể làm việc đó cho em, cho đến khi nào em đủ lớn để

có thể một mình đi đến bất cứ đâu. Tôi nói. Chuyện này vui thật. Minh sẽ lại đi nữa nhé! Cả đến chị cũng cảm thấy được nghỉ ngơi khá khá rồi đây!

Chuyện xảy ra vào đêm hôm ấy. Tôi và em tôi đã xem một chương trình tivi đáng sợ trong căn phòng tối.

Sau khi chúc ngủ ngon và tắt đèn, tôi lần vào bếp, kiểm chút rượu uống cho dễ ngủ. Nhắm nháp chút ứt-ki trong chai rượu rất cũ, có vẻ như đã bị bỏ quên từ hàng năm nay mà hôm trước tôi mới phát hiện ra, bất giác tôi với tay bật tivi lên. Đúng lúc đang có chương trình “Bộ sưu tập những câu chuyện đáng sợ”, với sự tham gia của rất nhiều văn nghệ sĩ và từng người trong số họ tự kể về những chuyện đáng sợ mà mình đã trải qua. Tôi không dứt ra được như7ngca2ng xem càng sợ, và cuối cùng, không dám thức một mình, tôi đánh thức cả em trai dậy. Lúc đầu, nó làu bàu trách cứ, nhưng sau đó cũng thực sự bị cuốn hút và thế là cả hai chị em cứ ngồi lì trong bóng tối như hai đứa dờ hơi, vừa

nhủ thầm “Nốt chuyện này! Nốt chuyện này!”
vừa xem hết đoạn này đến đoạn khác.

- Chị Saku! Chị trông thấy ma bao giờ chưa?

- Chưa!

- Thế tại sao dân văn nghệ sĩ lại nhiều người trông thấy ma thế nhỉ?!

- Ủ nhỉ!

- Không biết mẹ đã trông thấy bao giờ chưa nhỉ?!

- Chị nghĩ là chưa! À, nhưng đúng vào ngày Mayu mất ấy... Sao?! Em không nhớ à?!

- Nhớ gì chứ?

- Từ bệnh viện trở về, chẳng hiểu sao chỉ có mỗi con búp bê Kokeshi (một loại búp bê truyền thống ở vùng Tohoku của Nhật – ND)

mà Mayu rất thích từ hồi bé lại rơi khỏi giá vỡ tan tành đầy thôi!

- Nghe sợ quá!

- Thấy chưa?!

- Nhưng nếu cứ nghĩ đó chính là chị Mayu thì cũng không đến nỗi.

- Ma thường chỉ là những người thân thôi nhĩ!

- Vâng!

Đáng ra phải bật đèn lên, nhưng chúng tôi lại tiếp tục nói những chuyện đó trong ánh sáng nhấp nhোang hắt ra từ tivi. Những lúc nói đến chuyện rờn rợn như thế, tự nhiên ta thấy lạnh lạnh sống lưng, toàn thân căng cứng. Có người còn nói rằng, ta cảm thấy thế là vì khi nói những chuyện đó, ma sẽ cảm nhận được những xung động này và ngay lập tức rủ nhau kéo đến. Dù nói gì đi nữa, tôi luôn cảm thấy đó mới là

chuyện đáng sợ nhất.

Một giờ đêm, Inagawa Junji, nhân vật chính của chương trình bắt đầu câu chuyện của mình, cũng là lúc mà nỗi sợ lên đến đỉnh điểm và chúng tôi gần như nín thở, mắt dán chặt vào màn hình.

- Pinh... poong...!

Tiếng chuông cửa ngân vang. Tôi hét lên, còn em trai tôi kinh ngạc, nhảy dựng. Đúng là khi thực sự kinh ngạc, người ta sẽ nhảy dựng lên thật. Tôi ôm chặt lấy thằng bé.

- Gì... gì thế...? Tôi hỏi, giọng lạc đi. Không lẽ lại có ai đến sao?! Đến đây...?! Vào cái giờ này...?!

- Em cũng muốn hỏi câu đó đây! Thằng bé trả lời với giọng bình tĩnh đến ngạc nhiên. Nhưng... không lẽ...?!

- “Không lẽ”... cái gì chứ? Tôi hỏi dồn.

- Không... Chẳng lẽ...

- Chị... chị sợ lắm... Bỏ cái kiểu nói lấp lửng ấy đi! Xin em đấy!

Đúng lúc ấy, chuông cửa lại reo lên lần nữa.

Một, nhầm phòng.

Hai, say rượu, cướp.

Ba, ma.

Tôi thâm tự nhủ. Trường hợp nào cũng ớn cả. nhưng không còn cách nào khác, tôi đành bước về phía cửa. Khu chung cư này có khóa tự động, và đứng sau cửa có thể nhìn thấy mặt khách qua một màn hình.

(Một chuyện nhỏ xảy ra sau đó làm tôi thấy sợ ngay lúc ấy những thực ra đó là một chuyện kỳ lạ thì đúng hơn, nó để lại một cảm

giác dễ chịu, cũng không phải một chuyện đáng buồn và mãi về sau tôi mới hiểu ý nghĩa của nó. Giờ đây, mỗi lần nhớ lại chuyện đó, tôi lại thấy ngộp thở trong nỗi nhớ da diết cái hương vị hạnh phúc phảng phất trong không gian ấy).

Thận trọng ngó vào màn hình đặt cạnh cửa, tôi thấy một người phụ nữ đang đứng đó. Vì là màn hình đen trắng nên nhìn không rõ lắm, nhưng dù có cố nhớ đến đâu, tôi vẫn thấy không quen người này. Một phụ nữ nhỏ bé với khuôn mặt xinh xắn, trong bộ quần áo có lẽ là màu đỏ. Một cảm giác vui tươi, thanh thản. Cô ấy có một vẻ thân thiện rất đặc biệt, đến mức mà rõ ràng là tôi chưa từng quen biết cô ấy nhưng vẫn có cảm giác như là đã gặp ở đâu đó rồi. Đang định nhìn cho rõ hơn thì màn hình nhòe đi thành một màu hồng nhạt. Vừa lúc tôi định thôi không cố nhìn nữa thì hình ảnh lại rõ nét trở lại. Một cảm giác thật lạ. Cô ấy chỉ tay vào màn hình và cuối cùng cười một cách đầy ẩn ý. Rồi cô ấy mở to miệng nói một điều gì đó không thành tiếng.

- Gì cơ?! Chị nói lại đi!

Biết là không thể nghe thấy được, vậy mà tôi vẫn buột miệng yêu cầu như thế. Cô ấy lại lặp lại, nói một điều gì đó, cố ý cử động miệng thật rõ. Nóng ruột vì không đoán ra được, tôi hơi nhăn mặt lại thì cô ấy vụt tránh khỏi camera và biến mất khỏi màn hình. Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tôi đứng ngẩn ra mất một lúc.

Em tôi lại gần.

- Đây, vừa xong nhé...

Tôi còn đang nói dở thì chuông lại reo lên lần nữa. Và em tôi hét lên:

- Anh Ryuichiro...o...!

- Hà...?!

Tôi nhìn vào màn hình. Đúng là

Ryuichiro trong đó. Tại sao anh ấy lại đến đây? Và gần như đồng thời với câu hỏi đó, tôi cảm thấy sốc với chuyện anh ấy dẫn theo một người đàn bà. Mà cũng có gì lạ đâu, tôi lại nghĩ, lâu lắm mình cũng không gặp anh rồi còn gì. Dù đã có gì với nhau cũng vậy thôi. Sự chuyển đổi cảm xúc trong tôi những lúc như thế này phải nói là nhanh đến mức thiên tài. Một không gian nhận thức mới ngay lập tức xen vào và nhanh chóng được dung nạp. Không một vết gợn hay chút mâu thuẫn nào. Từ sau khi bi ngã, tôi còn giỏi chuyện đó hơn trước. Không biết một tôi thơ dại, hờn khóc suốt cả một ngày chỉ vì giận mẹ đã hứa đưa đi siêu thị rồi lại thất hứa vì uống quá say, giờ đã đi đâu. Và đâu rồi một tôi buồn đau khi chia tay Ryuichiro sau cái đêm hôm ấy, một mình bước dọc hành lang khách sạn, cố kìm nén những giọt nước mắt đến nỗi ong cả đầu?

Thật đáng thương. Nhưng, giờ đã không còn nữa rồi! Song nhất định, ở một nơi nào đó thật buồn, vẫn còn đó những đứa trẻ đã từng một lần là tôi.

Tôi nhắc ông nghe và hỏi:

- Ryuichiro phải không?

- Đúng! Đúng rồi! Một giọng trầm đục phát ra từ chiếc loa nhỏ.

Tôi bấm nút, mở cửa lối vào dưới tầng một. Lát sau, có tiếng bước chân lại gần, dừng lại trước cửa và một tiếng chào. Tôi gỡ xích an toàn, mở cửa.

- Chà... Ryuichiro nói, khuôn mặt đỏ ửng.

- Anh uống à?

Có bao nhiêu câu khác để hỏi, không hiểu sao tôi lại hỏi câu đó.

- Ồ, anh uống suốt từ lúc lên máy bay đến giờ đó! Ryuichiro đáp. Chao ôi! Yoshio lớn quá rồi nhỉ!

- Vâng! Em tôi cười.

Thật là lạ. Người mà tôi mong nhớ lúc chiều giờ đang ở ngay đây. Tôi cảm thấy chuyện đó còn có phần hoang đường hơn cả những câu chuyện ma.

- Ô, thế người đi cùng anh đâu? Tôi hỏi.

- Sao?! Đi cùng á?! Ryuichiro ngạc nhiên hỏi lại. Làm gì có ai đi cùng! Chỉ có mình anh thôi mà!

- Không thể thế được! Lúc nãy em còn thấy trong màn hình kia mà! Một phụ nữ, mặc bộ quần áo đỏ.

- Đâu có ai như thế kia chứ! Cô ấy đứng trước anh sao?

- Ngay trước anh!

- Em sợ! Em trai tôi hét lên.

- Trước anh làm gì có ai cơ chứ! Thật đấy!

- Đáng sợ thật! Cô ấy còn cười với em nữa kia mà!

- Ma đấy!

- Thôi đi!

- Sợ chết đi được!

- Cái gì thế nhỉ?!

- Sợ quá!

Cho dù vẫn không thể hiểu người phụ nữ đó là ai, chuyện gì đã xảy ra lúc đó, cuối cùng chúng tôi vẫn bình tĩnh lại và cùng nhau uống cà phê. Trước nỗi sợ hãi có thật, chương trình tivi hoàn toàn trở nên vô hiệu và chỉ còn là một bản nhạc nền. Tôi nhớ lại một câu chuyện của Ono Yokoyama đã đọc hồi xưa, viết rằng: “Ta có

thể cảm thấy tivi đúng là một người bạn, song kỳ thực, nó không khác gì một bức tường, bởi vì nếu có cướp đột nhập và giết chết chủ nhân của căn phòng, nó vẫn tiếp tục chiếu những hình ảnh như không có gì xảy ra.” Kê ra cũng có lý đấy chứ! Tôi tự nhủ. Vừa mới đây thôi, nó còn chế ngự cả hai chị em tôi cùng toàn bộ căn phòng này bằng những xung đột của nỗi sợ hãi, giờ lại chỉ còn là một cái hộp vô tri.

- Bọn em đang định mai về đấy! Tôi nói.

- Sao?! Thật thế à?! Ryuichiro ngạc nhiên. Anh cứ tưởng hai chị em sẽ còn ở lại đây kha khá nữa kia đấy. Về tới sân bay Osaka, anh gọi điện ngay đến nhà em. Mẹ em nghe điện thoại và nói em đã đưa em trai đi nghỉ rồi. Anh cứ lo nếu không tìm được hai chị em ngay thì sẽ không gặp được mặt.

- Lại nói linh tinh rồi!

- Thế là anh đi thẳng một mạch tới đây.

Đến nơi rồi, anh vào ăn ở quán một người quen, thế là lại uống ở đó, đâm ra mới tới muộn thế này, làm hai chị em nháo nhào cả lên. Xin lỗi nhé!

- Tại anh đến đúng lúc quá đấy thôi! Tôi nói, và em tôi khẽ gật đầu.

Thế còn người phụ nữ đó là ai nhỉ?! Tôi lại bắt đầu nghĩ. Cái nét thân thuộc ấy..., xa xôi, như đã thấy ở đâu đó rồi... Khuôn mặt ấy...

Tôi chưa trông thấy ma bao giờ, và biết đâu, đó chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà trí não tôi tạo ra từ một rãnh nhỏ nào đó trong ký ức. Lẽ ra đó là người tôi phải biết, chỉ tại tôi không còn nhớ người đó mà thôi, và giờ là lúc phải nhớ ra. Có thể thế lắm! Tôi cứ nghĩ mãi, đến đau cả đầu mà vẫn chẳng hiểu gì cả nên đành thôi. Biết làm sao được vì lúc này cô ấy không có ở đây. Dù thế nào đi nữa, gặp lại một người bấy nay xa cách, trong căn phòng giữa đêm khuya thế này thật là một điều tuyệt vời. Hệt như đang đón giao thừa vậy.

- Vậy thì có lẽ mai anh cũng về. Ryuichiro nói. Mấy người bạn cũng đã gặp rồi. Bay chuyến đêm chứ hả?! Mình cùng bay nhé!

- Vâng! Bọn em cũng không vội mà! Tôi đáp.

Khi xa cách cũng có nhớ nhưng gì đâu, vậy mà chỉ nghĩ đến chuyện bay về cùng, tôi bỗng thấy háo hức lạ. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Ryuichiro có bạn bè ở khắp nơi trên thế giới, đến cả ở Kochi này cũng có nữa, và có lẽ tôi cũng chỉ là một trong số đó, thì tự nhiên tôi lại có cảm giác nhói đau nơi lồng ngực. Một cảnh sắc khi mỗi ngày đi qua, một hình bóng chỉ để mong nhớ từ xa, một bãi biển trưa hè ta mừng rỡ giữa chiều đông, có lẽ tôi cũng chẳng hơn gì những thứ ấy. Tôi thấy hơi buồn một chút về chuyện đó.

- Anh Ryu (cách gọi thân mật trong tiếng Nhật, giống như gọi Sakumi là Saku – ND)! Anh đã đi những đâu thế? Em tôi hỏi.

- Gần đây anh ở Hawaii suốt! Hawaii, và sau đó là Saipan! Anh có người bạn kinh doanh cửa hàng đồ lặn và một số công việc khác nên qua giúp ấy mà. Anh được cấp cả giấy phép lặn rồi đấy nhé!

- Phương Nam hay thật đấy! Tôi nói.

- Nhưng mà đồ ăn thì dở lắm. Rồi sẽ quen thôi nhưng lúc này, lâu lắm mới ăn lại món cá thu nướng, thấy ngon ời là ngon, ngon tưởng phát điên lên được đấy!

- Anh làm nhiều thứ quá nhỉ! Em tôi nhận xét.

- Sao em không thử xem?! Ryuichiro nói.

- Nhưng em đang không khỏe lắm, đến mức không hiểu nổi mình muốn làm gì. Khi này, em còn biết trước là anh sẽ đến nữa kia. Tại lúc câu cá, khuôn mặt anh cứ hiện ra trước mắt em.

Những lúc như thế, em không còn phân biệt được đó chỉ là do em muốn gặp anh, hay đúng là anh sẽ đến thật!

- Hiện ra trước mắt em?! Khuôn mặt bạch tuộc ấy hả?!

Tôi nói đùa, song em tôi chẳng hề cười lấy một tiếng. Có thể nó đang bịa chuyện làm nũng, cũng có thể đó là sự thật. Đúng là lúc này, khi chuông cửa reo, nó có nói: “Nhưng... không lẽ...?!” thật. Chuyện này có lẽ đúng như nó nói, có vẻ như cả hai khả năng đó đều có thực, lẫn lộn vào nhau, không phân biệt được. Không biết Ryuichiro nghĩ sao nhỉ?! Tôi nhìn sang. Một nét mặt pha trộn sự chú ý quan sát và tò mò, cảm giác tin tưởng xen lẫn một chút nghi hoặc. Và cuối cùng, vẫn như mọi khi, trên gương mặt đó là một nét tươi sáng như muốn nói “Dù gì chẳng nữa, tôi biết sự thật thế nào mà!” Một bảo vật chỉ của riêng anh ấy. Tôi rất thích xác nhận mọi chuyện bằng Ryuichiro. Tôi thấy an tâm. Và nghĩ thầm, giá mà lúc nào cũng có anh ấy ở bên để có thể xác nhận mọi chuyện như thế này thì

thật là thích. Riêng trong chuyện này, đối với tôi, anh ấy là một sự duy nhất, không thể thay thế. Tôi có thể nghĩ rằng chẳng có gì đáng lo vì em tôi vẫn đang ở trong trạng thái mà nó cần phải thế.

- Chuyện đó thì đằng nào mà chẳng được hả em?! Ryuichiro nói. Thế này nhé, những người sử dụng trí não một cách không bình thường như Yoshio hoặc như anh sẽ làm cho não phát triển quá mức, nếu không biết cách lắng nghe ngôn ngữ của cơ thể mình thì trí não và thể xác sẽ không còn là một và mọi thứ sẽ trở nên nghiêm trọng đấy! Em hiểu chứ?

- Em nghĩ là em hiểu. Yoshio gật đầu.

- Như anh đây, sử dụng trí não là công việc nên anh luôn phải cố gắng để điều chỉnh chuyện đó. Nhưng tuyệt đối không được nghỉ ngơi quá nhiều. Thậm chí chỉ cần chạy hoặc bơi thôi cũng được. Nếu có việc muốn làm mà không cố gắng làm ngay không do dự thì đầu óc sẽ phát sốt lên và quá tải mất. Và rồi sẽ chẳng

dùng lại được đâu. Có lẽ một số phận không bình lặng cũng đang đợi em phía trước, nhưng sẽ ổn cả thôi, nếu em biết mình phải làm gì. Thêm nữa, có thể sẽ có rất nhiều người nói với em rất nhiều điều, nhưng cho dù họ có nói những điều nghe có vẻ đúng đến mấy chẳng nữa, dù họ có hiểu em đi chẳng nữa, em không được tin bất kỳ ai, ngoại trừ một kẻ đang cất tiếng từ chính trong con người em. Những người đó không biết thế nào là một số phận không bình lặng nên họ có thể nói bất cứ điều gì, dù không phải là sự thật. Và nếu em không dùng linh cảm để phân biệt xem ai là người đang nói thật, ai là người đang nói bằng những trải nghiệm thực tế của chính mình thì em sẽ gặp phải những vấn đề sống còn đối với em đây. Bởi vì em đang dùng trí não của mình theo cái cách không đề nó chơi không như những người khác! Ryuichiro nói.

- Nhưng em không đủ tự tin! Em tôi nói.

- Rồi sẽ đủ! Ryuichiro cười. Anh cũng vậy mà!

Trông thằng bé có vẻ chưa hoàn toàn an tâm. Chắc hẳn, trong lòng nó đang nghĩ thầm “Tay này chắc gì đã trải qua những chuyện khổ sở như mình!” Nhưng tôi nghĩ như thế cũng tốt. Cứ như thế, nó sẽ so sánh, sẽ thâm giễu cợt người khác, sẽ không đạt được mong muốn, để rồi một giây phút nào đó, nó sẽ nhận ra tầm vóc của chính mình, sáng lấp lánh trong ánh mặt trời. Lúc này, nét mặt Ryuichiro lại như đang nói “Anh biết cả điều đó nữa! Em muốn nghĩ sao cũng được!” Và cho dù có khả năng đoán trước mọi việc, gọi được cả đĩa bay, rõ ràng là em tôi đang lép vế. Có vẻ thằng bé cũng đã hiểu điều đó. Nó chỉ không biết phải đặt niềm tin của mình vào đâu. Lúc này, chính việc chỉ có một niềm tin duy nhất lại đang gây rắc rối cho nó.

Phần tôi, những lúc Yoshio như thế này, tôi chỉ biết ước giá mà có thật nhiều kỹ năng để giúp thằng bé bớt căng thẳng, kiểu như “Nhưng nếu chơi Columns thì đây sẽ không thua đâu nhá!” thì chắc là sẽ dễ dàng hơn, hoặc ngồi

nghe và nhủ thầm “Quả thật con trai thì cần phải có bố!” Đó là vị trí của tôi.

9. Bí truyền

Lâu lắm rồi tôi mới lại đến cửa hàng bách hóa với mẹ. Kiểu mua hàng của mẹ dứt khoát như đàn ông, luôn có mục đích trước khi đến, không do dự, hoặc nếu thấy thích thứ gì đó thì sẽ quyết định mua ngay, không bao giờ đưng đến những thứ không nằm trong kế hoạch. Trong bất cứ chuyện gì và lúc nào cũng vậy, thứ mẹ muốn luôn được xác định trước, đến mức làm tôi nghĩ, chẳng nhẽ nhãn quan của mẹ chỉ hạn hẹp như vậy thôi sao. Tôi có cảm giác như em chỉ cần thấy thích là đủ, và cho dù có bỏ đi một chi tiết nào đó cũng vẫn ổn cả. Tôi chẳng còn hiểu chuyện gì vào với chuyện gì nữa. Có lẽ, nó cũng giống như những cung bậc không thể cưỡng lại được của một con người, như những đêm mênh mang trống rỗng chẳng rõ nguồn cơn, những cơn cuồng nộ không thể nào kìm lại, sự hờn gét sinh ra từ chính tình yêu, con tim nhói đau bởi ghen tuông, nỗi khát khao đến

tưởng như tan nát cõi lòng. Đúng, trong con người của mẹ rõ ràng có một cái gì đó vượt quá mức bình thường. Đôi lúc tôi cũng không hiểu mẹ giải quyết chuyện đó như thế nào. Dù sao thì tôi vẫn có cảm giác mình có thể hiểu được bằng một cách nào đó. Mẹ không bao giờ định che giấu nó qua việc mua sắm hay thể hiện bột phát những tình cảm ngược đời.

Vậy thì bằng cách nào?

Có lẽ đó chính là cái mà ta vẫn gọi là “Mọi chuyện đều ổn cả.” Thậm chí cả khi có trục trặc, bà vẫn ngẩng cao đầu, mở to mắt, cố gửi đi cái thông điệp rằng mọi chuyện vẫn ổn cả, và cùng lúc ấy, cố gắng kéo cái “Mọi chuyện đều ổn cả” ấy về phía mình. Tôi đã chứng kiến nhiều lần cái năng lực, cái sức mạnh ý chí ấy. Tôi không thể làm được giống như vậy.

Mỗi lần tôi đến cửa hàng bách hóa thì hoặc là thấy cái gì cũng muốn mua, hoặc là chẳng muốn mua gì và chễm chệ ngồi xem tivi màn hình khổ lớn tới cả tiếng, chỉ một trong hai

trường hợp ấy. Đột nhiên hôm nay mẹ lại rủ tôi cùng đi và dù chẳng định mua gì, nhưng vì mẹ đã hứa sẽ mua cho tôi một chiếc áo khoác để cảm ơn công tôi xách đồ nên cuối cùng tôi cũng đi. Không cưỡng ép sở thích người khác, không so đo chuyện tiền nong, những lúc này mẹ thật vô cùng tươi trẻ.

Cuối cùng thì trong lúc đang uống trà trước khi về, mẹ tôi cũng hỏi:

- Sao? Kochi thế nào?

- Cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Chỉ đơn giản là đi nghỉ cho thư giãn đầu óc thôi mà mẹ! Tôi đáp.

- Về đến nơi là Yoshio bắt đầu trở lại trường ngay. Mẹ cứ thử hỏi không biết tâm trạng có thay đổi gì mà lại thế! Mẹ tôi vừa nói, vừa nhìn tôi mỉm cười.

Đôi mắt to tròn, nhìn thẳng rất đối bình thường, với một ánh mắt rất thẳng thắn khiến

khi bị nhìn như thế, thật khó để giấu lòng mình. Dù mẹ đang cáu giận, hay chìm trong buồn đau, chỉ có đôi mắt trong trẻo đến kỳ diệu ấy là không thay đổi. Mayu cũng có đôi mắt như vậy chẳng?! Nghĩ đến đó, cũng phải nói thêm là, lúc này trí nhớ của tôi vẫn có phần chưa rõ ràng lắm, nhưng mỗi lần lơ mờ nhớ về Mayu, thì hoặc nó đang cười, hoặc đang nhìn bằng đôi mắt trong veo như mắt mẹ. Hẳn là đôi lúc, tôi cũng nhìn dán vào người khác bằng cái nhìn có phần hơi khiếm nhã ấy chẳng, để rồi họ buộc phải giải phóng chính mình, hay buộc phải trở nên thành thật. Cũng có thể điều đó làm gợi lên trong lòng họ một nỗi hoài cảm kỳ lạ, nửa bối rối, nửa yêu thương, cũng giống như tâm trạng của tôi vào lúc này.

- Có thể nó thực sự cần có một người cha! Tôi nói.

- Tại sao? Mẹ tôi hỏi.

Bách hóa, một chiều giữa tuần. Phòng uống trà có thể nhìn được xuống phía dưới lúc

này vẫn đang thừa khách. Tôi uống một cốc cà phê đặc và nóng, còn mẹ uống cà phê espresso. Mọi cảnh vật xung quanh đều sáng lóng lánh trong tiết đầu xuân, tràn đầy sinh lực. Những ống tay áo xấn cao, tán lá xanh lay động trong gió, ánh mặt trời lấp lánh nơi viền lá, hương thơm trong không gian, tất cả đều không ngừng chuyển động.

- Vì thằng bé rất thích Ryuichiro. Cả chuyện đến trường cũng do nó quyết định sau khi suy nghĩ về những gì Ryuichiro nói đấy! Tôi đáp. Cái lối dẫn dụ ấy, chúng ta có khó lòng mà làm được, vì cả bốn người phụ nữ đã nuôi dạy nó như một món đồ chơi ấy.

- Không đâu! Con nhầm rồi! Vì cậu ấy là người ngoài thôi! Mẹ tôi nói gọn lọn. Con biết đấy, với người ngoài, muốn giả bộ bao nhiêu chẳng được. Những lúc làm nũng hay cãi lại có bị ai thấy bao giờ đâu. Dù là Ryuichiro thì cũng vậy thôi. Thực tế, cậu ấy có trực tiếp chăm sóc nó đâu. Cái khoảng cách như lúc này là lý tưởng đấy. Cảm nhận như bây giờ là rất cần

thiết. Cách xa nhau thì sẽ trở thành chỗ dựa, thành anh hùng, nhưng một người đàn ông dù tốt đến mấy, nếu trở thành một người cha sống cùng nhà thì sớm muộn thằng bé cũng sẽ tìm ra nhược điểm và lấy đó để coi thường mất thôi. Mẹ nghĩ thằng bé là thế đấy!

- Nói như mẹ cũng đúng thôi! Tôi đáp.

- Đúng chứ lại! Mẹ tôi cười, châm một điếu thuốc.

- Vậy chắc là không có vấn đề gì! Tôi nói. Công nhận vui thật. Biển cũng rất đẹp nữa.

- Hai đứa con tạo thành một cặp, chắc chắn và ăn ý. Tuyệt lắm! Mẹ thấy vậy đấy! Mẹ tôi nói.

- Con, với Yoshio á?! Tôi hỏi.

- Ừ! Mẹ tôi cười.

- Con, so với một đứa còn đang học

tiểu học ư?

- Không, không phải ý đó. Cả hai đứa đều có cái gì đó đi quá xa. Mayu cũng vậy nhưng nó còn có rất nhiều điểm bình thường nên nếu sống với một người khác, nó đã không chết như thế. Chính vì đó là Ryuichiro nên nó đã gắng gượng dùng chính cái phần khác thường của mình để giao tiếp với cậu ấy. Không phải mẹ oán hận gì Ryuichiro, nhưng mẹ nghĩ thế thật đấy. Ryuichiro có khi hợp với con hơn. Có cảm giác như thế. Bởi vì con bình thường đến mức đáng ngạc nhiên đối với những gì có trong máu của chính mình.

- Con nghĩ là mình hiểu. Tôi nói.

- Có lẽ cái cần thiết đối với Yoshio là sức mạnh và tình yêu! Mẹ tôi nói.

- Tình yêu?

Tôi vẫn nhớ mới đây, cô Junko cũng nói gần giống như vậy.

- Con nhiều lý thuyết quá, nghĩ nhiều quá, suy đi tính lại và cuối cùng để lỡ mất cơ hội, mòn mất chính mình. Hãy cứ ở ngay đó, sáng vụt lên, hoành tráng và rực rỡ. Tình yêu, đó không phải là một mỹ từ, cũng không phải là một lý tưởng, nó nói lên trạng thái cần phải có của sự hoang dã bản năng ấy.

- Cái đó, có phải sẽ làm những ai tôn trọng phụ nữ nổi giận phải không ạ? Tôi hỏi.

Mẹ luôn giải thích rất vụng về và không giỏi dùng ngôn từ. Mẹ vẫn hay nói như thế, theo cái kiểu lòng vòng mà chỉ có mẹ mới hiểu.

- Không phải! Con... đúng là chẳng hiểu gì cả! Mẹ tôi nói. Mẹ đang nói về cái mà con người có thể làm được cho mình và cho người khác kia. Cái đó, là tình yêu, đúng không?! Có thể tìm một người khác đến đâu, đúng không?! Cần phải dùng đến bao nhiêu sức lực, và lo lắng thế nào!

- Nghĩa là, tình yêu là một ký hiệu diễn tả một trạng thái?

Nghe tôi hỏi vậy, mẹ cười:

- Nói hay lắm!

Lúc đó, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình đã khẽ chạm được vào tâm hồn ấy.

- Nhìn các con, mẹ cứ có cảm giác các con thiếu sức tập trung cần thiết, dừng lại giữa chừng nhiều quá. Hãy cứ sống và tiến về phía trước đi! Mẹ tôi tiếp tục.

- Mẹ à, những chuyện đó, mẹ hãy nói cho cả Yoshio nhé!

Nghe tôi nói vậy, mẹ tôi hỏi lại:

- Nghe cứ như đang kể lể vậy, liệu có sức thuyết phục với nó không?

- Không có chuyện đó đâu mẹ. Vả lại,

nó cũng muốn mẹ quan tâm tới nó nhiều hơn nữa đây! Tôi nói. Mà... mẹ cũng có suy nghĩ riêng của mình đây chứ!

- Chứ lại không à! Trông như chẳng nghĩ ngợi gì bao giờ đúng không?! Mẹ tôi bật cười, giọng pha chút tự mãn.

Và mẹ ráo riết thực hiện ngay. Hôm đó, em tôi về nhà giữa bữa cơm chiều. Mẹ, tôi, cô Junko đang ăn cơm. Đeo chiếc ba lô đen, mặc quần soóc, trông thẳng bé đúng là một học sinh tiểu học, tôi nghĩ thầm, và bỗng cảm thấy đôi chút phấn chấn. Hình ảnh đó tràn đầy sinh khí, đến mức chỉ cần nhìn thấy cũng đủ làm cho người ta phấn chấn. Thằng bé vừa xem tivi, vừa chén tôm rán phồng cả má, như chưa từng có chuyện gì bất thường xảy ra. Có vẻ như nó đang rất kiên cường ngăn chặn tất cả những gì đang muốn cố xâm chiếm lấy nó. Đúng lúc đó, mẹ tôi đột nhiên hỏi:

- Yoshio! Có thấy ngon không? Con có cảm nhận được đầy đủ mùi vị của thức ăn

không?

Em tôi trả lời, mặt nghệt ra:

- Có, ngon lắm. Cô Junko rán phải không ạ?

- Sai rồi! Chị mua dưới ga tàu điện ngầm gần tiệm cơm Isei đó! Tôi đáp thay.

- Cô chỉ không biết làm mỗi món rán thôi. Sợ lắm! Lần nào cô vớt lên cũng chưa chín hẳn. Mà dọn dẹp sau đó mới khiếp chứ! Mấy câu chống chế vụng về của cô Junko tự nhiên khiến cho bầu không khí gia đình âm cúng hẳn, hết như một làn hương ôliu của mùa thu trong không khí, nhẹ nhàng mà rõ nét, hoài nhớ và dịu ngọt.

- Nào, thêm một câu nữa nhé! Mỗi sáng tỉnh dậy có thấy vui không? Hết một ngày có thấy vui không? Tối đến, trước khi đi ngủ có thấy khoan khoái không?

- Ừm... Cái đó thì cũng chỉ bình thường thôi. Nhất là đêm thì mệt lắm...! Thằng bé trả lời, nghiêm túc như đang tham gia một trải nghiệm tâm lý.

- Một người bạn đi từ phía trước lại. Có vui không? Hay ngại? Trí não có thu nhận phong cảnh trước mặt không? Âm nhạc thì sao? Giờ hãy nghĩ đến nước ngoài nhé. Có muốn đi không? Có thấy hồi hộp không? Hay chỉ thấy phiền toái?

Mẹ tôi hỏi, bài bản như đang đọc lời thoại trên sân khấu kịch. Tôi hơi ngạc nhiên. Một trạng thái khó tả. Giọng mẹ trong trẻo, vang vọng và truyền cảm, tưởng như chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ thấy một người bạn đang từ từ tiến lại, hoặc phong cảnh một đất nước xa xôi nào đó. Tất cả chúng tôi đều lắng nghe chăm chú.

- Con có mong chờ ngày mai không? Ngày kia thì sao? Tương lai thế nào? Có hào hứng không? Hay lạc quan? Ngay bây giờ thì sao? Hiện tại vẫn ổn cả chứ? Có hài lòng với

bản thân mình không?

- Con thấy có vẻ như mọi thứ đều ổn cả, ít ra là trong lúc này! Em tôi đáp.

Tôi cũng thấy mọi thứ tạm ổn.

- Có vẻ ổn cả nhĩ! Cô Junko cũng trả lời. Mà Yukiko này! Chuyện này là sao?! Cậu đọc trong sách nào đó hả?!

- Chuyện này ấy hả?! Mẹ tôi nhìn em tôi với đôi mắt to tròn, mỉm cười. Một món bí truyền về cuộc đời tứ học từ ông tứ, gọi là “check point” (điểm kiểm tra (tiếng Anh trong nguyên bản) – ND) đấy!

- “Check point”! Cụ mà cũng dùng từ đó hả mẹ?! Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Không! Không phải! Mẹ tôi đáp. Cụ gọi là “Bí truyền”. Chắc con cũng phải biết quê mình có nghề làm bánh kẹo truyền thống đúng không? Cụ con luôn chăm chỉ làm việc, và bánh

kẹo của cụ làm ra ngon đến mức trước cửa hiệu luôn có người đứng xếp hàng, thậm chí có nhiều người từ tận vùng Tohoku cũng tìm đến mua nữa. Cụ là một người tuyệt vời, luôn vui vẻ đến mức mọi người ở gần cụ cũng khỏe lây, thương yêu vợ con, cháu chắt hết mực, đến tận chín mươi tuổi cũng không hề bị lẫn, vẫn đầy sức hút và tiếp tục làm việc, để rồi ra đi thanh thản ở tuổi chín mươi năm. Từ hồi bọn mẹ còn nhỏ, cụ đã dạy cho điều này. Cụ còn dặn hãy dạy lại cho cá các con của mình nữa cơ. Chỉ có điều, cụ có dặn thêm một chuyện, mà cụ bảo riêng chuyện này, nếu không gìn giữ và truyền lại thì mọi chuyện khác sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Chuyện gì ạ? Em tôi há hốc miệng, chăm chú lắng nghe.

- Cụ bảo “Hãy nhìn kỹ mắt ta khi ta nói, hãy nhớ kỹ cái cách ta nói, cả bầu không khí của căn phòng. Khi các con chuẩn bị truyền đạt lại điều này cho ai đó thực sự quan trọng với các con, nếu đôi mắt hay giọng nói của các con kém tự tin hơn ta lúc này, dù chỉ là một chút,

nếu cảm thấy không khí trong căn phòng lúc đó lạnh lẽo, mờ nhạt hơn lúc này, dù chỉ là một chút, thì tốt nhất là đừng có nói gì cả. Vì cái cần truyền đạt không phải là bản thân câu chuyện. Điều quan trọng nhất là phải truyền tải toàn bộ trạng thái tâm hồn lúc này của ta. Hãy chỉ nói điều này khi tất cả mọi thứ đạt trạng thái ít nhất là bằng hoặc hơn lúc này.” Mẹ đã quan sát thật kỹ. Mọi người có mặt lúc đó là cụ ông, cụ bà, ông, bà, mẹ, dì và hai cậu con. Mẹ cảm thấy một nguồn năng lượng tràn đầy cả căn phòng, như sáng láng hơn, ấm áp hơn, đến mức của hiệu như hơi nghiêng đi. Cụ nói với đôi mắt long lanh hơn, giọng nói trầm lắng hơn ngày thường. Có cảm giác dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, chỉ cần có con người này ở bên cạnh là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả. Mình phải nhớ thật kỹ cái cảm giác lúc này mới được, mẹ tự nhủ, không phải từ ngữ, không phải thứ tự, mà là một cái gì đó thậm chí nếu nhìn kỹ quá, nghe kỹ quá thì sẽ quên, một cái gì đó phải tiếp nhận bằng cả lòng ngực, và khi đã cảm nhận được nó rồi thì không thể phung phí, phải gìn giữ cho bằng được cả sự

tươi mới của nó. Gần đây, mẹ nhớ lại chuyện đó và hôm nay đã quyết định thử nói với các con. Mẹ cũng không biết mình làm có tốt không nhưng mẹ nghĩ chắc cũng ổn! Mẹ tôi nói.

- Những lúc khó khăn, có thể tự hỏi, tự đáp đúng không ạ? Tôi hỏi.

- Đúng! Đúng thế! Nhưng tuyệt đối không được lừa dối bản thân, cho dù câu trả lời có là “Không”, “Không ổn”, “Thật phiền toái” cũng được. Mỗi ngày, trước khi đi ngủ, hãy nhắm mắt lại và “Thành Thực” hỏi mình. Dù cho những ngày đen tối có dài đến mấy cũng phải tiếp tục tự hỏi. Sự dũng cảm bình dị đó sẽ làm nên một cái lõi trong ta. Có lẽ cũng giống như tôn giáo, nó là một trong những thứ chúng ta cần để sống! Mẹ tôi nói. Nhưng chắc chắn không phải cứ hỏi thế hàng ngày là được. Không được bằng lòng với việc hàng ngày ta vẫn đang tự hỏi, vì như thế, cả khi mọi chuyện đang xấu đi, ta cũng sẽ không nhận thức được. Tự cất giọng u uẩn, lừa dối mình rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp cả cũng chẳng đi đến đâu.

Nhất định không được lừa dối bản thân. Mẹ có bốn chị em, người thì công ty bị phá sản, người thì ly hôn, nhưng không biết có phải nhờ sự giáo dục đó của ông bà không mà ai cũng vẫn rất khỏe mạnh.

- Chuyện hay đấy! Cô Junko nói.

Một điều bí truyền của gia tộc từ những thế hệ xa xưa được truyền đến đời cụ, cụ lại truyền cho con gái, cho cháu gái, để rồi cháu gái lại truyền cho con gái của mình, nghe thật giống những câu chuyện về người da đỏ. Nằm mơ tôi cũng không thể hình dung một chuyện như thế lại có trong nhà mình. Nhưng tôi có cảm giác đó không phải là câu chuyện tôi vừa mới nghe mà từ lâu mẹ tôi đã truyền đạt điều đó bằng toàn bộ con người mình.

- Chuyện này... Mayu không được nghe nhỉ! Tôi nói.

Mayu đã không thể nhận thấy những gì mẹ thể hiện.

- Ủ... Mẹ cũng quên mất điều đó hàng năm nay rồi, cho đến hôm nay, lúc nói chuyện với con bạn này trong bách hóa đấy! Mẹ tôi đáp, giọng chùng xuống.

- Mà này! Sao không thấy Mikiko đâu nhỉ? Tôi chợt nhận ra.

- Lại bỏ đi “ăn mảnh” rồi! Em tôi cười. Ngốc thật! Chắc lại đang nhậu nhẹt ở đâu đó rồi!

- Bỏ mất một câu chuyện đáng giá. Rõ thiệt! Mẹ tôi nói. Cả trăm năm nữa cũng không được nghe đâu!

- Đúng là ngốc thật!

Tất cả lại cười vang. Thật là vui. Tôi đã yêu gia đình mình biết bao.

Một bầu trời xanh rợn, tràn đầy sinh lực của mùa hè, chói chang và rực sáng nơi nơi.

Những ngày như thế cứ nối tiếp nhau, và cái nóng thực sự đã đến. Mùa tôi yêu thích. Hôm đó, tôi và Ryuichiro đi xem cá thái dương.

- Trong thời gian anh không ở Nhật, người ta đã mang cá thái dương đến bảo tàng hải dương đó! Anh biết chưa?

Nghe tôi khoe thế, Ryuichiro tỏ ra rất thích thú, và thế là chúng tôi rủ nhau đi xem. Tôi đã đến đó không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn quyết định đi cùng Ryuichiro cho có bạn. Không phải ngày nghỉ nên bảo tàng khá vắng khách. Bể cá thái dương đặt ngoài trời, rất lớn, và cả đàn chậm rãi bơi bên trong. Từ đó có thể nhìn thấy cả bầu trời, cả phố xá phía dưới, cảm giác thật dễ chịu.

Đúng là tôi đã đến đây không biết bao nhiêu lần, vào thời điểm tôi bị ngã, vào viện rồi ra viện, rồi Ryuichiro bỏ đi, và những ngày bình thường lại trở về với tôi. Mùa đông đến. Dù đang sống những ngày bình thường, song có bao nhiêu chuyện bình thường mà tôi không thể nhớ

ra. Những kỷ niệm của năm trước, những câu chuyện vui về người quen của mẹ, của bạn bè, đang cố tìm chiếc mở nút chai quen thuộc thì mọi người dúm vào tay một chiếc khác mà tôi chưa từng thấy bao giờ, nói rằng chính tôi đã bỏ cái cũ đi mua cái mới này từ năm ngoái rồi. Không thể đoán biết được mọi thứ xung quanh. Không hiểu nhưng vẫn phải cười, giả bộ như mình hiểu. Tôi thấy buồn vì toàn những chuyện như thế. Một cảm giác như mình bị bỏ rơi. Thật may là đã có cá thái dương. Hình dáng kỳ lạ, điệu bộ kỳ lạ, chốc chốc lại húc vào thành bể. Cũng giống như tôi. Tôi nghĩ thế. Nó không vội vàng và cứ dò dẫm tìm đường như thế. Tôi vẫn hay đứng một mình thật lâu trước bể cá thái dương. Lần nào cũng vậy, tôi xem qua một vòng, xem cả hải cẩu, và cuối cùng, khi dừng chân trước bể cá thái dương, lần nào tôi cũng thấy vui sướng, thần thờ đứng hàng giờ mà ngắm nó, lâu đến mức chính tôi cũng phải ngạc nhiên. Vì thế mà tôi nhớ nó. Đạo ấy, tôi chẳng hề nghĩ lại có một ngày hè ấm áp, tôi và Ryuichiro cùng đến đây như hôm nay. Những

con cá thái dương màu trắng, đang chậm rãi bơi. Chúng bơi đi rồi lại bơi về, yên lặng, y như trước đây, nhưng có vẻ gì đó thư thái, dịu dàng hơn trước. Cả đôi mắt của chúng cũng tươi vui hơn.

Chính tôi đã khác trước. Tôi đã ngắm chúng trong cô độc và bất an. Nhưng giờ thì đã khác. Cũng không còn là mùa đông nữa.

- Chúng nó ngốc thật đấy! Ryuichiro nói. Xem mãi không chán!

- Thấy chưa?! Tôi nói, rồi kể chuyện mình vẫn thường đến đây cho Ryuichiro nghe.

- Vậy ra đây chính là bí quyết hồi phục của em hả?!

Nói hay thật, tôi nghĩ thầm. Thời gian chậm rãi trôi, trong ánh sáng chiếu rọi, như tốc độ bơi của lũ cá thái dương. Ryuichiro làm tôi an tâm, khác hẳn những người khác. Và chẳng bao giờ đưa ra những khái niệm mà tôi không

hiếu. Giả sử anh có giết chết một ai đó, thậm chí đó là một người rất thân thiết của tôi chẳng nữa, nếu đó là Ryuichiro thì chắc cuối cùng tôi cũng bị thuyết phục. Không phải bằng lý lẽ, mà bằng phong thái của con người ấy.

Mayu đã cảm thấy thế nào nhỉ?!

Đúng là nó đã luôn ở trong thế giới của riêng nó. Không một ai đến được tận trái tim nó. Ngay cả Ryuichiro cũng không biết phải làm thế nào. Nhưng lúc này đây, hai chúng tôi đang ở đây, dán mắt vào bể cá, say sưa như quên hết xung quanh. Tôi cảm thấy một tình cảm nồng cháy lan tỏa, như làn hơi nước lã lã đang nổi kết hai chúng tôi.

- Anh đã nghĩ rồi! Ryuichiro nói.

Xung quanh không có một ai, chỉ có cá thái dương lặng nghe.

- Có lẽ anh đã thích em từ lâu rồi!

Tôi im lặng. Bỗng nhiên, tôi thấy mọi thứ như gần hẳn lại, nhà cửa, hàng tay vịn, cả bàn tay của tôi nữa. Đôi mắt của tình yêu.

- Mayu mất, anh quyết định đi xa. Nhưng nếu chỉ có một mình thì rất buồn. Lúc nào anh cũng hình dung ra cảnh đang đi với em. Những lúc bị mất trộm đồ, bị đối xử lạnh nhạt, nằm một mình xem chương trình tivi bằng một thứ tiếng xa lạ, đột nhiên buồn đến đờ đẫn, anh chỉ nhớ đến em. Đó chính là bí quyết cuối cùng để anh có thể tiếp tục được chuyến đi của mình. Càng ngày, điều đó càng trở nên rõ ràng hơn. “Lúc nào đó anh sẽ về gặp em,” nghĩ thế, anh lại có thể sống tiếp đến ngày hôm sau. Càng ngày, em trong anh càng lớn hơn. Lại thêm chuyện gần đây nữa, và đó rõ ràng đã trở thành tình yêu.

- Anh thích em từ trước khi em bị ngã sao? Tôi hỏi.

Những lúc như thế này, tôi mới nhận thấy, hóa ra tôi vẫn nghĩ về chuyện đó nhiều hơn

mình tưởng.

- Có vẻ như hình bóng trong lòng anh là em trước khi bị ngã. Trước khi em bị ngã, anh chỉ dám giữ hình bóng em trong lòng. Vì còn có Mayu, vả lại anh sợ rằng (nếu có thổ lộ ra thì chuyện của chúng mình) khó lòng mà suôn sẻ! Ryuichiro nói. Nhưng đúng là có cái gì đã thay đổi, không biết là do anh đã dạn dày qua những chuyến đi, hay do em ngã chấn thương não và cái gì đó đã xảy ra. Lần gần đây gặp em, thấy em khác hẳn so với trước đây, sống động, cởi mở, và tràn đầy một sức sống mới. Nhưng có lẽ đó vẫn là em mà anh đã cảm nhận từ trước, chỉ khác là nay được thể hiện ra ngoài mà thôi. Một cái gì đó đã khác đi, một hạt giống vui đã nảy mầm, như cho phép chúng ta đến với nhau. Một cái gì đó thật tinh tế. Cũng chẳng có gì lãng mạn. Nếu chỉ thế thôi, suốt đời anh sẽ chỉ coi em như một sự hỗ trợ tinh thần. Nhưng anh đã lên đường với những chuyến đi, em thì bị ngã chấn thương não, và cái gì đó đã thay đổi, một sự thay đổi làm người ta phấn chấn. Anh... nói thế có hoa mỹ quá không? Ryuichiro hỏi.

Tôi bối rối, đưa mắt nhìn theo lũ cá thái dương. Lúc này, trông chúng như đang mỉm cười, khiến tôi cảm thấy xấu hổ.

- Em hiểu, quá hiểu đến mức không hề có cảm giác những điều đó là hoa mỹ! Tôi đáp. Ngược lại, em cảm nhận rất rõ mong muốn truyền đạt tình cảm của anh.

- Ý em là bản thảo vừa rồi không cần biên tập lại hả? Ryuichiro nói rồi phá lên cười.

- Nào, vậy mình cùng đi nhé! Thử một lần! Tôi nói. Mình sẽ cùng nhau đi đâu đó, trong hoặc ngoài nước. Và hãy kiểm nghiệm xem. Cả hai ta. Em chỉ không muốn trở thành một bến cảng mỗi khi anh trở về, hay người đàn bà không có thật anh vẫn hay mừng tượng ra ở những nơi anh đến. Nó giả dối đến mức em thấy sợ. Chẳng thà cùng đi đâu đó thật, và thử kiểm nghiệm xem liệu có chuyện gì vui không!

- Ừ, hay đấy! Mình sẽ cùng đi đâu đó!

Ryuichiro nhìn tôi, nói. Tháng tới anh sẽ đến chỗ một người bạn ở Saipan ít bữa. Em thấy thế nào? Có gấp quá không?

- Không gấp! Em sẽ đi. Em muốn đi! Tôi cười. Vui thật đấy!

- Ừ, đúng là vui thật! Ryuichiro nói.

Chiều đang đi dần vào phố. Mặt trời pha thêm sắc đỏ cam, và mây phía Tây bắt đầu đón sáng. Tôi cầm lấy bàn tay anh đang nắm hàng tay vịn. Đáp lại, anh siết chặt lấy bàn tay tôi. Bàn tay anh, tôi vẫn nhớ, khô và ấm. Chợt nhớ ra rằng, giữa hai chúng tôi đã từng có cả tiếp xúc da thịt, tôi nhớ lại. Và nhìn xoát vào màu trắng ruột của một con cá thái dương đang bơi ngay trước mặt. Tôi muốn chạm vào chúng. Tôi muốn chạm vào tất cả để kiểm nghiệm.

10. Chết một nửa

Ngắm biển mây trong nắng trưa chói chang bên ngoài cửa sổ, tôi có một tâm trạng rất

lạ. Nếu có ai đó nói rằng, tất cả mọi chuyện đã xảy ra với tôi gần đây chỉ là một giấc mơ thì chắc tôi cũng tin. Bỗng nhiên tôi cảm thấy mọi chi tiết như chuyện xảy ra lúc nào, ở đâu cũng đều xa xôi và nhẹ như một giấc mơ.

Thời gian trôi thật nhanh và lúc này tôi đang ngồi trong máy bay trên đường đi Saipan. Cao hứng, chúng tôi đã mua vé hạng thương gia và giờ đang sở hữu một không gian rộng rãi đến đáng kinh ngạc. Sáng dậy sớm nên giờ tôi vẫn hơi mơ màng buồn ngủ. Để đầu óc tỉnh táo, tôi cầm tai nghe, bật nhạc rap với âm lượng thật lớn và đọc sách, cố để thức vì không muốn đến nơi trong lúc ngủ. Cuốn sách là giai thoại về một vĩ nhân, ham sưu tập cúc áo và xe Rolls Royce (thương hiệu xe hơi hạng sang của Anh quốc – ND) ngang nhau. Một câu chuyện hay và buồn. Tôi thực sự đang sống với mọi thứ của “hiện tại”. Dù sao cũng thật kho để lý giải cảm giác được giải phóng đến vô hạn của tôi sau khi đã lơ mơ say vì lon bia kèm bữa ăn nhẹ trên máy bay hồi nãy. Ngồi ngay cạnh là Ryuichiro, lưng ghé ngả hết cỡ, ngủ say sưa. Tôi nhìn hàng lông

mày giống hệt em trai tôi. Những lúc như thế này, khuôn mặt khi đang ngủ của ai cũng dễ thương như nhau, một cảm giác xa xăm và thoáng buồn. Để lại thực tại một khung cảnh như nàng công chúa ngủ trong rừng, Ryuichiro đang lang thang vào một cõi nào đó không có tôi. Ngồi ở hàng ghế sau là một người bạn mới, tên là Kozumi và cũng đang trên đường tới Saipan như chúng tôi.

Kozumi là một người rất kỳ lạ. Cho đến tận bây giờ, kể cả qua tivi, qua sách báo, tôi cũng chưa từng thấy ai như thế. Chuyện xảy ra hai tuần trước. Ryuichiro gọi đến quán Belize, nơi tôi đang làm việc.

- Cậu bạn sẽ giúp đỡ chúng ta ở Saipan đã lên Tokyo rồi. Tôi nay anh sẽ dẫn cậu ta tới đó! Ryuichiro nói.

- Được thôi! Tôi đáp, nhưng trong bụng thấy thật phiền toái.

Gần đây, tôi đi làm thất thường nên hôm

trước, khi nói với chủ quán tôi sẽ đi Saipan, ông ấy quả cũng không vui lắm. Thêm nữa, chỉ cần nghe Ryuichiro nói Kozumi đang sống ở Saipan, vừa mở một hiệu bánh sandwich, vừa kinh doanh một cửa hàng cho thuê đồ lặn là tôi đã có thành kiến rồi. Chắc lại một tay rám nắng, thích lặn, và thích nhất là nhậu nhẹt đây! Lãng xẹt...! Tôi nhủ thầm. Nhưng kể ra lặn thử có lẽ cũng hay... Tôi tiếp tục suy tính. Dù sao cũng là lần đầu đi Saipan, lại cùng với Ryuichiro nữa nên tôi rất háo hức, ở quán bao lâu chẳng nữa, tôi cũng chẳng kém vui đi tí nào. Tôi đang lâng lâng trong men say của tình yêu.

- Con định đi Saipan ít bữa! Tôi báo với mẹ. Không biết mọi người ở nhà có ổn không mẹ?!

- Ổn chứ sao không! Mà Saipan cũng ngay đây thôi mà! Mẹ tôi cười. Mà này, con đi với ai đấy?

- Với Ruichiro ạ!

Nghe tôi trả lời, mẹ nói:

- Ái chà chà...! Ra vậy...! Rồi mẹ cười vang. Đừng có tự sát đấy nhé!

Tôi báo với cả em trai:

- Chị sẽ đi Saipan với anh Ryuichiro. Em có đi cùng không?

- Không! Dù em rất muốn đi... Nó nghỉ một lúc thật lâu rồi nói tiếp. Em muốn cố gắng thêm chút nữa xem sao!

- Nếu em muốn đi khỏi nhà, hãy gọi cho chị nhé. Bất kỳ lúc nào chị cũng sẵn sàng đón em!

- Em có biết gọi điện thoại quốc tế đâu!

- Chị sẽ dạy em. Hướng dẫn chỉ toàn bằng tiếng Nhật thôi mà! Tôi nói rồi ghi cách gọi ra giấy, dặn dò thật tỉ mỉ.

- Nhưng này chị! Chị thực sự yêu anh ấy à? Không phải chỉ do hoàn cảnh đưa đẩy đấy chứ?! Đột nhiên thằng bé hỏi không úp mở.

- Không! Tại sao chứ?

- Mẹ mà yêu ai thì ngày nào cũng hẹn hò đi chơi, còn chị, em thấy chị vẫn ở nhà suốt đấy thôi!

- Ừ nhỉ... Có lẽ em nói đúng! Tôi nói.

- Số mệnh ạ? Thằng bé lại hỏi.

- Không phải là một tình yêu do số mệnh sắp đặt, nhưng cũng có thể là một số mệnh không thể tránh khỏi.

- Đúng! Chính là điều đó, điều em muốn nói! Thằng bé la lên với vẻ mừng rỡ.

Tôi không biết đó là cái ghen của một cậu em trai hay những lời của một người đoán

biết trước tương lai.

Đúng! Mỗi tình này mang một thứ ánh sáng riêng, sáng trắng (giống như UFO ngày hôm ấy), và tôi có cảm giác, để thay đổi định mệnh, hai chúng tôi phải đến với nhau. Những chuyện khác rồi thế nào cũng được, ngay bây giờ, nếu không nắm tay nhau cất bước, chúng tôi sẽ bị loại ra khỏi cuộc đời đầy biến động này. Giống như chiếc “máy mở cửa tự động” mà ta vẫn thường thấy trong những cuộc thi khéo tay kỹ thuật, khi ta buông tay ra, viên bi sắt sẽ lăn xuống làm lật chiếc gàu, nước sẽ chảy làm quay bánh xe nước... rồi nhiều nhiều bước nữa, và cuối cùng, cửa mở ra. Cũng giống như chuyện gió thổi thì hàng bán thùng sẽ lật, hay nhờ bán rơm mà thành cự phú (những câu chuyện ngụ ngôn của Nhật Bản – ND). Ràng buộc vào nhau, con người thật yếu đuối và bất lực. Có vẻ bất lực vậy nhưng lại có thể làm được mọi thứ. Họ vừa chơi game với một sức mạnh nào đó, vừa kiếm tìm một vận may mà không hiểu sao trong mỗi người vẫn vang lên những tiếng “Không phải cái đó!” “Đây rồi!” “Đằng kia cơ

mà!” Và vì không vượt qua được những thứ đó, họ cứ đi tìm mãi.

Anh bạn Kozumi mà Ryuichiro dẫn đến quán đêm đó vượt rất xa với dự đoán ngây ngô của tôi về một gã sống ở Saipan, rám nắng và bốc đồng. Da không những không đen mà còn không có sắc tố nữa. Mắt và tóc màu toàn một màu nâu nhạt. Bệnh bạch tạng. Úi chà! Tôi nghĩ thầm.

- Đây là Kozumi. Còn đây là Sakumi!

- Chào chị, anh ta nói và nở một nụ cười. Một nụ cười thật hào phóng. Cho dù làn da ấy có trắng đến đâu chẳng nữa, tôi vẫn thấy cả bầu trời phương Nam bao la trải ra sau nụ cười ấy. Trong quán lúc ấy không có khách nào khác. Ông chủ quán tỏ ra rất ngạc nhiên vì lâu lắm không gặp Ryuichiro và bắt đầu tán chuyện. Vậy là chỉ còn tôi đối diện với Kozumi. Trong ánh sáng nhẹ mờ của quán, trông anh ta như một bức tượng điêu khắc.

- Tôi có vợ ở Saipan đấy! Đột nhiên anh ta nói.

Ui trời! Khỏi cần nói vậy, đây cũng không định nhòm ngó gì bạn của bạn trai mình đâu nhé! Tôi nhủ thầm, song vẫn đáp:

- Thế à!

Nhưng có vẻ không phải như tôi nghĩ.

- Chắc chắn sẽ rất thân với chị cho mà xem! Anh ta cười.

- Chị ấy là người bạn xứ à?

- Không! Người Nhật. Tên là Saseko!

- Saseko?! Trời đất!

Quá đổi ngạc nhiên, tôi buột miệng nói ra từ đó, dù biết là thất lễ với người mới gặp lần đầu. Saseko chẳng phải nghĩa là nhà vệ sinh

công cộng hay sao? Bố mẹ nào mà lại nữ đặt tên con gái mình như thế?

- Nghe tên cô ấy, ai cũng ngạc nhiên như thế. Bố mẹ cô ấy quả là những kẻ nhảm tâm! Anh ta đáp, như để trả lời cho câu hỏi của tôi.

- Tôi xin phép được kể qua về cuộc đời cô ấy. Mẹ cô ấy sinh cô ấy ra trong men rượu, và khi cô ấy được ba tuổi thì bà ngã chết, nhưng cô ấy không phải con của chồng bà ta, mà là của một kẻ qua đường nào đó. Ông ta đi khai sinh cho con sau một trận cãi vã khủng khiếp và kết quả là đã đặt cho cô ấy cái tên đó.

- Thật là...

- Chưa hết, ông ta vốn là Yakuza nên sau khi vợ chết, vì không biết nuôi con cách nào nên ngay lập tức cô ấy bị đưa vào trại tế bần, rồi cô nhi viện, đến năm mười sáu thì bỏ đi theo trai, tới tận Saipan. Ở Saipan, cái tên Saseko chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt nên cô ấy dễ sống hơn nhiều song lại thực sự biến thành một “nhà

vệ sinh công cộng”.

- Ừm...

Thật lạ lùng là anh ta vẫn nói thản nhiên với khuôn mặt tươi cười. Cả cái giọng khàn khàn cũng thật là lạ.

- Nhưng kể từ khi gặp tôi, có vẻ như cô ấy đã tìm thấy thiên chức của mình. Cô ấy có những khả năng đặc biệt!

- Khả năng gì vậy? Tôi hỏi.

- Được sinh ra ngoài ý muốn, ngay từ trong bụng mẹ, có vẻ như cô ấy đã cảm nhận được sự ghét bỏ của mẹ. Nhưng một bào thai thì không thể tự bỏ ra ngoài được. Gắn với mẹ bằng dây rốn, nó phải nghe, phải cảm nhận cả những điều nó không muốn nghe, không muốn cảm nhận. Nỗi buồn ấy, cùng với tiếng kêu bi thiết muốn trốn chạy vọng ra từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn một bào thai đã cho cô ấy một khả năng giao tiếp với những thứ khác!

- “Những thứ khác?”

- Ma! Anh ta nói nhẹ bằng.

Ôi không... Sao lại ra chuyện này chứ... Tôi nghĩ thầm.

- Vày bây giờ, ở Saipan, thay vì ôm ấp mấy gã trai, cô ấy thực hiện thiên chức của mình là an ủi những hồn ma, bằng đồ tế là những bài hát.

- Hát ư?

- Vâng! Chị nhất định phải đến nghe đấy! Anh ta nói với giọng pha chút tự hào.

- Là Saipan nên chắc bao nhiêu ma cũng có nhỉ! Tôi nói.

- Vâng! Bao nhiêu cũng có. Xin lỗi chị một chút.

Anh ta đứng lên đi toa-lét.

- Có vẻ chuyện trò rôm rả nhỉ!
Ryuichiro nhìn sang và nói.

- Thật là một người kỳ lạ! Tôi nói.

- Được cái cậu ấy không bao giờ nói dối, dù chỉ một lời! Ryuichiro nói.

Anh ta nói vậy thì chắc không thể là nói dối được rồi, tôi nghĩ thầm. Trước một chuyện quá đỗi mờ lung như thế, tôi không thể nào đoán được rồi đây sẽ xảy ra những gì. Trên đường về, tôi nói với Kozumi:

- Được mà! Tôi chắc đấy! Anh ta nói.

Đêm trăng, đường rất sáng. Đôi mắt nâu nhạt của Kozumi ánh lên, rất đẹp. Và tôi nhận ra. Sự kỳ lạ không phải ở màu sắc, không phải ở ngôn từ mà chính ở phong thái toát ra từ con người ấy, như làn hương của bãi biển vào những đêm trăng hay nghĩa trang giữa trưa hè,

một sự hòa trộn giữa ánh sáng và cái chết. Anh ta là một người như thế, và tôi lần đầu tiên gặp một người như thế.

Những con chữ mờ dần, tiếng nhạc rap nghe xa xăm. Tôi bắt đầu gà gât. Đúng lúc đó, máy bay giạt mạnh, tôi giạt mình, choàng tỉnh. Đột nhiên, “Eiko” từ đâu ập tới. Mùi vị, hình ảnh, cảm xúc từ tất cả các giác quan ủa vào trong tôi. Bồn chồn, tôi đứng ngồi không yên, đầu óc thần thờ. Ngay sau đó, máy bay trở lại hành trình ổn định của nó, nhưng tim tôi vẫn đập thình thịch. Eiko vừa hiện lên trước mặt tôi. Mất, tóc, dáng người nhìn từ phía sau, giọng nói, từng chi tiết đến toàn bộ con người cô ấy. Rồi từng kỷ niệm của hai đứa cứ lần lượt hiện về, sống động, sắc nét. Không thể ngồi yên mãi như thế, bất giác tôi đứng dậy đi về phía toa-lét. Ngồi trong căn phòng nhỏ màu bạc, tôi cố điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Trong nguyên tác của “Shining” có một cảnh giống như vậy. Cậu bé nhân vật chính đã phát tín hiệu cầu cứu bằng ý nghĩ. Hay cô ấy đang gọi tôi? Tôi thầm nghĩ. Hay đã có chuyện gì xảy đến với Eiko? Trong

lúc mãi nghĩ như thế, tôi dần bình tĩnh trở lại. Đến nơi, mình sẽ điện thoại hỏi xem sao, tôi nhủ thầm. Lúc này, tôi bị chấn động mạnh đến mức không thể nghĩ ra được phải hành động thế nào. Ra khỏi toa-lét, vừa trở lại chỗ ngồi thì Ryuichiro tỉnh dậy.

- Sắp đến rồi đây! Anh ấy cười.

Đèn hiệu cài dây an toàn bật sáng, tiếng thông báo qua loa. Qua cửa sổ máy bay, xa tít phía dưới, ló ló những hòn đảo xanh lục hiện ra, chói rạng trong ánh mặt trời. Mọi thứ nom rõ mồn một, hệt như một bức ảnh. Biển màu xanh thẫm nhạt dần về phía bờ và sóng vẽ lên nền xanh đó những hoa văn nhỏ li ti màu trắng bạc.

- Trời...! Đẹp... Đẹp quá...! Tôi thót lên.

- Đúng là đẹp thật! Đã quen đi nhiều thế mà mắt Ryuichiro vẫn sáng long lanh.

Trước mỗi cảnh đẹp, có lẽ con người

này vẫn thường xúc động như thế, tôi nghĩ thầm, rồi áp ủ cái cảm xúc đó như người ta ủ bánh mì cho lên men, rồi làm cho phồng lên, và cuối cùng cho ra văn chương từ một lối khác.

- Này! Từ ghế sau, Kozumi gọi với lên.

- Đẹp quá! Anh Kozumi nhìn quen rồi có còn thấy đẹp không? Tôi hỏi.

- Có chứ! Lần nào tôi cũng háy háo hức đấy. Nhưng còn chuyện này... Kozumi nói. Vừa nãy có một người phụ nữ gọi chị, chị có biết không?

Tôi chỉ còn biết sửng người vì ngạc nhiên.

- Người như thế nào? Tôi cố hỏi.

- Ừm... Trông không rõ lắm nhưng khá xinh và mảnh dẻ. Giọng hơi thanh.

- Đúng rồi! Tôi đáp, rồi nghĩ thầm “Ra

vậy! Ở cái nơi mình sắp đến, mình buộc phải quen với một thực tại như thế!”

Và có vẻ như, sự thích nghi ấy chính là thứ trí tuệ đã nâng đỡ cho sinh mệnh cho tôi (cho tới lúc này).

- Chị nên gọi điện ngay khi đến nơi!

Trái với những dao động trong lòng tôi, Kozumi nói như thể đó là một điều đương nhiên, như thể là vẫn thường nói “Lạnh đấy! Nên mang theo áo khoác đi!” vậy.

- Được rồi! Tôi đáp.

Vừa ra khỏi máy bay, không khí nóng đến ngột ngạt, vậy mà chẳng hiểu sao tôi có cảm giác mọi thứ xung quanh đều nhàn nhạt. Có phải tại trời xanh quá?! Hay tại không khí thơm mùi cây cỏ?! “Mọi người đợi chút nhé!” tôi nói rồi chạy đi gọi điện thoại. Vội vội vàng vàng đổi tiền xong, tôi chạy đi tìm ngay một máy điện thoại quốc tế và bấm số nhà Eiko.

Xung quanh chộn rộn, ồn ào khiến tôi nghe không rõ nhưng rõ ràng là chỉ có tiếng chuông reo mãi. Lạ thật đấy! Tôi lẩm bẩm. Tôi biết chắc mẹ Eiko lúc nào cũng ở trong căn hộ đó. Ngay cả nếu đi vắng thì còn có bà giúp việc. Đang lúc không biết phải tính sao thì “Cạch!” rồi tiếng bà giúp việc: “Alô!” Tôi nhẹ cả người.

- Eiko có nhà không ạ? Nghe tôi hỏi, bà giúp việc đáp:

- Không có ai ở nhà cả, cô ạ. Cả cô Eiko, cả mẹ cô ấy cũng thế. Cô Eiko thì đi đâu đó từ sáng sớm, chỉ có mẹ cô ấy ở nhà thôi. Nhưng tôi vừa đi chợ về thì lại chẳng thấy ai ở nhà cả. Cũng lạ là bà ấy không nhắn lại gì. Tôi cũng đang đợi đây...

Vậy là chưa hết lo được.

- Hiện giờ cháu đang ở Saipan nhưng nhờ bác nhắn giúp là khi cô ấy về nhớ gọi điện cho cháu ngay nhé! Tôi nói rồi đọc số điện thoại khách sạn.

Ngoài việc đó ra, tôi chẳng thể làm gì hơn trong lúc này.

Quay lại, tôi xếp hàng làm thủ tục nhập cảnh. Ryuichiro và Kozumi đứng ở một hàng khác, đang sắp đến lượt. Khi tôi ra tới bên ngoài thì hai người đang đứng hướng về phía tôi và nói chuyện với một người phụ nữ vóc dáng nhỏ bé. Chắc là vợ anh ta, tôi nghĩ. Tóc dài, đen. Áo sơ mi hồng. Ryuichiro nhìn thấy tôi trước, giơ tay vẫy. Và khi cô ấy quay người lại, tôi thực sự kinh ngạc, đứng sững như trời trồng. Đó chính là người đã gọi chuông, xuất hiện rồi biến mất trên màn hình cạnh cửa trong căn hộ ở Kochi! Đôi mắt nhỏ, cánh mũi tròn, đôi môi cũng tròn. Một người cho ta cảm giác như một làn hương ngọt ngào không lý giải nổi, trông như thể đang hướng về một nơi xa nào đó, khẽ mỉm cười. Ngoài cái vẻ rất “Yankee” (lúc đầu dùng để chỉ người miền Bắc nước Mỹ trong chiến tranh Nam-Bắc Mỹ, sau trở thành từ để chỉ người Mỹ hoặc văn hóa Mỹ nói chung – ND) mà có lẽ cô ấy có được sau những tháng ngày sống giang

hồ, màu sơn móng hơi lòe loẹt và cách trang điểm hơi đậm, ở cô ấy còn có một vẻ chân thành vốn chỉ có ở những người thật sự say, hay những người phải dùng nhiều thuốc an thần, cũng giống như Mayu những ngày cuối đời.

Tôi mỉm cười đáp lại. Cô ấy đưa tay phải ra và nói:

- Xin chào!

Một giọng mềm mại, hơi khàn và trầm, nhưng có một độ sâu kỳ lạ. Tôi đáp:

- Chào chị! Chuyến này làm phiền anh chị quá!

Và bắt tay cô ấy. Ngay lúc đó, cô ấy kêu lên:

- Ái chà!

- Sao vậy? Kozumi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Hiếm thật! Rất hiếm đấy! Ngoài anh ra lại còn có một người như thế! Cô ấy nói với Kozumi.

- Như thế là thế nào? Tôi hỏi.

- Đương nhiên là thế rồi.

- Chị chết một nửa rồi! Cô ấy vừa cười vừa nói.

Tôi điếng người, Ryuichiro lắng nghe câu chuyện với một vẻ thú vị. Kozumi nói:

- Bất lịch sự đấy!

- Có phải điều gì xấu đâu! Cô ấy nói, ôn tồn như đang phân trần.

Có lẽ đúng vậy! Có thể đó là một điều tốt, tôi tự nhủ.

- Chính nhờ đã chết một nửa, phần còn

lại của chị mới phát huy hết khả năng của nó. Chị đã được sinh ra lần thứ hai. Đó là điều mà những người tập Yoga bỏ cả đời ra luyện tập để mong đạt được đấy. Không dễ mà có đâu! Cô ấy ra sức giảng giải cho tôi.

Kozumi lái xe và chúng tôi lên đường về khách sạn. Một hôm trước, Kozumi cứ rủ chúng tôi đến ở nhà anh ấy mãi, nhưng nghĩ ở lâu cũng bất tiện nên chúng tôi đã đặt phòng ở một khách sạn bình dân gần đó. Thị trấn đó có tên là Susupe, hơi chệch lên phía Bắc so với khu trung tâm sầm uất nhất là Garapan. Bầu trời phương Nam sáng rực rỡ, những cơn gió ấm áp lay động những cánh rừng rậm rạp. Đường từ sân bay về thành phố không có gì khác ngoài những cánh rừng nối tiếp nhau. Tôi lơ đãng ngắm nhìn cảnh vật, đến khi định thần lại thì cả thể xác lẫn trí não đều ở trong một trạng thái rất kỳ lạ. Đó chính là trạng thái mà ta gọi là “become”. Tôi thấy tức ngực. Không khí nặng nề như đặc quánh lại. Cảnh vật xung quanh như méo mó hẳn đi. Bầu trời, cỏ cây, mặt đất, tất cả đều uốn éo hết như đang hiện ra từ phía bên kia

làn hơi của một ấm nước đang sôi. Hay là mình say xe, tôi nghĩ thầm và hít mấy hơi thật sâu nhưng vẫn không khá hơn. Một trạng thái giống như thể xác và ý thức lẫn lộn vào nhau, nhưng cái cảm giác bức bối đi cùng với nó thì nặng nề đến không chịu nổi. Lạ thật, đang luẩn quẩn với ý nghĩ đó thì xe đã đến Susupe và bỗng nhiên, cảm giác đó ngay lập tức biến mất. Và vì thế mà tôi cũng quên ngay chuyện đó. Nhưng, đó mới chỉ là khúc dạo đầu.

Thị trấn Susupe đơn giản như một trường quay nhưng khung cảnh rất có hồn, như để bù đắp lại cho nhà cửa thưa thớt, và mỗi lần có xe chạy qua, bụi đường lại cuộn lên từng đám như để tạo nền cho bức tranh ấy. Chúng tôi quyết định đến thăm nhà Kozumi trước và chỉ chạy ngang qua trước khách sạn mà chúng tôi đã đặt phòng. Nhà họ nằm ngay sát mặt đường, chỉ cách khách sạn của chúng tôi khoảng một phút chạy xe, một ngôi nhà một tầng, tiền sảnh màu cam và có vẻ rất rộng.

- Phía đối diện là quán đây! Các bạn

sang đó trước đi! Kozumi nói và chúng tôi xuống xe.

- Xin mời theo lối này! Saseko nói rồi rẽ vào một ngõ nhỏ cạnh nhà.

- Quán này được lắm! Gần như cùng lúc Ryuichiro nói dứt câu đó, chúng tôi đã đi hết con đường và thật đột ngột, biển ập đến trước chúng tôi.

Hóa ra ngay sau nhà là biển và họ lấy đó làm quán. Nước biển trong vắt, xanh thăm diệu dàng. Cát trắng phau, khô mịn.

- Tôi về rồi đây! Saseko nói với vào trong quầy và một người đàn ông Nhật bước ra.

- Chị về rồi à! Chào các anh chị! Anh ta nhìn chúng tôi và nói.

Thế này mới đúng chứ! Với vẻ đặc chí, tôi nhìn chàng thanh niên rậm nắng, râu ria và săn chắc.

- Hai bạn uống gì nào? À, ngồi xuống đó đi! Saseko nói.

Những chiếc ghế và bàn màu trắng xếp dọc bãi biển. Ô lớn che nắng. Khăn trải bàn xanh dương. Và trên đó, mặt trời phương Nam dứt khoát chia ra từng ô ánh nắng và bóng râm. Tôi và Ryuichiro ngồi ra phía gần biển nhất. Ngoài chúng tôi ra, khách hàng chỉ còn hai người nữa. Đó là một đôi vợ chồng già người Mỹ với bộ đồ bơi rất bắt mắt. Nhìn qua cũng đủ thấy họ đang rất thư giãn và chúng nhau ăn bánh sandwich một cách duyên dáng. Từ trong quầy, chàng thanh niên khi nãy đặt lên khay mấy thứ đồ uống gì đó trông rất ngon rồi bung về phía chúng tôi, vừa đi vừa nói cái gì đó với Kozumi, lúc này cũng vừa tới. Dưới ánh nắng mặt trời, làn da ít sắc tố của Kozumi như trong suốt, nhưng dáng đi vững chãi như đeo từng nhát vào không khí của Saipan. “Đây mới chính là chỗ của anh ấy,” tôi nghĩ thầm. Ông tay áo xắn cao để lộ làn da rám nắng, gió biển thổi mát những giọt mồ hôi rịn trên trán, ly thủy tinh lạnh

ngung những giọt nước lớn dần, họ lầm rầm trao đổi những chuyện thường ngày. Tất cả đã trở nên quen thuộc với tôi, cứ như thể tôi đã ở đây từ lâu lắm.

- Tôi phải đi lấy hàng cùng cậu ấy! Kozumi nói. Các bạn cứ nghỉ ngơi nhé. Tối bọn mình sẽ cùng đi ăn. Tôi sẽ gọi điện!

- Đi cẩn thận nhé! Chúng tôi vẫy tay, và thể là chỉ còn lại ba người.

- Chỗ đằng kia là quán bar bãi biển của khách sạn anh chị ở đấy! Saseko giờ tay chỉ.

Chếch về phía bên phải, chúng tôi thấy những chiếc bàn cũng giống như của quán này xếp thành hàng trên bãi biển. Nghe rõ cả tiếng nhạc theo gió vẳng tới.

- Gần lắm!

- Ở Nhật thế này gọi là biệt thự ven biển đấy nhì! Ryuichiro nói.

- Vâng! Nhà kiểu này ở đây nhiều lắm!
Saseko cười đáp.

- Em sẽ ăn nhẹ với bia và nước quả.

- Sandwich ở đây ngon đặc biệt đấy!
Ryuichiro quay sang tôi, nói. Nhiều hôm giữa
trưa cũng đông phát ớn!

- Nghe thêm quá! Tôi nói.

Đúng lúc đó, đột nhiên cái cảm giác khi
này lại ập đến. sự bức bối không tả được, làn
không khí biến dạng, từng nhịp thở nặng nề.
Phút chốc, bầu trời xanh, làn gió biển dịu mát,
những hiệu bánh sandwich như trôi hẵn ra xa.
Cả sự háo hức và cảm giác giải thoát của một
chuyến đi xa cũng vậy. Chỉ còn lại cảm giác tức
ngheñ căng đầy nơi lồng ngực, giống như bị
cắm, chứng dị ứng phấn hoa hay choáng do
không khí loãng. Tôi có cảm giác mình không
thể chạm được vào bất cứ thứ gì.

Chuyện gì vậy nhỉ? Liệu có liên quan gì đến Eiko không? Nghĩ thế, tự nhiên tôi lại thấy buồn vô hạn. Tôi thử nín thở, lục tìm lại trong ý thức xem sao, nhưng tuyệt nhiên không có gì là liên quan đến cô ấy cả. Đúng lúc ấy, Saseko xoa mái tóc dài đen nhánh ra, khẽ nhắm mắt lại và bắt đầu rũ như thể đang rũ những giọt nước bám vào tóc. Ngay trước mắt tôi, mái tóc của cô ấy vẽ nên một quỹ đạo mềm mại như trong một thước phim quay chậm, và đường cong ấy trông như một ngọn roi đang vung lên, như cổ xua đi một cái gì đó. Và thật là lạ, lồng ngực tôi nhẹ bẫng đi, nhanh đến mức tôi có cảm giác như nó chưa từng xảy ra. Thậm chí tôi còn không thể nhớ lại được cái cảm giác bức bối đó như thế nào. Saseko đã làm gì, tôi không biết nhưng cứ nhìn dán vào cô ấy.

- Chị làm sao thế? Ryuichiro hỏi.

- Không! Tôi chỉ thấy hơi nặng đầu một chút! Cô ấy cười. Không sao đâu! Chuyện vẫn thường xảy ra ở đây ấy mà!

Vừa nói, cô ấy vừa nhìn tôi. Tôi khẽ gật đầu. Ma, từ đó hiện lên trong đầu tôi. Trong rừng già nhiệt đới, dưới biển, trên bãi cát, những linh hồn phiêu diêu của bao nhiêu người Nhật đã chết ở đây, từ xa xưa. Dễ có đến hàng chục ngàn người. Chính tại nơi đây. Ra thế! Cũng chẳng có gì là lạ, tôi nhủ thầm. Ở nơi đây tôi cảm nhận được các linh hồn, trong khi ở Nhật thì không, có lẽ bởi họ đông đúc áp đảo hằn chúng tôi. Hơn nữa, có vẻ như trực giác của tôi đã thính nhạy hơn kể từ su những chuyện xảy ra với em trai tôi. Mỗi ngày, khả năng đó lại trở nên nhạy bén hơn một chút.

Có phải chính vì thế chăng?

Hay bởi vì có một người luôn hát để an ủi những hồn ma là cô ấy ở đây?

Hay bởi tôi đã chết một nửa? Và đang tiếp tục chết?

Ý nghĩ cuối cùng khiến tôi thấy buồn.

Đúng, đúng là bất kỳ ai cũng đang dần dần chết. Nhưng các tế bào mới liên tục được sinh ra, vạn vật luôn biến đổi từng giây từng phút trong vầng sáng diệu kỳ, và có lẽ, duy chỉ có tôi là đang bắt đầu chệch ra khỏi cái vòng tròn ấy, từng chút một, vì một lý do nào đó. Có lẽ đó không phải là một giấc mơ đẹp, theo kiểu ta sẽ được “trường sinh bất lão”, mà chỉ là các tế bào của sự tự ý thức, theo kiểu “ta thấy tất cả” đã được sinh ra.

Bãi biển tắm trong ánh chiều, tiếng sóng biển cũng nhạt dần, và rặng dừa lay động trong yên lặng bắt đầu chuyển sang màu cam.

- Hoàng hôn đẹp quá! Saseko nói, giọng mơ màng.

Nói rồi bắt nhịp theo tiếng nhạc vọng lại từ quán bar bãi biển gần đó, cô ấy khe khẽ hát. Giọng hát vắng xa, mượt mà, hết như những giọng hát tôi vẫn thường nghe từ radio những tháng ngày thơ ấu, nhớ nhung thân thương, da diết khiến tôi cảm nhận rõ hơn hiện tại, như lần

đầu tiên mở mắt ra và nhận thấy mình đang ở đâu. Trời và biển rộng thênh thang, phủ trùm lên như một mái vòm khổng lồ. Tôi thanh thản ngắm mặt trời chiều, mặc người yêu ngồi ngay bên cạnh, say sưa như một chú chó vẫy đuôi trước khung cảnh huyền diệu. Tâm trạng của tôi đúng là như thế.

Giờ chúc phúc.

Tôi cứ lặng ngắm như thế cho đến khi hoàng hôn tắt hẳn. Saseko vẫn tiếp tục hát khe khẽ, một cách vô thức, không phải cho riêng ai. Vậy mà âm thanh đó vẫn dệt vào không khí như có thể thấy bằng mắt, và lan tỏa vào không gian như một làn hương thơm nhất trên đời. Một giọng hát đẹp, tha thiết, ngọt ngào, chính xác đến nghiêm nghị, nhưng mang theo một sự run rẩy.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe Sasekko hát.

11. Cái chết và mùi lưu huỳnh

Đêm Saipan long lanh như kim cương.
Nhà cửa thừa thớt nên trời đêm khoáng đãng.
Thinh không trong trẻo và ẩm hơi biển.

Tôi đi giữa rừng đèn nê-ông của những quán karaoke, những hiệu bán đồ lưu niệm, với những dòng quảng cáo bằng thứ tiếng Nhật có vấn đề về văn phạm, ăn món chamoro (món ăn truyền thống của đảo Guam), thong dong bước trên phố đêm rộng thênh thang như trong phim Mỹ với chiếc áo cộc tay, tận hưởng cái cảm giác được giải phóng như đang bắt đầu một cuộc đời mới. Mỗi khi đi du lịch, nhất là ở những nơi mà thời gian trôi qua chậm chạp như ở đây, tôi không còn quan tâm đến trật tự trong trí nhớ của mình nữa. Làm gì còn cái thứ đó nữa. Nhất định là thế. Sóng và gió biển ở đây không có vị giống như nơi tôi đã tới hồi bé, không phải vị biển ở Kochi, cũng không phải mùi vị thứ nước ối trong bụng mẹ đã bao bọc tôi trước khi tôi chào đời. Để rồi, cũng là bất kỳ cái nào trong số ấy. Và trong cái hiện tại chỉ hiện hữu duy nhất vào lúc này, nó đang đi qua khứu giác của tôi, lan tỏa đến từng góc nhỏ trong cơ

thể tôi, khắc ghi vĩnh viễn như một ký ức ngọt ngào. Tôi bỗng thấy một điều đẹp đẽ hơn nhiều so với chuyện hoài công đi sắp xếp lại ký ức, và mở hết tất cả các giác quan để thẩm thấu lấy nó. Bầu không khí ở đây như một lễ đương nhiên để cho tôi đón nhận điều đó. Khung cảnh thật hiền hòa, tựa như ‘Ginza những năm đầu Showa (đến tận bây giờ, nhiều người Nhật vẫn quen tính năm theo niên hiệu của vua. Showa âm Hán Việt là Chiêu Hòa, bắt đầu vào năm 1925 – ND)’. Tôi vẫn thường ngắm bức ảnh đó và nhủ thầm, sẽ thật sung sướng làm sao nếu được dạo bước ở một nơi như thế. Bầu trời rộng mở, những gương mặt người thật tươi sáng, hệt như một bức hình khổ rộng. Sự bức bối với trí nhớ lộn xộn của chính mình, trạng thái tinh thần mang tính bệnh lý đến mức thấy mình tội lỗi khi tôi còn ở Tokyo như đã ở một nơi nào xa lắm.

- Nó vốn vẫn thế từ hồi tôi được sinh ra tới giờ! Kozumi nói và chỉ lên mái tóc trắng của mình. Tài sản của dòng họ đấy!

Sau bữa tối, bốn chúng tôi đến quán bar bãi biển của khách sạn. Cả bọn đều đã uống khá nhiều nhưng chưa say. Duy chỉ có Saseko nói không biết uống và không đụng đến một giọt nào nên sau đó lái xe đưa cả nhóm đến đây. Quán bar ngoài trời lại nằm sát bãi biển nên rất đông khách, từ dân bản xứ đến du khách đủ các quốc tịch, tất cả đều tùm tùm với đồ uống nào bia, nào cốc-tai, bàn nào cũng thấp nền, một ban nhạc rất dở đang trình diễn, không khí thật náo nhiệt. Chỉ cách mấy bước chân, biển lặng im đến rợn ngời. Trăng sáng trắng, khiến mặt biển sáng nháy một mặt đờng. Bờ cát trắng chạy ra sát mép nước, ôm lấy biển rồi trải dài ra mãi theo một hình cung. Giữa khung cảnh ấy, Kozumi lại bắt đầu thổ lộ, với một vẻ hơi ngượng ngùng. Kiểu thổ lộ của anh ấy lúc nào cũng rất bất ngờ và nghiêm trang. Chắc hẳn Saseko phải nghe những chuyện này nhiều lắm rồi, tôi nghĩ thầm và nhìn sang để xem cô ấy phản ứng thế nào, một nét mặt theo kiểu “Lại chuyện đó à?” hay một vẻ kính trọng, thì thấy cô ấy đang chống cằm với một nét mặt rất kỳ

lạ, trắng trẻo và dịu hiền như mặt Đức Bồ Tát, ngọt ngào tựa như sắp tan chảy. Nhưng đôi mắt thì rực sáng. Dưới ánh nến, nét mặt đỏ càng thêm ấn tượng. Tôi đã từng nhìn thấy nét mặt đỏ trước đây. Đó chính là nét mặt sống động, đầy bản năng của mèo mẹ ngay sau khi sinh đang ngắm lũ mèo con. Sau ba ngày, khi lũ mèo con đã cứng cáp lên, mèo mẹ sẽ không còn nét mặt ấy nữa. Đó là ánh mắt chỉ có khi nó vừa mới kết thúc cuộc chiến sinh nở, tình yêu được biểu đạt lẫn với niềm tự hào và cả máu.

- Tớ cũng chưa nghe chuyện gia đình cậu bao giờ! Ryuichiro nói. Đến cả quê cậu cũng không biết. Ở đâu nhỉ? Cứ có cảm tưởng như cậu đã ở Saipan này từ đầu đấy!

- Quê tớ là một làng chài thuộc tỉnh Shizuoka kia! Kozumi phá lên cười. Còn hôn nhân của bố mẹ tớ, nghe nói là hôn nhân cận huyết, chú với cháu ruột, hay có khi còn gần hơn nữa kia! Anh ấy không noi thêm gì về chuyện đó nữa. Nhưng ngoài tớ ra, tất cả các anh em khác đều có ngoại hình bình thường...

Ban nhạc tạm nghỉ ít phút. Tiếng trò chuyện nổi lên, chen vào tiếng sóng. Biển đêm thật đẹp, nuốt nà như hòa lẫn vào bờ cát trắng. Kozumi tiếp tục câu chuyện.

- Bố mẹ tớ là những người rất bình thường. Bố tớ là một ngư phủ cường tráng, còn mẹ là một bà nhà quê to béo nhưng họ là những người tốt vô cùng, được hàng xóm láng giềng yêu mến, còn bọn tớ có năm anh em. Anh trai, chị gái, tớ và hai đứa em. Nhà tớ không nghiêm lắm chuyện thứ bậc trên dưới, tối tối, năm anh em nằm ngủ lẫn lóc như cá khô. Cả bọn lúc nào cũng chành chọc nhau, bị mẹ mắng mãi mà cũng chẳng chịu ngủ. Hồi đó vui, vui lắm. Ngày nào cũng vậy. Tuổi thơ của tớ là thế đấy. Bữa tối lúc nào cũng như chợ vỡ, ồn ào kinh khủng, đến nỗi chẳng biết đâu vào với đâu nữa. Anh và chị lớn hơn một chút nên luôn chăm sóc ba đứa nhóc bọn tớ. Kể ra thì những này đó thật hạnh phúc. Thậm chí hồi nhỏ, tớ còn chưa từng để ý đến chuyện màu da của tớ nhạt hơn những người khác nữa kia. Nhưng tớ cảm thấy rõ ràng

mình có gì đó khác với các anh chị em. Tớ không biết đó là gì, nhưng tớ thường cảm thấy trước một điều gì đó, như thời tiết, những lần bị thương, điểm các bài kiểm tra. Nhưng cũng chỉ đến mức đó. Tuy vậy, lúc nào tớ cũng có một nỗi sợ mà không thể nói được với ai. Cứ đến đêm là bọn tớ lại đùa nghịch âm ỉ, rồi nghe tiếng chân mẹ bước lại gần trong ánh đèn ngủ mờ mờ, rồi cửa mở sột soạt một tiếng, mẹ tớ quát “Ngủ đi!” Cả bọn lại cười rúc rích, rồi rì rầm to nhỏ thêm một lúc nữa... Thế rồi tất cả ngủ thiếp đi tự lúc nào. Tớ cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ, để kết thúc một đêm yên bình, và chuẩn bị đón một ngày vui vẻ. Nhưng, ngay từ hồi tớ còn bé tí, cứ khoảng mỗi năm một lần, giữa đêm khuya, tớ lại choàng tỉnh dậy. Những lần như thế, tớ tỉnh dậy nhanh đến mức cứ như có ai gì điện vào người. Lần nào cũng thế. Thế rồi tớ ngủ thấy mùi lưu huỳnh nồng nặc. Tớ nghĩ thầm, không biết chuyện gì thế này. Đầu óc lơ mơ, tớ còn tưởng hay là ai đó trung tiện. Song không phải là cái mùi quen thuộc ấy mà là một mùi gì đó nhất định không thể nào xua đi được,

như thể nó từ chính trong đầu tớ tỏa ra. Tớ quay sang nhìn mọi người. Trong ánh đèn ngủ và ánh trắng sáng, tất cả vẫn đang thờ ngon lành, nằm vạ vật trong giấc ngủ say như chết. Trong ngôi nhà nhỏ, cái cảnh chật chội đó thành ra ấm cúng và tớ thấy an tâm phần nào. Khuôn mặt chị gái, hàng lông mày rậm của anh trai, hai đứa em với những chiếc mũi nhỏ xinh, tớ ngắm nhìn thật kỹ. Trông tất cả đều yếu đuối, nhỏ bé, không hề có sức kháng cự và điều đó lại khiến tớ thấy bất an. Nhưng chỉ cần đến sáng mai thôi, tất cả sẽ lại ồn ã thức giấc, tranh giành nhau toa-lét, xem tivi, lúc thật đáng ghét, lúc thật đáng yêu. Chỉ cần đến sáng mai thôi... Chỉ cần mở mắt ra thôi... Sẽ lại rộn rã nói cười, sẽ không còn một mình tớ nữa... Nghĩ thế, tớ thấy thật vui và lại định ngủ tiếp. Nhưng cái mùi lưu huỳnh khi nãy vẫn không hết. Đúng lúc ấy, có ai đó thì thầm bên tai tớ, lần nào cũng thế, rằng “Còn lại người thôi.” Tớ nghe thấy rất rõ nhưng không hiểu gì cả. Thế rồi bỗng nhiên tớ cảm thấy rằng, anh chị em tớ đang say ngủ ở đây, tất cả chỉ là ảo giác, nếu nhìn kỹ, tất cả sẽ biến mất,

và cuối cùng, sẽ chỉ còn lại mình tớ. Bất giác, tớ thấy việc sống tiếp thật là đáng sợ. Cảm giác đó thật đến nỗi cuối cùng, tớ phải đánh thức chị gái dậy. Tớ nói “Em sợ!” và bám chặt vào tay chị. Thật ấm áp. Chị tớ đang ngái ngủ, nhưng vẫn nắm chặt tay tớ. Chị vẫn ở đây thật, tớ nghĩ thế và yên tâm, sung sướng đến phát khóc. Nhưng có cái gì đó vẫn không chịu biến mất. Tớ vẫn cảm thấy một cái bóng khổng lồ mà dù là chị tớ hay bố mẹ tớ cũng không thể làm gì khác được. Dù không muốn, tớ vẫn cảm thấy nó, một cái gì đó khiến chúng ta cảm thấy mình nhỏ bé và bất lực. Trong ánh sáng lơ mơ, tớ cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chị gái, rồi thiếp đi lúc nào không hay. Sáng ra, mùi lưu huỳnh đã hoàn toàn biến mất. Bầu không khí vui vẻ và ánh mặt trời lại tràn ngập căn phòng như mọi khi. Thấy tớ ngủ dậy muộn, chị tớ bảo “Đêm qua em mơ gì, sợ quá tỉnh cả ngủ đấy!” “Vâng!” tớ trả lời, dường như đã quên hẳn cái cảm giác đêm trước. Nhưng tớ vẫn nhớ giọng nói trầm trầm ấy, “Còn lại người thôi.” Thế rồi mọi người lại hồi hã với một ngày mới. Bố tớ đã đi làm từ lâu,

mẹ đang tất bật trong bếp, và trong nhà lại tràn đầy sức sống, đến mức mọi thứ cứ chộn rộn cả lên. Chỉ có mùi lưu huỳnh là không thể quên được. Mùi của cái chết. Rồi cuối cùng, tớ cũng hiểu được ý nghĩa của tiếng nói đó, khi tất cả anh em tớ đã lớn và sống độc lập... Đầu tiên là bố tớ, ông chết trong một tai nạn ngoài biển. Tiếp đó, một đứa em trai của tớ chết sau một tai nạn xe máy. Chị gái tớ chết vì một tai nạn điện giật ở chỗ làm việc. Sau đó ít lâu, anh trai tớ chết bệnh. Hai năm trước, đứa em trai cuối cùng của tớ chết vì AIDS ở nơi nó đang du học. Giờ chỉ còn lại mẹ tớ và tớ. Mẹ tớ giờ vẫn ở Nhật Bản, trong một bệnh viện tâm thần. Ngay đến tớ bà cũng chẳng nhận ra. Bà cũng không nhớ rõ việc tớ đã cưới Saseko. Mỗi lần gặp, bà cứ nhầm giữa cô ấy với chị gái đã mất của tớ. Vậy là trong các anh chị em, giờ chỉ còn lại mỗi mình tớ. Vì thế mà giờ tớ không thể đến bất kỳ suối nước nóng nào ngoài mấy cái ở vùng Izu (một địa danh của Nhật Bản – ND) vì sợ mùi lưu huỳnh. Kể từ đó, tớ không còn nghe thấy giọng nói ấy nữa nhưng rất hay nằm mơ, giấc

mơ về thời thơ ấu, khi tất cả còn say ngủ bên nhau, vơi hơi thở đều đều, tiếng ngáy nhẹ nhẹ, tiếng nghiến răng... Tất cả đều ngủ say thêm thếp. Vẫn những khuôn mặt tròn nhỏ. Trong mơ, tớ nhìn tất cả những khuôn mặt đó và nghĩ, bây giờ tất cả đều đang ở đây, nhưng rồi tất cả đều sẽ chết, sẽ chỉ còn lại một người. Nhưng không sao, vì tất cả vẫn còn đang ở đây. Chỉ cần đợi đến sáng, tất cả sẽ lại thức dậy. Tớ cứ nghĩ như thế... Đến khi tỉnh dậy, tớ muốn khóc. Rõ là tớ đã tận mắt thấy họ nằm trong quan tài rồi, vậy mà trong mơ, tất cả anh chị em tớ vẫn đang ngủ ngon lành. Thế mà họ đã chết. Đầu óc quay cuồng, tớ không còn biết chuyện gì với chuyện gì nữa. Thế mà giờ tớ lại đang sống ở đây, bỏ mặc mẹ tớ một mình!

Phải, đúng lúc tôi đang định nói thì Ryuichiro cất tiếng:

- Cái đó không phải là bỏ mặc. Cậu không phải mặc cảm về điều đó.

Điều đó hoàn toàn giống với điều tôi

đang rất muốn nói. Nhưng xem ra, có vẻ Ryuichiro nói ra điều đó hiệu quả hơn tôi nói nhiều. Ryuichiro những lúc như thế luôn có vẻ đang nói ra chân lý. Thực sự là thế. Đó là một kỹ năng. Người nghe sẽ cảm nhận thấy trọng lượng của lời nói qua sức thuyết phục của sự chân thực và ịng cảm thông.

- Ủ, tớ cũng cố để nghĩ như thế!

- Cậu đã chiến thắng để tồn tại, để có thể sống tiếp. Cậu là người duy nhất đã vượt qua được bộ gen yếu đuối hay sự yếu mệnh. Chính cậu đã đẩy lui được nó! Ryuichiro nói.

Saseko khẽ gật đầu.

- Chính vì thế mà mọi chuyện bây giờ càng yên ổn bao nhiêu, tớ lại càng sợ Saseko sẽ chết bấy nhiêu! Kozumi nói. Nhiều lúc tớ sợ đến không ngủ được.

- Anh có thấy mùi lưu huỳnh không?
Saseko dùng tay chải mái tóc dài của mình, xõa

ra trước mặt Kozumi.

- Anh thấy mùi dầu gội và mùi gió biển!

Lâu rồi mới lại thấy Kozumi cười, tôi yên tâm đôi chút. Quyện vào bóng đêm trên bãi biển, câu chuyện vừa rồi của Kozumi đè nặng lên ngực tôi như một giấc mơ thật buồn, mãi không xua tan được.

- Bây giờ em trai tớ đang đến cạnh tớ. Nó đang nói với tớ!

Đột nhiên, Kozumi nhìn tôi và nói:

- Em gái chị... mất rồi đúng không?

Tôi gật đầu, nhưng không hề ngạc nhiên. Rất có thể chính anh ấy cũng quên mất rằng mình đã nghe Ryuichiro kể chuyện đó. Và lại, với một người đã trải qua một chuyện rất hiếm thấy ở thời đại này là mất tất cả những người thân như thế thì dù người đó có những khả năng đặc biệt gì đi chăng nữa cũng không

có gì đáng ngạc nhiên. Ngày xưa, cái chết có vẻ gần với chúng ta hơn, và ở một ngôi làng nhỏ cũng có thể có nhiều người giống như Kozumi.

- Vậy thì để xem nào... Người bạn khi này gọi chị trong máy bay có nét hơi giống em gái chị một chút!

- Ai vậy? Ryuichiro hỏi.

- Eiko! Tôi đáp.

- À... Ryuichiro xác nhận. Nói vậy mới nhớ ra... Đúng là đôi mắt cũng hơi giống nhau thật!

Thật kỳ lạ là đúng vào lúc này, chẳng có cơn cố gì, tự nhiên tôi lại cảm thấy ghen với chuyện đùa em gái đã mất của tôi từng là người yêu của Ryuichiro. Nhưng điều Kozumi nói tiếp sau đó đã làm cảm giác này tan biến ngay lập tức.

- Người đó... có tên là Aiko... hay

Ieko gì đó... Cô ấy bị một người phụ nữ đâm đấy!

- Sao?! Tôi chẳng thốt, mắt mở trừng trừng.

Kozumi vẫn lơ đãng nhìn lên không trung, như đang thực sự lắng nghe một ai đó.

- Một bà vợ... Vậy là sao nhỉ...? Bị một bà vợ đâm ư... A, hiểu rồi. Ra là ngoại tình! Kozumi vẫn tiếp tục.

- Cô ấy chết rồi sao? Tôi luống cuống hỏi.

- Nào tôi còn biết làm gì khác.

- Không! Vẫn sống!

Tôi thực sự thấy nhẹ cả người. Vậy ra đúng là cô ấy đã gọi tôi đến mức ấy sao? Kozumi vẫn tiếp tục nói, như đang kể lại từ màn hình tivi.

- Giờ đang nằm viện. Có vẻ cô ấy bị sốc nặng hơn là bị thương. Cô ấy đang ngủ do thuốc liều cao. Vết thương có vẻ cũng không nghiêm trọng lắm đâu. Nhưng sẽ phải nằm một thời gian.

- May quá! Tôi nói.

Cũng chỉ còn biết tin vào những điều đó, mà có lẽ sự thật cũng đúng như vậy, tôi nghĩ thầm. Mà tôi cũng cảm thấy thế nữa.

- Ờ... Em trai tôi kể cho tôi đấy! Kozumi mỉm cười.

Đúng lúc đó, Saseko nói:

- Liệu có đúng là em trai anh không nhỉ...!

Giọng nói vừa chân thành, vừa lạnh lùng.

- Thế là sao chứ?! Kozumi nói với giọng bức bối.

- Thì anh biết đấy. Nếu là ma thì em đã cảm thấy rồi. Em nhận ra mà. Nhưng bây giờ em không cảm thấy sự có mặt của chú ấy. Lần nào cũng vậy! Saseko nói.

- Vậy ra anh đang nói dối sao?! Hay đang ba hoa cho sướng miệng?! Kozumi cố lấy giọng bình tĩnh, nhưng vẫn không giấu nổi cơn giận.

- Không! Không phải thế! Em muốn nói rằng đó chính là những gì anh tự nói, anh tự cảm nhận thấy! Nếu là ma thì sẽ tùy tiện hơn, độc lập hơn cơ! Không hiền lành vậy đâu! Một người mà khi còn sống vốn ngang ngạnh và được nuông chiều, liệu khi chết đi có hiền lành được không nhỉ?! Nhất định là chú ấy sẽ phù hộ cho anh, nhưng tính cách thì chắc chắn không tự nhiên thành Bụt được đâu! Saseko thản nhiên nói.

- Em bảo chú ấy không ở bên anh sao?
Kozumi nói, giọng chuyển sang buồn rầu.

Tôi và Ryuichiro quay sang nhìn nhau.
Chẳng ai bảo ai, chúng tôi đều chung một ý nghĩ. “Muốn sao cũng được, làm ơn thôi cãi nhau đi!”

- Không phải thế! Nhất định là chú ấy luôn ở bên anh! Nhưng này nhé, nói cho anh tất cả những điều đó không phải là chú ấy mà chính là linh hồn của anh. Em hiểu trong lòng anh muốn nghĩ đó là chú ấy, nhưng anh không được dựa vào điều đó. Nếu cứ làm vậy, đến một lúc nào đó, một con ma xấu sẽ giả làm chú ấy để nhập vào và xỏ mũi anh đấy! Saseko mỉm cười. Anh phải mạnh mẽ lên, vì anh là người duy nhất còn lại. Chính vì điều đó đấy!

Chuẩn choáng hơi men, với những hậm hực trong lòng, hẳn anh ấy vẫn còn giận vợ. Trông mặt anh ấy rõ là thế. Bị phủ định điều mình tin chắc ngay trước mặt người khác cơ

mà. Nhưng vì cách nói của cô ấy quá dịu dàng, vì dưới ánh trăng, cô ấy trông quá trắng trẻo và mềm mại, anh ấy đã im lặng.

Cả tôi và Ryuichiro cũng im lặng.

Tiếng ồn ào trong quán, ánh nến lung linh và tiếng sóng biển, tất cả đều quay trở lại. Rồi ban nhạc hồi nãy trở về giữa sân khấu. Những giai điệu dờ tẹ lại bất thành linh vang lên chát chúa. Thế rồi, một nhóm trung niên, cả nam và nữ, có vẻ là dân bản xứ đang ngồi ở bàn phía trước bỗng quay hết về phía chúng tôi. Rồi họ đồng thanh gọi tên Saseko:

- Saseko! Saseko!

- Biết mà! Kozumi nói. Cứ có mặt là y như rằng bị yêu cầu hát một bài. Ngôi sao tỉnh lẻ mà!

- Đợi em hát một bài đã nhé! Saseko nói và đứng dậy.

Rồi cô ấy duyên dáng len qua dãy bàn ghệt, bước lên sân khấu. Được chào đón bằng những tiếng hò reo và hàng tràng pháo tay cổ vũ, Saseko tươi tắn mỉm cười. Cho tới lúc đó, cô ấy vẫn còn là Saseko tôi đã biết. Thậm chí, tôi còn khờ khạo nghĩ rằng, tài năng âm nhạc đáng ra phải bắt đầu một cách tự nhiên từ sự hâm mộ của mọi người xung quanh mới phải. Khúc dạo đầu của bản nhạc non tay nghe có vẻ như là *Love me tender* (một ca khúc nổi tiếng của Elvis Presley – ND). Saseko với tay cầm micro. Tình cờ nhìn sang Ryuichiro, tôi ngạc nhiên trước vẻ chăm chú đặc biệt của anh ấy. Chắc sắp có điều gì lạ lắm đây, tôi thầm nghĩ, và nó bắt đầu đúng lúc tôi quay lại nhìn Saseko. Bài hát cô ấy ngân lên bằng cái giọng mềm mại, hơi khàn ấy không giống Presley, lại càng không giống Nicholas Cage, chỉ có thể coi nó là một bài hát khác. Mặc dù cô ấy hát với một âm lượng rất lớn, vậy mà nghe như một tiếng chuông vang lên từ trong một giấc mơ, rất xa. Trong nháy mắt, nó lấp đầy không gian bằng một thứ màu sắc của riêng nó, tôi nghĩ thầm.

Một thứ gì đó rất lạ, vừa như tầm thường, vừa như cao quý, vừa ngọt ngào, lại vừa sâu thẳm, và tràn đầy năng lượng, đến nỗi dù biết là không thể nào thấy lại được lần thứ hai, ta vẫn có cảm giác có thể sờ được vào nó, có thể lấy lại được nó. Mọi người ở những bàn xung quanh đều lặng nghe, có đôi còn khiêu vũ nữa. Yên lặng, nhưng những vòng sóng nước, tôi có cảm giác thứ cô ấy tạo ra cứ lan rộng dần, nuốt trọn lấy mọi thứ, và cuối cùng lan ra tới biển. Đúng lúc ấy, từ phía biển đằng sau lưng tôi, một cái gì đó như một làn không khí thật đậm đặc, giống như hơi nước, ập đến. Bất giác, tôi bám chặt vào tay Ryuichiro. Ryuichiro gật mạnh đầu một cái. Kozumi vẫn giữ bộ mặt bình thản. Làn không khí nặng nề đó trong giây lát đã bao bọc lấy chúng tôi, làm thành một màn sương mỏng có thể cảm nhận được bằng thị giác. Và vì thế mà trong mắt tôi, Saseko như đang đứng ở phía bên kia của một đài phun nước, lung linh, ướt át, và trong suốt. Ngay cả giọng hát của cô ấy cũng như có nước, nghe hơi lạc đi. Với khả năng cảm nhận ít ỏi của tôi, tất cả chỉ có thế. Đúng lúc đó,

bài hát kết thúc. Tôi bỗng tiếc rằng nó thật ngắn ngủi và thềm được nghe nữa. Gần như cùng lúc với dòng suy nghĩ ấy, khối không khí nặng nề lúc trước cũng ngay lập tức tan biến, nhanh đến mức làm ta thần thờ.

- Vừa xong là... gì vậy anh? Sức mạnh của bài hát ư? Tôi hỏi Ryuichiro.

- Không phải! Đó là các thánh giả đến từ biển đây! Ryuichiro đáp.

- Thật ư?

- Anh cũng không biết nữa, nhưng rõ là không gian như lệch đi đúng không?!

- Vâng! Tôi gặt đầu.

Nhưng nếu đúng vậy thì tại sao tôi lại không thấy khó chịu như hồi trưa?

- Anh có nghĩ khác một chút, nhưng hai vợ chồng cậu ấy thì lý giải hiện tượng này như

thế đấy! Ryūichirō thì thâm, như không muốn để Kozumi nghe thấy.

Đổi nhạc. Một điệu gì đó nhanh và vui nhộn. Saseko vừa nhảy, vừa lui khỏi sân khấu. Một anh chàng bản xứ ôm hôn cô ấy và cô ấy hôn đáp lại rồi trở về bàn.

- Thấy tôi hát thế nào? Saseko tươi cười hỏi.

- Tôi chưa hiểu lắm, nhưng có gì đó rất hay! Tôi đáp. Muốn nghe nữa!

- Đến đó là hết. Ngoài ra không còn gì có thể diễn tả bằng lời. Một nỗi ham muốn nguyên thủy, sung sướng, muốn mãi mãi được ở đó để cảm nhận.

- Đúng đó. Tôi cũng vậy! Ryūichirō cười.

- Thôi nào! Ta đi bộ về nhé! Saseko nói.

Kozumi im lặng đứng dậy. Nhìn khuôn mặt có vẻ nghiêm trang khác thường, tôi nghĩ thầm, hay anh ấy không được khỏe. Khi Saseko vừa mới đứng lên chuẩn bị ra về, mọi người đều quay lại nhìn và lại vỗ tay. Chúng tôi rời quán trong những âm thanh đó. Nhà hàng cũng miễn phí cho hóa đơn của chúng tôi. Đi bộ xuyên qua con đường nhỏ cạnh đó, đến trước lối rẽ vào khách sạn phía sau quán bar, hai chúng tôi quay lại định chúc ngủ ngon thì thấy hai vợ chồng Kozumi đứng tụt lại khá xa phía sau. Vừa đi vừa mãi nói chuyện với Ryuichiro, tôi không để ý đến sự vắng mặt của hai người bạn họ. Khi chúng tôi quay lại thì thấy Kozumi đang quát tháo âm ỉ.

- Sao cô phải quần lấy thằng cha ấy chứ, đồ hư hỏng?!

- Ái chà, tôi nghĩ thầm

- Gì mà phải lè nhè như thế, cái đồ say rượu! Ai mà chẳng biết tôi không gia giáo! Gần

mực thì đen thôi! Saseko cũng nổi đóa.

Vừa nhìn cảnh đó, Ryuichiro vừa phân tích:

- Thực ra họ đã học hặc từ nãy rồi! Chỉ đợi có có là cãi nhau thôi!

- Đúng vậy! Anh ấy cũng có vẻ say rồi!
Tôi đáp.

“Lần nào cũng chỉ có thằng này là bẽ mặt thôi!” “Đàn ông gì mà hẹp hòi thế! Lúc tỉnh táo thì chẳng thấy chuyện gì!” “Cô thì lúc nào mà chẳng thích gì làm nấy!”... Mặc chúng tôi, họ vẫn tiếp tục cãi nhau.

- Không biết có nên can họ hay không nữa...!

Nghe tôi nói thế, Ryuichiro đáp:

- Không sao đâu! Mình đi thôi! Mai là lại đâu vào đấy cả thôi!

- Lúc thì bận rộn cao siêu với ma, khi thì cãi vã tầm thường, họ bận rộn thật đấy! Tôi nói.

Chúng tôi để mặc họ ở đó và đi tiếp. Đến đoạn rẽ, quay lại nhìn vẫn thấy hai người đứng cãi nhau.

- Chính bởi thế nên họ rất thú vị!

- Anh mới nghe cô ấy hát lần đầu à?

- Không! Hồi trước đã có lần nghe trong quán bar karaoke ở Garapan rồi. Quả là cô ấy hát rất hay, nhưng đêm nay là lần đầu tiên anh thấy hình bóng của những thánh giả vô hình đến từ biển.

- Cái đó là gì nhỉ?

- Anh cũng không biết nữa. Nhưng nghe nói cô ấy rất hay quay ra biển hát cho những thánh giả không phải là người ấy! Kozumi

cũng thường nói, uy lực trong giọng hát của cô ấy những lúc đó ghê lắm, chắc chắn không phải để dành cho con người.

- Anh ấy đúng là yêu vợ hết lòng nhỉ!

- Ủ, đúng đấy!

- Dù sao, em cũng lần đầu tiên nghe một thứ như thế...

Đó không phải là bài hát, mà là một cái gì đó hoàn hảo hơn, gần với thứ mà em trai tôi vẫn thường nhìn thấy hoặc nghe thấy. Cô ấy đã dịch nó ra thành ngôn ngữ của lời bài hát để mang nó đến với thế giới này. Đó là điều mà bất kỳ ai, vào một lúc nào đó trong cuộc đời sẽ nhìn thấy, cảm thấy, cái mùi vị ấy, nước mắt, xúc giác tươi mới, sự tiếc nuối không chạm tới được, ánh sáng và thần linh, lửa thiêu nơi địa ngục. Tất cả những cái đó. Phi thường đến mức một ông cụ hàng xóm cũng có thể nhận ra ngay lập tức, có lẽ vì thế mà vợ chồng họ cãi nhau.

Chúng tôi làm thủ tục nhận phòng khách sạn và lên phòng. Một căn phòng rộng có khoảng bếp nhỏ và ban công. Từ ban công có thể nhìn ra đường. Đúng là phố xá ở đây trông như một trường quay. Tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa và ngắm nhìn, rồi lấy bia trong tủ lạnh ra uống. Có cảm giác như tôi đã sống ở đây lâu lắm rồi. Trong lúc đợi Ryuichiro tắm, tôi gọi điện về nhà Eiko nhưng không ai nhắc máy. Sau đó, vừa tắm xong, tôi bỗng thấy mệt lử. “Hôm nay mệt thật đấy!” chúng tôi nói với nhau như thế và chỉ hôn nhau trên chiếc giường đôi rồi ôm nhau ngủ như một cặp vợ chồng già. “Sớm mai khi tỉnh dậy, mong rằng anh đừng chết, đừng ra đi mãi mãi, và nếu ngày ấy có phải đến như một lẽ đương nhiên, thì cũng làm ơn đừng báo trước cho tôi điều đó,” tôi đã ước một điều cuối cùng như thế.

Amrita II

12. Hồi ức

Tỉnh dậy, tôi thấy đầu nặng trĩu, gai gai sốt. Chẳng có gì vui khi bị cảm ở một nơi ẩm áp thế này. Ryuichiro cứ rủ tôi đi lặn cùng Kozumi mãi nhưng tôi từ chối và quyết định sẽ nằm dài cả ngày trên bãi biển. Nhìn cái kiểu nài nỉ đến mấy lần “Không đi à?” và điệu bộ rầu rĩ khi chuẩn bị đồ mang theo, tôi bỗng thấy thật lạ và nghĩ thầm “Chẳng lẽ đây lại là người đã trải qua hiểm nguy, một mình đi vòng quanh thế giới ư?!” Và khi hiểu ra rằng anh phải đi khắp nơi một mình như thế là vì biết mình sẽ làm nũng khi có người khác đi cùng, tôi bỗng thấy yêu cái dáng lom khom đang trải bộ đồ lặn ra giữa phòng để chuẩn bị của anh vô cùng và tự động đi pha cho anh một cốc cà phê thật đặc và nóng. Anh cảm ơn rồi nhấp một ngụm. Qua vai anh, tôi thấy ban công ngập tràn trong nắng. Một bông hoa đỏ thật lớn lung linh trong ánh mặt trời.

Rồi đây anh ấy có còn đi đâu nữa không nhỉ? Nói thì quá chứ không biết ngày xưa, sư sãi xuất gia, cả đời có canh cánh mang theo

nỗi lòng của mẹ, của em gái bị họ bỏ lại ở nhà không nhỉ? Phía dưới nhà, xe của Kozumi đã đến đón. Ryuichiro ra khỏi phòng và lát sau, qua cửa sổ, tôi vẫy tay chào khi Ryuichiro bước ra khỏi cửa khách sạn. Không biết bóng đen của nỗi buồn phảng phất mùi vị cái chết thoáng hiện lên trong lòng kẻ đưa tiễn có giống với người ra đi không?

Ryuichiro đi rồi, tôi cũng chẳng có hứng thú làm gì và lại nằm lăn ra giường. Phòng ngủ riêng biệt với phòng khách và có một cửa sổ lớn. Tôi mở toang cửa sổ và cả dải bờ biển phía sau hiện ra thật tráng lệ. Một làn gió biển ulla vào phòng, khẽ lay tấm rèm đăng ten trắng xoàng xinh. Ngoài ban công có một cửa sổ trần và ánh nắng chan hòa chiếu rọi qua đó. Giữa ban ngày, một mình nằm khểnh ở một nơi như thế này, nhìn ánh nắng phản chiếu lên trần nhà vuông vắn, tự nhiên tôi có cảm giác như mình đang đóng kịch để nằm trong phòng y tế. Thử nhắm mắt lại và tôi cảm thấy thế thật. Tôi sung sướng cảm nhận những tiếng lao xao vọng vào từ hành lang trong giờ nghỉ và những thanh âm lắng dần

khi tiếng chuông vào lớp reo. Những lúc như thế, tâm hồn ta mới thực sự trở về, trong giấc ngủ tội lỗi mà khoan khoái thuở ấu thơ...

Tôi bắt đầu mơ màng. Tấm rèm trắng là hình ảnh một giấc mơ, như một cánh chim câu hay một lá cờ trắng. Và khi một giấc ngủ thực sự đang đến gần, tôi thấy một ánh sáng trắng hiện ra từ phía sau những hình ảnh ấy, một thứ ánh sáng ngọt ngào, mát dịu và mềm mại mà nếu mô tả bằng thị giác thì như ánh sáng đom đóm, còn nếu cảm nhận bằng hương vị thì có lẽ nó giống như món kem lê tây. Tôi nhận ra vầng sáng ấy đang từ từ tiến về phía mình, từ quây lể tân khách sạn, nó tiến lên cầu thang, đi ngang qua bồn hoa ngoài hành lang và hướng về phía căn phòng này. Hệt như một chiếc ra-đa, tôi cảm nhận được từng chuyển động của nó. “Cộc! Cộc!” đúng lúc đó có tiếng gõ cửa và tôi choàng tỉnh dậy, lao phắt ra khỏi giường và nhìn qua lỗ cửa. Hóa ra là Saseko. Quả đúng là cô ấy. Không hiểu sao, tôi vốn chẳng có năng lực gì đặc biệt, nhưng dường như lại có khả năng cảm nhận Saseko. Lạ thật, tôi nhủ thầm và mở cửa.

- Cậu có khỏe không? Cô ấy hỏi và bước vào.

Mặc bộ váy áo mùa hè sặc sỡ với những gam màu nóng, có cảm giác như cô ấy mang tất cả nắng trời theo vào phòng. Căn phòng ngập trong mùi hương nắng mới.

- Hình như tớ bị cảm. Tôi đáp.

- Không phải đâu! Tại cậu là người tốt nên ma kéo nhau đến đây! Khi đã quen và biết cách, chúng sẽ tự tan đi thôi!

- Quen? Biết cách? Tôi hỏi lại. Đã bảo tớ chỉ bị cảm thôi mà!

- Để xem nào... À, thế này đi! Saseko cười. Bọn mình thử cùng hát nhé!

- Hát ư?

- Đúng vậy! Để xem hát bài gì nào...

Một bài cũ cũ của Nhật đi. Đúng rồi, Hana (tiếng Nhật nghĩa là “Hoa”. Một bài hát khá nổi tiếng – ND)!

- Sao...?! Tớ hát cùng ca sĩ á...?

- Thôi đi mà! Nào, hai ba!

Cứ thế, Saseko cất tiếng hát, và thế là tôi cũng hát theo. Khi hát đến đoạn “...phơi phơi trời xuân...” giọng hát cao vút và trong ngần của cô ấy khiến tôi cũng phấn khích và thế là lâu lắm rồi tôi mới lại hát to đến vậy. Tôi có cảm giác như có thể trông thấy những âm thanh đẹp đẽ từ cổ họng, từ đáy lòng tuôn chảy vào không gian. Chúng tôi nhìn nhau và cùng mỉm cười. Khi cùng nhau cười như thế, bài hát cũng mang một dung mạo tươi vui. Tất nhiên, nếu đang mang trong lòng một nỗi buồn, bài hát cũng sẽ trở nên nặng nề. Đó là chuyện đương nhiên, nhưng nếu thử nghĩ kỹ sẽ thấy khá phức tạp. Hát cùng Saseko, bỗng nhiên tôi hiểu rất rõ điều đó.

Một ngày đẹp trời, và biển ngay ngoài cửa sổ... Lòng thanh thản, và nắng ấm chan hòa... Gió nhẹ thổi vào phòng, và tiếng hát vang xa...

- Thế nào! Thấy nhẹ người chưa? Hát xong, Saseko hỏi.

- Kể ra thì đúng là nhẹ người thật!

Tôi cảm thấy thế. Và bỗng thèm ra ngoài, thèm đi bơi.

- Này...!

Lúc này, tôi đã hiểu chính Saseko đã làm cho tôi cảm thấy dễ chịu.

- ...Để sống được ở đây phải luôn mạnh mẽ. Chỉ cần thả lỏng một chút thôi là sẽ thua chúng đấy!

- Giống như đang tu hành quá!

Tôi phá lên cười. Tôi đã biết một điều rằng, có những thứ mắt không thể thấy được. Những thứ em trai tôi cảm thấy. Việc tôi cảm nhận được Saseko đang đến gần. Những thứ như thế. Đặt tên cho những chuyện đó như thế nào, đó là việc của mỗi người. Điều mà Saseko vừa mới làm cho tôi cũng vậy. Quan trọng không phải là đặt tên cho nó, mà đáng nói là ở chỗ, dù không biết nhiều lắm về tôi, cô ấy vẫn hết lòng hướng dẫn cho tôi một cách nào đó để cảm thấy dễ chịu hơn. Đó mới là điều quan trọng.

- Này! Lại đây ăn thử bánh sandwich không? Món của nhà hàng bọn tớ đây! Đặt chiếc túi giấy xuống mặt bàn phòng khách, Saseko vẫy tay.

- Có! Ăn chứ! Tôi đáp.

- Trà? Hay cà phê? Vừa hỏi, cô ấy vừa bắc nước lên bếp.

- Cà phê đi! Tôi nói và ngồi xuống ghế sofa, với tay bật tivi.

Một người lạ tự nhiên vào phòng, lại còn tự tiện đun nước, ấy vậy mà tôi không hề thấy khó chịu hay mất tự nhiên. Cũng chẳng hề cảm thấy mình đang ban ơn. Một sự tồn tại thật dễ chịu và nhẹ nhàng, như một chú mèo hoặc một chú chó con. Không những thế, bánh sandwich lại còn rất ngon nữa.

- Cậu biết không, bánh mì đặc biệt đấy! Hi hi hi... Tớ đặt nướng theo cách riêng mà! Saseko nói với vẻ hãnh diện.

Đầu óc mơ màng, bánh sandwich và cà phê, ánh nắng mặt trời trong một căn phòng với đồ đạc cũ kỹ, những bông hoa rung rinh ngoài ban công... Tôi có cảm giác mình đã ở đây và sống như thế này, với con người này hàng bao nhiêu năm nay rồi. Làn da của tôi đã quen thuộc với không gian này, và tôi thấy thật dễ chịu. Sắc hoa khác. Cả cái cách mặt trời mọc lên cũng khác. Nhất định ở nơi đây, con người cũng suy

nghe khác. Sự mạnh mẽ, độ tươi sáng, tất cả, tất cả đều tuyệt vời đến mức làm ta xao xuyến.

Nghe tôi nói muốn đi siêu thị, Saseko liền bảo sẽ đi cùng. Kết cục là cô ấy lấy xe ô tô của mình đưa tôi đến một siêu thị lớn nhất ở Susupe. Năng chói chang và con đường đất bụi sáng lóa cả mắt. Xe của chúng tôi cuộn tung từng đám bụi, lắc lư trên con đường khô rang chạy dọc bờ biển, tiến dần lên phía Bắc. Siêu thị ngay đối diện một khách sạn lớn, bề ngoài trông khá cũ kỹ nhưng mặt bằng rộng đến kinh ngạc. Tôi vừa đẩy xe hàng, vừa đi giữa những quầy hàng rộng đến nỗi có thể lạc bất cứ lúc nào. Đủ loại hàng hóa đủ màu sắc, thứ nào cũng to khổng khiếp và nhìn đâu cũng toát lên cái cảm giác “Không có lợi cho sức khỏe.” Dù sao, tôi cũng lựa một ít rau và hoa quả để chuẩn bị tự nấu ăn trong khách sạn.

- Cứ ăn uống thế này, liệu có tốt cho sức khỏe không?

Gặp nhau ở quầy thu ngân, nghe tôi hỏi

thế, Saseko cười to:

- Thưa quý cô, tôi đây lúc nào cũng chỉ dùng món “Kozumi’s sandwich” thôi ạ!

Rồi cô ấy hạ giọng:

- Ở nhà, bọn tớ hay ăn kiểu Nhật hơn. Xúp miso này, cá này, thịt nướng xì dầu này!

- À, giờ mới nhớ ra! Thế nào? Các cậu làm lành chưa đấy? Tự nhiên nhớ ra chuyện tôi hôm trước, tôi hỏi.

- Ôi dào, bọn tớ cãi nhau cỡ đó thì ăn thua gì! Chuyện cơm bữa ấy mà! Cô ấy trả lời tỉnh bơ.

Ra vậy! Thảo nào... Tôi vỡ lẽ. Chơi với các cặp vợ chồng lúc nào cũng phải giữ kẽ.

Trên đường về, chúng tôi dừng lại uống cà phê ở quán “Philippine café” (Tôi tự đặt cho nó cái tên ấy vì bà chủ ở đó là người Philippine),

và ăn món tráng miệng Philippine. Chẳng hiểu sao, cùng một quầy mà lại ngăn đôi và bên kia là một hiệu cắt tóc. Tiếng kéo bạc cứ vang lên lách cách, lách cách. Không biết thế này liệu có đảm bảo vệ sinh hay không nữa. Qua khung cửa sổ lớn, ánh nắng ủa vào khắp quán, nhìn mặt bàn cũng thấy chói cả mắt.

Tách cà phê pha loãng với chút bánh ngọt. Vài lon bia. Những tia nắng chói chang. Tiếng Philippine lú lú.

Một thành phố thật lạ lùng. Có cảm giác mọi thứ đều mờ ảo một cách kỳ lạ, và tôi không thể hình dung rõ nét về nó. Con người hiện lên mờ nhạt như trong một bức tranh. Cảnh vật xinh đẹp và kỳ ảo như nhìn qua một làn sương mỏng.

- Hòn đảo kỳ lạ. Thời gian cũng kỳ lạ. Tôi nói. Sống ở đây quả cũng là điều kỳ lạ.

- Với tớ thì bất kỳ đâu cũng dễ sống hơn Nhật Bản. Saseko nói. Mọi chuyện vẫn đâu vào đấy mà chẳng cần phải suy nghĩ nhiều.

- Ủ, đúng là không phải nghĩ nhiều! Tôi nói.

Ngắm phong cảnh. Ăn cơm. Tắm biển. Xem tivi. Chỉ từng ấy là đủ. Nơi đây là một phiên bản mở rộng của Kochi. Thả lỏng, và trở nên chậm chạp. Tất cả những điều mà tôi sợ hãi, vừa ngưỡng mộ.

- Tớ đã trốn chạy khỏi Nhật Bản để đến đây như một kẻ bị truy đuổi! Saseko nói.

- A, phải rồi! Nói ra mới nhớ. Tớ nghĩ là mình đã gặp cậu ở Kochi rồi! Tôi ước m hỏi.

- Trong mơ. Trước khi gặp nhau, mình đã gặp trong mơ một lần. Tớ mơ đã tới thăm căn hộ cậu sống cùng một cậu bé! Saseko đáp, thản nhiên như đang nói về một chuyện rất bình thường.

- Về cơ bản là đúng! Tôi xác nhận.

- Thỉnh thoảng vẫn thế! Tớ vẫn hay mơ thấy những người mà sau này sẽ trở thành bạn tớ. Với anh ấy cũng thế. Tớ mơ thấy sẽ gặp anh ấy ở sân bay vào một buổi chiều và thế là tớ ra sân bay đón. Mặc dù chưa từng gặp, chưa từng biết nhau bao giờ. Thế rồi, khi anh ấy vừa nhìn thấy tớ, anh ấy nhận ngay ra là người đã thấy trong mơ. Là sau này anh ấy kể thế. Lần đó anh ấy đến đây với bạn nhưng đã bỏ mặc họ để hẹn hò với tớ. Rồi từ những lần sau đó, anh ấy toàn đến một mình.

- Biết nói thế nào nhỉ... Các cậu nhanh thật đấy! Tôi tán phục nói.

- Chuyện mới thế thì đã có gì đâu! Saseko đáp. Cậu bảo, lúc nào tớ cũng cảm thấy “Mình muốn ra ngoài! Vì tất cả những chuyện này, mình muốn ra ngoài!” ngay từ lúc còn ở trong bụng mẹ, tớ đã thực sự khao khát điều đó. Bây giờ tuy thế chứ nếu đem so với sức mạnh của ý chí lúc ấy thì mấy chuyện này đã ăn thua gì. Tớ đã từng rất ghét, rất rất ghét bản thân mình. Và vì quá ghét bản thân mình như thế, tớ

bị đủ các chứng phát ban, nổi mụn khắp người, rồi thì đầu óc lẫn lộn đến mức phải nhập viện nữa cơ. Nói chung là kinh khủng lắm! Nhưng rồi qua tuổi dậy thì, đến lúc biết mình hấp dẫn, tỏ thực sự sung sướng khi thấy mình được thèm muốn. Điều đó còn quan trọng hơn chuyện xác thịt. Xem nào! Có lẽ tỏ phải ngủ với hàng trăm người rồi cũng nên. Kể cũng hợp với cái tên Saseko. Thì cậu tính, khi người ta hỏi “Tên cô là gì?” nghe trớ trả lời là “Saseko!” thì đến chuyện kia nhanh lắm! Saseko phá lên cười thành tiếng.

Tôi cũng bật cười theo.

- Kể cũng đúng thế thật!

- Chứ sao nữa! Tóm lại, tỏ là đùa lớn lên mà cứ nghĩ chính cái thứ “đồ chơi người lớn” đó là mẹ mình!

- “Đồ chơi người lớn” ư?! Có phải...?

- Đúng nó đấy! Nhưng không phải loại rung bằng điện như bây giờ mà chỉ là nhựa dẻo

thôi. Thì cậu bảo, bố tớ... người đã vứt bỏ tớ và trốn chạy ấy, ông ấy đã vứt hết mọi thứ đồ đạc của mẹ tớ đi! Sạch sành sanh! Chẳng còn lại tí gì! Nào tớ có biết cái đó dùng để làm gì. Bé thế thì làm sao mà biết được! Nhưng tớ biết cái hộp tủ mà mẹ tớ giấu nó và lén lút lấy ra, khóc gọi mẹ rồi cứ thế ôm nó ngủ thiếp đi. Đó là thứ duy nhất của mẹ mà tớ giữ được. Khi tớ bị đẩy vào cô nhi viện, người ta đã tịch thu mất và tớ bị ăn mắng một trận ra trò. Tớ đã rất buồn... Tất nhiên sau này, khi đã thành người lớn, tớ lại thấy thứ giống nó trên cơ thể đàn ông! Tớ thích lắm! Nó vừa là mẹ, vừa là bố, vừa là bạn, và là tất cả đối với tớ. Vậy là lại gặp được mày! Vừa nghĩ thế, tớ vừa hiểu ra mọi chuyện. Ở hoàn cảnh ấy, việc tớ đam mê nhục dục cũng là lẽ đương nhiên, phải không! Từng ấy chuyện đã xảy ra kia mà! So với nó thì quả thật, tớ cảm thấy chuyện gặp ai đó trong mơ nào có thấm gì!

Cô ấy nhoẻn miệng cười, và điều đó làm tôi càng cảm thấy xót xa.

- Giờ thì tớ đang hạnh phúc nên làm ơn

đừng mang bộ mặt đó! Saseko mỉm cười. Tớ đã được sinh ra để trở nên hạnh phúc, và để sống tiếp cuộc đời này!

- Cậu nói đúng!

- Vì thế mà tuy Kozumi tỏ ra đau khổ nhưng đôi lúc tớ vẫn thấy ghen tị với anh ấy. Vì ít ra, anh ấy còn có những kỷ niệm về gia đình, về mẹ, kỷ niệm về một thời đã từng có một ai đó che chở cho mình, nói với mình rằng không có gì phải lo, và feed (“nuôi nấng” – tác giả dùng tiếng Anh trong nguyên bản – ND) mình.

Cô ấy đã dùng từ “feed” đó.

- Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với anh ấy, và hạnh phúc mà tớ lần đầu tiên trong đời gây dựng tại mảnh đất này tan vỡ, có thể lúc ấy, tớ sẽ biết thế nào là bất hạnh. Có cái để mà mất tức là có cái để mà sợ. Nhưng đó cũng chính là hạnh phúc, ta sẽ biết được giá trị của cái mình có, đúng không? Cậu biết đấy, tớ chưa nếm trải nỗi buồn hay sự tuyệt vọng khi những

gì hiển nhiên thuộc về mình giống như anh ấy bỗng nhiên mất đi. Bởi vì ngay từ đầu, tớ đã chẳng có gì là của mình. Và vì thế, có lẽ anh ấy mới chính là người phải chịu đựng đau đớn và cay đắng hơn tớ. Nếu anh ấy không còn nữa, tớ sẽ không biết phải làm sao. Tớ chưa từng biết nỗi khổ đau nào như thế, chưa từng biết mùi vị của nó! Saseko lại cười.

Kể ra mà nói, đem chuyện này ra so sánh cũng chẳng ích gì, nhưng đúng là nếu có đem so với chuyện của cô ấy thì những chuyện vặt của tôi trước đây là mất bố và em gái, rồi ngã chấn thương não, nhất thời mất trí nhớ, em trai có vấn đề về tâm lý... đúng là chẳng thấm tháp gì. Thậm chí tôi còn cảm thấy xấu hổ là mới có từng đó mà đã nghiêm trọng hóa vấn đề.

- Giờ thì tốt rồi! Tôi nói.

Hắn một ca sĩ như cô ấy sẽ cảm nhận được chiều sâu trong phát ngôn vừa rồi của tôi. Một lần nữa, khuôn mặt gợi cảm của cô ấy lại nở một nụ cười.

- Bọn mình về đi bơi đi!

Biển trong vắt, hiền hòa, bờ trải dài thoải thoải. nhưng dưới đáy đầy hải sâm. Lội bì bõm trong làn nước nông, chân tôi giẫm phải chúng, nhầy nhớt. Đáy biển không dốc lắm nên ra xa mãi rồi mà chân vẫn chạm phải chúng. Lúc đầu, tôi còn thấy ghê ghê, hét toáng lên mỗi lần giẫm phải, nhưng rồi cũng quen, đến mức dám dùng tay vớt lên mà ngắm nghía. Tôi lặn xuống và thấy từng chùm tia sáng lung linh trong làn nước. Những bông hoa nắng đó nhảy nhót và trải rộng khắp nền cát trắng. Và ngay trên đó, hàng ngàn, hàng vạn con hải sâm màu đen nằm lặng lẽ. Có chỗ chúng cuộn lại thành búi với nhau, có chỗ chúng tản ra tơi tả, tất cả đều im lìm thờ trong nước, như một loài thực vật kỳ lạ. Một quang cảnh lạ lùng, một thế giới tuyệt đối tĩnh lặng, đến nỗi tôi cảm thấy sự im lìm đó như thấm tới tận từng nếp nhăn trên não.

Lên bờ, tôi rào bước về phía Saseko đang ngồi đợi trên bãi cát.

- Nhiều hải sâm khiếp nhĩ! Tôi nói.

Saseko đang ngồi uống bia lon, trong bộ đồ bơi màu xanh nhạt. Nghe vậy, cô ấy thản nhiên nói:

- Đó là linh hồn những người đã chết trong chiến tranh đang nằm ngủ dưới đáy biển đấy!

- Đừng nói thế mà! Ngồi bên cạnh Saseko, tôi hét lên.

- Ô, thật đấy! Chúng đang ngủ yên đấy! Nhiều khách du lịch thấy sợ, thế là sáng sáng người ta vớt chúng mang thả mãi ngoài xa, nhưng ngoài đó buồn quá, chẳng mấy bữa chúng lại kéo nhau vào cả trong này!

- Nghe sợ quá!

- Tớ nói thật mà! Cậu không thấy chúng cũng nhiều ngang bằng số người chết trước đây

hay sao?!

- Cũng có thể... Tôi khẽ gật đầu.

Nơi đây đã có hàng vạn người chết trận. Nếu đó là sự thật thì quả là một điều kỳ lạ. Không phải sự bi thảm của chiến tranh hay cái gì tương tự. Tất cả những người đang say ngủ dưới bia mộ đều là những người đã chết. Họ chết ở nhiều nơi, với nhiều cách chết khác nhau. Nhưng ở đây lại khác. Tất cả đã cùng chết theo một cách thê thảm nhất, trong cùng một khoảng thời gian. Tôi cảm thấy điều đó thật lạ. Giữa màu xanh cây ngấn ngắt này... Không một tiếng động. Âm thanh của thiên nhiên chỉ thoảng nhẹ như một lời thì thầm lặng lẽ. Tôi cảm thấy thế.

- Hải sâm ư...? Tôi lắm bầm.

- Cậu sợ bơi rồi hả? Saseko phá lên cười.

- Không! Bơi chứ! Tôi cả quyết.

- Đúng! Đúng rồi! Phải thế chứ! Cô ấy gật đầu.

Chúng tôi uống bia rồi thả người lên một tấm đệm. Thèm có một làn da cháy nắng, tôi thoa một ít dầu lên người. Saseko quả đã thành dân bản xứ, mọi người qua lại dọc bãi biển cứ luôn miệng chào cô ấy. Nào hàng xóm, nào bạn hát karaoke, nào khách của nhà hàng. Đủ cả. Đúng là một người được hâm mộ. Vẫn ngồi nguyên trên bãi cát, Saseko luôn miệng cười và vẫy tay chào lại họ. Có người còn tán tỉnh cô ấy. Họ cứ thi nhau lại gần chúng tôi để bắt chuyện, không phải tại tôi đang nằm sấp mà cứ như thể họ bị hút vào cô ấy. Dù không biết tiếng Anh, tôi vẫn hiểu mấy câu tán tỉnh đó.

- Xin chào! Em đang làm gì vậy?

- Chúng ta đi đâu đó uống chút gì nhé!

- Em nghĩ sao nếu mình ăn tối cùng nhau?

- Ô, chỉ có hai em thôi à? Lên đây dạo một vòng cùng bọn anh nào!

Thế này thì chồng cô ấy lo cũng phải! Tôi vừa nằm nghe, vừa nhủ thầm. Nhưng cũng phải công nhận Saseko rất khéo từ chối. Tôi có phần yên tâm vì nhận thấy cô ấy đã quá quen với chuyện này.

- Tên em là gì?

- Saseko!

- Nghĩa là gì?

- LOVE, It means Love. Cô ấy trả lời.

À, ra vậy! Tôi nghĩ thầm, vừa thu nhận cảm giác ran rát nơi lưng, vừa mơ màng nghe mấy câu đưa đẩy đó, và từ từ chìm vào giấc ngủ. Chén vào giữa tiếng sóng biển, tiếng nhạc vọng ra từ nhà hàng gần đó, một giấc mơ ngắn ngủi nhưng đủ dội trồn đến...

...Hè.

Tiếng ve.

Tôi vẫn còn bé và đang ở nhà. Buồn ngủ, tôi nằm lăn ra chiều và bắt đầu mơ màng. Bàn chân trần của bố tôi bước qua ngay trước mặt. Bàn chân đen, với những móng chân rất ngắn. Trong góc phòng, em gái tôi đang ngồi xem tivi. Những tán lá xanh ngoài cửa sổ sau tấm màn. Tôi quan sát em tôi từ phía sau. Mái tóc dài tết thành hai bím. Tôi nghe tiếng bố tôi: “Mẹ nó này! Sakumi ngủ rồi đấy! Xem có đắp gì cho nó không!” Từ trong bếp, mẹ tôi nói với ra: “Em đáng rán tempura, không nghe thấy gì cả!” Tôi nghe thấy tiếng mỡ sôi tí tách. Tôi ngửi thấy cả mùi thơm nữa. Tôi nhìn dáng mẹ từ phía sau, tay cầm đôi đũa dài. Bố tôi đành tự mình mang chiếc chăn mỏng đắp cho tôi. Em gái tôi quay lại nhìn. “Chị ấy vẫn còn thức kia!” Rồi nó cười. Cái răng khênh dễ thương...

Đó chính là “feed”! Tôi biết điều đó.

Cơ thể tôi vẫn nhớ điều đó. Dù tất cả có mất đi, chúng ta vẫn mãi nhớ về nó. Tất cả chúng ta đều vậy. Hầu hết chúng ta đều có bố, có mẹ, và chúng ta ghi nhớ điều đó. Chúng ta chỉ đôi khi quên mất điều này cho đến khi chính chúng ta cũng làm cha, làm mẹ. Song dù vậy, ký ức trong chúng ta vẫn sống, đến tận khi ta chết đi, thậm chí kể cả khi cha mẹ chúng ta có mất đi, hay cả khi chúng ta có thành ông, thành bà...

- Cậu mà không lật lại là thành bánh mì đen đấy! Saseko cù vào sườn tôi.

Tôi choàng tỉnh dậy. Hóa ra tôi đã ngủ thiếp đi trên cát. Nước mắt vẫn còn đọng trên má tôi.

- Ừ...

Tôi nằm ngửa mặt lên trời.

- Chiều rồi nhưng nắng vẫn còn gắt lắm! Saseko nhìn tôi nheo mắt cười, khuôn mặt thoáng nhăn lại vì chói nắng.

Ra thế! Sợ tôi nằm một mình trong phòng sẽ buồn nên cô ấy đã dành cả ngày hôm nay cho tôi. Cô ấy đã cư xử quá đỗi tự nhiên đến nỗi bây giờ tôi mới nhận ra điều đó. Mà có lẽ, dù tôi không nhận ra điều đó thì mọi chuyện cũng sẽ vẫn diễn ra, như một lẽ đương nhiên. Nơi đây là một nơi như thế. Và cô ấy là một người như thế.

- A, mấy anh chàng về rồi kìa! Saseko ngoái về phía nhà hàng, vẫy tay và reo lên.

Tôi cũng nhìn theo và thấy xe của Kozumi đã nằm trong gara của hiệu bánh sandwich. Ryuichiro, có phần đen hơn lúc sáng, cùng Kozumi xuống xe, tay ôm theo một ít đồ. Mặt trời ngả dần về hướng Tây. Mọi thứ ánh lên màu cam nhạt. Biển lặng lẽ chuẩn bị cho đêm xuống. Đèn màu trên các cửa hiệu bắt đầu nhấp nháy. Vừa cười, hai người đàn ông vừa tiến về phía chúng tôi. Saseko đứng dậy. Tôi bỗng thấy thật vui vì cuối bước đường lang bạt, cô ấy đã tìm thấy một cuộc sống tuyệt vời như thế này.

Tôi cũng đứng dậy.

Ăn tối, và kể lại những chuyện đã xảy ra trong ngày.

Cuộc sống ở đây là vậy.

13. 0091

Trời đứng gió. Nóng và oi khùng khiếp nên tôi quyết định đi ngủ và không mặc gì cả. Đúng nửa đêm thì có điện thoại. Gọi điện cho chúng tôi ở cái thị trấn này, chắc không thể là ai khác ngoài hai vợ chồng họ. Nằm gần phía điện thoại hơn, Ryuichiro với tay nhắc máy.

- Alô!

Nghe cái giọng “Ừ! Giữ máy nhé!” và nét mặt anh trong ánh đèn ngủ, tôi nhận ra ngay đó là Eiko.

- Alô?! Tôi nói vào ống nghe.

- Thật kinh khủng...! Giọng Eiko nghe xa mãi tận đầu dây bên kia.

Cho tới tận khi ấy, lúc nào trong tôi cũng canh cánh không biết cô ấy còn sống hay không nên cái thông tin chắc chắn rằng cô ấy vẫn sống mà giọng nói kia mang lại thực sự đã làm tôi nhẹ cả người.

- Cái gì kinh khủng mới được chứ?! Cậu làm tớ ngạc nhiên đấy! Tôi nói. Tớ cứ sợ gọi điện mà gặp mẹ cậu, thế nào cũng bị truy hỏi ngọn ngành. Vả lại, từ chỗ này cũng không gọi điện được. Tớ lo quá! Tóm lại là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì thế?

“Hi hi hi...” tiếng Eiko cười, theo đường dây vượt biển, vọng đến tai tôi.

- Vậy là cậu đã nghe cô giúp việc nhà tớ kể hết rồi đúng không? Tớ... bị đâm đấy! Đang gọi điện cho cậu từ hành lang bệnh viện đây. Đúng là ớn thật! Khiếp lắm!

- Đương nhiên là khiếp rồi! Thế anh ta có sao không? Lúc ấy anh ta không có ở đó à? Tôi hỏi.

- Chuyện là thế này! Cậu nhớ căn hộ thuê chung của bọn tớ chứ?! Sau khi anh ấy đi làm, tớ đang ngồi ăn cơm một mình thì bất thành linh, chị ta mang dao tới. Nghe tiếng chuông, tớ chẳng nghi ngờ gì, cứ thế ra mở cửa. Thế là “Xin chào!” và “Phập!” Tớ bàng hoàng cả người! Cậu biết không, tớ lên xe cấp cứu mà vẫn còn quần nguyên khăn tắm đấy. Cứ như trong phim ấy! Chắc trông gọi cảm lắm! Chị ta nhìn thấy máu thì có vẻ hốt hoảng, nghe tớ bảo “Gọi cấp cứu!” thế là gọi luôn! Nếu thế thì thà đừng có đâm người ta cho xong! Đúng là không bình thường! Eiko lại khúc khích cười.

- Nhưng cậu còn sống là may rồi! Tớ lo quá!

- Vết thương cũng không sâu lắm! May mà lúc đó tớ quần khăn tắm, vải bông dày nên đỡ nhiều đấy! Đúng là trong cái rủi vẫn có cái

may!

- Nghe có vẻ cậu đã bình tâm lại nhiều rồi đấy nhỉ!

- Nhưng Sakumi ơi! Tớ đã rất sợ! Thật đấy! Nghe tôi nói thế, giọng Eiko bỗng trở lại chân thành như hồi còn đi học.

- Thế này nhé! Vòng khuyên hay nhẫn thường là kim loại, đúng không?! Tự dưng cô ấy hỏi như đang nói một chuyện khác khiến lúc đầu, tôi cứ tưởng chắc mẹ cô ấy đến hay có chuyện gì đó nên cô ấy đang cố đánh trống lảng. Nhưng hóa ra không phải vậy.

- Những thứ đó thường là vật bấy ly thân. Ngay chính tớ, lúc ngủ cũng không tháo khuyên hay nhẫn ra bao giờ. Người ta hay nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, cứ như là một phần da thịt của mình vậy! Nhưng mà nhé, khi mũi dao xuyên qua lớp khăn tắm, đi vào bụng tớ, lần đầu tiên tớ cảm nhận rõ ràng một điều rằng da thịt mình và kim loại là những vật liệu khác nhau.

Lúc đó, tớ chỉ có thể cảm nhận được duy nhất điều ấy, một cảm giác kinh khủng của dị vật!

Sức truyền cảm trong câu nói của cô ấy khiến tôi không thể thốt lên lời nào trong giây lát, và chỉ có thể đáp lại một câu rất vô nghĩa.

- Đúng... Đúng thế đấy...! Dù chính tớ cũng đã mở đầu trước đây rồi!

Eiko phá lên cười.

- Thì cậu bảo, người ta cho tớ dùng thuốc mê mà! Thế tâm lý cậu có sao không? Có bị sốc nặng không? Tôi hỏi.

- Hôm đầu tiên tớ cũng có bán loạn đôi chút, nhưng từ hôm thứ hai thì tuyệt nhiên không! Chẳng biết tại sao nữa! Giờ tớ chỉ háo hức, toàn nghĩ chuyện bên ngoài, chẳng hạn như muốn nhanh nhanh ra viện, đến Shinjuku (một khu rất sầm uất trong trung tâm Tokyo – ND), ăn cà-ri ở hiệu Nakamura, hoặc bíp tét ở Wadamon thôi! Hay như muốn tắm trong bồn

tắm có dầu thơm Borghese ở nhà tớ, hoặc bán khoản không biết hiệu Dolce & Gabana đã gửi bộ đầm tớ đặt đến nhà chưa. Toàn những ham muốn như thế. Tớ cảm thấy cuộc sống thường ngày của mình thật là hạnh phúc. Nhưng... đến khi ra ngoài, tớ lo mình sẽ thấy sợ chính căn hộ của mình. Dù anh ấy đã dọn đi rồi. Hoặc có thể ai đó bấm chuông, tớ sẽ sợ không dám ra mở cửa nữa. Dù sao thì tất cả cũng chỉ là hình dung của tớ. Không ra ngoài thật thì chưa thể biết được.

- Cậu đã gặp anh ta chưa? Đã nói chuyện với nhau chưa?

- Chưa! Chỉ điện thoại thôi!

- Bố mẹ cậu thì sao? Có giận cậu không?

- Chuyện đó thì khỏi nói! Một biển nước mắt và giận dữ! Bố tớ còn không thèm đến thăm nữa kia. Bây giờ tớ sợ nhất là không biết sau khi ra viện sẽ thế nào. Vì thế, ban ngày, lúc

có mẹ ở đây, tớ luôn cố cụp mắt xuống, làm ra vẻ hối hận đó. Ha ha ha... Nhưng đúng là chán thật đấy! Thỉnh thoảng cảnh sát lại đến. Anh ấy thì đương nhiên không thể đến được rồi! Cậu cũng chẳng có ở đây... Thật là kinh khủng!

Mới chết hụt mà cô ấy đã nói bằng cái giọng đó. Tôi phải phì cười.

- Mà này, chị vợ sao rồi? Tôi hỏi.

- Hình như cũng phải vào viện thì phải! Eiko đáp. Mà này nhé, từ lúc bị đâm cho đến lúc xe cấp cứu tới, trong lúc lo không biết mình có sống được hay không, chẳng hiểu sao, tớ chỉ nghĩ đến anh ấy và cậu thôi. Hì hì hì... Chắc tại tớ ít bạn quá mà!

Tôi quyết định không nói với cô ấy rằng tôi đã cảm nhận được cô ấy gọi mình và có lẽ cả chuyện cô ấy nhớ đến tôi đầu tiên trong những phút ấy có liên quan đến chuyện tôi đã chết một nửa. Tôi chỉ cười và nói đùa:

- Quý hóa quá!

- Khi cậu về đây, chắc tớ cũng đã xuất viện và đang buồn thiu ra đấy! Nhớ gọi cho tớ nhé!

Nói rồi cô ấy gác máy.

- Có vẻ ổn cả phải không? May quá! Ryuichiro nói.

Tôi cảm nhận trọn vẹn cái ý nghĩa của ngôn từ đó, không hơn, không kém chính những gì mà nó truyền tải. Nếp gấp trên tấm ga trải giường in hình đường bờ vai và hơi ấm từ thân thể anh, lồng ngực phập phồng đều đặn theo nhịp thở... tất cả đều đang tự khẳng định sự tồn tại của chúng. Một sức khỏe kỳ lạ.

Anh cũng như tất cả những người khác, chẳng ai để ý đến chuyện mình đang sống, đang hít thở bầu không khí trong căn phòng này và để hồn lang thang theo những con sóng bạc trên biển đêm bao la phía ngoài cửa sổ kia.

Dưới ánh trăng, lũ sò và hải sâm nơi đáy biển đang lắc qua lắc lại, cố chống chọi trong làn nước lạnh cóng.

Cái lạnh đó.

Làn nước đen đặc đó.

Những ngôi sao đêm lấp láy. Những thân cây xao động trong bầu không khí trong vắt, cố lắng tai nghe những âm thanh dịu dàng đang ôm lấy đêm.

Ta áp da thịt của mình vào một người khác, khám phá một vũ trụ khác ngoài bản thân mình, cũng được hình thành từ cùng một vật liệu như chính ta.

Tiếng ngáy.

Tiếng nghiền răng.

Tiếng nói trong mơ.

Móng tay, móng chân và tóc dài ra.

Chảy nước mắt, nước mũi.

Những cái mụn mọc lên và lặn đi.

Uống nước và bài tiết...

Tất cả cứ lặp đi lặp lại, không ngừng.
Không có kết thúc. Và chính tại nơi đây cũng
có dòng chảy ấy.

Tiếng đập của con tim. Điều đặn vang
lên trong bóng đêm.

Ta nghe bằng tai của chính mình những
thanh âm đó...

- Nhưng... làm sao mà Kozumi lại biết
được mọi nguy hiểm đối với tính mạng một
người anh ấy chưa từng gặp, chưa từng biết ở
tận bên kia đại dương cơ chứ?!

- Anh cũng không rành lắm, nhưng hình như có những người có cách nào đó để biết được những điều họ muốn biết thì phải!

Nghe tôi hỏi, Ryuichiro trả lời như thể đang đọc một bài thơ tầm phào ở đâu đó.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là có những người, dù nổi tiếng hay không, sở hữu những năng lực đặc biệt, như một điều đương nhiên. Ở Ấn Độ hoặc Tây Tạng có nhiều người như thế lắm. Họ có thể đoán trước được tất cả. Còn có nhiều người mà ta không thể hình dung nổi, dù không đến mức ấy, chẳng hạn như các nhà thám hiểm, hay những nhà kinh doanh... Nhiều lắm! Con người quả là đáng ngạc nhiên. Và điều đáng ngạc nhiên nhất là họ vẫn có thể dung hòa những năng lực kỳ lạ ấy với cuộc sống thường nhật của chính mình. Ngày ngày, ở đâu đó, tất cả vẫn ăn, vẫn ngủ. Thật là kỳ lạ!

- Đúng thế! Dù sao họ cũng vẫn là con

người mà!

- Quả là kỳ lạ!

- Bây giờ anh còn viết tiểu thuyết không?

- Còn hỏi thế nữa! Tất nhiên là vẫn viết chứ!

- Sao anh không ra nhiều sách hơn? Chắc có nhiều người mong lắm đấy!

- Chính thế mới lại càng phải trau chuốt mà!

- Trong các nhà văn, anh thích ai?

- Lần nào cũng thế, cứ trước mỗi chuyến đi anh lại phân vân chuyện này nhưng cuối cùng, lần nào anh cũng mang theo cuốn *Âm nhạc cho lũ tắc kè hoa* (*Music for Chameleons*) của Capote nên chắc đó là tác giả anh thích nhất. Cuốn đó không phải cỡ bỏ túi

nên khá nặng. Ấy vậy mà lúc nào anh cũng mang theo, cất đầu giường, đọc bao nhiêu lần rồi và vẫn đọc lại!

- Em sẽ đọc thử!

- Anh mang theo đây! Kể cả ngay bây giờ!

- Vậy cho em mượn đi!

- Được thôi!

Ryuichiro lôi từ dưới gối ra một cuốn sách bìa cứng và đưa cho tôi. Và tôi đã hiểu tại sao người ta vẫn nói rằng dù có bị mối xông hay ố vàng đến đâu, sách vẫn có cuộc sống riêng của nó.

- Tác giả này quả là hạnh phúc!

- Anh cũng muốn được như vậy! Ryuichiro nói. Hẳn là sinh thời, ông ấy chẳng thể nào mừng tượng ra được có ngày tác phẩm

của mình lại thành chỗ dựa cho những chuyến đi của một người Nhật mà mình không hề quen biết ở một nơi như thế này.

- Hẳn là thế rồi!

- Em có thích tiểu thuyết của anh không?

- Hơi u ám một chút, nhưng em thích.

- Ô, vậy à? Ngoài ra?

- Chỉ vậy thôi!

Tôi bật cười. Có lẽ tiếng cười ấy còn mang theo nhiều thông tin hơn bất cứ một từ nào khác. Ryuichiro cũng cười. Một cuộc chuyện trò chẳng có gì đặc biệt vào lúc nửa đêm, nhưng điều tuyệt diệu chính là hương vị mà nó mang lại. Ở cùng với một người khác trong phòng mình, nhưng ta cảm thấy còn tự do hơn cả ở một mình, và vững tâm nữa. Mọi thứ ngoài ngôn từ đều đầy đặn, tròn trịa, như đang

tỏa một làn hương. Và trong lâu đài của sự tĩnh lặng và dung thứ ấy, ta như thấy được ôm ấp trong một không gian tươi mới. Tôi vẫn còn hơi tỉnh một chút khi Ryuichiro cất tiếng thở đều đặn và giai điệu đó trở thành bài hát ru ôm ấp tôi, đưa tôi vào một giấc mơ dịu nhẹ, như con chó nhỏ bình yên chìm vào giấc ngủ khi ta đeo lên cổ nó một chiếc đồng hồ đeo tay.

Tôi đã quen ngay với cuộc sống ở đây. Đúng là nơi nào ta có thể ăn và ngủ được, nơi đó có thể trở thành chốn nương thân. Đó là một nguyên tắc. Cho dù mọi thông tin tôi nhìn thấy và nghe được đều bằng tiếng Anh, dù biển đêm có buồn đến mấy, dù tất cả áo quần bày bán ở đây đều lè loẹt... Nhưng đâu có là một nơi tuyệt vời và dễ sống hơn bất kỳ nơi nào khác đi nữa, hòn đảo này vẫn rất ngọt ngào bởi những tàn tích của chiến tranh. Những cơn đau đầu mỗi sáng, ngăn nhưng nhức nhối, đến mức khiến tôi cong gập người lại. Những cơn ác mộng, nặng nề đến nghẹt thở, thỉnh thoảng lại đến vào lúc nửa đêm. Hay giữa bãi biển nắng chang chang không một bóng người, nhưng chỉ cần

nhắm mắt lại, ngay lập tức tôi nghe thấy tiếng ồn ào của cả một đám đông hàng vạn người. Tôi cũng dần quen với cả những chuyện đó. Nguồn năng lượng dị thường từ cái chết của rất nhiều người, vốn đã ngủ yên bấy lâu, như lũ hải sâm khát thềm giấc ngủ trưa của chúng, nay như bị khuấy động bởi sự hiện diện của một người Nhật là tôi. Nhưng tôi đâu thể làm gì khác.

- Một khi đã không coi việc cúng tế các hồn ma là nghiệp của mình như Saseko thì tốt nhất là đừng nên nghe những gì chúng nói, bởi sự nửa vờ sẽ khiến ta gặp phải những chuyện chẳng lành! Kozumi nói với tôi.

Thấy tôi gật đầu, Kozumi bật cười, nói tiếp:

- Vì là người nhân hậu, muốn lắng nghe chúng, lúc đầu Ryuichiro cũng mệt mỏi lắm. Nhưng giờ thì có vẻ cậu ấy đã hiểu ra. Tin hay không tin chúng, thích hay không thích chúng, cái đó là quyền tự do của mỗi người, nhưng đúng là trên đời này có những nơi tập trung

những nguồn năng lượng mà chỉ có những chuyên gia mới có thể điều khiển được. Chắc cậu cũng cảm thấy điều đó là xác thực?!

- Đúng! Tớ bắt đầu nghĩ thế kể từ khi đến đây! Tôi đáp.

Saseko hát những bài hát của mình, Kozumi gọi linh hồn người em trai đến bên, họ cúng tế cho những linh hồn ở đây. Nói điều này, có lẽ cũng có phần không phải với những người đã chết, nhưng chuyện đó thực chẳng đi đến đâu và thật là tội nghiệp, không khác gì việc đi nhặt vỏ lon bia ở một khu nghỉ dưỡng sau kỳ nghỉ. Tôi không thể nào dứt được cái ý nghĩ rằng, theo một nghĩa nào đó, cả hai người đó đã nghỉ hưu trong cuộc đời mình. Rồi bỏ tổ quốc, họ đến đây, và dõi nhìn xuống biển. Một đôi vợ chồng đã quá già trong khi vẫn còn rất trẻ. Hai số phận kỳ lạ.

Nằm trên bãi biển ngay trước quán Kozumi's sandwich, tôi tự xác định nhiệm vụ cho mình hôm đó là đọc cuốn sách đã mượn

của Ryuichiro. Chiều, dưới tác chiếc ô lớn, tôi vừa loay hoay với cái đầu nặng như chì, vừa đọc sách. Mặt trời từ đằng xa chậm rãi tiến lại. Tôi vừa đón nhận từng tia nắng, vừa lặng ngắm biển đổi màu. Quán lúc nào cũng đông khách. Anh bạn người Nhật cháy nắng tôi gặp hôm đầu ca cầm “Chẳng còn rảnh lúc nào mà đi lặn cả!” và đãi tôi một chầu bia. Một điệu nhạc vui và đám đông qua lại ít nhiều cũng mang sức sống đến cho cái bãi biển lúc nào cũng tĩnh mịch ở đầu đó kể cả khi trời sáng rõ này. “Có lẽ cứ thế này mãi cũng được...” tôi thầm nghĩ “...trong cái không gian tưởng như chính mình cũng có thể tan cha3yra được này...” Tôi không viết tiểu thuyết, cũng chẳng cúng tế một hồn ma nào. Tôi chỉ đang sống. Thiên nhiên hiểu được ý nghĩa của điều đó và như muốn nói rằng, chỉ thế thôi cũng là một cách tham gia.

Cuối cùng thì Ryuichiro cũng trở về, sau khi đi lấy tư liệu và đi lặn. Thường thì Ryuichiro cứ rủ ba lần tôi lại đi cùng một lần. Lặn bộ. Nếu ở lâu thêm chút nữa, có lẽ tôi cũng sẽ lấy chứng chỉ. Vì thế mà những lúc không đi cùng với tôi,

Ryuichiro thường lặn ra xa với những người bạn bản xứ hoặc với Kozumi. Chiều muộn, mặt trời đã chéch hẳn về phía Tây, đúng lúc tôi cũng cảm thấy khó đọc thêm được nữa thì Ryuichiro rảo bước về phía tôi. Da đen cháy, anh nhìn tôi và cười. Bóng người bạn trai của tôi như tan vào ráng chiều và biển. Tôi cũng đứng dậy và phúi cát bám trên người. Chúng tôi bàn với nhau xem sẽ đi ăn gì vào bữa tối. Không dễ gì mà làm được những việc đơn giản như thế ở trong nước vào lúc này. “Không biết giờ này, em trai tôi, bằng toàn bộ con người mình, có cảm nhận thấy điều đó?” bất giác tôi nghĩ đến nó, đến đôi tay, đôi chân non nớt của nó khi háo hức dậy sớm, háo hức đi câu ở Kochi...

- Tôi nay, Saseko sẽ đãi chúng ta một bữa đích thân cô ấy nấu đây! Ryuichiro vui vẻ thông báo.

Vợ chồng Kozumi sống trên tầng hai của quán sandwich, trong một căn phòng rất rộng, nội thất sáng sủa với gam màu cam rất phương Nam. Tất cả đều hoàn mỹ, song vẫn có

nét rất khoáng đạt. Một chiếc tivi to bự. Một căn phòng với cảm giác rất dễ chịu, nhưng không hiểu sao hôm đó, ngay sau bữa tối, tôi đau đầu khủng khiếp và gai gai sốt. Tôi nằm vật ra ghế sofa.

- Không phải ngộ độc thức ăn đâu. Tớ thấy ngon lắm mà!

Tôi chỉ cố nói được có thể và đưa hai tay ôm đầu. Ryuichiro mặt tái xanh vì lo lắng. Kozumi cuống cuống đi lấy túi đá chườm. Saseko ôm tôi trong vòng tay mềm mại của cô ấy, hát cho tôi nghe. Nhưng tất cả đều vô hiệu.

- Ai cũng thi thoảng bị thế này ấy mà! Saseko nói và đưa thuốc cho tôi. Uống thuốc đó và ngủ một chút đi!

- Không sao đâu! Tớ về phòng ngủ đây! Ngay đây thôi mà! Á... á... Đau quá!

Dù đã cố hết sức thuyết phục, họ vẫn nói rằng mai là ngày nghỉ và rằng chẳng có gì là

phiền toái cả, rồi cứ thế, hai người đó đẩy tôi vào phòng ngủ và đặt tôi nằm trên chiếc giường đôi. Viên aspirin liều cao hạ gục tôi tức khắc. Đầu óc mơ màng, tôi vẫn còn kịp liếc nhìn đồng hồ và thấy kim chỉ tám giờ tối trước khi thiếp đi.

Bỗng nhiên, tôi choàng tỉnh, mắt mở to như một chiếc máy vừa được đóng điện. Tôi nhìn đồng hồ. Đã mười một giờ. Vậy là mình thiếp đi tới ba tiếng đồng hồ... Tôi lúc lắc đầu và nhảm tính. Giấc ngủ ngắn nhưng có vẻ rất công hiệu. Cảm giác gai gai sốt và cơn đau đầu dường như đã hết hẳn. Phong thủy ở đây kể cũng dữ thật. Sau cánh cửa khép hờ, tôi nghe tiếng cười nói và tiếng tivi vọng lại. Bên ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy biển đêm và dãy ghề màu trắng của hiệu bánh đã đóng cửa. Ở một đất nước xa lạ, tiếng cười nói của mọi người ở căn phòng bên cạnh chẳng những không làm tôi thấy cô độc mà trái lại còn khiến tôi cảm thấy an tâm. Tôi nán nằm lại trong giây lát, lơ đãng và sung sướng lắng nghe âm thanh đó, như một đứa trẻ khi bị ôm. Tôi thích sự thân thiết tự nhiên của Saseko, một sự thân thiết đến vô tư,

chắc chắn chỉ có thể có được ở những người đã luôn may mắn được người tốt giúp đỡ, hoặc ở những người chính vì đã luôn bị ghẻ lạnh mà đã học cách sống cho nhân ái. Chỉ một trong hai khả năng đó.

Tôi ngồi hẳn dậy, rồi lừ đừ bước ra phòng khách.

- Ái chà! Dậy rồi cơ đấy! Saseko nói.

- Uống cà phê nhé! Kozumi nói và đứng dậy.

- Em đỡ chưa? Ryuichiro hỏi.

Mọi người thi nhau hỏi han triu mến. Tôi sung sướng mỉm cười. “Phải chăng đây là thiên đường?” tôi thăm nhủ và nói đùa:

- Được đôi xử dịu dàng thế này thì có là ma cũng được!

Phải rồi! Cứ cho đây chỉ là chúng “ngã

nước” ở đất lạ thôi mà! Sau khi ăn một chiếc bánh ngọt rất ngon do Saseko nướng và cảm giác lơ mơ do tác dụng phụ của thuốc hết hẳn, tôi mới chợt nhận thấy hóa ra chương trình MTV mà mọi người cùng xem từ nãy đến giờ là thể loại hard-rock.

- Chương trình MTV đặc biệt đây ư?
Tôi hỏi.

- Ủ! Đúng đấy! Ở Nhật không có đâu.
Toàn hard-rock mà nên suốt ngày thôi!

Nghe câu trả lời thừa nhiệt huyết của Kozumi, tôi nói:

- Kozumi thích hard-rock lắm hả?

- Thích! Thích đến chết đi được!
Kozumi trả lời đầy phấn khích.

Một mặt không ngờ của con người này.

- Hồi xưa tớ cũng không thích lắm,

nhưng từ hồi sống cùng anh ấy, tớ rành lên nhiều đấy! Saseko nói. Biết không, đó chính là nguồn sống của anh ấy đấy!

- Ồ...! Anh biết chuyện này chứ? Nếu chỉ nhìn phục trang và xét tính cách của anh ấy thì quả là không thể tưởng tượng được!

- Tất nhiên là biết chứ! Hồi đầu đi chơi với nhau, ngồi trong xe, hẳn cứ nghe loại nhạc này suốt. Đến lúc đi ngủ, lại lấy áo phong Metallica ra mặc. Anh biết ngay đây là một tay hard-rock ngầm!

- Con người thật khó mà biết hết được nhỉ! Tôi nói.

Vậy ra đây chính là nguồn động viên của một con người đã mất hầu hết những người thân trong gia đình, lưu lạc đến Saipan lập nghiệp, là sức mạnh nâng đỡ tinh thần cho một Kozumi luôn phải tiếp xúc với ma và bận rộn với việc kinh doanh nhà hàng. Hoàn toàn không phải một sự cường điệu. Tôi chưa từng thấy một

Kozumi vui vẻ như thế trước đây. Tôi mới chỉ hỏi một chút, Kozumi đã bắt đầu nói về thể loại nhạc này, say sưa như những ông bố, bà mẹ hãnh diện khoe con. Bắt đầu một đoạn độc tấu cuồng nhiệt với màn gào thét của tay ghita tóc vàng, Saseko biết ý vắn tiếng to lên, và tôi có cảm giác bỗng chốc căn phòng biến thành nơi tụ họp của một nhóm cuồng mộ hard-rock. Nào là tay này hồi trước ở ban nhạc này, rồi ban nhạc này gặp một chuyện nọ, và chính vì thế mà ca khúc nọ có ý nghĩa thế kia... Kozumi cứ say sưa nói, say sưa xem và uống, trông thật hạnh phúc. Trước đây, tôi chỉ mới làm thêm ở hiệu “Reggae & Rock thập niên 60” nên hoàn toàn xa lạ với thể loại này nhưng cũng không hề thấy bức bối với thứ nhạc kỳ cục và lạ tai đó, hay khó chịu với những điều anh ấy đang giảng giải. Có lẽ vì anh ấy thực sự yêu nó, từ tận tâm hồn mình.

- Bọn tớ quen nhau đúng lúc bài này đang thịnh hành. Hai đứa còn đưa nhau về tận Nhật để xem liveshow nữa cơ! Saseko cũng bắt đầu nói.

- Anh nhớ em còn quên thu video-clip này. Thế là bọn mình cãi nhau một trận ra trò nhỉ!

- À, nhớ bài đó rồi! Cách bài này ba bài!

Cả những kỷ niệm chồng vợ cũng được gửi gắm trong đó. Tôi vẫn thích ngắm nhìn những cặp vợ chồng cùng nhau nhìn về một hướng hơn là những cặp chỉ biết say đắm nhìn nhau, dù họ nhìn con trẻ, phim ảnh, phong cảnh hay gì cũng được. Họ sẽ cùng cười vui, cùng hạnh phúc và lấy đó làm điểm tựa cho chính mình.

Great White, Kinks Megadeath, Thin Lizzy, Tesla, Iron Maiden, Riot, AC/DC, **Mötley Crüe** những âm thanh như những câu thần chú này đối với tôi lại chính là thứ đã cứu vớt phần đời còn lại của hai con người đó. Cũng giống như Capote đến bên Ryuichiro trong những đêm trắng. Và chính họ cũng không nhận ra những

thứ đó đã nâng đỡ cho họ, những thứ nhỏ nhoi mà lớn lao, những tặng vật mà ta không ngờ tới.

- Như các bạn kể cũng hay! Có thứ dễ đắm say vì nó! Tôi nói.

- Chỉ đơn giản là thích thôi! Kozumi cười rạng rỡ.

Có lẽ chính sự chân thành ấy đã đưa con người này đến đây, tôi lan man nghĩ thầm. Đúng lúc ấy...

Đang ngồi ở phía đối diện và cười rất tươi, Saseko bỗng dờ mắt ra và há hốc miệng. Gần như cùng lúc đó, Ryuichiro cũng “Á!” lên một tiếng. Cả hai cùng nhìn về phía cửa phòng khách nối liền với cầu thang chạy từ dưới tầng một lên. Tôi và Kozumi cũng ngoái lại nhìn.

Em trai tôi. Yoshio, em trai tôi đang đứng ngay đó. Nó mặc bộ pijama màu xanh, khuôn mặt đẹp đang mơ màng, như thể hồn nó đang phiêu du ở một cõi xa xăm. Nét mặt đó

khiến tôi nhớ lại Mayu trong áo quan hôm ấy. Nó đưa mắt lơ đãng nhìn chúng tôi một lượt rồi chậm rãi bước về phía chúng tôi. Tôi gọi “Yoshio?” nhưng có vẻ như nó không nghe thấy gì. Rồi nó bước xen vào giữa chúng tôi và cứ thế đi thẳng ra ban công. Đúng lúc tôi nhận ra nó đang lẩn vào bóng của những chiếc ghế đặt ngoài ban công, của tòa nhà đối diện và bầu trời sao in hình trên tấm kính cửa sổ thì nó vụt biến mất. Phải rồi! Em tôi thật thì làm sao có thể đến được đây.

- Ma sống hẳn hoi nhé! Rõ đến thế cơ mà! Saseko cất tiếng. Nhưng ai thế nhỉ?

- Em trai cậu à? Kozumi nhìn tôi, hỏi.

- Ủ! Tôi gật đầu.

- Thử điện thoại xem sao! Ryuichiro nói, mặt tái xanh.

- Em sẽ gọi! Tôi nói rồi vội vã gọi điện về nhà.

- Alô! Ái chà! Các con thế nào? Giọng
thản nhiên, mẹ tôi hỏi.

- Vâng, bọn con khỏe. Mẹ này! Yoshio
sao rồi? Tôi hỏi.

- Có nhà đấy! Nó khỏe! Để mẹ gọi
nhé!

- Vâng! Mẹ gọi nó đi!

- Con đợi máy nhé!

Tín hiệu chờ càng làm tôi thêm sốt ruột.
Mãi một lúc sau mới có người nhắc máy, nhưng
lại vẫn là mẹ tôi.

- Xin lỗi con! Nó đang ngủ!

- Có thật đang ngủ không hả mẹ?
Không phải chết đấy chứ?

- Nó vẫn đang thở đều, nhưng ngủ say

như chết ấy! Mẹ tôi bật cười.

Tôi cũng yên tâm hơn đôi chút.

- Con sẽ gọi lại. Mẹ bảo nó thế nhé! Ở nhà mọi người thế nào ạ?

- Vẫn vậy thôi! À, có Mikiko bị ốm, phải nằm nhà cả tuần. Thế là bạn trai nó đến thăm. Cả nhà thấy mặt rồi nhé...

Tôi bỗng cảm nhận rõ không khí cuộc sống gia đình của mình tại Nhật, một không khí sẽ tan biến ngay nếu mẹ tôi mất, vừa mong manh, và cũng vừa bền vững, cái không khí chỉ có trong ngôi nhà ấy và hiển nhiên đến mức không ai cảm nhận thấy.

- ...Một anh chàng rất thời thượng và hấp dẫn!

- Tiếc là con không được gặp!

- Hình như cũng mới quen nhau thôi!

Chúng tôi nói toàn những chuyện vắn vơ rồi cúp máy.

- Có vẻ như không có chuyện gì! Tôi nói với mọi người trong phòng, lúc này đang chăm chú vào tôi. Mọi người bảo nó đang ngủ. Có thể nó đang mơ thấy nơi này. Em trai tôi cũng hơi khác thường một chút!

Trước mặt toàn những chuyên gia về chuyện này, tôi đang chống chế một cách hơi lố.

- Năng lực của thằng bé thật đáng nể! Kozumi nói. Chắc chắn là nó bị ma đeo bám và đang cầu cứu trong mơ rồi. Vì thế mà nó đã đến tận đây!

- Thằng bé thật ngoan! Xa vậy mà vẫn cố gắng đến! Tôi nói như thể đang nghe chuyện của người khác.

Bị kích thích cao độ, tôi cảm thấy mọi thứ như một câu chuyện hư cấu, như thể tôi

đang xem một bộ phim “psychic horror” (“tâm lý kinh dị” – tác giả dùng tiếng Anh trong nguyên bản – ND).

- Bây giờ nó đang thiếp đi vì quá mệt đấy! Chắc thế! Nếu không nó đã không gửi đến cậu một thông tin rõ ràng đến vậy!

- Lần đầu tiên tớ thấy một chuyện như thế! Ryuichiro nói với vẻ chưa hết ngạc nhiên.

Tôi đã gặp em trai mình, rõ ràng, không phải ảo giác do thuốc hoặc rượu. Tất cả mọi người có mặt ở đây cũng đã nhìn thấy nó. Có một sự kết nối nào đó. Và tôi cảm thấy được an ủi với cái ý nghĩ rằng đó không phải do một sự nguyện cầu hay một lời nguyện nào, mà chỉ đơn giản vì thằng bé yêu tôi. Tôi cảm thấy điều đó, từ nét mặt trong trẻo, từ dáng điệu của nó.

- Nhưng năng lực đó sẽ là một gánh nặng với một đứa bé như nó. Nó bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Mười một.

- Một đứa trẻ mà đã có năng lực như vậy sẽ khác hẳn với chuyện một người lớn rồi mới xuất hiện năng lực đó. Để giữ được thăng bằng, nó sẽ phải hy sinh một cái gì đó. Sẽ không có vấn đề gì lớn nếu nó biết tìm ra thứ không thực sự quan trọng cho sự trưởng thành của nó để hy sinh. Nhưng ở tuổi của nó, có lẽ nó chưa thể làm được điều ấy!

- Em cậu dễ thương quá! Lớn lên sẽ đẹp trai lắm đấy! Saseko cười.

Mọi người nói cứ như đã xem ảnh em tôi vậy. Điều đó, không hiểu sao, cũng làm tôi vững dạ lên nhiều. Đáng ra, người khác mà thấy một chuyện như thế thì đã làm toáng lên rồi. Ở một nơi có thể làm được mọi chuyện thế này, có lẽ em tôi cũng sẽ cảm thấy không bị gò bó..., tôi nghĩ thầm. Có lẽ đọc được suy nghĩ ấy, Ryuichiro nói:

- Lẽ ra nên đưa cả nó đến đây, kể cả

phải ép nó!

Tôi khẽ gật đầu rồi nói:

- Có lẽ em sẽ bảo nó đến. Ba, bốn ngày gì đó cũng được.

Chuyện đó thật khó, nhưng không phải không thể. Hai vợ chồng Kozumi nói họ cũng muốn gặp em tôi và khuyên tôi gọi nó đến.

Giữa đêm khuya, chuông điện thoại reo. Chúng tôi đã về phòng khách sạn và Ryuichiro đang ngủ. Trót ngủ dở dang lúc này, giờ tôi không tài nào ngủ ngay được nên vẫn thức đọc sách. Vì thế, tôi với ngay lấy ống nghe.

- Alô? Giọng em trai tôi.

- Yoshio? Em dậy rồi hả? Tôi nói. Em có sao không? Vẫn khỏe đấy chứ?

- Cũng tạm tạm. Nhưng không có chi, chán lắm! Thằng bé thì ào.

- Mọi người ngủ hết rồi à?

- Vâng! Thật may là chị đã dạy em cách gọi điện. Này, lúc này em vừa mơ đấy! Em thấy chị bị những người lính trên chóc, định đến giúp chị thì thấy chị đang ngồi ở đầu đó nhạc âm ỉ, cùng với một người phụ nữ, anh Ryuichiro và một người đàn ông trắng trắng. Có đúng thế không chị?

- Chị cũng thấy em đến, mặc nguyên quần áo ngủ! Tôi nói.

- Vậy là không mất tiền vé! Em tôi bật cười. Nhưng em không thấy rõ trong phòng có gì.

Có lẽ nó chỉ cảm nhận luồng suy nghĩ của mọi người, tôi nghĩ thầm.

- Em đến đây đi! Tôi nói.

Tôi thật sự muốn nó đến đây.

- Làm sao mà đến được! Em không biết cách đi!

- Chúng ta sẽ bàn chuyện đó. Em gắng đến nhé!

Thằng bé im lặng. Có vẻ tâm trí nó đã ổn định, nhưng rõ ràng là không được khỏe. Không phải do đã kiệt sức vì giấc mơ khi nãy. Có cái gì đó nó từng tìm lại được ở Kochi nay đã khô héo đi. Tôi cảm thấy rất rõ điều đó.

- Em cứ suy nghĩ đi! Chính em cũng muốn đi, đúng không?! Nói thật chị nghe xem nào!

- Nhưng còn mẹ...

- Sẽ đâu vào đấy cả thôi!

- Vâng... Em sẽ nghĩ thử xem...

- Em nên đi máy bay, mang cơ thể thật

của em đến đây cơ! Tự mình cảm nhận hương vị biển ở đây sẽ tốt hơn! Chị chắc đấy! Tôi nói thêm.

- Em muốn đi! Nó nói.

Tôi nghe như nó đang nói “Em muốn sống” (ở mẫu câu này trong tiếng Nhật, hai từ đó có phát âm hoàn toàn giống nhau – ND) với cái giọng đầy vẻ nghiêm trang.

- Chị sẽ thử nói chuyện với mẹ! Tôi nói với nó. Phần em, hãy nằm lì hai, ba ngày gì đó. Bảo mẹ là em thấy đầu óc có vấn đề gì đó. Như thế chị sẽ dễ thuyết phục mẹ hơn.

- Được rồi! Em tôi đáp.

Tôi nhận thấy rõ là nó đang phản chấn lên rất nhanh. Gác máy, tôi lại càng áy náy, giá mình đừng có quá mải mê theo tiếng gọi tình ái và mang nó đến đây từ đầu thì có lẽ sẽ tốt hơn. Thành thực mà nói, lúc đầu không phải tôi không muốn bỏ nó ở nhà để được tự do cùng

Còn một chuyện nữa mà trong số những người có mặt trong phòng lúc này, chỉ có mình tôi biết. Ngay từ hồi còn nhỏ, em tôi đã có cái tật là khi có chuyện đau khổ hoặc muốn mọi người giúp đỡ, nó thường đi qua trước mặt mọi người ra ban công.

14. something's got to give

Gần đây, tôi cứ nghĩ mãi về sự tái hiện. Ngồi trong xe Ryuichiro lái trên đường ra sân bay đón em trai, tôi hạ kính xe hết mức. Những cơn gió nóng ẩm ùa vào trong xe. Những tán lá cây xanh rươi phủ khắp đảo xào xạc trong không gian. Còn bầu trời xanh thẳm đến rợn cả người. Và có một điều, một điều tôi luôn nghĩ đến mỗi khi ghi nhận cảm xúc này bằng thị giác và thính giác. Cũng giống như Saseko đã ra đón chúng tôi sáng hôm nào, khi tôi đứng trên con đường lớn ngay trước sân bay, váy áo bay phấp phật trong gió và ngược nhìn bầu trời chói nắng, trong tôi bỗng vang lên một giai điệu thật đẹp

của niềm xác tín, đều đặn như phát ra từ chiếc hộp nhạc chạy cốt. Tôi tin vào sự tái hiện. Những người theo một tôn giáo nào đó có lẽ sẽ gọi đó là “Nhân-Quả” (trong nguyên bản, tác giả dùng từ “Karma” – ND), nhưng với tôi, nó thật giản đơn và hiển nhiên chứ không đến mức đó. Chẳng hạn như tôi và em tôi đã rất vui vẻ ở Kochi và “hạt” Saipan đã được “gieo” ở đó. Để bây giờ, cái mầm đó kết trái và em tôi đang đến đây. Sự vật chỉ thay đổi hình dạng một chút, kích thước lớn thêm một chút, em tôi đang ngồi trên máy bay tới đây, vẫn với tâm trạng mong đợi một niềm vui tương tự. Mọi chuyện nói chung đều vậy cả. Gieo hạt, nảy mầm, và kết trái. Có duyên cớ rồi thành kết quả. Một sự việc dù nhỏ đến đâu cũng sẽ dẫn đến một sự việc khác, và một điều gì đó rồi sẽ xảy đến. Chỉ có điều, có một cái gì đó khác với cái vòng quay ấy đã nảy mầm trong tôi. Và tôi chợt hiểu ra. Rằng, tự khi nào, tôi đã đến một nơi không thể nào quay lại được nữa. Không bao giờ tôi có thể quay lại được với hiện thực trước cú ngã định mệnh hôm ấy. Tôi hiểu rằng sẽ là một sự lừa dối

nếu nói rằng đến một lúc nào đó, tôi bây giờ sẽ dung hòa với tôi trước đây, và cuộc đời tôi sẽ trở về với cái lý vốn có của nó. Tôi đã đến đây và trong ít ngày sống trên hòn đảo ngập tràn hương biển và cỏ cây đến mức ngột thở này, hoài cảm đến mức đau khổ như vậy, niềm xác tín đó ngày một sâu sắc hơn, một điều gì đó mang tính quyết định đã xảy ra, và không bao giờ có thể quay trở lại. Những tế bào, hình thành từ niềm kỳ vọng đối với một tương lai chưa biết, đã vượt qua cả nguyên lý Nhân-Quả ấy, lan rộng khắp trí não tôi, như những tế bào ung thư.

Không thể trở lại.

Không đau khổ, cũng không háo hức, chỉ đơn giản là tan chảy vào cuộc đời, vào khung cảnh nơi đây. Như một điệu vũ. Chỉ có vậy. Như một lẽ đương nhiên. Chỉ có vậy.

- Hình như máy bay hạ cánh rồi đấy!
Ryuichiro thông báo với tôi.

Để Ryuichiro lại trong xe, tôi đi về phía

sảnh đón khách nhập cảnh. Em tôi bước ra, vóc người nhỏ thó khuất sau đồng hành lý to đùng. Trông thằng bé có vẻ khỏe mạnh, khuôn mặt tươi cười và làn da trắng hơn hẳn so với những người sống ở nơi đây. Vui mừng, quá đỗi vui mừng, tôi vỗ tay thật mạnh.

Việc gọi em tôi đến đây, đơn giản mà hóa ra chẳng dễ dàng. Mẹ tôi bị thuyết phục nhanh hơn tôi tưởng, theo kiểu “Khoan đã...! Mà thôi, thế cũng được!” nhưng người phản đối đến cùng, với lý lẽ là không thể chấp nhận được chuyện cho thằng bé nghỉ học, lại còn để nó đi máy bay một mình, lại chính là cô Junko. Mặc cho tôi giao hẹn sẽ chăm sóc chu đáo đến mấy, rồi thì sẽ về ngay thôi, mà khi về sẽ có tôi đi kèm, thì cuối cùng cũng không thuyết phục được cô. Tôi đã phải gọi điện và tranh cãi khá nhiều nhưng cũng không có kết quả. Vậy mà cuối cùng, thằng bé chỉ cần tỏ ra chán nản với mọi thứ và khóc mè nheo đòi đi cho bằng được, thế là đầu vào đấy cả.

- Chị Saku! Đen khiếp nhĩ! Thành người

nước ngoài rồi!

Đó là những lời đầu tiên của em tôi. Thế rồi vừa kêu nóng rồi rít, nó vừa bước ra ngoài trời, hít thở thật sâu như đang ngửi hít mùi của không khí nơi đây. Tựa người vào thành xe, Ryuichiro đang đứng đợi, vẫy tay và cười.

- Anh Ryu! Lâu quá không gặp!

Thằng bé chạy bổ tới, chỉ thiếu nước nhảy lên bám vào cổ. Ryuichiro ngay lập tức đỡ lấy túi hành lý to tướng của nó, bỏ vào cốp xe. Một cảnh tượng thật đẹp.

- Không khí trên đảo này đậm đặc quá! Có vẻ đông người! Gì thế này?! Không lẽ ma đây sao?!

Ngồi trong xe, thằng bé nhú mào nói đúng lúc tôi cũng vừa cảm thấy tức ngực.

- Em đến đây không phải để làm việc nên những chuyện đó hãy để cho các chuyên

gia giải quyết. Còn em, hãy cứ làm một chú bé trong kỳ nghỉ đi! Ryuichiro nói.

- Rõ ạ! Em tôi vui vẻ đáp lời.

Phần tôi, mới nghĩ tới chuyện sắp phải về nhà, mọi thứ trong mắt tôi bỗng trở nên da diết đến day dứt. Căn phòng khách sạn, bộ đồ lặn phơi như phơi mực ngoài ban công, tiếng nhạc rất lớn trên đài phát thanh vọng lại từ quán của Kozumi, hàng ghế trắng trên bãi cát, biển, những rặng dừa, những làn da rám nắng, chú chó của một nhà gần đó, tiếng ồn của chiếc máy điều hòa, quán cà phê rất rẻ tôi thường ghé, những chiếc giỏ nhựa màu đỏ trong siêu thị... Tất cả... Dù chỉ ít ngày nhưng tôi có cảm giác như mình đã ở đây từ lâu, từ rất lâu rồi. Buổi sáng thức giấc, đi ra biển, ăn bánh sandwich, giặt giũ, xuống phố. Chiều, luôn bắt đầu bằng một hoàng hôn đỏ rực, tắm mình trong ánh sáng ấy, đầu óc tôi lãng đãng quay về với nguồn cội trong làn gió mát lạnh. Rồi lần nào cũng vậy, mỗi khi choàng tỉnh dậy ngắm nhìn, biển luôn nhuộm một màu cam, và như để bày tỏ lòng

kính trọng đối với khung cảnh kỳ diệu ấy, chúng tôi lại cùng nhau cụng những ly bia, rồi về phòng tắm, rồi rủ nhau đi ăn tiệm, sau đó vừa ngắm cảnh đêm vừa đi dọc theo bờ cát về phòng, xem tivi rồi đi ngủ... Những ngày tháng đủ đầy, và mọi thứ như trong một giấc mơ xa xăm, giản đơn đến ngờ ngạc, và đẹp đến mức đáng ghen tị.

Một hôm gần đến ngày về, tôi cùng Ryuichiro làm một chuyến dã ngoại bằng ô tô. Em trai tôi tỏ ra rất hợp với vợ chồng Kozumi và hôm ấy, nó bám theo hai người xuống phố mua sắm quà cáp. Mà cũng có thể là nó biết ý làm vậy để tôi tự do.

- Mình đi đâu nhỉ?!

- Đến công viên bách thảo ăn trưa đi!
Tôi đề xuất.

Đó là một khu công viên rất rộng nằm ở phía Bắc của đảo, tôi đã cùng Saseko đến đó một lần. Ở quầy tạp vụ gần đó có món nước ép

quả tươi nữa.

- Được thôi! Ryuichiro nói và cầm lái phóng tít mù.

Con đường rộng ngập tràn trong nắng. Trên đường hầu như không có một chiếc xe nào khác và những tán lá xanh dọc hai bên đường cứ vùn vụt trôi về phía sau. Sau những lùm cây, mặt biển sáng lấp lánh lúc ẩn, lúc hiện. Những tia nắng chói chang cứ chạy dài ra xa mãi. Tôi hạ hết mức cửa kính xe, mặc cho gió xối vào tóc, miết lên má đến nghẹt thở... Mùi biển cả, mùi con đường đất bụi, những ngôi nhà màu trắng... Sắc màu của những bộ quần áo sặc sỡ khoác trên mình những người dân bản địa đang đi lại thật hiền hòa... Tất cả cứ vùn vụt lướt về phía xa... Tôi định nhắc Ryuichiro nếu phóng nhanh thế có thể gây tai nạn nhưng lại nghĩ gió thế, chắc gì anh ấy đã nghe thấy nên thôi. Dù sao thì Ryuichiro cũng rất tập trung vào việc lái xe và chăm chú nhìn ra phía trước. Vạn vật lướt qua mắt tôi đều thật tươi mới. Đúng lúc đó, giữa khung cảnh rạng ngời đang vây bọc xung quanh,

một ý nghĩ bỗng hiện lên rất rõ trong đầu tôi. Tôi cảm thấy nó, gần và thực đến mức đau nhói. Đúng vậy. Đến một lúc nào đó, cả tôi, cả Ryuichiro sẽ không còn trên mặt đất này. Chúng tôi sẽ thành xương, thành đất, rồi tan vào không khí. Chất khí đó bao bọc quanh trái đất này, hòa lẫn vào nhau, dù là Nhật Bản, Trung Quốc, hay Italia, tất cả. Rồi sẽ đến một lúc nào đó, chúng tôi sẽ tan vào gió, và bay trong không gian. Cả tay, chân đang hiển hiện lúc này cũng vậy, tất cả sẽ biến mất hết. Tất cả, một lúc nào đó sẽ thành ra như vậy, tất cả sẽ biến mất hết. Tất cả, một lúc nào đó sẽ thành ra như vậy, giống như Mayu, giống như bố tôi. Tất cả những ai đang sống lúc này rồi sẽ nghiệm ra một điều, một điều thực kỳ diệu, một điều thực tuyệt vời, rằng ngay lúc này, ở ngay đây, chúng ta đang cảm nhận được vạn vật xung quanh bằng thân xác duy chỉ có vào chính lúc này. Quá xúc động, đột nhiên nước mắt tôi trào ra. Nhưng tốc độ không biết xót thương cho tâm trạng. Cảm xúc đó ngay lập tức cạn đi và tan biến trong giây lát. Có lẽ chính những giọt nước mắt này rồi cũng

sẽ biến mất như chưa bao giờ từng tồn tại.

Băng qua những bụi rậm bụi lúp xúp, và thế là hai chúng tôi có buổi picnic hết như trong tranh vẽ, giữa một bãi cỏ rộng mênh mông trên đỉnh một ngọn đồi cao, với bánh sandwich và nước quả. Khu công viên đó thật rộng, rộng đến nỗi khi chúng tôi thử đi sâu vào bên trong, có cảm giác như thể chúng tôi đang gặp nạn thực sự. Một màu xanh mỡ màng cây lá trải dài vô tận, bầu trời trong thăm thẳm tưởng như sắp rơi vào trong đó. Từ trên đỉnh đồi chúng tôi đang đứng có thể nhìn thấy khắp đảo. Quang cảnh rõ rệt đến mức có cảm giác như nhìn thấy cả những cơn gió lướt qua phố xá và rừng rậm.

- Thật là tốt khi Yoshio cũng đến đây, em nhỉ! Cu cậu có vẻ cũng vui thú lắm! Ryuichiro nói.

- Vâng! Em vẫn luôn nghĩ rằng nên trải nghiệm thật nhiều điều từ khi còn trẻ sẽ tốt hơn. Chẳng hạn như tự đi máy bay một mình, hay mỗi khi mua hàng phải khoa chân múa tay ở

một nơi mọi người đều nói tiếng Anh. Nhất là với một đứa hay suy nghĩ như nó, em nghĩ nó sẽ tự tin lên nhiều! Tôi đáp.

- Đúng vậy đấy! Anh thì mãi đến lúc thành người lớn rồi mới bắt đầu trải qua những chuyện đó, nhưng những lúc thấy mình thật thảm hại, hay tự thấy thân mình chẳng khác gì một con sâu cái kiến, không đáng cho người ta để mắt đến... đúng là rất đáng để trải nghiệm. Không phải chuyện tự hành xác nhưng chẳng hạn có lần hành lý của anh bị mất trộm, trong đó lại còn có cả hộ chiếu nữa nên đêm đó không lấy được phòng khách sạn, hay có lần bị chủ nhà trọ đối xử lạnh nhạt, bồn tắm không có nước nóng mà ngôn ngữ lại bất đồng. Những lúc như thế, ai cũng cảm thấy sôi máu, muốn cho thiên hạ biết tay, đúng không?! Cảm giác như những lúc ấy, có cái gì đó thật mới mẻ xuất hiện trong con người mình, một cái gì đó mình chưa từng biết đến. Rồi thì nào là học ngoại ngữ này, nào là từ bỏ những trò ngu ngốc vì biết thế nào là nguy hiểm này, hay dù có gặp phải chuyện gì cũng không bao giờ bán loạn này... Trải nghiệm

dần từ lúc còn bé thế là điều rất tốt đấy.

- Vâng, em cũng nghĩ thế! Tôi đáp.

Những chiếc bánh sandwich thật ngon do chính tay những người bạn làm. Món nước quả rất tươi và rất ngon. Bầu trời xanh như sắp sà hẳn xuống, thuần khiết tưởng như với tay ra là chạm đến được. Những dải mây dịu dàng, nhẹ trôi và dần tan. Hương biển dịu nhẹ. Và ngay phía dưới kia, khung cảnh cứ trải dài ra mãi, với cây cối, với phố xá, chỗ có người, chỗ không người, rừng, rồi lại biển, tất cả sự đan xen hoàn hảo đó cứ phôi bày ra một cách thật hào phóng. Sắc màu tuyệt diệu của bầu trời như tan vào vạn vật, tưới lên đó một dòng ánh sáng ngọt ngào.

- Bầu trời đẹp quá! Mãi ngược nhìn đến đau cả cổ, mãi sau tôi mới thốt lên.

- Đúng thật! Xanh quá! Đến nỗi nhìn lâu cảm thấy thần thờ cả người. Ryuichiro đáp.

Thế rồi cả hai cùng im lặng. Có lẽ lúc đó, hai chúng tôi đều nghĩ về Mayu. Dù tâm trạng ngày hôm nay ra sao, câu chuyện về em trai tôi vừa rồi cùng với bầu trời này, không hiểu sao lại gợi nhớ về Mayu. Giữa tôi và Ryuichiro là Mayu. Tôi đã có một người em gái. Bầu trời và phong cảnh này thật giống Mayu vô cùng, đến mức tôi cảm thấy lạ lẫm tại sao đến giờ mới nhớ đến em gái. Hàm răng trắng đều như ngọc trai... Đôi bàn tay nhỏ xinh vẫn y như hồi bé... Tấm lưng cong mềm mại như một chú mèo con... Những móng chân sơn màu tím nghịch... Mái tóc nâu búi cao... Tất cả... Nó yêu những ngày nắng ráo đến mức dù ở căn hộ nhỏ đến mấy cũng để ý xem hướng nắng từ đâu... Khuôn mặt tươi cười dịu dàng, thanh thoát đến vô cùng... Tiếng cười trong trẻo, lạnh lót như tiếng chuông ngân, lan xa như những gợn sóng... Tất cả, tất cả những hình ảnh đó ào ạt hiện về, tươi mới, khiến tôi bỗng nhiên thấy nhớ nó đến khổ sở, đứng ngồi không yên. Không hiểu vì đâu mà kể từ khi nó mất đi, ở mãi một phương trời xa thế này, lần đầu tiên tôi lại

thấy nhớ nó đến vậy. Có lẽ vì đâu đó trong lòng mình, tôi vẫn mang cái tâm trạng như thể bị đũa em gái đã tự giã từ cuộc sống này ghét bỏ và phản bội.

Mấy hôm trước, tranh thủ lúc ngồi trong phòng Saseko đợi cánh đàn ông đi lặn biển, tôi đã xem bộ phim cuối cùng của Marilyn Monroe. Đó là một bộ phim hài còn dang dở, được quay ngay trước khi cô ấy chết, hay nói đúng hơn là một chuỗi những thước phim quay hỏng. Những đoạn phim đó vui nhộn tới mức, bất kỳ ai cũng khó mà tin được rằng người con gái xinh xắn nhường ấy, tươi tắn nhường ấy, quyến rũ nhường ấy, với tiếng cười sảng khoái nhường ấy lại sắp từ giã cuộc đời. Để nguyên cả bộ quần áo khô ráo mà ôm chầm lấy lũ trẻ ướt lướt thướt vừa từ dưới bể bơi bước lên, cái điệu cười phá lên thật hồn nhiên khi thấy một chú chó diễn hỏng, say sưa bơi trong bể với tấm thân trần, toàn bộ con người cô ấy phát ra những tia sáng thật tự nhiên khiến không ai có thể nghĩ rằng cô ấy đang ngập trong rượu, ma túy và vật vã với những cơn sốt. Nhưng chung quy, đâu đó vẫn

ẩn chứa một thông điệp, đầu đó vẫn toát lên một tia sáng trắng kỳ lạ, trong suốt, yếu ớt như sắp tắt lụi, một thứ ánh sáng quá đẹp, quá hoàn hảo, thu hút đến đáng sợ nhưng cũng thật mong manh. Xem xong, tôi có cảm giá bút rút và đầu óc cứ suy nghĩ miên man. Thế rồi, đến mãi trước khi ngủ, tôi mới vỡ lẽ. Đó là Mayu. Chính Mayu cũng đã hết như thế. Trước khi chết, nó cũng hoàn toàn không còn chút sinh khí và tưởng như sắp tan vào trời xanh, vào không khí, vào ánh mặt trời, vậy mà vẫn có một cái gì đó thật đắm say, từng động tác như hòa quyện vào ngoại cảnh, khiến ai cũng phải ngấm nhìn như một viên bảo ngọc. Ra là thế, tôi nghĩ thầm, dù vẫn không thể hiểu được sự giống nhau đó là do ma túy, do cái chết đang đến gần, hay do cả hai.

Chẳng lẽ không nơi nào có em nữa sao? Chẳng lẽ không nơi nào có em nữa sao, Mayu? Trời vẫn xanh thế kia, nắng vẫn ngọt thế kia, chỉ cần mở hồn ra, sẽ thấy vạn vật vẫn diệu kỳ đến thế, vậy mà em đã không thể cảm nhận được tất cả những thứ đó nữa rồi, Mayu.

- Chị đây rồi!

Trông thấy tôi, em trai tôi chạy ào tới như một con cún nhỏ. Rồi nó hỏi khẽ:

- Chỉ có riêng hai người, anh chị đã nói chuyện nghiêm túc chưa?

- Chưa! Có gì mà nghiêm với túc chứ! Chỉ dăm ba chuyện thế sự và những khó khăn trong các chuyến đi thôi. Tôi đáp.

- Thì ít ra cũng giống hò hẹn một tí chứ? Thằng bé vẫn chưa chịu thôi.

- Em sao thế hả?! Đang ghen đấy à? Hay là đang quan tâm đến chị?! Tôi phì cười.

- Đang quan tâm đến chị đấy! Em tôi đáp.

Chúng tôi cùng ngồi xuống một chiếc bàn phía ngoài hiệu bánh sandwich. Ngay trước

mặt chúng tôi là biển. Vừa mới bơi xong, nước vẫn nhỏ từng giọt từ tóc em tôi. Từ trong quầy, Saseko mang ra cho chúng tôi một đĩa dưa hấu đầy ụ. Tôi nghĩ thầm “Tại sao những lúc như thế này, cô ấy luôn mỉm cười nhỉ?! Đĩa dưa hấu trên tay trông ngon hẵn lên. Có cảm giác thật dịu ngọt, như thể mình đang xem một bộ phim cũ nào đó về phương Nam. Mình yêu con người này, yêu tài năng này, yêu đến tha thiết, đến nhớ mong.”

- Dưa hấu khuyến mãi đây! Saseko nói.

- Cứ ngồi đây nhé! Tớ còn bận chút việc trong này!

Để đĩa dưa hấu xuống, cô ấy quay trở lại phía trong quầy.

- Anh Ryu đâu ạ? Em tôi hỏi.

- Đang lái xe đi mua xăng. Chắc sắp về rồi đây! Tôi đáp. Không cần phải chu đáo đến thế đâu, đồ ngốc của chị ạ!

- Nhưng... nếu không có em, anh chị chắc cũng chưa về, phải không?!

Bằng một khả năng đặc biệt, nó đã thấu hiểu tâm tư của tôi.

- Chị biết tự định liệu việc của mình mà, đâu cần em phải lo hộ chị. Em là em của chị kia mà! Tôi vừa cười, vừa nói. Còn em, em muốn thế nào?

- Em không muốn về! Em tôi đáp. Em muốn được ở đây mãi cơ! Có được không? Em muốn làm việc ở hiệu bánh này và sống ở đây!

Lời đề nghị chân thành khiến tôi rung động.

- Nhưng chắc chính em cũng biết là không thể được, đúng không?

Nghe tôi nói, em tôi gật đầu:

- Vâng! Em biết!

- Cả chị, cả em, rồi đây chúng ta sẽ còn đi đến nhiều nơi, thấy nhiều thứ, gặp nhiều người. Em không được phép trốn chạy điều đó. Và lại, một lúc nào đó, mình sẽ còn quay lại đây cơ mà! Tôi nói.

- Vâng! Em hiểu rồi! Dù em có suy nghĩ nhiều đến mấy, xuất hiện nhiều đến mấy thì em vẫn là trẻ con, và có lẽ nhiều chuyện em không nên can dự vào. Dù sao thì đến một lúc nào đó, biết đâu mẹ lại chẳng kết hôn lần nữa. Không thể nào có chuyện tất cả chúng ta cứ sống mãi trong ngôi nhà đó được, đúng không?! Em tôi nói, điềm đạm như một ông già.

- Em sẽ thành một thiếu niên ngoan đấy, Yoshio của chị ạ! Tôi nói. Và sẽ rất hấp dẫn vì dày dặn.

Nếu được thế, tôi sẽ thật rất hãnh diện mà dẫn nó đi khoe khắp mọi nơi, như mong ước ngày nào.

- Chị này! Trên đời này có nhiều kiểu người thật đấy nhĩ! Lần đầu tiên em gặp những người như anh Kozumi và chị Saseko đấy! Em tôi nói, khuôn mặt rám nắng hơi nghiêng về phía tôi.

Cánh mũi nhỏ vẫn còn là của một đứa trẻ, tay chân vẫn yếu ớt. Duy chỉ có đôi mắt có ánh nhìn sâu thẳm già trước tuổi. Ở nó ẩn chứa một năng lực khiến người ta cảm thấy nếu diễn tả bằng những từ như “tương lai” hay “cơ hội” thì có lẽ sẽ nhiều vô tận như lũ hải sâm dưới đáy cát kia.

- Em và Yoshio sẽ về Nhật. Còn anh định thế nào? Anh sẽ ở lại thêm ít ngày chứ?

Tối đó, nhân sự kiện hai chị em tôi về nước, Saseko quyết định tổ chức một buổi diễn nhỏ tại quán bar ven biển gần đó. Khác với lần chia tay trước, lần này tôi không còn cảm thấy lo lắng nữa nên đã hỏi câu đó. Yoshio đang tắm, còn tôi đang thay quần áo. Phục trang cho buổi

tôi cuối cùng ở Saipan hẳn phải là màu trắng, chẳng hiểu sao tôi cứ nghĩ như thế và quyết định mặc một bộ váy liền áo trắng muốt. Tôi cũng đã bắt nắng và đen phát khiếp nên màu trắng chắc trông sẽ rất nổi.

- À há... Ryuichiro cất tiếng thở dài thật lớn.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Anh đang không biết tính sao nếu đến ngày cuối cùng em vẫn không hỏi câu đó! Ryuichiro cười.

- Không hỏi là thế nào! Anh nói lạ! Tôi cũng bật cười. Đàn ông các anh lắm lúc cũng nhạy cảm một cách kỳ quặc thật!

- Thì em tính, bọn mình vẫn là người ngoài mà. Nếu chia tay nhau ở sân bay rồi không bao giờ gặp lại nữa cũng chẳng có gì là lạ

cả! Ryuichiro nói với nét mặt nghiêm trang.

Quả đúng thế thật, tôi nhủ thầm và nghĩ tiếp về điều đó. Nếu vậy thì thật quá đau buồn...

- Vậy anh tính sao? Em thấy anh có định đặt vé đâu! Anh không về à? Tôi hỏi.

- Về chứ! Khoảng một tuần nữa. Và sau đó anh sẽ sống trong nước một thời gian. Ryuichiro đáp.

- Ở đâu?

- Anh sẽ thuê một chỗ nào đó ở gần nhà em.

- Thật à?! Ôi... Tuyệt quá! Tôi thốt lên.

Vậy là dù có về nước, tôi cũng sẽ không còn thấy nhàm chán. Bình an. Vui vẻ. Tất cả chỉ có thế. Chỉ thế là đủ. Không còn gì đáng phải vội vã.

- Đúng vậy! Anh sẽ cho in một cuốn sách, rồi sau đó sẽ lại tính tiếp.

- Vậy là anh sẽ ở đó khoảng một, hai năm? Tôi cười.

- Ủ! Bọn mình sẽ đi du lịch trong nước nhé!

Bản tính đa sầu nên luôn muốn có người bên cạnh, hay đã thực sự yêu rồi? Thú thực là tôi vẫn chưa hiểu hết con người anh. Có lẽ rồi đây, hai chúng tôi sẽ cùng tìm hiểu điều đó.

- Yoshio chắc lần đầu được nghe Saseko hát hả? Ryuichiro hỏi.

- Vâng! Chắc cu cậu sẽ ngạc nhiên lắm đây! Tôi nói.

Tuyệt vời! Saipan thật tuyệt vời! Đó là khúc dạo đầu của một buổi tối mà mọi thứ đều

khiến ta cảm thấy sẽ mãi tuyệt vời như thế. Hương đêm và gió biển lặng lẽ tràn vào phòng qua khung cửa sổ. Tiếng xào xạc của những vòm lá xanh. Thật tuyệt vời.

Mới đầu giờ tối, quán bar còn thừa khách. Tiếng sóng biển như khúc dạo đầu cho một buổi hòa nhạc, càng làm sự chờ mong thêm phần háo hức. Hương biển thấm vào da, vào tóc tôi, nồng nàn. Ánh trăng chiếu rọi khắp không gian đến xao xuyến lòng người. Dàn nhạc đêm chỉ có duy nhất một cây ghita của Kozumi, lúc này đang so dây trên sân khấu. Lần đầu tiên tôi nghe Kozumi chơi đàn. Đừng có hard-rock quá là được, tôi nghĩ thầm. Trong bộ váy đã được Saipan hóa sắc sỡ sắc màu, Saseko – một người Nhật bị bỏ rơi – lặng lẽ bước lên sân khấu.

- Em cảm thấy có cái gì đó thật là lạ, chị Saku à! Có lẽ giọng hát của chị ấy phải tuyệt vời lắm. Em hồi hộp quá! Ngồi bên cạnh, em tôi khẽ nói.

- Được rồi! Em cứ đợi rồi sẽ thấy!

Ryuichiro nói và vỗ nhẹ vào vai thẳng bé.

Thế rồi, Saseko bắt đầu hát.

15. 3•AM Eternal

Khi chúng tôi trở về đến Nhật thì đã là mùa đông, phố phường chìm trong hơi lạnh. Không hiểu sao tôi thấy Tokyo lại nhàn rồi đến thế, nhàn rồi nhưng sao không có núi rừng, biển cả để cho đôi mắt người ta được nghỉ ngơi. Đầu óc tôi chỉ nghĩ toàn những chuyện lan man như vậy. Việc làm thêm trước đây của tôi cũng không còn. Khi tôi về đến nơi thì ông chủ đã đóng cửa quán mất rồi. Nghe nói chuyến đi của tôi khiến ông ấy cũng nổi máu phiêu du và đã lên đường sang Jamaica. Tôi gọi điện đến đó mấy bận nhưng không ai nghe máy. Cuối cùng, đến ngày thứ ba, khi tôi đến tận nơi thì chỉ thấy ghi trên cửa “Tạm nghỉ một thời gian. Belize”. Ha ha ha... “Một thời gian” là thế nào mới được chứ?! Tôi cười thầm, đúng là mình đã quên mất rằng ông ta còn tùy tiện gấp mấy lần mình. Vẫn biết ngày này rồi sẽ đến, song tôi

không nghĩ nó lại đến vào lúc này. Giờ thì tôi đã hiểu việc tôi chăm chỉ đến quán làm việc có ý nghĩa ghim giữ máu phiêu du trong con người ấy đến mức nào. Tôi đứng lặng người trước cửa quán một lúc. Trời mùa đông xanh nhạt. Hàng cây trụi lá, vươn những cành khẳng khiu trên phố. Dòng người mặt áo len qua lại. Bỏ lại quán phía sau, tôi thần thờ bước đi. Tối hôm đó, tôi gọi điện cho người bạn của ông chủ quán.

- Nó ấy à, chẳng biết đi dự tiệc ở nhà ai, gặp một ông thầy bói từ Tây Tạng đến, nghe ông ấy nói kiếp trước nó là người Jamaica cho nên tốt nhất là qua sống ở bên đó, thế là khăn gói, đưa cả vợ con đi mất rồi. Chắc cũng phải một năm nữa nó mới về. Nó gửi lời hỏi thăm cháu đây. Còn hứa sẽ viết thư nữa.

- Thế ạ?! Cháu hiểu rồi!

Miệng nói thế song quả thực tôi không hiểu Tây Tạng thì liên quan gì đến Jamaica. Chắc ông ấy lại ăn mặc theo lối hăm mộ nhạc Reggae đi dự tiệc nên tay thầy bói kia được dịp

nói mò rôi. Tầm phào! Nhưng thật vậy sao?! Chia ly bao giờ cũng đến thật bất ngờ vậy sao?! Bình tâm lại, tôi mới nhận ra điều đó. Tôi với ông ấy biết nhau đã khá lâu. Từ hồi còn là khách của quán, cứ kéo cánh cửa ra là y như rằng thấy ông ấy đứng ở đó. Từ vòi nước bồn rửa, cách bày ly, đĩa đến không gian mà những điệu nhạc quen thuộc tạo ra, tất cả vẫn thân thuộc với tôi như mới hôm qua. Vậy mà tôi sẽ không bao giờ được đến đó nữa! Đêm trước khi chia tay, nghe Ryuichiro nói “Bọn mình vẫn là người ngoài mà. Nếu chia tay nhau ở sân bay rồi không bao giờ gặp lại nữa cũng chẳng có gì là lạ cả!” tôi cứ nghĩ đó chỉ là sự lo lắng của một anh chàng đang yêu. Nhưng tôi vẫn nhớ nét mặt nghiêm trang đến tức cười của anh. Chia tay là đây sao?! Giờ thì tôi đã hiểu điều đó. Sự bất ngờ này, cái cảm giác mất mát đến thần thờ này có thể xảy đến giữa bất kỳ ai với ai, vào bất kỳ lúc nào. Có lẽ Ryuichiro đã thấm thía điều này qua những chuyến đi. Chỉ có tôi là chưa biết. Nhưng giờ thì tôi đã hiểu.

Vậy là tôi bắt đầu phải tính xem mình

sẽ làm gì tiếp theo đây. Tôi vốn ghét việc văn phòng. Công việc đó khéo khiến tôi phát điên lên mất. Có lẽ tôi chỉ hợp với những việc không chính thức, kiểu như làm ở một quán nào đó mà tôi ưa thích hay làm lễ tân mà thôi. Trong nghề phục vụ khách, tôi không cho mình nhiều lựa chọn. Tạm thời, tôi đi bơi đều đặn và kể cho bạn bè coi tôi là kẻ vô công rồi nghề. Mikiko có người yêu mới nên hẳn là không thiết gì bơi lội, còn em trai tôi, sau khi về nước, bắt đầu chăm chỉ tới trường, thành ra chỉ có mình tôi cần mẫn đi bơi. Cứ mỗi khi ngẩng nhìn bầu trời những chiều đông trên đường đi bơi về, tôi lại nhớ Saipan, nhớ vợ chồng Kozumi và nhớ Ryuichiro đến thổn thức. Nơi đó có những người hiểu tôi. Và biển rực nắng chiều. Tôi thèm được ai đó biết tôi đang hiện hữu ở đây.

“Chị Saku,

Em vẫn khỏe.

Có chuyện này em muốn nhờ chị. Chị xin mẹ cho em một ít mơ muối được không?

Anh Ryu ghét mơ muối nên lâu rồi em cũng không ăn! Chị có tưởng tượng được điều đó không, một đứa mà ngày trước cứ đến hè là chỉ có ăn mơ muối như em? Không biết đây có phải là cái mà người ta vẫn gọi là “hôn nhân” không nhỉ? Nói gì thì nói nhưng em vẫn thèm ăn mơ muối lắm. Hôm tới, khi mình gặp nhau, chị nhớ mang cho em nhé.

Chuyện này lẽ ra chỉ cần gọi điện thoại nhờ chị là được, nhưng em đang rảnh quá nên tự nhiên muốn viết thư. Cuộc đời diễn viên chỉ được ngủ có hai tiếng mỗi ngày mãi cho đến cách đây hơn hai năm đã khiến em không biết phải làm gì những lúc rảnh. Hồi đó, em chẳng bao giờ dạo phố một mình vì đi đâu cũng có chị quản lý đi cùng. Thế mà mãi sau này em mới biết, chị ấy cũng chẳng yêu quý gì em (Tất nhiên cũng không phải thù ghét gì! Em cũng không đòi hỏi vô lý bao giờ mà!) Tất cả chỉ là công việc. Bằng chứng là giờ bọn em không gặp nhau nữa. Chị ấy chẳng bao giờ muốn gặp lại em, theo kiểu bạn bè gặp lại nhau. Cứ nghĩ đến chuyện ấy, em lại thấy buồn. Từng ấy thời gian

cùng ngủ, cùng bay, cùng ăn, cùng làm, vậy mà chẳng phải do quý mến gì. Thế mà hồi trước cũng chị chị, em em quần quýt ra phết đấy.

Dạo này, em hay xem lại những phim mình đóng. Không biết đó có phải bệnh tự yêu mình không nữa. Vừa xem, em vừa nghĩ “Kém thật! Đúng là chẳng có chút tài cán nào!” Tất nhiên, anh Ryu không công nhận điều đó, lúc nào cũng bảo em có hồn và tạo được một không khí đặc biệt. Song đúng là em diễn kém thật. Biết làm sao được. Rút lui là sáng suốt. Nhưng em thấy mình trong phim thật lạ. Cứ như trong mơ ấy. Hóa ra con người này cười như thế, ngủ như thế, khi hạnh phúc trong vòng tay người yêu thì nét mặt như thế... Cứ thế, em có cảm giác như mình đang gặp một người thân thiết mà mình rất yêu quý. Nhưng đó lại là chính mình. Em chỉ muốn âu yếm ôm cô ấy vào lòng, và bảo rằng em rất mong gặp cô ấy.

Thôi, hẹn chị ngày kia nhé. Gặp chị, em sẽ chẳng nói những chuyện thế này đâu. Nhớ chị nhiều.

Mayu.”

Dọn dẹp giá sách, tôi cũng người khi tình cờ thấy bức thư này của Mayu. Tôi không hề nhớ mình từng nhận được một bức thư như thế. Cú ngã đập đầu của tôi có lẽ cũng có một phần lỗi trong chuyện này. Hồi đó, tình trạng của Mayu cũng đã khá nghiêm trọng rồi. Nó chẳng thèm nghe lời bất cứ ai. Toàn bộ con người nó như đã cạn kiệt sinh lực chỉ để nói lên rằng nó đang hiện hữu ở đó, đừng quên điều đó. Mayu! Mayu vẫn ở đó! Nét chữ, câu chuyện... tất cả ùa về, với tầng tầng lớp lớp nhớ nhung, tràn ngập cả gian phòng. Tôi định bụng đưa bức thư đó cho mẹ tôi xem nhưng lại thôi. Tôi sợ điều đó sẽ gợi lại sự hối tiếc, rằng “Lẽ ra đã có thể ngăn được nó lại!” của mẹ tôi. Đến chính tôi, giờ đây vẫn còn cảm thấy bóng dáng của cái chết, cảm giác tuyệt vọng, sự khô héo, sự chờ mong khắc khoải. Người ta bao giờ cũng cảm thấy những cái mất đi lớn hơn nhiều lần những gì giành được. Chuyện đã vậy, nói sao mà chẳng được. Chỉ có một sự thực là đã không ai

ngăn được điều đó. Thậm chí là còn làm nó xảy đến nhanh hơn.

Rảnh rỗi, tôi quyết định đi thăm Eiko. Từ hôm về, tôi cố ý chưa đến gặp vì sợ sau khi cô ấy ra viện, mọi người trong nhà sẽ còn mặt nặng mày nhẹ với nhau vài bữa. Và thế là Eiko gọi cho tôi. Có lẽ từ hồi học cấp ba đến giờ, tôi mới lại đến nhà Eiko. Nói “có lẽ” nghĩa là thực ra tôi chẳng còn nhớ gì cả. Nghe Eiko nói qua điện thoại “Từ hồi cấp ba đến giờ đây nhé!” tôi mới hay mình đã có lần đến nhà cô ấy. Có lẽ cú ngã của tôi có lỗi cả trong chuyện này nữa nên quả thực, tôi chẳng còn nhớ tí gì. Vậy nhưng, khi đứng trước ngôi nhà ấy, đôi chân như nhận ra con đường và ký ức trong tôi bỗng ủa về như thác đổ. Tôi nhớ lại gấu chiếc váy hoa tôi mặc hồi đó, cả đôi giày Haruta (tên một thương hiệu giày của Nhật)... Bước trên lối đi rải đá giữa khu vườn rộng thênh thang, tôi đứng trước một cánh cửa bằng gỗ dày có gắn chiếc chuông cửa rất điệu. A, phải rồi, mình đã từng đến đây rồi mà. Mình đã từng trông thấy khu vườn này. Mình đã từng bước trên lối đi này. Tự nhiên tôi

thấy thật vui, như thể mình đã ngủ xuyên thời gian đến lúc này mới tỉnh dậy và gặp lại chính tôi hồi cấp ba. Tôi như đang đi trong mơ và lạc đến một tòa lâu đài tuyệt đẹp. Tôi háo hức bấm chuông cửa và bà giúp việc, già hơn một chút so với hình dung của tôi, cùng mẹ Eiko bước ra. Hình ảnh đó càng làm tôi thấy mình giống Urashima (một nhân vật trong truyện thần thoại của Nhật Bản có lần tới thăm Thủy Cung và ở lại chơi vài ngày, khi trở lại mặt đất thì hàng chục năm đã trôi qua – ND) hơn và thất thần trong giây lát.

- Cảm ơn cháu đã qua chơi! Mẹ Eiko mỉm cười và nói. Cha mẹ đúng là không biết phải làm gì những lúc như thế này. Mà con bé cũng cứ ở lý trong phòng, chẳng mấy khi ra ngoài đâu cháu ạ.

Một vẻ đẹp mặn mà, hoàn hảo đến không chê vào đâu được. Nhưng trong hoàn cảnh này, chính điều đó lại có vẻ không ăn nhập chút nào. Tôi chỉ đáp “Vâng ạ!” một tiếng rồi cứ thế đi thẳng lên phòng Eiko.

- Sakumi! Ôi... Nhớ cậu quá đi! Nói rồi cô ấy tinh nghịch ôm dính lấy tôi.

Một quần thâm phía dưới mắt, trông cô ấy hơi gầy đi một chút và chẳng có vẻ gì là khỏe mạnh cả, nhưng cái vẻ cứng cỏi thường thấy vẫn toát lên rất kiên nghị. Tôi có cảm giác, tuy tính cách rất giống với Mayu, cô ấy sẽ chẳng bao giờ gục ngã theo cái cách của nó, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa. Vậy thì cái gì làm nên sự khác biệt đó? Tôi cứ nghĩ mãi và trong đầu tôi hiện lên cụm từ “sự trưởng thành”. Điều đó quả là đáng buồn.

Bà giúp việc mang tới một bữa trà chiều đúng kiểu Anh trên chiếc bàn đầy, với bình đựng đường bằng bạc, bộ đồ trà Wedgwood (tên một thương hiệu của Anh), mấy chiếc bích-quy và còn cả bánh sandwich nữa. Tuy miệng tươi cười nói cảm ơn song khuôn mặt của Eiko vẫn có một vẻ gì đó rất u ám.

- Bị giam lỏng sao? Tôi vừa rau rầu

nhai bánh sandwich vừa hỏi.

- Tớ có còn là trẻ con nữa đâu. Mà cũng đâu đến mức ấy! Eiko phá lên cười. Nhưng mà đi đâu, gặp ai cũng bị hỏi kỹ lắm, và nhất là cấm tiết ngủ đêm ở bên ngoài.

- Đương nhiên rồi! Tôi cũng bật cười.

- Vậy sao?! Eiko cười theo. À, còn chuyện này nữa. Tớ sẽ đi Hawaii đấy. Cùng với mẹ tớ và dì tớ. Có lẽ chừng nửa năm... Các cụ gọi là để bình tâm trở lại!

- Dù để làm gì thì cũng đúng kiểu con nhà giàu rồi nhé!

Tôi bắt đầu nhớ lại cái cảm giác khó thở sinh ra từ sự choáng ngợp trước không gian trong ngôi nhà này. Ánh nắng nhạt của buổi chiều mùa đông rọi qua khung cửa sổ. Tấm rèm cửa rất thưa, nhìn rõ những bụi cây cảnh được cắt tỉa gọn gàng trong vườn. Một con cá chép đỏ rực, tưởng như không thể đỏ hơn thế được,

lượn dưới mặt nước ao lạnh lẽo. Lớn lên ở đây, được yêu thương ở đây, được nuôi nấng ở đây và chẳng bao giờ đủ cứng cáp để rời khỏi đây được. Thậm chí, tôi còn cảm thấy rằng mọi phiền não trong cuộc đời Eiko cũng từ đó mà ra cả.

- Đừng có nói với tớ thế chứ! Vì kể ra thì có phải tớ muốn đi đâu, mặc dù tớ cũng chẳng phản đối gì chuyện này! Eiko nói.

- Nhưng dù sao, tớ tin là cậu sẽ khuây khỏa đầu óc đấy! Nửa năm thôi mà, qua nhanh lắm! Cứ đến đó mà nghỉ ngơi cả đầu óc lẫn thể xác đi! Tôi nói. Vừa rồi tớ đi Saipan có hơn một tháng thôi mà thấy khỏe hẳn lên, cứ như vừa được tái sinh ấy! Trước hết là thay đổi khung cảnh. Chỉ thế thôi cũng đã thấy khác lắm rồi!

- Thế à? Vậy thì tớ cũng sẽ thử xem sao! Biết đâu đấy! Chẳng nghĩ ngợi gì, chẳng làm gì, chỉ suốt ngày mua sắm rồi lại bơi lội thôi! Kể cũng được đấy chứ! Cứ coi như đang báo hiếu các cụ vậy!

Mãi đến lúc này, Eiko mới thực sự mỉm cười. Quả là cô ấy rất mệt mỏi, và chắc chắn là đã rất sợ hãi. Khuôn mặt ngây thơ trong chiếc áo len Kashmir (áo len cao cấp làm bằng lông cừu Kashmir – ND) trắng muốt, mái tóc tết ba, trông cô ấy như một đứa trẻ, bé bỏng và yếu ớt. Cũng chính vì thế, tôi đã cố tình không đả động gì đến bạn trai của cô ấy mà chỉ nói cảm giác trong căn phòng trông giống như một khu vườn cảnh này, thời gian như đang uể oải trôi theo một cách rất riêng của nó. Còn cái tâm trạng hồi hận buồn bã của Eiko thì dù có tới Hawaii hay bất kỳ nơi nào khác cũng khó mà mất đi được. Một lúc khá lâu sau đó, tôi mới gạn hỏi:

- Từ sau chuyện đó, cậu đã gặp lại anh ta chưa?

- Chưa!

Cô ấy đáp cụt lủn và mỉm cười như không muốn tôi hỏi tiếp chuyện đó. Thế nhưng, sau đó ít phút, chính cô ấy lại là người bắt đầu

trước.

- Tớ chỉ không muốn để cho bố mẹ giải quyết mọi hậu quả, còn bản thân mình thì coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra thôi. Làm thế khác gì bọn mới lớn. Tớ muốn gặp để nói chuyện cho ra nhẽ nhưng khó quá!

- Tại sao?

- Sau một chuyện như thế, tớ không thể chường mặt đến công ty được. Tuy đã nói chuyện một chút qua điện thoại, nhưng tớ không đủ dũng cảm để hẹn gặp anh ấy. Nói lại quan hệ thì dễ thôi, nhưng chính tớ cũng chưa biết phải làm gì vào lúc này. Đầu óc cứ rối tung cả lên.

Tôi biết tính Eiko, dù thế nào, cô ấy cũng không thích nói thành lời những ham muốn của mình. Một khi đã nói ra miệng muốn gặp anh ta như vậy thì chắc hẳn cô ấy đang muốn điều đó đến phát điên lên mất.

- Nếu chỉ một chút thôi thì tớ sẽ giúp.

Tôi nói.

- Bằng cách nào?

- Tôi sẽ xin phép ra ngoài đi dạo cùng cậu khoảng hai tiếng. Công ty cậu ở Ginza đúng không?! Cứ tính cả đi lẫn về mất khoảng bốn mươi phút thì vẫn đủ thời gian để gặp nhau. Sau đó tôi sẽ về cùng cậu cho bố mẹ cậu khỏi nghi. Còn ở công ty, tôi sẽ đăng ký tên tôi để gọi anh ta ra ngoài. Từng ấy thời gian chắc không đủ để bọn cậu tình tứ với nhau, nhưng nếu chỉ uống nước nói chuyện thì tôi nghĩ là đủ.

- Bụng dạ nào mà còn tính chuyện đó chứ! Nhưng... cậu sẽ giúp thật chứ? Eiko hỏi lại, mắt long lanh.

- Nếu chỉ một lần thôi! Tôi đáp.

- Bọn con đi uống cà phê và mua sắm một chút nhé. Sẽ về nhà trước giờ cơm tối! À, tối nay Sakumi ở lại ăn tối có được không hả mẹ?

Nghe Eiko nhẹ nhàng xin phép, cả mẹ cô ấy lẫn bà giúp việc đều tươi cười tiễn chúng tôi ra tận cửa. Đúng như tôi nghĩ, lên taxi là cô ấy nín thinh. Bị đâm bằng dao tất nhiên không giống một vở kịch. Nó có nghĩa là mình bị ai đó giết, một ai đó muốn lấy đi mạng sống của mình. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ tạo nên một nỗi ám ảnh khủng khiếp. Mãi một lúc sau, cô ấy mới lên tiếng:

- Lâu lắm rồi mới lại đi xa thế này. Phố xá đẹp quá!

Quả thực, giữa làn không khí trong vắt của mùa đông, biển hiệu của vô số các cửa hàng sáng bừng lên, đẹp như trong một câu chuyện cổ tích. Lọt thỏm trong chiếc ghế sau, khuôn mặt ngây thơ của Eiko cũng như một phần của câu chuyện cổ tích đó. Ngày thường, nhất định Eiko phải trang điểm thật kỹ, mặc vét hoặc mặc đầm rồi mới chịu ra khỏi nhà nên khỏi phải nói hôm nay cô ấy đã quyết tâm đến mức nào mới chấp nhận mặc cả bộ đồ ở nhà đi gặp

anh ta như vậy.

Tôi đi thẳng một mạch đến công ty của Eiko, đăng ký với lễ tân và xin gặp anh ta. Vì chưa gặp nhau bao giờ nên trong lúc đợi, tôi cũng hơi hồi hộp đôi chút. Thế rồi, từ trong thang máy, một người đàn ông đứng tuổi trông hơi mệt mỏi nhưng có vẻ lịch lãm và giàu có vội vàng bước tới. Tôi thích cách anh ta phớt lờ cái nhìn tọc mạch của mấy cô lễ tân và ngang nhiên ra khỏi văn phòng cùng tôi. Tôi chợt nhớ ra bố của Eiko cũng thuộc típ người như thế.

- Eiko đang đợi trong quán đằng kia!
Tôi chỉ tay về phía góc phố.

- Cảm ơn! Anh ta nói rồi sang đường.

Tôi đã hẹn Eiko ba mươi phút sau sẽ gặp lại nhau trước cửa hiệu Tiffany ở Mitsukoshi. Quá mười phút vẫn chưa thấy cô ấy đến, tôi bắt đầu lầu bầu nhưng khi nhìn thấy cô ấy bước về phía tôi sau đó năm phút, tôi lại tự nhủ mình sẽ thay lỗi cho cô ấy. Trông cô ấy như

vừa bước ra từ một tiệm chăm sóc sắc đẹp nào đó. Rạng rỡ. Đôi mắt trở lại sống động. Nhưng tia sáng tươi mới như đang phát ra từ toàn bộ con người cô ấy. Khuôn mặt trẻ thơ cùng chiếc áo len trắng như ánh trăng hạ huyền bỗng bênh trôi dọc phố đêm. Đôi má không thoa son cũng ửng hồng và bước chân nhẹ nhàng như đang múa.

- Xin lỗi tớ đến muộn! Eiko nói.

- Thế nào rồi? Tôi hỏi.

- Anh ấy nói sẽ nghiêm túc tính chuyện kết hôn sau khi tớ từ Hawaiï về. Eiko đáp.

- Thật chứ?!

- Có vẻ thật! Eiko đáp, thoáng chút ngượng ngùng.

Ra vậy! Hóa ra cô ấy muốn kết hôn. Thế mà chẳng nói sớm cho người ta (thực ra thì biết cũng chẳng làm được gì!) tôi nghĩ thầm.

Đến giờ tôi mới biết sự nghiêm túc của cô ấy trong mối quan hệ này, một sự nghiêm túc kỳ lạ thừa hưởng từ cha mẹ và môi trường nuôi dưỡng. Kể ra con người ta cũng thật đơn giản, tôi nhủ thầm, và chính sự đơn giản đó cũng thật là vĩ đại. Thành phố trong đêm đông. Những dãy phố sáng đèn nê-ông. Giữa đám đông ồn ào những người vừa bước ra phố sau khi kết thúc một ngày làm việc, Eiko bé bỏng cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Mình về thôi, Sakumi. Cảm ơn cậu!

Khuôn mặt rạng ngời một niềm tin thơ trẻ và đáng yêu vô cùng khiến tôi bồi rối ngượng ngùng trong giây lát, hết như một chú bé con đánh bạo tặng hoa cho mỗi tình đầu của mình là cô giữ trẻ xinh đẹp và then thùng đỏ mặt khi được cô tươi cười nói cảm ơn.

Đêm đó, tôi đang ngồi xem video một mình trong phòng khách dưới tầng một thì em tôi từ trên gác bước xuống.

- Chị đang làm gì đấy?

- Xem phim.

- Ủm...

Nó vào bếp, uống một cốc trà lúa mạch nóng trong ấm.

- Chị uống với!

Nghe tôi nói, thằng bé rót một cốc đầy rồi mang lại cho tôi.

- Còn em làm gì thế? Không ngủ được à?! Tôi hỏi.

- Đâu có! Em ngủ từ lúc chín giờ, vừa mới tỉnh dậy đấy! Máy giờ rồi...? Ba giờ à...?

- Ủ! Ba giờ!

- Chị hay thức khuya nhỉ! Em tôi nói, về mặt tươi tỉnh như bao đứa trẻ khỏe mạnh khác.

- Ủ! Tôi đáp.

Trên màn hình lúc đó chiếu cảnh một ca sĩ đang hát trong hộp đêm.

- Không biết chị Saseko có khỏe không nhỉ?! Em tôi hỏi.

- Hôm qua chị vừa nói chuyện với anh Ryu qua điện thoại. Mọi người vẫn khỏe!

- Em nhớ quá!

- Ủ!

- Lạ thật chị nhỉ! Em tôi nói. Bài hát trong đêm hôm đó ấy.

- Ủ! Lạ thật! Chị cũng rất ngạc nhiên đấy!

Khi xúc động mạnh trước một điều gì, người ta sẽ không nói với nhau quá nhiều về nó.

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi về nước, tôi và em tôi nói chuyện với nhau về buổi đêm hôm đó.

Đêm hôm đó là đêm cuối cùng chúng tôi ở Saipan... Từng mảnh ký ức dần hiện về... Chiếc áo liền váy màu trắng của tôi... Gió đêm và mùi của biển... Cánh tay đen cháy của Ryuichiro trên mặt bàn quầy bar... Và trăng, ánh trăng nhảy nhót trên những con sóng... Chiếc quần soóc của em tôi... Ly cốc-tai ngon tuyệt... Đám đông ồn ào... Bãi cát sáng lung linh... Trong tiếng ghita đêm nghe chừng còn non tay nhưng rất có hồn của Kozumi, Saseko hát hết bài này đến bài khác. Đầu tiên là một bài không tên của Billie Holiday, rồi tiếp đó là một loạt những bài hát cũ rất ngọt ngào. Say sưa theo tiếng hát, tôi có cảm giác toàn bộ con người tôi như sắp tan chảy. Ấy vậy mà không hiểu sao, tôi vẫn thấy hồi hộp thế nào đó, trong tôi như có một con đập đang cố chặn những giọt nước mắt để không bị cuốn đi theo dòng thác cảm xúc. Toàn thân tôi như căng cứng trong nỗi sợ mình sẽ đi quá giới hạn của sự nhận thức cái

đẹp nếu cứ để dòng cảm xúc đang dâng trào cuốn đi. Nhưng cứ ngồi nghe giọng hát mãnh liệt và say đắm ấy, tự lúc nào, tâm hồn tôi được giải phóng và bắt đầu tan vào đêm Saipan yên bình. Tôi muốn được ở đây mãi mãi. Chẳng cần cha mẹ, anh em, người yêu gì nữa. Vì tất cả đều đã có ở đây. Tôi chỉ muốn được ngụp lặn mãi mãi trong không gian của tiếng hát sống động này. Ai cũng sẽ nghĩ như thế. Bởi giọng hát đó là của một thiên tài, một giọng hát được làm bằng một chất liệu gì đó trắng trong, mịn màng và dịu ngọt, sáng lấp lánh và mát lịm như một làn gió. Quá xúc động, em trai tôi mở to mắt không chớp. Thế rồi, như đang ở trong một nhà hát, tiếng vỗ tay và hò reo dậy lên tứ phía, vây bọc lấy cô ấy. Đêm nay, tất cả những ai có mặt tại đây đều choáng ngợp với niềm hạnh phúc được nghe những bài hát ấy.

- Thông cảm nhé! Toàn những bài xoàng cả! Tay nghề của Kozumi với giọng hát của tớ thì cũng chỉ hơn dân nghiệp dư chút thôi! Vừa nói cho bớt thẹn, Saseko vừa ngồi xuống bán.

- Chị Saseko! Tuyệt lắm!

Nghe em tôi nói, Saseko khẽ thơm vào má nó. Trông thấy thế, Kozumi bật cười theo kiểu “Chú mày là trẻ con nên anh không chấp!”

- Cậu chơi ghita cũng hay lắm!
Ryuichiro cười nói.

Mọi thứ thật hoàn hảo. Tiếng sóng biển lại đều đặn vang vọng tới quán bar lúc này đã trở lại yên tĩnh. Những ly rượu mời được bung tới tấp đến bàn chúng tôi. Chúng tôi, tất nhiên trong đó có cả em trai tôi, hết uống lại uống. Quá hai giờ sáng, rồi cũng đến lúc quán đóng cửa. Đèn tắt, bãi biển tối đen. Mọi người lần lượt cảm ơn và chúc Saseko ngủ ngon, rồi ai nấy về với đêm của mình.

- Bọn mình đi dạo đi! Saseko lên tiếng
rủ.

Tất cả đều đã ngà ngà say, riêng em

trai tôi thì lúu cả lưỡi lại, vừa đi dọc bãi cát vừa làm âm ỉ cả lên. Chúng tôi đến một góc cách khá xa khách sạn và hiệu bánh sandwich, tối đen và không một bóng người, có cảm giác biển đêm đen như mực và rộng lớn vô cùng. Đang cởi giày và đùa bỡn với sóng biển với đôi chân trần, đột nhiên Saseko ào xuống bơi, vẫn mặc nguyên quần áo.

- Thích lắm! Ngồi trên nền cát trong làn nước tối sẫm, Saseko nói với lên.

- Cắm ra xa nhé! Anh sợ có cá mập đấy!

Vừa dứt lời câu nói ngớ ngẩn đó, Kozumi cũng tụt giày, bì bõm lội ra lôi Saseko vào. “Thật là một cặp hợp nhau!” đứng trên bờ, ba chúng tôi bật cười. Cuối cùng thì Saseko, ướt lướt thướt như nhân ngư, cũng chịu lên bờ với những bước chân chệnh choạng và bắt đầu hát dưới ánh trăng. Tiếng hát nghe như giọng mũi đàn vào không gian của đêm. Bất giác, tôi nhìn đồng hồ đeo tay xem mấy giờ. Trong bóng tối

mờ, hiện ra góc vuông của hai kim đồng hồ chỉ ba giờ sáng. Đã ba giờ rồi! Đúng lúc tôi thoáng nghĩ trong đầu như thế, tiếng hát bỗng vút lên. Tôi thấy sợ. Da gà nổi lên. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy “Mình muốn chạy khỏi nơi này và vì điều đó, mình sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì!” Tôi sợ Saseko. Cô ấy là một cái gì đó chứ không phải con người. Không phải vẻ xinh đẹp, không phải giọng hát tuyệt vời của cô ấy, cũng không phải vẻ thần bí hay ma quái mà là một cái gì đó nằm ở căn nguyên, cội rễ để con người được là con người. Điều đó quả thực đáng sợ. Nó giống như một vực sâu không đáy mà dù có sống cả đời ta cũng khó có thể chạm tới được hay như việc ta nhìn thẳng vào mặt trời mà không đeo kính mát. Có cảm giác như tiếng hát đó là vĩnh hằng, song cũng có thể chỉ là khoảnh khắc. Tôi chỉ còn nhớ được bàn tay em tôi bấu chặt lấy tay tôi vì sợ hãi và khuôn mặt nhìn ngang đầy vẻ cương nghị của Ryuichiro như sẵn sàng chứng kiến bất cứ điều gì có thể xảy ra. Kozumi thì như biến đi đằng nào. Tôi nhớ cả chuyện đó. Một luồng khí nặng và đặc sệt từ

phía biển, rồi cả từ cánh rừng phía sau lưng ập tới với một tốc độ khủng khiếp. Tôi chỉ có thể cảm nhận được chừng đó. Nhưng không biết một người như em tôi còn có thể nhìn thấy những gì.

- Chị Saku...! Nó gọi rồi ôm chặt lấy tôi, mặt méo xệch như sắp khóc.

Đúng lúc ấy, tôi thề không hề nói dối, cả vũ trụ quanh tôi như bùng sáng chói lọi. Ánh sáng mạnh đến nỗi mắt tôi hoa đi, đứng không vững nữa. Rồi tiếng hát tắt lịm. Saseko gấp người cúi chào với mái tóc ướt sũng và bộ quần áo dính chặt vào người. Tất cả chúng tôi cùng vỗ tay trong tâm trạng chưa hết bàng hoàng. Rồi bầu không khí im lặng quay trở lại. Im lặng đến đáng sợ. Tôi biết đó là do khi Saseko ngưng tiếng hát, không phải chỉ ngoại cảnh mà cả thế giới trong tôi cũng trở nên im lặng đến trống trải.

- Không biết cái đó là gì nhỉ?! Tôi nói.

- Chị không biết sao? Em tôi hỏi lại.

- Không biết! Em nói thử xem nào!

- Lúc đó, các hồn ma kéo đến đông lắm. Nhiều không đếm xuể! Em tôi nói. Lúc mọi thứ sáng rực lên chính là lúc chúng ta thấy một khe hở nhìn sang thế giới bên kia.

- Ừ!

- Đó là sự vĩnh hằng! Em tôi nói.

- Ừ! Tôi đáp.

16. Mật thất của nhà hiền triết

Thư của chủ quán Belize đến vào một buổi sáng giá lạnh, cách đây 2 tuần.

“Sakumi thân mến,

Xin lỗi vì tôi đã đột ngột đóng cửa quán. Tiền trợ cấp tìm việc tôi đã cộng thêm vào khoản lương chưa thanh toán và chuyển khoản rồi nhé. Cứ yên tâm đi! Cuộc sống của tôi bên này cũng rất tuyệt, tôi và vợ tôi ngày nào cũng đến sàn nhảy. Đã có nhiều bạn mới. Ngày ngày, thời gian chậm rãi trôi, thật vô cùng sung sướng. Tôi sẽ ở lại đây ít lâu. Đến chơi nhé!

Chủ quán Belize.”

Vẫn nét chữ tinh tế thân quen, đẹp như chữ con gái.

Thôi, thế là hết! Hy vọng ông ấy sẽ sớm quay lại tiếp tục mở quán hoàn toàn tắt ngấm. Hẳn bản thân ông ấy đã thấy mệt mỏi vì cứ phải sống theo kiểu thập niên bảy mươi giữa một Nhật Bản hiện đại rồi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải bắt đầu tìm công việc mới một cách nghiêm túc. Và rồi, tôi quyết định vào làm ở một hiệu bánh

mì trong một khu phố nhiều chung cư sang trọng, sáu ngày một tuần, từ mười một giờ đến tám giờ tối. Chủ quán là một người Pháp, chỉ biết lồm bồm một ít tiếng Nhật. Đó là một người kỹ tính, con thứ một chủ hiệu bánh lâu đời ở Paris, đến Nhật mở quán với tâm niệm “Mang hương vị bánh mì Pháp thực sự đến với Nhật Bản!” một người có phong thái giống hệt ông chủ quán Belize và hình như tôi rất dễ được lòng những người như thế. Có rất nhiều người đến dự phỏng vấn xin việc nhưng tôi được chọn ngay lập tức. Đó là một hiệu bánh nhỏ, có ba người nướng bánh với một mình tôi, vừa bán hàng vừa thu ngân kiêm giúp việc vặt. Với tôi, việc kiểu này là dễ chịu nhất. Tôi vừa học được cách nướng bánh mì vừa học được tiếng Pháp. Bánh mì chỉ có một loại là baguette (loại bánh mì người Pháp ưa thích, to, tròn dài, vỏ giòn – ND), một ngày chỉ nướng ba mẻ. Tôi thường ra đứng ở quầy ba mươi phút trước khi bánh ra lò. Bánh nướng xong được bày la liệt ở trong góc, đợi cho bớt nóng và bay bớt mùi men bột mì. Chiều đến bao giờ cũng rất dễ chịu. Tôi cứ

đứng vào quầy là một, rồi hai bà nội trợ, rồi thì sinh viên, rồi thêm một cụ già tầm thước đến đứng xếp hàng phía trước. Ở khu phố ít cửa hàng này, ánh sáng trong hiệu bánh hắt ra chắc hẳn trông như ngọn hải đăng giữa những dãy nhà mờ tối. Không có khách hàng từ xa tới, cũng không nhiều người xếp hàng đến mức có thể hết bánh giữa chừng nên trên khuôn mặt họ không có vẻ nóng ruột hay háo hức thái quá mà chỉ có một niềm vui nho nhỏ và lặng lẽ “Vậy là sáng mai sẽ có bánh mì ngon để ăn!” Mùi bánh mì nướng không hiểu sao mang đến cho tôi cảm giác hạnh phúc khôn tả. Nó gọi lên nỗi nhớ giống như nỗi nhớ quê, khiến người ta muốn được về với một buổi sáng mát lành đâu đó trong tiềm thức. Dù có ăn đến một trăm ổ bánh vừa mới ra lò, có lẽ cũng không có được cái cảm giác mà mùi hương đó mang lại. Tôi lặng lẽ đứng trong làn hương đó, lặng lẽ ngắm nhìn hàng người xuất hiện trước quầy. Đêm thông thả xuống dần. Khu phố với cửa sổ sáng đèn. Những khung cửa sổ sáng đèn giữa cảnh chiều hôm. Bóng những ngôi nhà trập trùng như

những rặng núi. Cuối cùng thì bánh cũng được mang ra. Tôi luôn tay bấm máy tính tiền, bỏ bánh vào túi và tươi cười giao cho khách hàng, trong lòng bỗng cảm thấy uy nghiêm như chính mình đã trở thành đức thánh. Vậy là tôi lại bắt đầu yêu công việc này rồi. Có lẽ như thế này là tốt với tôi. Chỉ lặp đi lặp lại những điều như thế.

Lâu lắm mới lại đến ngày nghỉ. Xế chiều, tôi ngó vào phòng em tôi, định bụng rủ nó đi hiệu sách. Thế là, dù đang say mê với trò chơi trên màn hình tivi, thằng bé vẫn kịp ngoái lại nhìn tôi, có phần còn nhanh hơn cả tôi ngó vào phòng nó. Chẳng có gì khác thường nhưng nó vẫn thoáng giật mình.

- Chị ra phố à? Thằng bé hỏi.

- Ừ, đến hiệu sách. Đi với chị không?

- Không! Em muốn thắng bằng được trò này cái đã!

- Được rồi! Chị đi đây! Tôi nói và đóng

cửa lại.

Không có gì là bất thường cả. Khuôn mặt tươi cười như mọi khi. Về cộc lốc thường thấy trong gia đình. Tất cả đều rất bình thường. Nhưng có một sự mệt mỏi trong không gian của căn phòng, trong ánh mắt thẳng bé. Có điều, tôi chịu không biết đó là sự mệt mỏi của một thằng bé đang tuổi lớn hay sự mệt mỏi do những phiền não trong lòng nó. Biết rằng lo lắng cũng chẳng ích gì nhưng rõ ràng là gần đây, nó không còn vẻ tự nhiên và tràn đầy sức sống như hồi ở Saipan. Và tôi hiểu rõ rằng, nó không còn mở lòng ra với tôi như hồi ấy. Ngoài trời rất lạnh. Mọi người đều náu kín trong những chiếc áo khoác nhưng vẫn có thể cảm thấy hương xuân trong từng sợi nắng sáng lên khe khẽ, như những gì tươi mới và dịu ngọt. Cái tinh tế này, có lẽ chỉ ở Nhật Bản mới có thể cảm nhận được. Mọi người trên phố đều cảm nhận được khí xuân, dịu nhẹ như một phần làn da mềm mại của chính mình.

Có một hiệu sách lớn trong tòa nhà nằm

cạnh ga. Hồi mới ra viện, rảnh rỗi, tôi thường đến ngắm lũ cá thái dương, rồi trên đường về tạt vào hiệu sách này, mua cả đồng sách rồi ghé qua quán Belize, đọc xong rồi mới về. Ông chủ quán tốt bụng thương tôi mới bị chấn thương nặng như vậy, đầu óc còn lơ mơ chưa làm được việc gì nên đã nhận tôi vào làm. Hồi đó cũng đang là giữa mùa đông. Bước đi đầu tiên trên chặng đường mới trong cuộc đời của tôi cũng chính tại quán này. Cũng chính tại quán này, bao lần tôi đã đứng lặng ngắm những cành cây khô héo qua khung cửa sổ. Có lẽ tôi đắm ra sâu cảm như thế này là do nhàn rỗi quá. Những lúc mệt mỏi về tinh thần chính là lúc các kỷ niệm như những vong hồn hiện về. Một cảm giác êm ái, dễ chịu, nhưng ngay lập tức, ta sẽ thấy chán. Trong giây lát, ta sẽ tập trung tất cả ý thức cho sự tái hiện mãnh liệt để rồi sau đó, ngay lập tức trở về với thực tại. Chỉ riêng những kỷ niệm về Belize, tôi có cảm giác sẽ còn mãi vương vấn trong tôi.

Bên trong hiệu sách đông phát khiếp. Nào là học sinh, nào là các chị em văn phòng,

đủ cả. Tôi len giữa đám đông đó, chọn ra một đồng sách. Sách hội thoại tiếng Pháp nhập môn, sách về bánh mì, tạp chí... Đủ loại. Sau đó tôi lướt qua những ấn phẩm mới. Giữa cả núi sách đó, tôi bỗng chú ý đến một cuốn sách dày cộp. Mật thất của nhà hiền triết – Kasai Kiyoshi (nhà văn Nhật Bản)... Một cuốn tiểu thuyết mà tôi chưa từng nhìn hoặc nghe thấy được đây, thuộc thể loại hình sự trinh thám mà trước nay tôi không bao giờ đọc. Phải nói thêm là sách rất dày và khi tôi cầm thử thì nặng trĩu tay. Không còn nhiều tiền nhưng không hiểu sao tôi thậm chí còn bỏ lại sách về bánh mì để mua nó. Người ta gọi đó là số phận. Tự nhiên tôi cảm thấy muốn có nó bằng mọi giá. Tôi không còn biết mình đang ở đâu, chỉ cảm giác có cái gì đó, ở đâu đó như rất xa nhưng cũng rất gần, tưởng như có thể chạm tới được, thôi thúc tôi mua nó. Khi tôi về thì em tôi không có ở nhà.

- Hình như nó đi chơi với bạn mới quen thì phải! Cô Junko nói.

Lạ thật! Tôi nghĩ thầm. Mà thôi, nó

không thể lúc nào cũng dính với chị được, tôi tự nhủ và về phòng lấy sách ra đọc. Bối cảnh là Paris với hai nhân vật chính là Nadia, một thiếu nữ thông minh, sinh ra và lớn lên ở Paris và Kakeru, một chàng trai bí ẩn người Nhật mà nàng tôn thờ. Nàng, lạnh mạnh đến mức ngạo nghễ với ái tình và đầy lòng ham hiểu biết. Còn chàng, một cuộc đời vô cùng tăm tối và nhìn thế gian như thể mình thuộc về một nơi nào khác. Tôi vừa gật gù vừa mãi mê đọc. Nhưng đến giữa chừng, tôi bỗng cảm thấy bứt rứt khó tả, đứng ngồi không yên. Không hiểu sao tôi lại thấy nhớ họ đến vậy, thân thương và gần gũi như những người bạn từ thuở bé. Rồi tôi rơi vào một tâm trạng bồn chồn đến mức tự tôi cũng thấy có cái gì đó thật lạ. Nó rất giống với tâm trạng khi đến chơi nhà Eiko, đứng ở sảnh và nhớ ra mình đã có lần đến nơi này. Tại sao nhỉ? Tôi nghĩ mãi. Phải chăng vì Kakeru bản chất là người tốt nhưng vẫn có chỗ nào đó tối tăm và giống Ryuichiro, còn con người Nadia, có lẽ giống với tôi và vì thế mà tôi có thể đồng cảm với tâm hồn của họ? Không, không hẳn. Không

phải chỉ có vậy. Không hiểu sao tôi có cảm giác như đã gặp những con người này rồi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy thân thuộc một cách khó lý giải đến vậy với tất cả những nhân vật tôi đã từng đọc trước đây. Tại sao? Lúc ấy, giá có ai nhìn thấy tôi, chắc cũng phải cảm thấy sờ sợ. Hai tay ôm đầu, tôi cố lần tìm manh mối và lặn sâu, rất sâu trong hồi ức của chính mình. Sao một chuyện nhỏ lại có thể thành ra như vậy được? Tôi đoán không nhầm. Sự thật dần dần hé mở, từng tí một. Thế rồi, câu trả lời vụt đến, tất yếu như chiều rồi sẽ thành đêm. Kết luận hiện ra một cách rõ ràng. “Ra là thế! Giờ mới nhớ là mình đã từng đọc rồi!” Chính sê-ri truyện của cùng tác giả này. Tôi đã rất thích và đọc bằng cả lòng say mê con trẻ. Đầu tiên phải kể đến Bye, bye, angel, Cô gái hoa hồng, rồi một cuốn nữa tôi đã mua ngay khi mới xuất hiện là Án mạng nơi thượng giới. Kakeru tu hành ở Tây Tạng và một thiền sư ở đó đã nói với cậu “Hãy đi khắp thế gian trừ ác!” Cậu chịu khổ hạnh, mùa hè cũng không dùng máy điều hòa, không mở cửa sổ. Mẹ Nadia mất, cô sống với bố. Bố

cô là một cảnh sát. Hình như là một chánh thanh tra. Khi gặp truyện đầu tiên trong sê-ri này, tôi đã say mê đến mức thức qua đêm để đọc. Sáng hôm sau, một sáng đầu xuân, khi tôi vẫn còn đang gà gât thì mẹ tôi cùng Mayu gõ cửa phòng tôi rủ đi ngắm hoa anh đào. Đang dịp nghỉ diễn trong năm của Mayu, tóc nó cắt ngắn và chúng tôi cùng đi ngắm hoa, ăn mì xào dưới hàng anh đào dọc phố. Rèm cửa nhà tôi hồi đó có màu vàng, nổi bật trong nắng chiều. Còn tôi hồi đó lại cao thêm chút nữa, đến một mét sáu mươi hai thì phải. Em trai tôi thường mặc bộ áo liền quần, nom như một cậu ấu. Sau dạo đó, nó chuyển sang mặc quần soóc, rồi đi mẫu giáo, lần đầu tiên bị bạn trêu chọc, vừa khóc vừa đi về nhà. Hồi đó, có lẽ vào cuối thu, mẹ tôi mới ly hôn, bà uống rất nhiều, rồi khóc khiến cô Junko lo sốt vó. Thế rồi ít bữa sau, cô Junko chuyển hẳn đến ở nhà tôi... Nếu diễn đạt bằng ngôn từ thì có lẽ là như thế, song trên thực tế, nó không phải là một sự tóm tắt sơ lược như vậy mà thực sự là một dòng thác thông tin ập đến với tôi. Nó giống như một kho dữ liệu đã được cất kỹ, được

truy cập do một thao tác nhằm nào đó và cứ thế
sổ tung ra. Tôi bị chấn động mạnh. Tại sao một
con cờ nhỏ như vậy lại có thể dẫn đến chuyện
này? Tất cả những thông tin đó như một dòng
nước trào ra, tự sắp xếp lại theo một trình tự
nhất định như đang kể lại một câu chuyện. Việc
xử lý dữ liệu đó cứ tự động diễn ra, và tôi chẳng
biết làm gì khác ngoài việc ngồi yên mà chứng
kiến. Và sản phẩm của quá trình đó là gì? Một
câu chuyện có tên là Tôi? Tiểu sử của tôi?
Không! Một cái gì đó cao hơn thế, hoàn hảo
hơn thế. Khi hoàn thiện, nó tròn trịa, lập thể và
hoàn hảo tới mức không có chỗ cho cảm xúc
của tôi xem vào. Tôi cảm thấy một dòng xoáy
khổng lồ, cuốn tất cả mọi người, mọi thông tin
quanh tôi vào trong và nhuộm một màu của
riêng tôi. Nó đẹp, rõ ràng và cao xa như chòm
sao Tiên Nữ... Tôi rời mắt khỏi trang sách. Tất
cả hiện hữu quanh tôi, như đang kể lại quá khứ.
Thế giới quanh tôi hiện lên khác hẳn với những
gì trước đó. Phải chăng những mảnh vỡ trong
ký ức đã trở lại với tôi? Tôi đã thử thoát lên
thành lời điều đó, nhưng không thể nào hiểu

được tại sao trí nhớ của mình lại có thể bị rối loạn và có nhiều điều mãi cho đến khi này vẫn không thể nhớ ra. Tôi cảm thấy mọi dữ liệu vẫn như nó vốn có từ trước, được gọi lên lần lượt, từng bước một, chỉ có điều dưới một dạng khác mà thôi. Cái giá sách kia mẹ đã mua cho tôi hồi tôi bắt đầu học tiểu học. Đêm bố mất, tôi đã ngồi nhìn trân trân vào nó. Vết hằn này là do Mikiko, hồi còn học cấp ba, leo lên cửa sổ rồi ngã, kéo giá sách đổ sập theo. Mẹ tôi mua nó ở cửa hàng của Seibu. Hồi đó, Seibu chỉ có một cửa hàng ở Ikebukuro. Cũng lần đó, mẹ tôi còn mua thêm một cái bàn có giá để cốc ở dưới. Thế rồi trong một lần cãi vã, bố dựng tôi quát lên như trong phim truyền hình “Tại cô không thể quên được chồng cũ chứ gì!” và đập bàn cái “Rầm!” làm ly cốc bên dưới nứt hết. Em tôi thấy thế khóc tướng lên... Những chuyện chẳng đâu vào đâu như thế cứ lần lượt hiện ra trong đầu tôi, giống như ta tìm kiếm trên máy vi tính bằng từ khóa “Cái giá sách này” vậy. Tôi không tài nào kiểm soát được chất và lượng của những dữ liệu ấy. Tất cả đều như vậy. Từ chiếc kéo,

cuốn sách, hành lang, cánh cửa, bút chì... Cảm thấy thật thú vị, tôi đi ra cầu thang xuống tầng dưới. Mẹ tôi đang ở đó. Chiếc bàn trong bếp. A, chiếc bàn lớn bằng gỗ hồ đào này mới mua hồi năm kia. Trông thấy nó khi đến hiệu Isetan, mẹ tôi thích quá mang ngay catalog về nhà. Người chuyển hàng đến sau đó trông rất giống De Niro. Em tôi thích chí nhảy lên mặt bàn, làm mẹ tôi cáu mãi... Cứ thế, ký ức tuôn trào. Thoáng chút sợ hãi, tôi quay sang nhìn mẹ. Có lẽ bởi mẹ là người, vả lại, đối với tôi, mẹ là cảm giác chứ không phải trực giác, do tôi đã từng là một bào thai, rồi là một đứa bé trong vòng tay mẹ, nên ký ức về mẹ hiện lên đan xen với những cảm xúc hỗn độn.

- Con sao thế, Sakumi? Trông con lạ lắm! Mẹ tôi nói.

- Lạ thế nào ạ? Tôi hỏi, mắt nhìn dán vào mẹ.

- Mặt con ngệt ra, y như hồi bé ấy!

- Tại con mới ngủ dậy đấy!

Tôi đáp vậy rồi đi vào bếp. Cả một cơn lũ kỷ niệm với tất cả mọi thứ đồ đạc ập về, các dữ liệu cứ lũ lượt hiện ra, như để trả thù việc tôi đã từng mất trí nhớ. Tôi pha một tách cà phê trong tâm trạng bồn loạn với những hồi tưởng như thế. Tôi định thần một chút thì cả những ký ức kể từ sau khi bị ngã cũng hiện về, hết như người ta phết thêm bơ lên bánh mì vậy. Một tâm trạng rất lạ. Mọi thứ quá sáng tỏ và tôi hiểu mọi thứ quá rõ ràng. Nếu đem so với hôm qua, khi tôi vừa mò mẫm, vừa sống với thực tại bằng cảm giác thì lúc này cái được gọi là Tôi bỗng trở nên quá nặng nề, giống như người ta phải bước đi với hành trang là một đồng tử điển bách khoa. Thậm chí, tôi còn cảm thấy thoáng chút sợ hãi với ý nghĩa rằng từ giờ trở đi, tôi sẽ phải sống trong cái thế giới kỳ lạ này, nhưng đồng thời, cũng lại có cảm giác mọi chuyện chẳng có gì đáng nói, và mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy cả. Tôi mang cà phê ra cho mẹ rồi lại lên tầng hai vì cảm thấy phải đọc tiếp để cảm ơn những

người đã mang lại cho tôi cảm giác này là Nadia và Kakeru. Thế nhưng vừa lên hết cầu thang thì em tôi đã đứng ngay ở đó. Nó nhìn tôi bằng khuôn mặt rất lạ. Có cái gì đó như nỗi sợ trên nét mặt của nó.

- Em làm sao thế?

Tôi hỏi, nhưng còn nhanh hơn thế, nó nói:

- Chị nhớ ra điều gì phải không?

- Sao em biết?

Tôi kinh ngạc và cố hết sức tập trung để chủ đề “Em trai” với các dữ liệu kể từ buổi sáng nó chào đời cho đến những ngày ở Saipan mãi gần đây không chiếm hết chỗ trong đầu tôi.

- Cảm giác. Ban nãy, tự nhiên em có cảm giác một chị Saku cũ và một chị Saku mới vừa mới nhập làm một trong nhà mình.

Thôi đi ông tướng! Đừng có nói người khác là cũ, mới hay nhập nhieu gì cả! Tầm bậy! Tôi nghĩ vậy song không nói ra vì có lẽ nhìn tôi lúc này, thằng bé cũng tự cảm nhận thấy điều đó. Đôi mắt nó tỏ vẻ đã hiểu. Có người có thể sẽ phát điên lên nếu gặp phải trò đùa trêu trêu kiểu này của ký ức, nhưng riêng tôi thì chỉ coi chuyện đang xảy ra với mình là một chuyện lạ và vẫn mong được nhớ lại càng nhiều càng tốt. Ôi, đầu óc của con người quả là một chiếc máy tính với dung lượng khủng khiếp, được trang bị thêm cả tính năng không truy cập những dữ liệu bất lợi hoặc chưa cần thiết. Đây hoàn toàn không phải là ẩn dụ hay ví von gì cả. Nếu chỉ nhập vào đầu toàn dữ liệu tích cực, người ta sẽ chỉ suy nghĩ một cách tích cực, đến nỗi vẻ mặt cũng thay đổi. Điều đó không có chút gì là bịa đặt. Thậm chí, nó máy móc, chính xác và trung thực đến nỗi nếu không nhập vào các dữ liệu tiêu cực, nó sẽ chỉ biết đến thành công hay thậm chí sửa lại cả quá khứ đen tối, tức là có khả năng tự lập trình lại. Nhưng tôi không chọn con đường đó. Bởi một khi đã được sinh ra trên đời

này, hãy trải nghiệm thật nhiều điều, vào một thời điểm nào đó, từ những việc kỳ quặc đến những việc đáng sợ, thậm chí cả sự căm giận đến mức cảm thấy muốn giết người. Tôi cảm thấy phấn chấn đến mức suy nghĩ về điều đó hồn nhiên như một đứa trẻ lứa tuổi mẫu giáo.

- Chị sẽ cảm thấy mất phương hướng một thời gian. Em tôi nói. Nhưng đầu óc sẽ ổn định và bình tâm lại ngay thôi!

- Cảm ơn em đã khuyên chị, nhưng sao lại nói với bộ mặt nặng nề thế?

Tôi hỏi thế vì khi nói với tôi điều đó, trông mặt thằng bé bi tráng như thể mặt một con gà biết mình sắp bị vụn cổ vậy.

- Em thấy buồn thế nào ấy. Thằng bé đáp. Có cảm giác trong hai người, chị Saku mất trí nhớ hiểu nỗi khổ tâm của em hơn.

- Đồ ngốc! Tôi nói.

Có lẽ tôi của sáng hôm nay cũng có cùng suy nghĩ như thế.

- Nói ra tâm trạng thật của mình là tốt, nhưng suy nghĩ kiểu đó không đem lại điều gì tốt đẹp đâu. Chẳng có gì hay ho khi những kẻ khổ não trở thành bạn với nhau chỉ vì cùng khổ não. Có phải mới đây, chính em đã thấy hạnh phúc khi tất cả cùng vui cười với nắng vàng và biển xanh đó hay sao?!

Em tôi khẽ gật đầu.

- Em đúng là ngọc thật đấy! Chị em mình đã có bao kỷ niệm. Cùng lớn lên, cùng ăn, cùng bậc sinh thành. Tuy có khác bố, nhưng điều đó chẳng thay đổi gì cả. Em đúng là đồ trẻ con!

Tôi thấy yêu thằng bé đến lạ và cứ nhìn dán vào nó. Đâu đó, tôi cảm thấy một tương lai tươi sáng sẽ đến với nó. Cảm thấy chứ không phải nhìn thấy.

- Vâng! Em hiểu rồi. Xin lỗi chị! Nó nói lí nhí.

Tôi bật cười rồi trở về phòng.

Cảm thấy phấn chấn, tôi gọi cho Saseko.

- Này, chẳng hiểu sao tự nhiên tớ nhớ ra hết chuyện này đến chuyện khác, chẳng thể nào ngừng được. Cũng mệt phết đấy!

- Ái chà! Thế cơ à?! Đúng là nhiều chuyện xảy ra thật đấy!

Saseko cười và nói với sang Kozumi đang ở đó rằng tôi đã nhớ ra mọi chuyện. Cô ấy nói cứ như chẳng có gì xảy ra. Tôi yêu những con người này chính vì dù có chuyện gì họ cũng lắng nghe như không có chuyện gì nghiêm trọng vậy.

- Anh ấy nói khi ký ức bỗng chốc quay về với cậu như thế, cậu sẽ cảm thấy rồi trí một

thời gian, nhưng rồi sẽ ổn cả. Anh ấy còn nói thêm là em trai đã mất của anh ấy nói vậy đấy!

Điều này cũng giống với những gì em tôi đã nói.

- Cảm ơn cậu!

- Thế đã nói với Ryuichiro chưa?

- Chưa! Tớ còn đang định viết thư đây. Chẳng mấy khi có chuyện như thế mà lại!

- Thế à? Thôi được! Bọn tớ sẽ giữ bí mật!

- Thôi nhé! Tớ sẽ còn gọi lại.

- Ừ! Bọn tớ vẫn vậy. Mãi mãi vẫn vậy nên lúc nào thích thì lại đến nhé! Saseko nói.

Đúng là nói chuyện với người mới quen nên tôi chẳng rỗi trí tí nào và thực sự cảm thấy bình tâm. Khi tôi cảm thấy bình tâm, bình tâm

như mọi người đã nói thì tôi sẽ như thế nào nhỉ?

“Gửi anh,

Rảnh rồi trong nhàm chán nên em viết thư này, cho anh. “Này là mực xanh thật đẹp. Này là giấy trắng thật buồn...” Anh nhớ có bài hát như vậy chứ?!

Ryuichiro, anh khỏe không? Em yêu Saipan.

Phần em, như đã nói với anh qua điện thoại, quán Belize không còn nữa nên giờ em làm chân bán hàng cho một hiệu bánh mì. Công việc rất vui nhưng em nhớ Saipan, nhớ hiệu sandwich đến mức cứ ước giá mà được làm công việc này ở một nơi có biển, có núi thì hay biết mấy. Em cứ nghĩ mãi rằng có lẽ người ta xây nên những khu nhà ở cao cấp hòng thay thế cho những dãy núi, cho hương biển và cho tiếng rì rào của rừng già. Bởi hình dung về sự an tâm và thoải mái sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Người ta bật rồi tắt những ánh đèn lồng lấy để thay

cho sự chuyển động của mặt trời, rồi những hình trang trí trên mái nhà để thay biển xanh và núi biếc. Tất cả không gian khiến cho ai cũng muốn được đắm mình trong đó, ở Saipan đều có cả phải không anh! Nhiều lắm, đến mức thừa thãi. Đến mức no nê. Nào biển, nào núi, nào rừng già. Dem so với sức mạnh của tự nhiên, tất cả những mô phỏng của con người thật nghèo nàn nhưng thật đáng yêu và không bao giờ phản bội. Những hòn non bộ nhỏ xinh chẳng bao giờ có hạn hán, bão tố hay sóng thần cả. Dù sao, sự thèm thuồng có phần thanh cao và niềm khao khát cái đẹp đến độ không tiếc phí tổn để diễn đạt sự ngưỡng mộ tự nhiên của những con người trong khu dân cư cao cấp này của Tokyo quả là kỳ lạ đến mức đáng viết thành tiểu thuyết.

Khu nhà em thì chỉ là một khu xây để bán. Có vườn, có anh đào, song cũng có cả sâu róm nữa. So với khu phố có hiệu bánh mì em đang làm việc thì chưa thể nào cảm nhận được vẻ đẹp nhân tạo.

Đấy, em rảnh rồi đến nỗi toàn nghĩ ngợi những chuyện vô bổ như vậy đấy. Mau về với em đi. Trí nhớ của em gần như đã trở lại hoàn toàn. Mọi thứ đều ăn khớp với nhau. Tất cả là nhờ một cuốn tiểu thuyết. Không gian sống động mà tiểu thuyết tạo ra đúng là vượt cả năm tháng anh nhỉ! Nhà văn là một nghề tuyệt vời. Một khả năng đặc biệt. Em vô cùng kính trọng anh. Nếu chúng ta không trải qua tất cả những chuyện này thì có lẽ cũng sẽ chỉ vô tư đọc, vô tư hình dung ra các hình ảnh và nhân vật để rồi quên hết. Nhưng chắc chắn sẽ sở hữu kỷ niệm của một ai đó. Vĩnh viễn! Một số người sống trong không gian đó, nghĩ và cảm nhận về nhiều điều và sống với một nhân cách rõ ràng. Em đã gặp lại những con người trong câu chuyện đó, như được nghe tin của những người bạn thời đi học, và cùng lúc nhớ lại mọi kỷ niệm xa xưa, mãnh liệt đến thồn thức, vào phút giây em và em nhập vào làm một, một phần tính cách những nhân vật đó cũng đã hòa vào trong em. Anh có hiểu điều em nói không? Dù thích hay không, chúng ta đều biết nhân cách của

Heathcliff và Catherine (tên hai nhân vật trong tiểu thuyết Đồi gió hú của Emily Bronte). Cái cậu gì rất khó chịu trong tiểu thuyết của Capote mà anh thích ấy nhỉ? Joel! Phải rồi! Khó chịu nhưng có thể hiểu được, phải không? Chính anh cũng thích cậu ấy còn gì!

Tiểu thuyết thực sự sống. Nó sống và tác động lên chúng ta như những người bạn. Em biết điều đó bằng chính con người mình. Dù chỉ hai tiếng đồng hồ hay cả một đêm, chúng ta sẽ sống trong thế giới đó. Toàn là những chuyện có ở khắp nơi, được người ta nói tới không ngừng, nhưng chúng là sự thật.

Cuốn tiểu thuyết em đang nói đến có tên là Mật thất của nhà hiền triết của tác giả Kasai Kiyoshi, một truyện trong sê-ri em đã say mê đọc từ hồi còn học cấp ba. Em đã quên hoàn toàn chuyện đó và chẳng nghĩ ngợi gì khi mua tập mới về đọc rồi cảm thấy những nhân vật trong đó cứ quen quen thế nào ấy. Thế rồi ký ức cứ thế ùa về, giản đơn đến đáng sợ. Riêng em, em nghĩ rằng chính nhờ có anh, có

Saipan, có em trai em và rất nhiều chuyện khác nữa, mỗi thứ một ít. Rõ ràng là từ trước đó, trí nhớ cũng đã dần dần trở lại với em, nhờ cuộc sống thường nhật, nhờ có Eiko và nhờ có anh. Trong suốt thời gian trước đó, tất nhiên là em cũng đã đọc rất nhiều sách, đã có những lần xem tivi và nhủ thầm “Cảnh này hồi nhỏ mình xem rồi mà!” Nhưng những lần đó, em không có cảm giác nối kết như lần này. Mà cũng có thể lần này vẫn chỉ là ảo giác. Biết đâu còn rất nhiều chuyện em chưa nhớ ra. Hoặc giả tất cả trí nhớ của em đã trở lại từ lâu rồi, chỉ có em vẫn ngộ nhận là chưa mà thôi. Riêng chuyện này là chẳng thể đem so với ai. Vì nó là nhận thức của riêng em mà. Chỉ có điều, tác nhân trực tiếp lại không phải là một người bạn cũ, cũng không phải là cuốn an-bum gia đình mà lại là một thế giới giả tưởng. Điều này quả thật rất nhiều ý nghĩa. Có lẽ trong não em, một bộ phận nào đó ghi nhớ những điều tuy không nhìn thấy, không chạm vào được nhưng chắc chắn có thật và rất giống với cốt truyện đó đã được kích thích đúng thời điểm. Có thể sự xuất hiện của

đôi trai gái trong câu chuyện này giống hệt với tình trạng của em lúc này, đang nhớ anh, muốn gặp anh, chán chường vì không có anh. Tất cả những cái đó cứ chất chứa lại, từ những chuyện nhàm chán đến những điều trọng đại, tất cả hình thành một mớ hỗn độn trong đầu. Đó chính là nơi mà khi anh viết tiểu thuyết, những cái đó sẽ hiện lên sống động trong đầu anh, nơi mà những người có khả năng siêu nhiên vẫn nói rằng mình nhìn thấy, nghe thấy ma. Em có cảm giác như thế đấy.

Một khi đã được viết ra, nó sẽ sống cuộc sống của nó, vĩnh viễn, như một vũ trụ nhỏ. Nó có thể giết chết hoặc cầm tù ai đó cả đời. Một nghề đáng sợ! Chính vì đang làm một công việc như thế nên anh lúc nào cũng có vẻ gì đó nặng nề và không được tự do, phải vậy không? Cứ như thể đang bị hút bởi một trọng lực nào đó không thuộc về thế giới này vậy. Lại thật nhỉ! Em ấn tượng nhất là kết luận cuối cùng mà nhân vật chính Nadia rút ra, rằng “Chỉ có duy nhất một cách là sống hết mình cho cuộc đời trước mặt, cho tình yêu, với khát vọng hướng tới một

cái gì đó mà ngay cả những từ như Hạnh Phúc hay Sung Sướng cũng không diễn tả được,” có cái gì đó rất giống với hoàn cảnh hiện tại của em. Đó là do cũng giống như nhân vật chính, em lớn lên trong yêu thương và chưa từng biết đến cực khổ, hay do em cũng là con gái, hay do cả hai? Em cũng chẳng biết nữa.

Tất cả đều là những chuyện rất xa nhưng em cảm thấy thật gần. Từ đồ đạc trong phòng đến hàng cây trên phố, tất cả đều chứa biết bao kỷ niệm. Em cảm nhận rõ ràng hơn bao giờ hết, rằng Sống có nghĩa là Quên. Tự nhiên nhớ lại tất cả mọi thứ nên em cảm thấy rối trí y như khi quên tất cả. Giống một chiếc máy tính hỏng anh nhỉ! Không biết lần tới gặp anh, anh sẽ thấy em thế nào nữa đây! Có thể sẽ lại thấy có gì đó khác chẳng! Dù sao cũng sẽ không có chuyện khi lấy lại được trí nhớ cũ thì quên hết những gì mới xảy ra gần đây như trong tiểu thuyết đâu. Cả Saipan, cả đêm hôm nào, mình đứng tựa vào nhau ngoài ban công, ngắm nhìn mọi người qua lại phía dưới và những vì sao trên trời, cảm thấy thật hạnh phúc... Không sao đâu,

em vẫn nhớ tất cả.

Tạm thời thì em đang được cả nhà nâng niu như một cuốn từ điển bách khoa sống vì nhớ ra cả những thứ mà cả nhà đều đã quên, hoặc nhớ hết một lèo tên con cái nhà họ hàng. Mẹ vẫn bảo “Vẫn chưa bỏ được thói quen nghĩ con bé này mất trí nhớ!” Thật là một cuộc đời kỳ lạ.

Nói đến đây em lại nhớ ra chuyện này. Hồi Mayu mới mất, có lần anh bảo em là hai chị em em luôn khát thèm hạnh phúc, anh nhớ không? Giờ thì em rất hiểu điều đó. Di truyền đấy. Cả mẹ em, cả bố của hai chị em em đều ham vui thú, sung sướng và thăng thần đến mức cư xử hết như người Ý. Nhưng giữa Mayu và em có một điểm khác biệt nhỏ song lại rất lớn. Khi đi du lịch đến một nơi phong cảnh rất đẹp, như có lần đến Nara chẳng hạn, cả nhà cùng ngắm hoàng hôn từ sườn núi Miwayama. Phải nói đó là một khung cảnh huyền diệu, như biểu đạt quốc hồn của Yamato (một tên gọi cổ của Nhật Bản – ND), một hoàng hôn ngọt ngào hiếm có, vừa mờ ảo lại vừa sáng tỏ. Phố xá phía

xa được mặt trời chiều nhuộm hồng, tươi tắn như một thành phố cổ dát vàng nằm trải dài bên dưới. Bố mẹ em, bé con Mayu và em, cả bốn người cùng ngồi đó, say sưa hít thở bầu không khí trong lành. Ngoái nhìn lại phía sau, em thấy một vách núi xanh thẫm, nổi bật trên nền xanh cây cỏ, đứng uy nghi tắm mình trong ánh hoàng hôn. Lúc ấy, giả có ai nhìn cả nhà em và nói “Bố sẽ chết, mẹ lấy chồng khác, sinh một cậu con trai rồi lại ly hôn. Cô em gái sẽ thành diễn viên nhưng không nổi lắm, sống chung với một anh chàng rồi tự sát. Cô chị sẽ ngã chấn thương sọ não nhưng ngay sau đó cặp kè với bạn trai cũ của cô em gái.” thì có lẽ tất cả sẽ tức phát điên lên mất. Không một ai biết sau này sự thật lại là như thế. Tất cả chỉ mãi mê tươi cười và ngắm nhìn mặt trời chiều. Bữa tối có lẽ chỉ cần ăn nhẹ với cháo trà (cháo nấu bằng nước trà kiểu Nhật) thôi nhĩ! Bố mẹ em nói với nhau. Lâu lắm mới lại đi du lịch nên hai người ân cần với nhau như một đôi tình nhân. Chắc hẳn không một ai tin sẽ có chuyện đó, dù sau này, đó là sự thật. Một sự thật rất đáng buồn!

Trở lại lúc đó, Mayu là đứa nếu thấy khung cảnh càng đẹp bao nhiêu thì lại càng tỏ ra sợ hãi bấy nhiêu và luôn miệng giục “Về thôi! Về nhà thôi!” Còn em lại nói “Chắc chắn có chỗ nào đó ngắm cảnh này còn đẹp hơn ở đây. Mình leo lên nữa nhé!” Sự khác nhau đó từ đâu đến nhỉ? Phải chăng đó chính là linh hồn hay một cái gì đó tựa tựa như thế, hình thành từ trước khi người ta sinh ra hay đến đúng vào giây phút chào đời? Đó chính là sự khác biệt. Nhưng tại sao, tại sao con đường của mỗi người lại khác nhau đến vậy? Cùng cha, cùng mẹ mà một sống, một chết. Em vẫn còn muốn sống nữa, vẫn còn muốn biết nữa, vẫn còn muốn chứng kiến nhiều điều nữa. Với em, em mừng vì mình đã khác theo cách đó. Nguồn gốc của cái giống như sự lạc quan hy vọng này là từ đâu, thú thực em cũng không biết nữa. Lang thang xuống khu phố nơi em đã sinh ra, bao kỷ niệm cũ ập tới đến mức em phát sợ, đến mức em gần như hướng về phía hoàng hôn dịu nhẹ rất riêng của Nhật Bản chúng ta mà gọi “Bố ơi!” Em nhớ quá. Thoảng đâu đây mùi của ấu thơ. Đó là mùi

chiếc áo len lông cừu của bố. Đó là mùi nước giếng khoan bên vệ đường. Em cảm nhận rõ ràng từng thứ một. Thật kỳ diệu. Ta không thể cảm nhận một cách chính xác nếu không mở bung mọi giác quan. Từ việc em đã sinh ra và lớn lên ở đây đến việc có một dạo em chỉ nhớ được bập bõm một vài chuyện. Thậm chí cả việc em đã quen biết lại với anh trong thời gian đó. Tất cả như trong giấc mơ êm ái mà em đã thấy khi cận kề cái chết, nằm đó với túi đá chườm, đầu óc lơ mơ và lim dim ngủ... Xa xăm, đẹp và dịu ngọt, như giọng hát và giai điệu rất riêng trong những bài hát của Saseko, như cát trắng trên bãi biển không một bóng người những buổi sáng tinh khôi ở Saipan.

Có lẽ một ngày nào đó, ngày mà mọi thứ sẽ đột nhiên biến mất, và mọi chuyện đều có thể tha thứ được, em sẽ lại được gặp bố và Mayu chẳng? Tại sao chỉ còn mình em ở lại nơi này?

Phía ngoài lớp kính mờ, trời đang mưa và tâm trạng lúc này của em... Em không thể

viết ra được...

Em đùa đấy! Hôm nay nắng ráo. Từ sáng sớm, trời rất đẹp. Cái tiết trời trong trẻo giữa những ngày đông như thế này của Nhật Bản cũng đâu dễ gì quên!

Mau về đây đi anh!

Mình sẽ cùng làm một nồi lẩu nhé!

Nhớ anh!

Muốn gặp anh, nói thật nhiều chuyện!

Không muốn xa anh! Muốn kể với anh mãi. Em không cần ai hiểu tâm trạng lúc này của em. Nhưng em vẫn muốn kể ra.

Em đang viết gì thế này nhỉ? Tự dưng em cảm thấy chuyện của hai ta thật đẹp, như trong sách viết, như một lẽ dĩ nhiên, và chỉ có một trên đời, y như phim ảnh và tiểu thuyết trên khắp thế giới này vẫn thường miêu tả.

Có vẻ như để cảm nhận một vẻ dĩ nhiên như thế, chuyện đánh mất rồi lại tìm thấy trí nhớ xem ra lại rất hay. Em cảm thấy tuyệt lắm. Giống như mùi hương, màu sắc và âm thanh của chiếc lá thu vàng. Một vòng quay cô điển, nhưng “Em hiểu rằng mọi thứ đều có ở đây.”

Em sẽ tận hưởng điều đó thêm một chút.

Tạm thế nhé!

Sakumi.”

Đọc lại bức thư và tôi nhận thấy tôi đang rất nhớ, rất rất nhớ Ryuichiro. Tôi đang cố truyền đạt một điều gì đó đến anh, người luôn hiểu tôi trong mọi chuyện. Tôi gửi gắm vào đó cả sự ngây dại, cả những rung động, cả những ký ức với tình cảm dâng trào trong một đêm trường da diết. Và tôi sống tiếp. Tôi đã ghi lại trên trang giấy trong đêm đó cả màu của chiếc bàn tôi ngồi viết, cả bàn tay tôi với ánh đèn rọi

sáng giữa đêm, cả hơi ẩm của chiếc lò sưởi và đôi má hồng nóng ran, cả tiếng trò chuyện của mẹ và cô Junko dưới tầng một, cả mùi cà-ri của bữa tối hôm đó. Tôi thiếp đi với những suy nghĩ như thế, vậy mà không hiểu sao lại mơ thấy ông chủ quán Belize.

...Tôi đang đứng dựa vào quầy bar, tự hỏi sao thời gian trôi chậm đến vậy. Chiều nhẹ nhàng đến, trong không khí thanh bình của quán. Chẳng hiểu sao lúc đó lại là mùa hè. Mùi hoa cỏ thoảng qua cửa sổ. Trời chiều. Tôi trông thấy da trời xanh trong. Ông chủ quán đang nướng thịt. Một âm thanh xen lẫn một mùi thơm dễ chịu lan khắp phòng. Không có khách nào cả.

- Có nhầm không? Ông chủ hỏi và mang cho tôi một đĩa thịt nhỏ.

Trên ngón tay là chiến nhẫn mặt đá Thổ Nhĩ Kỳ mà lúc nào ông cũng đeo.

- Thịt mềm và ngon ghê. Thêm bia quá!

Nghe tôi nói vậy, ông ấy mang bia ra thật.

- Cứ uống đi! Đang rảnh mà! Tôi nay nhóm ông Z sẽ đến nên chắc là bận đấy. Phải nạp điện trước mới được! Ông chủ cười hồn hậu.

Tôi nghĩ ông ấy là người tốt. Tôi rất thích con người này. Rồi ông chủ bắt đầu nói:

- Phải nói quán này rất tuyệt! Các em làm việc ở đây đều tốt cả. Rất thoải mái và dễ chịu! Hồi còn hai mươi, không bao giờ tôi dám nghĩ mình có thể tạo dựng được một nơi tuyệt vời thế này.

Tiếng ve râm ran. Ngoài đường vọng vào tiếng nói chuyện của hai mẹ con sóng bước trên phố chiều. Món thịt nướng với bia lạnh trong một chiều hè thật ngon. Không khí tràn ngập yêu thương. Cảm giác sung sướng quá mức đó tự nhiên khiến người ta thấy buồn vô cớ. Tôi nói:

- Không được nói ra miệng thế đâu, ông chủ! Nói ra như thế là có ngày đóng cửa quán đây. Em cũng thích yêu nơi này, yêu mọi người ở đây nên không muốn mất nó đâu.

Nghe vậy, ông chủ chỉ phá lên cười và đáp lại rằng mình sẽ làm quán vĩnh viễn.

Tôi choàng tỉnh. Chỉ có tôi bị ném ra khỏi giấc mơ với một sáng mùa đông lạnh giá. Tôi tỉnh hẳn, buồn đến phát khóc.

Ôi, con người sao lại ngốc đến vậy. Thật cay đắng khi phải sống qua mỗi ngày, để ngày càng thêm nhiều người, nhiều nơi khiến cho nhung nhớ, thì tại sao lại cứ phải lặp đi lặp lại những chuyện đau lòng đến xót xa như vậy. Rốt cuộc là tại sao?

Vẫn chưa hết bàng hoàng sau cơn mơ, tôi chỉ biết nghĩ vậy.

17. Người sung sướng

- Đúng là trông em lại khác đi một chút thật! Mở cửa ra, vừa nhìn thấy tôi, Ryuichiro nói ngay.

Tôi vốn không thích ra sân bay Narita đón người từ nước ngoài về, cho dù đó là người thân đến mấy. Có lẽ điều đó một phần do chính tôi cũng không muốn ai đến đón mình, vẫn đang trong tình trạng mệt lử vì chuyến bay, mặt mũi bơ phờ, da dẻ nhợt nhạt. Khi ngồi gà gật trong ô tô trên đường về Tokyo thì dù có là tình trăm năm tôi cũng xin tạm gác lại và chỉ muốn nhanh nhanh vào bồn, tắm một cái rồi ngủ cho đã. Âu cũng là chuyện thường. Chính vì thế mà tôi không ra sân bay đón Ryuichiro vào ngày anh trở về. Dù vậy, chỉ cần nghĩ rằng giờ đây, người yêu của mình đang ở trong cùng một dòng thời gian với mình, cùng trải qua buổi sáng và buổi tối như mình thôi cũng đủ để thấy hoang hôn ngọt ngào hơn hẳn mọi bữa. Các cuộc điện thoại cũng dài lê thê. Đêm như yên tĩnh hơn và dài ra. Những cảm xúc mà bình thường tôi cố tình làm cho tê liệt đi để khỏi phải cảm thấy

buồn, nay dần mở ra, rõ ràng như nhìn được tận mắt và lặng lẽ như hoa đón nắng xuân.

Và thế là, ngày hôm sau khi Ryuichiro về nước, tôi đã đến khách sạn gặp anh. Hồi còn bé, tôi rất thích những dịp bố tôi đi công tác nước ngoài về. Hồi còn bé, tôi rất thích những dịp bố tôi đi công tác nước ngoài về. Tôi có cảm giác tất cả những người từ nước ngoài về hình như đều hơi căng thẳng và có một vẻ gì đó rất dễ chịu, cứ như thể họ mới được tái sinh và hoàn toàn tươi mới. Sau một giấc ngủ vùi, lại thêm đầu óc vẫn vương vấn dư vị Saipan, chính Ryuichiro trông mới gọi là khác. Qua khung cửa sổ rộng, có thể trông thấy những tòa cao ốc san sát của khu Shinjuku. Những cơn gió mới trong tiết đầu xuân lướt trên phố xá, tưởng như nhìn thấy được. Ryuichiro pha cho tôi một cốc trà.

- Mình đi đâu ăn chút gì đó đi anh! Tôi đề xuất.

- Ủ! Đi đi! Sáng nay anh cũng chưa ăn gì, đang đói đây!

Nói rồi anh im lặng hồi lâu.

- Gì vậy?

- Anh tìm từ ngữ mãi, giờ thì biết rồi!
Ryuichiro nói. Em có vẻ hạnh phúc và tươi vui.

Đúng, tôi đang hạnh phúc. Hoàn toàn không phải do tôi đang cao hứng. Cao hứng có nghĩa là một trạng thái mất cân bằng mà sớm muộn gì cũng phát sinh hậu quả. Rồi một đêm nào đó, đột nhiên, cái phần mà ta đã bỏ qua trong lúc cao hứng sẽ xảy đến với ta. Còn trạng thái của tôi bây giờ, nói cho đúng, có lẽ gần với sự an tâm hơn. Tự nhiên, tôi cảm thấy mình thoải mái hơn trước. Có lẽ sau cú ngã đó, tôi đã gắng gượng để sống qua từng ngày với những miếng ghép của một trí nhớ mơ hồ và điều đó đã làm tôi bị stress khá nặng. Rõ ràng là có nhiều dịp để nghĩ xem mình nhớ được chuyện gì đến đâu cũng như mình đã quên những gì quả là một điều không bình thường. Nào là mình đã nhớ ra đến đâu. Nào là thực ra mình đã quên

đến mức độ nào. Tôi đã cố không để ý đến chuyện này, cố chịu đựng nhưng sự bất an lại nằm ở ngay đó. Giờ thì điều đó đã không còn, và tôi, chỉ đơn giản là sống những ngày vui. Tôi có cảm giác mình đã được giải thoát khỏi sự căng thẳng nào đó trước đây vẫn luôn vây lấy tôi mỗi khi nói chuyện với người khác. Buổi sáng tỉnh dậy, mở cửa sổ ra, hương xuân của nắng sớm quện lẫn mùi cỏ cây ứa vào, những cành anh đào đang làm nụ. Cứ thế này ít bữa nữa sẽ là cả một không gian màu phớt hồng. Ngắm nhìn nó, tôi ngắm nhìn cả một năm đang qua. Tôi đang sống những ngày như thế. Tất cả đều thật kỳ lạ, kỳ lạ đến nỗi tôi tự hỏi tại sao mọi chuyện lại có thể kỳ lạ đến vậy. Từ sâu thẳm trong tôi, bản chất của cái gọi là Tôi dâng trào, và tôi cảm thấy như cái nhìn của mình thấu suốt hơn thường lệ. Các nhà tu hành hay những kẻ lạm dụng thuốc, những kẻ tự yêu mình vẫn thường gọi cái cảm giác này là “cảm giác hạnh phúc” và miêu tả cái hạnh phúc đó như thế nào trong các sách nhưng chỉ đến khi tự mình ở trong trạng thái đó, tôi mới hiểu cảm giác đó

thật tuyệt diệu, thậm chí tuyệt diệu đến mức đáng sợ như thế nào. Trên đời này không gì có thể thay đổi được tâm trạng đó. Trước đây, có lần được ông chủ quán Belize khuyên đọc đến rất cả tai, tôi đã thử đọc một cuốn sách như thế. Thú thực, lúc đó tôi chỉ nghĩ, đúng là một kẻ nhiều lời, tự viết về hạnh phúc của mình. Ấy vậy mà khi được trải nghiệm cảm giác này, tôi thấy có lẽ chẳng có gì là lạ nếu chính mình cũng cảm thấy sứ mệnh phải viết ra một điều gì đó. Hơn lúc nào hết, tôi hiểu rõ cái tâm lý muốn được tận hưởng cảm giác sống một cuộc đời mà chính mình chưa từng biết đến, đồng thời cũng không muốn bị ai ngăn cản làm điều đó. Phải chăng, chính vì đã trải qua một thời kỳ khó khăn mà tôi muốn được viết đến vậy? Phải chăng đó chính là tâm lý của cái tôi trong tương lai muốn nói với cái tôi trong quá khứ. Khi đến lượt mình, tôi đã hiểu rất rõ điều đó. Nó chỉ đơn giản là một cảm giác hạnh phúc không gì sánh được, chỉ đơn giản là một trạng thái, cũng giống như bệnh trầm uất hay khi người ta chìm đắm trong đau buồn mà thôi.

Khi tôi nói điều đó với Ryuichiro, anh ôm tôi thật chặt rồi nói:

- Chúng kiến em dần dần thay đổi như thế, quả thật anh nghĩ rằng con người đúng là một cái bình chứa. Vì chỉ là một cái bình chứa nên cái chứa trong đó có thể thành bất cứ cái gì. Thậm chí có thể thành một con người hoàn toàn khác. Về nguyên tắc, ta chẳng khác chút nào với bất kỳ ai đang đi ngoài đường. Theo sự đưa đẩy của số phận, em sẽ liên tục bỏ vào trong cái bình ấy những cái mới nhưng ở nơi sâu thẳm của con người có tên là em, vốn không là gì khác ngoài một cái bình chứa không ngừng biến đổi ấy, có một thứ với tên gọi là Sakumi. Có lẽ người ta gọi đó là linh hồn. Chỉ có cái đó là không bao giờ thay đổi, không rõ tại sao, luôn ở đó, đón nhận mọi thứ, và luôn cố gắng để vui. Khi nghĩ rằng nó sẽ vẫn luôn ở đó, đến tận khi em chết đi, không hiểu sao anh thấy có cái gì đó thật bé bỏng, thật xót xa, đến mức bút rút không yên.

Tôi bật cười.

- Anh khéo miệng quá chẳng?

Ryuichiro cũng bật cười.

Cũng có điều tôi đã học từ anh. Một điều rất giống với ánh nắng đang chan chứa khắp căn phòng ấm áp này. Một điều mang lại cảm giác rằng mọi thứ sẽ mãi mãi sinh sôi. Hai con người với cá tính mãnh liệt như chúng tôi ở bên nhau mà không chìm đắm trong bàn tay đùa bỡn của cơn bão Ái Tình chính là nhờ ở anh có một tài năng thiên phú để giữ được khoảng cách. Hai con người đến với nhau, mỗi người chỉ có một trên đời, và cái không gian hai con người đó tạo ra cũng là duy nhất. Khi biết được điều đó, nhất là khi biết được trong không gian đó có bao điều thú vị rất riêng, một cách vô thức, con người ta sẽ có xu hướng thu hẹp khoảng cách đó lại để nhìn cho rõ hơn. Nhưng Ryuichiro là một nhà văn nên biết điểm dừng, để rồi nâng niu, vun xới cho cái không gian ấm áp,

tươi sáng như những tia nắng xuân, chỉ tồn tại giữa hai chúng tôi mà chỉ một người thì không thể tạo ra được. Và trong không gian đó có thể sinh ra biết bao điều tuyệt diệu. Cái khả năng duy trì một cách rõ ràng thứ tự ưu tiên đó chính là điểm hấp dẫn ở anh. Và tôi nghĩ rằng, Mayu thấy cay đắng cũng chính là vì thế.

Một đêm, khát khô cổ, tôi choàng tỉnh dậy. Ánh trăng hắt sáng lên trần nhà. Yên tĩnh tới mức không bắt cứ một dấu hiệu nào, tưởng như thời gian cũng không còn nữa. Tôi nhìn đồng hồ, ba giờ. Đang giữa đêm khuya. Lâu lắm tôi mới lại rơi vào trạng thái này. Hồi còn nằm viện sau cú ngã đó, nhiều đêm tôi tỉnh dậy trong trạng thái này. Đó đúng là một “trạng thái”, tức là khi nhận ra nó thì ta đã ở trong trạng thái đó rồi nên thực khó để có thể diễn tả về nó. Chỉ đơn giản là chẳng có gì cả. Tôi thấy mình như đang ở giữa thình không. Tuy vẫn có thể suy luận bằng lý trí, và nếu muốn thì vẫn có thể làm được điều đó, vẫn biết bây giờ là lúc nào, trước khi ngủ mình đã làm gì, nhưng mọi thứ đều rất xa, không cảm xúc, cũng không cảm

giác. Duy nhất chỉ cảm thấy thân xác mình đang trôi giữa hư không. Tôi thực sự không biết mình ba tuổi hay ba mươi tuổi nữa. Bây giờ là khi nào, trước lúc ngủ tôi đã có một ngày ra sao, tất cả chỉ là giấc mơ, và nếu có ai bảo rằng người là một em bé sắp chào đời thì có lẽ tôi cũng tin và đáp rằng “Ồ, thế à?! Có lẽ thế thật nhỉ!” Chỉ là một sự yên tĩnh, một tờ giấy trắng. Hay là tôi điên? Lần nào rơi vào trạng thái này, tôi cũng tự hỏi mình câu đó. Nhưng khi nằm xuống, ký ức như những dòng chảy nhỏ lại trở về với tôi, nhẹ nhàng neo tôi lại, như con thuyền trở về bến nhớ. Khuôn mặt tươi cười của mẹ chúc tôi ngủ ngon trước khi ngủ. Những người tôi yêu mến. Tôi đã từng có những ngày tháng thật vui với những người bạn mà tôi biết chẳng thể nào gặp lại. Pháo hoa những đêm hè. Đám phù du phát sáng nơi ghềnh đá. Đêm đông tuyết rơi, tôi và Mayu ngồi dưới ngọn đèn nhỏ ngắm những bông tuyết trắng lất phất không dứt trong bóng tối, cùng bắt nhịp hát theo bài hát ưa thích đang phát trên radio. Là tôi toàn nhớ lại những chuyện như thế, để rồi cái tôi của hiện

thực lớn dần lên trong không gian, kết đọng lại. Mặt trời đỏ đến mức không thể tin là có thật lặn dần xuống biển ở Saipan, đôi má hồng rực trong ánh hoàng hôn của Saseko, mái tóc nâu cháy nắng. Nó giống như sự kết hợp khi ta ngắm nhìn thật kỹ một bông hoa tulip đang nở thì bỗng nhận ra cả hương thơm của nó. Những bước chân hấp tấp đến tức cười của em tôi hồi bé mỗi khi nó vừa khóc vừa chạy khắp nhà để tìm mẹ. Hơi ẩm đôi chân Ryuichiro hoặc những người mà tôi đã ngủ cùng cho đến giờ. Ánh mặt trời chói chang khi vừa bước ra khỏi rạp chiếu phim. Lốp đất mát lạnh khi đánh một cây con đi trồng nơi khác... Ký ức về những cảm giác như thế gọi lên trong tôi khát khao muốn sống, muốn nhớ, muốn được nối kết với mọi người. Tôi vẫn muốn được nối kết với cuộc đời. Điều đó giống như một lời cầu nguyện, cho con cái, cho gia tộc, cho vật nuôi, cho mùa màng bình yên vô sự, cho năm nay cũng lại là một năm tốt lành, cho bản thân vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc khi có một năm tốt lành. Đó là tiếng gọi tới một cõi nào đó, được lặp đi lặp lại từ thời cổ đại, từ

buổi sơ khai của loài người. Số phận quả là bất ngờ. Và ngày mai của chúng ta cũng bất định như thế. Sau một cú ngã mạnh đến thế thì việc vẫn sống đến tận hôm nay cũng chẳng khác gì với việc chết ngay sau đó. Những chuyện như thế vẫn thường xảy ra, chẳng thể nào đoán trước được và chính vì thế mà tất cả đều lo sợ mình sẽ không còn tiếp tục được ở vị trí hiện tại của mình nữa. Tôi cảm thấy có vẻ như mình hiểu được điều đó, tâm trạng cũng đã bình thường trở lại nên quyết định dậy hẳn. Tôi đi xuống bếp, định uống chút gì đó. Lúc đang pha cà phê, tôi thấy một chiếc phong bì đặt trên mặt bàn. Với tay lấy bóc ra xem, tôi thực sự ngạc nhiên. Đó là một cuốn sách mỏng giới thiệu về một trường tư thục dành cho trẻ tự kỷ hoặc không muốn đến trường. Tôi có thể hình dung ra được điều đó có ý nghĩa gì. Nhưng tôi chưa hề nghe ai nói rằng em tôi đã đến mức ấy và ngày ngày vẫn nhìn thấy nó đến trường kia mà. Không biết có chuyện gì mà đưa em trai gần gũi với tôi như chiến hữu chí cốt hồi ở Saipan giờ như đã ở một nơi nào đó rất xa, dù chúng tôi

vẫn cùng sống một nhà, cùng ăn một mâm.
Riêng chuyện đó là tôi cảm thấy rất rõ.

- Nó bảo muốn đến đó!

Sáng ra, nghe tôi hỏi, cô Junko đáp như thế.

- Tự nó đi lấy cuốn giới thiệu đó về đây.
Sáng nay mẹ cháu đi thăm trường rồi. Thằng bé cũng đi cùng!

- Thế còn trường lớp của nó định thế nào chứ? Mấy chuyện đó để tính sau cũng được kia mà! Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Cháu biết không, thực ra là tuần trước, mọi người mới biết là từ khi đi Saipan về, nó không hề đến trường!

Nghe cô Junko nói vậy, tôi kêu lên kinh ngạc.

- Nó nghỉ suốt đấy!

- Vậy mà ngày nào cũng khoác cặp ra khỏi nhà ư?

- Đúng vậy! Không những thế, nó còn nhờ một người lớn nào đó là bạn nó gọi điện đến trường. Thế nên đến giờ mọi người mới biết!

- Cháu chẳng biết gì cả!

- Vậy sao? Thế mà lúc mới biết chuyện, cô và mẹ cháu cứ nghĩ là cháu gọi điện thoại cho nó đấy. Bọn cô bảo nhau, không biết lần này hai đứa lại định giờ trò gì đây nên cũng không nghĩ chuyện nghiêm trọng lắm. Đến khi biết người gọi điện là đàn ông, không phải cháu, cô và mẹ cháu mới thực sự hoảng hốt.

- Nó có nói gì về bạn của nó không cô? Đó là những người như thế nào?

- Chịu thôi! Nó nhất định không chịu nói. Chỉ một mực rằng chán trường bây giờ.

Nếu có đi học thì chỉ đến trường tư thục ấy thôi! Cô Junko nói. Có chuyện gì với nó thì không biết.

- Xin lỗi cô nhé! Chị em nhà cháu chỉ toàn làm cô lo lắng thôi.

Nghe tôi nói vậy, cô Junko bật cười. Chuyện của nhà khác mà cô Junko lo lắng đến vậy là vì với cô Junko bây giờ, đây chính là nơi cô ấy sống. Gia đình là cái có thể tăng lên được. Có lẽ là vô hạn. Chỉ cần tăng thêm nơi ta sống, chỉ cần sống cùng nhau. Tôi không biết đối với một bà nội trợ đôn hậu như cô Junko, điều đó có tốt hay không nhưng hẳn cứ động đến chuyện của em tôi là có thể thấy được bản chất của con người cô, cô sẽ phát huy một khả năng thiên bẩm mà cả tôi, cả mẹ tôi đều không có. Có lẽ đó chính là tình yêu của một người mẹ. Những lúc như thế, tôi cảm thấy yêu quý cô vô cùng và thâm nhủ, cô sẽ mãi là gia đình của tôi, dù đến một lúc nào đó phải chia tay với cô đi nữa. Điều đó thật lạ lùng.

- Con đưa em ra ngoài một lát trong lúc mẹ nói chuyện với cô Junko nhé! Sau khi về đến nhà, mẹ tôi nói với tôi.

Thằng bé đi thẳng về phòng với đôi mắt sưng húp vì khóc.

- Mẹ sẽ giải thích sau, nhưng để thằng bé khóc lóc một mình như thế có ích gì đâu! Đưa nó đi đâu ăn tối đi!

Miệng nói như thế nhưng nhìn ánh mắt mẹ, tôi hiểu bà muốn nói “Để xảy ra chuyện này là có phần trách nhiệm của con nữa đấy!”

- Được rồi! Cứ để đấy cho con! Tôi nói rồi lên phòng thằng bé.

Em tôi nằm trên giường với ánh mắt như thể ngực nó đang quặn đau. Cái vẻ ngây thơ vô tội như một con mèo con bị bỏ rơi của nó khiến người ta không phải thấy thương hại mà là một cái gì đó nhức nhối hơn thế rất nhiều, đến

nỗi tôi bồi rối không biết phải làm gì. Tôi cảm thấy nó thật đáng thương bởi cái gánh nặng mà tôi hiểu rõ là mình nó không thể mang nổi. Tuy vậy, trước cảnh tượng ấy, năng lượng “tươi vui” của tôi không hề giảm sút.

- Đi ăn tối với chị đi! Tôi vừa cười vừa nói.

- Em không muốn đi đâu! Lúc này chỉ cần nhìn thấy chị Saku tươi vui cũng đủ làm em mệt rồi!

Vẫn như mọi khi, nó luôn biết cách tấn công vào chỗ nhạy cảm nhất của người khác. Từ đâu và để làm gì, một thằng bé như nó lại có khả năng ấy, cái kỹ năng tinh tế mà ngay cả người lớn cũng khó kẻ không có được? Và với nó, cái năng lực này sẽ có ích gì?

- Nhưng nếu cứ ở đây thì vừa đói bụng này, dưới kia mẹ với cô Junko lại đang nói về chuyện của em nữa. Không đi đâu đó thì còn biết làm gì! Chị cũng sẽ không tra vấn gì đâu.

Em muốn chuyển trường chứ gì? Tôi nói. Nghe nói em không hề đến trường. Khá đấy! Chị chẳng nhận ra gì cả!

Mặt thẳng bé tươi lên một chút. Nó nói với giọng pha chút tự mãn:

- Cũng không dễ đâu! Lần này em định tự giải quyết mà không phiền đến chị!

- Thế em đã ở đâu?

Nghe tôi hỏi với sự tò mò thành thực, nó bắt đầu tiếp chuyện.

- Em lên tàu điện, đi tới rất nhiều nơi, như đê sông Tama chẳng hạn. Em kết bạn với cả những người lớn nữa đấy! Những người có khả năng đặc biệt này, những người em thích này. Họ dạy em rất nhiều điều, còn đãi em nhiều món nữa. Còn chuyện này nữa! Có một lần em đi cùng một bọn hư hỏng, ăn cắp kẹo trong siêu thị nữa đấy! Cũng có lần gặp được người tốt, tuy chỉ gặp một lần trong cửa hàng trò

chơi điện tử mà đái em ăn kem kia đấy!

- Xem ra, em của chị dễ xiêu lòng khi được đái ăn nhĩ! Tôi nói.

Tôi hiểu ra rằng nó muốn thử làm rất nhiều chuyện, nghĩa là muốn thật mau chóng trở thành người lớn, và đang cố để được như thế.

- Thì chị bảo, em đâu có nhiều tiền.

- Tất nhiên là thế rồi!

Tôi thử nghĩ một chút. Nó đã gặp gỡ với những thanh niên của thời đại mới hoặc những gã “Yankee”. Tất nhiên không có gì là hay ho cả, nhưng tôi hiểu rằng nó đang rất cố gắng. Tôi cũng hiểu cả sự bứt rứt của nó khi vừa muốn khoe khoang với tôi hay bất kỳ ai khác sự cố gắng của mình, vừa phải che giấu chính điều đó. Trên hết, tôi thấy nhẹ người khi biết rằng sau tất cả những cái đó, em trai tôi vẫn hoàn toàn lành mạnh. Tôi cứ sợ nó bị ngược đái hay cái gì đó tệ hơn thế.

- Kết bạn là tốt, nhưng em phải cẩn thận. Chỉ ít cũng đừng để bị những kẻ xấu, như dân đồng tính chẳng hạn, bắt cóc đấy!

- Không sao đâu chị! Em biết ai không thể làm bạn được mà. Ngày nào cũng ra phố, em thấy đúng là rất ít người thực sự rảnh rỗi, thực sự an nhàn. Mọi người chỉ trông có vẻ rảnh rỗi thôi chứ thực ra trong lòng họ rối bời như đang có bão ấy. Trong công viên cũng vậy. Trên triển lãm cũng vậy! Thằng bé nói lên thành quả của nó. Bắt chuyện với những người như thế, em có cảm giác họ có thể thay đổi bất cứ lúc nào và cảm thấy rất khó chịu. Vì vậy, em chỉ toàn kết thân với những người trong đầu nhẹ nhõm, lang thang thoải mái trên phố thôi!

- Có lý đấy! Tôi nhận xét. Này! Đi ra ngoài ăn chứ! Mình sẽ nói chuyện tiếp ở đó!

- Thôi được! Em muốn nhờ chị một việc, một việc mà em không thể làm được vì không có tiền!

- Sao? Em muốn đi ăn bò bíp tết à?

- Không phải thế! Em muốn gặp bố! Em tôi nói, và nó tiếp, trước khi tôi kịp nói điều gì. Không phải em muốn được bố an ủi hay muốn mách bố điều gì cả! Em chỉ muốn hỏi bố một điều thôi!

Mẹ tôi tất nhiên là không muốn đi gặp người đàn ông mà mình đã ly hôn rồi. Ngay bản thân tôi cũng không rõ hai người ly hôn vì chuyện gì. Tôi không phản đối nếu em tôi muốn gặp, nhưng thú thực, tôi cũng chẳng thấy thích thú gì. Vì thế mà một cách tự nhiên, em tôi cũng trở nên xa cách với bố. Có lẽ, nếu nó đủ lớn để tự đi gặp được thì chắc tôi đã bảo nó tự đi rồi. Có lẽ thằng bé cũng cảm thấy khó nói với mẹ tôi. Ông ấy giờ đang sống ở Yokohama (một thành phố cảng cách Tokyo khoảng một giờ tàu điện).

- Được thôi! Chị em mình cùng đi nhé! Tiện thể, mình sẽ ăn món Trung Quốc ở khu phố

Trung Hoa!

- Thật hả chị?!

- Sau rồi mẹ cũng sẽ biết chuyện thôi!

- Vâng!

Tôi đề xuất nhờ Ryuichiro lái xe đưa đi nhưng thành bé không chịu.

- Sao thế? Mà gần đây, em có vẻ không ưa anh ấy thì phải?! Tôi nói.

Quả là từ khi đi Saipan về, nó chẳng hề có ý định gặp anh ấy. Tôi nghĩ chắc nó ghen nên nói:

- Được rồi! Mình đi tàu điện vậy!

Thế nhưng, thằng bé vẫn có vẻ muốn nói thêm điều gì.

- Còn gì nữa?

- Chị có biết mình đang bị lừa dối không?

- Chuyện gì chứ? Em định nói anh ấy có vợ mà giấu chị sao?! Tôi bật cười.

- Không phải chuyện đó! Nó lúng búng.

- Chị tò mò rồi đấy! Em nói ra xem nào! Tôi thử hỏi dò.

- Chị đã biết chị Mayu từng hai lần phá thai để bỏ con chung với anh Ryu chưa?

- Chưa! Tôi đáp.

Tôi ngạc nhiên, vì thằng bé biết từ “phá thai” và nói ra miệng từ đó hơn là vì sự thật kia.

- Em sớm biết mấy từ đó sẽ chỉ tỏ sớm làm khổ con gái nhà người ta mất thôi! Tôi vừa nói vừa nhủ thầm, đúng là chơi với bọn “Yankee” chẳng có gì là hay cả.

Rồi tôi nghĩ thêm. Thằng bé này đúng là có một khả năng thiên bẩm đối với thế giới siêu hình. Nó cũng biết cách để sử dụng khả năng đó. Không những thế, nó còn biết cách lay chuyển người khác để lôi kéo họ đồng tình với nó. Tôi không muốn dung thứ cho điều đó chỉ vì nó vẫn còn là trẻ con nhưng lúc này thì khác. Tôi cảm nhận được sự té nhị, không muốn làm tôi bị tổn thương và một điều gì đó thật buồn ở nó.

- Lúc nào và tại sao em biết điều đó?
Em nghe trực tiếp từ anh ấy sao?

- Xin lỗi chị nhé! Nó nói. Chị có sốc không?

- Không hẳn... Để chị nghĩ xem nhé!

Tôi nghĩ một lúc.

- Chuyện cũng lâu rồi... Vả lại, chắc tại chị Mayu không muốn giữ. Chị ấy chẳng muốn

đứa trẻ nào khác ngoài em ra. Cũng có thể một phần là do chính chị ấy vẫn còn trẻ con. Dù sao thì lẽ ra anh ấy vẫn nên nói ra điều đó, còn hơn là cứ giấu kín đến chết. Còn chị, nói thẳng ra là thấy sốc về chuyện hai người bọn họ đã làm chuyện ấy với nhau kia. Dù rằng đó cũng là chuyện thường và chẳng có gì lạ!

Tôi thực sự nghĩ vậy và buột miệng nói hết ra với thằng bé.

- Sao chị lại bình thản thế? Em tôi hỏi.

- Vì em thực sự đã rất gần bó với chị Mayu đấy! Tôi đáp.

Có lẽ thằng bé đã cảm nhận thấy nét nữ tính mà nó ngưỡng mộ ở Mayu chứ không phải ở người phụ nữ cứng rắn là mẹ tôi hay ở tính cách như con trai của tôi. Ngốc ă, rồi sau này lại khổ vì đàn bà mất thôi, tôi nghĩ thầm. Tôi chỉ cố che giấu vẻ nữ tính của mình thôi chứ thực ra không phải tôi không có, nhưng những người đàn bà như Mayu sẽ cuốn đàn ông vào cái đầm

lầy của bản thân mình và không để họ trốn thoát. Điều đó như một hệ thống, bởi nó sống với một nhân sinh quan rất riêng nên một khi đã cặp đôi với nhau thì dù có mệt mỏi đến đâu chẳng nữa, người ta cũng sẽ không còn cảm thấy sự hấp dẫn của bất kỳ thế giới nào khác. Ở Mayu, chính vì không tự nhận thức được bản thân mà điều đó càng thêm phần đáng sợ. Mỗi lần cảm nhận được sự cám dỗ ở nó, tôi lại thấy mừng rằng mình không phải là đàn ông. Đó là cái kỹ năng không bao giờ mang lại sự yên ổn. Nó mất hết các bạn gái và chỉ còn cánh đàn ông giữ quan hệ với nó. Nó trở thành nữ hoàng trong một vũ trụ nhỏ bé mà ở đó nó một mình đau khổ, một mình tổn thương và trầm uất một cách vô thức. Giờ đây, tôi lại đang cặp đôi với chính người đàn ông đã bị cuốn vào chuyện đó, nhưng Ryuichiro vốn thông minh nên hẳn cũng đã cảm thấy tình yêu đối với số phận đau khổ đó của Mayu.

- Mà tại sao em biết chuyện đó? Vẫn chưa trả lời chị đâu đấy! Tôi nói.

- Em thấy trong mơ. Nó nói. Nhưng chuyện đó không phải là mơ đâu. Chị tin chứ?

- Em không phải hỏi đi hỏi lại chị câu đó nữa đâu!

- Em đã gặp chị Mayu!

Nó bắt đầu kể, rằng nó đã đến một nơi mà nó chưa từng đến, có một hành lang dài, những vòng hoa và rất nhiều căn phòng nhỏ. Có rất nhiều những tấm vải đủ màu sắc, có cả các bức vẽ quảng cáo nhưng cảm giác như đang nhìn từ phía sau. Đó có lẽ là phòng thay đồ sau cánh gà, tôi nhủ thầm. Hồi mới sống chung với Ryuichiro, có lần Mayu đã lên sân khấu. Đó là vở kịch được đánh giá cao nhất trong sự nghiệp của nó. Có lẽ em tôi đang nói đến phòng thay đồ của sân khấu ấy. Len lỏi qua những người đang chạy đi chạy lại, em tôi bước vào căn phòng có đề tên Mayu ngoài cửa. Mayu với bộ mặt trang điểm trắng xóa đang ngồi một mình trước tấm gương có gắn đèn, trên chiếc ghế

nhỏ hình tròn, mặc một chiếc kimono có hoa văn bằng vàng. Đúng rồi! Tôi vẫn nhớ chuyện đó. Lần ấy Mayu đóng vai Phật Bà Quan Âm và trang phục do một nhà thiết kế khá nổi tiếng may cho. Nhớ chi, em tôi rất muốn chạm vào người Mayu nhưng không thể. Nó thấy sờ sờ khuôn mặt tươi cười và màu trắng tường như trong suốt ấy, và dù là trong mơ, không hiểu sao nó vẫn biết là Mayu đã chết rồi.

- Yoshio! Ngồi xuống đi em! Mayu nhẹ nhàng nói.

Em tôi khẽ ngồi xuống. Hình ảnh Mayu càng cố nhìn cho rõ thì lại càng mờ, nhưng nếu cứ nhìn một cách bình thường thì rõ nét đến mức rục rỡ.

- Có hai đứa trẻ chưa bao giờ được sinh ra! Mayu nói.

Lúc đó, em tôi không hiểu ý nghĩa của những từ này.

- Chị chỉ tiếc mỗi điều đó thôi. Hãy nói với chị Saku là chỉ có thể thôi. Nói rằng chị cảm ơn vì khi ở trong rừng Saipan, hai người đã nhớ đến chị. Em nói thêm với chị ấy là chữ “saku” trong tên chị Saku không có nghĩa là trăng non đâu nhé. Nói cả với mẹ là bố rất tiếc vì mẹ đã quên mất điều đó. Chỉ cần mọi người biết thế là đủ. Em nhớ được không?

Thằng bé gật đầu.

- Em ngoan lắm. Lớn lên nhiều nhỉ! Mayu mỉm cười. Chắc hẳn lớn lên em sẽ hạnh phúc.

Em tôi khóc. Nó biết Mayu đang phải cố kiềm chế.

- Em biết từ “đại đoàn viên” không? Mayu hỏi.

Thằng bé lắc đầu. Mayu cố hết sức giải thích cho nó:

- Chỉ cần nhìn thấy điều đó là chị mãn nguyện rồi. Thật đấy! Có thể một lúc nào đó chị sẽ lại được sống một lần nữa và lần này sẽ không vội vàng đâu. Chỉ tại chị đã quá vội vàng thôi, còn không ai có lỗi cả. Chị nghĩ thế đấy. Em cũng trưởng thành sớm quá. Phải cẩn thận đấy. Đừng có vội vàng như chị. Hãy nhìn thật kỹ những thứ như bữa cơm mẹ nấu, chiếc áo len mẹ mua cho em, khuôn mặt bè bạn trong lớp, ngôi nhà hàng xóm lúc phá đi xây lại... Những thứ đó ta sẽ không nhận ra khi đang sống, nhưng lúc ở sau cánh gà này lại nhìn thấy rất rõ. Bầu trời xanh, bàn tay có năm ngón, ta có cha, có mẹ, ta chào hỏi một người lạ gặp trên đường... Tất cả giống như ta đang uống một dòng nước mát. Ta không thể sống tiếp được nếu hàng ngày không uống dòng nước đó. Tất cả đều như vậy. Nếu không uống, nếu có tất cả những thứ đó mà không uống, ta sẽ chết vì khát. Chị ngốc nên không biết diễn tả thế nào nhưng đúng là thế đấy. Hãy nói với mọi người rằng chị không hối hận. Chị đã luôn làm tất cả bài tập hè chỉ trong một tuần đầu tiên, thậm chí đến cả

việc viết nhật ký. Chị luôn ghen tỵ khi thấy mọi người luôn để nước đến chân mới nhảy. Nhưng chị vẫn luôn làm thế, vì lo sợ. Chị đã là một đứa trẻ như thế. Nhưng lần này chị sẽ không làm thế với nhật ký nữa, sẽ để ngày nào viết ngày ấy. Cái nóng và mặt trời mùa hè... chị sẽ đón nhận những gì thuộc về ngày hôm đó trong ngày hôm đó. Chị đã quá vội vàng. Chỉ thế thôi.

Em tôi khẽ gật đầu. Mayu cười và đứng dậy, đưa tay với chiếc ấm, định pha trà... Em tôi choàng tỉnh dậy. Mayu không có ở đó, chỉ có em tôi đang nằm trên giường.

Đó là toàn bộ câu chuyện về giấc mơ của em tôi. Ngồi trên tàu đi Yokohama, tôi im lặng và nghĩ mãi về ý nghĩa của giấc mơ đó. Phố đêm sáng rực qua ô cửa kính. Con tàu im lặng lắc lư, hướng tới đích của nó, chờ theo cuộc đời biết bao người đang ngồi trên đó. Tôi chỉ thấy buồn, một nỗi buồn da diết khi nghĩ tới Mayu. Lúc này, trong tôi chỉ có điều đó. Có lẽ nếu tôi chết đi mà cũng không đến được chỗ nó, tôi sẽ mãi chỉ cảm thấy điều này mà thôi. Tôi

nhớ nó, muốn lấy lại những gì đã qua và cảm thấy thật buồn. Tôi yêu nó, ghét nó, muốn được chạm vào nó. Cứ nối tiếp như thế. Quay vòng. Một vòng tròn khép kín.

Xuống ga, tôi gọi điện cho bố thằng bé. Ông ấy rất ngạc nhiên nhưng nói sẽ ra đón ngay vì không bận gì cả và hẹn gặp chúng tôi ở quán trà ngay đầu phố Trung Hoa. Không biết bao nhiêu năm nay tôi mới gặp lại ông ấy. Tôi hơi bồn chồn một chút. Tôi nhớ lại những tháng ngày một thiếu nữ phải gọi một người hoàn toàn xa lạ là bố, sống cùng một nhà mà vẫn phải giữ ý tứ đến cả quần áo khi đem giặt. Hai chúng tôi vui vẻ uống đủ các loại trà Tàu, ăn cả bánh trôi vùng trong lúc đợi. Rồi “bố” cũng đến. Ông mặc quần bò với áo len, trông rất trẻ trung nhưng nhiều nếp nhăn hơn so với hồi còn sống cùng chúng tôi và khung người hơi nhỏ đi một chút.

- Hai chị em cùng bỏ nhà đi cơ à?!
“Bố” bật cười.

Nói rồi ông nhìn em tôi, hơi nheo mắt lại, nét mặt nở ra trông thực sự vui mừng. Nét mặt tươi vui này công hiệu hơn bất cứ thứ gì, tôi thầm nghĩ. Có lẽ em tôi đang cảm thấy thật tuyệt là mình đã lớn lên nhiều như thế trong những tháng ngày qua. Dù không nói ra lời rằng tuy ở xa nhưng bố vẫn rất yêu con, có lẽ em tôi vẫn cảm nhận được đầy đủ rằng bố nó đã nhớ nó đến mức nào.

- Yoshio lớn quá rồi nhĩ! Ông nói.

- Bố...! Trông thằng bé như sắp khóc.

- Sakumi trông khác quá! Có vẻ người lớn lắm. Bao lâu rồi nhĩ?!

- Có lẽ từ đám tang Mayu!

- Chuyện đó thật đáng tiếc. Mayu còn trẻ quá?! Nhưng chẳng lẽ không gặp nhau lâu thế rồi kia à? Bố không hề cảm thấy thế. Mẹ có khỏe không?

- Có ạ! Vẫn không có gì khác ạ!

Tôi thấy lạ là mình lại nói năng khách sáo thế. Dù đã sống cùng nhau nhưng khi không còn lý do nữa thì chỉ còn là một ông chú xa lạ. “Lý do” quả thật rất quan trọng.

Cái gia đình hờ ấy nhanh chóng đi vào khu phố Trung Hoa. Quả là một nơi cực kỳ náo nhiệt. Những khuôn mặt tươi vui của dòng người đi trên phố khiến tôi tưởng như đang đi giữa một lễ hội ở một xứ sở khác. Hai bên đường bày bán những món dum-sum (âm Hán Việt là “điểm tâm”, món ăn nhẹ dùng với trà trong ẩm thực Trung Hoa – ND) ấm nóng nghi ngút khói, còn trước cửa các quán hàng la liệt những nguyên liệu nấu nướng mà tôi cũng chưa thấy bao giờ. Tôi vô cùng thích khu phố Trung Hoa này, đến nỗi hồi bé, khi được đến đây lần đầu, tôi phấn khích đến chảy cả máu cam. Đến nỗi mẹ tôi bảo, thật ngược cả người. Sự náo nhiệt không tả được này làm sống dậy một cái gì đó thật nóng bỏng đang ngủ yên trong tôi. Những

ánh đèn nê-ông sắc sỡ trên biển hiệu chồng chéo lên nhau, vẻ háo hức khó tả của những thực khách đến đây, trên mỗi con phố có biết bao nhiêu là cửa hiệu nhỏ nằm chen chúc và dòng người cứ trôi đi mãi... Nơi đây có một quốc gia thật khác, một trật tự khác. Tôi cảm thấy tò mò pha lẫn kính trọng. Đó là tâm trạng của tôi. “Bố” và em trai tôi khoác tay nhau. Cả khuôn mặt của “bố” đang say mê giới thiệu các cửa hàng và khuôn mặt của em tôi đang chăm chú lắng nghe đều sáng bừng lên. Thật tuyệt! Cứ như trong một giấc mơ ấy, tôi vừa lơ đãng bước đi vừa nghĩ thầm. Tôi cảm thấy một điều gì đó trên khuôn mặt của những người tôi yêu quý và cả của những người xa lạ đang đi trên phố. Vẻ đáng yêu, mùi hương của hoàng hôn, những chiếc áo, những chiếc nôi nằm rải rác đây đó, ông, bà của những con người này, đám cưới và lễ xá tội vong nhân, những đất nước mà tôi đã đi qua, những món quà tôi đã mua ở đó... Mùi tanh nồng xộc lên từ mọi thứ. Trong nỗi nhớ nhung và những dư ảnh, nó vẫn còn đọng lại. Mùi vị của những nơi mà con người đang sinh

sống. Tất cả đều có bố và có mẹ, đều thay bím cho con, đều cãi vã vợ chồng, và rồi cùng đến đây, đi trên con phố này... Dù là người giàu hay người nghèo, đêm đến, tất cả đều chui vào trong chăn, đón những giấc mơ. Hơi ấm nồng nàn của sự sống đó... Bây giờ tôi đang bước đi ở đây, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ chết đi và không còn trên đời này nữa. Ngay cả lúc ấy, có lẽ khu phố này cũng không hề thay đổi và vẫn náo nhiệt như lúc này. Điều đó mang đến cho tôi một cảm giác yên lòng và buồn kỳ lạ. Tôi cảm thấy mình như biến thành một chất khí và quên đi thân xác này, như thể chính mình cũng chỉ là một ảo ảnh, lang thang trên phố như lúc này và rồi sẽ tan biến.

- Bố vẫn dạy ở trường đại học chứ? Tôi hỏi mà như đang tan trong không gian.

Trong nhà hàng Trung Hoa bố đưa chúng tôi vào, tôi ăn no căng và đang bắt đầu ăn món sủi tráng miệng thì nói đến chuyện đó.

- Ủ, bố vẫn chưa bị đuổi việc!

Ông nhiên cứu văn học Châu Á và có thể nói được rất nhiều ngoại ngữ.

- Hôm nào đó con sẽ đến thăm trường bố nhé! Em tôi nói.

- Đến lúc đó có lẽ bố đã nghỉ mất rồi. Giờ bố đã không còn đứng lớp nữa.

- Cuộc hôn nhân mới của bố có ổn không? Bố có kể là đã sinh em bé rồi nhỉ! Tôi hỏi.

- Anh em ruột của con sao? Em tôi hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Em gái một tuổi, tên là Shoko! Chữ Hán là Trang Tử đấy. Một cái tên rất đơn giản, thậm chí còn ngô nghê nữa!

- Có vẻ nó sẽ làm lớn đấy! Tôi vừa nói vừa nghĩ thầm, quả là một cái tên đơn giản thật.

- Tuy cùng lấy từ tiếng Trung Quốc nhưng tên em nó không ý nghĩa như tên Sakumi của con! Ông bật cười.

- Ôi! Tôi cũng người. Có lẽ em tôi cũng nghĩ như tôi. Hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

- Thế chữ Saku trong tên con không phải là trắng tuyết, trắng non hay sao? Con nghe mẹ nói thế mà! Tôi hỏi.

- Không phải bố đặt tên đó cho con nên cũng không chắc lắm, nhưng chuyện bố nghe lại khác cơ. Có lẽ mẹ con quên hoặc nhớ nhầm đấy!

- Thế bố có biết nghĩa là gì không? Tôi hỏi tiếp.

- Bố không chắc là mình biết rõ, nhưng hẳn con còn nhớ bố con là người rất hay đọc sách kinh tế? Những sách dạy người ta cách thành công trong cuộc đời hay đại loại thế. Nghe đâu ông lấy từ trong sách đó ra đấy. Đó

là một điển cố của Trung Quốc mà bố cũng biết nên vẫn còn nhớ!

- Điển cố thể nào ạ?

- Xưa, ở nước Hán có một dị nhân tên là Đông Phương Sóc. Không hiểu tại sao người này rất được Hoàng đế yêu mến. Song ông ta không hề coi trọng những tặng phẩm vua ban. Nhận được lụa quý, ông ta vắt lên vai nông nhênh đi lại. Nhận được thịt ngon, ông ta bỏ vào túi cạnh sườn, để bán bê hết. Nhận được tiền bạc, ông ta đem cho con gái hết. Một người như vậy đấy!

- Thế thì có gì là hay đâu!

- Không! Đoạn sau đó mới hay đây này! Thấy thế, những người xung quanh đều bảo ông ta là đồ dở hơi, đồ dị hợm. Nghe vậy, ông ta bèn đáp “Không đâu! Cổ nhân ẩn thân trên núi cao, nay Sóc đây ẩn thân trong triều đình đó thôi!” Chuyện như vậy đấy!

- Con vẫn chẳng thấy hay ở đâu cả! Tôi nói. Tôi hiểu ý của câu chuyện nhưng vẫn chưa hiểu Mayu muốn nói điều gì.

- Em thấy trăng non nghe lãng mạn và nữ tính hơn! Em tôi chêm vào.

- Nhưng bố thấy con hợp với cái tên ấy đây! “Bố” nói.

- Con cũng hơi hiểu một chút! Em tôi nói.

- Tất nhiên là con hiểu ý của câu chuyện, nhưng... Tôi đáp.

Tôi hiểu rất rõ ẩn ý của câu chuyện, nhưng còn một chi tiết chưa ăn khớp. Là sự sẽ chia nhỏ nhoi mà Mayu mong mỏi ở tôi.

- Vậy là được rồi! “Bố” tôi nói.

Tôi vẫn nhớ ông là một người cả ghen. Hồi sống với mẹ tôi, tôi có cảm tưởng ông

không được nghỉ một giây nào. Còn giờ đây, trông ông có vẻ điềm tĩnh và đầy tự tin. Tôi không muốn nghĩ rằng những ngày ông sống với mẹ tôi là một sự nhầm lẫn, nhưng hẳn là bây giờ ông đang sống ở một nơi mà ông cảm thấy rất dễ chịu. Em tôi thay đổi hẳn tâm trạng và cười hồn nhiên đúng như một đứa trẻ. Sự phản ứng ngay lập tức này, sự cảm thụ nhanh chóng này chính là nhờ sức trẻ. Khi tiễn chúng tôi lên taxi, bố còn nói đi nói lại với chúng tôi “Nhớ lại đến nữa đấy!” và dặn người lái xe “Bác đi giùm lời qua cầu trên vịnh nhé!” rồi ông đứng đó, vẫy tay mãi. Vậy là đến tận phút cuối, em tôi cũng chẳng hỏi bố mình một câu nào đặc biệt. Nhưng điều nó định hỏi có lẽ sẽ như thế này: “Bố có nghĩ con là con của bố không?” Và nó đã có câu trả lời từ nét mặt tươi cười ngay lúc đầu và cái vẫy tay thật dài sau cùng của ông. Riêng tôi, quá xúc động trước những điều đó, tôi có cảm giác như mình đã đi một chuyến rất xa, cùng với em trai tôi, đến một nơi tí tẹo đâu đó. Tâm trạng này càng trở nên mãnh liệt hơn khi xe chạy qua cầu trên vịnh trong đêm. Bóng cây

cầu được chiếu sáng lung linh hình chữ “H” nổi bật trên phố cảng. Những con tàu say ngủ trên cảng lặng lẽ soi sáng mặt biển đêm. Những ánh sáng đỏ, cam, trắng, cái xa, cái gần. Những con đường hình xoắn tròn ốc... Những dải sáng xinh đẹp nối đuôi nhau... Lướt trên con đường đó, tôi có cảm giác như mình đang di chuyển trong ánh sáng. Tất cả làm nên một cảnh đêm huy hoàng và chúng tôi lướt đi giữa không gian đó.

- Như đi giữa dải Ngân Hà ấy! Em tôi nói thật to. Chì đến đây bao giờ chưa?

- Rồi chứ!

Tôi đã đến đây biết bao lần. Nhưng đêm nay là đẹp nhất. Hơn rất nhiều so với tất cả những lần trước cộng lại.

- Như đi du lịch ấy! Em tôi lại nói.

Trong lúc chúng tôi còn đang say sưa, xe lao ra khỏi vòng xoáy ánh sáng ấy và bắt đầu tiến vào đường cao tốc. Cái cảm giác đó, cảm

giác thật da diết khi nhớ lại một khoảng thời gian tuyệt diệu nào đó, chính là những chuyến đi.

Về đến nhà, tôi gọi điện cho Ryuichiro nhưng chưa thể nói chuyện của Mayu ra được. Tôi định bụng đến lúc gặp rồi sẽ nói. Vì vậy, tôi chỉ kể chuyện xuất xứ tên của tôi ra thôi. Nghe xong, Ryuichiro phá lên cười ha hả. Thậm chí khi nghe tôi nói, nghiêm túc lên một tí nào, anh cũng vẫn tiếp tục cười. Tiếng cười sảng khoái của anh lúc này, cũng như điều mà bố tôi mong đợi khi đặt cho tôi cái tên này có lẽ chưa hẳn là điều Mayu muốn nhắn nhủ tới tôi nhưng tôi cảm thấy thật vui.

18. What about your friends

Tôi có thư của Eiko, một bức “thư tình” từ Hawaii.

“Cậu khỏe không?

Còn tớ, đang cảm thấy vô cùng...
Hawaii!

Cảm ơn cậu chuyện hôm trước nhé!
Rất rất rất cảm ơn! Chỉ cần nhớ đến chuyện đó
thôi, tớ đã cảm thấy ăn ngon miệng hơn, bơi vui
vẻ hơn rồi. Đến đây thế này, tớ vừa báo hiếu
được cha mẹ, vừa thỏa chí mua sắm.

Thực sự cảm ơn cậu.

Tớ yêu cậu, rất rất nhiều!

Eiko.”

Nét bút tuyệt đẹp, câu chữ ngắn gọn,
nhưng tôi vẫn cảm thấy khuôn mặt tươi cười
rám nắng và đôi bàn tay nhỏ nhắn lộ ra khỏi bộ
đồ chơi golf của Eiko như đang hiện lên trước
mặt. Tôi còn cảm nhận được cả tình cảm của
cô ấy từ nơi đó dành cho tôi. Nghĩ vậy, tôi lại tự
cảm thấy con người mình tốt đẹp hơn một chút.

Em trai tôi rời nhà vào một sáng tháng

Năm ẩm áp. Đó là một ngày cả gió khiến những cành cây rung lắc ngả nghiêng và áo quần những người đi đường bay phấp phật khiến cho cảnh vật sống động hơn hẳn ngày thường. Tôi thức giấc sớm nên nhân tiện ghé vào phòng nó. Thằng bé đang lúi húi sửa soạn đồ đạc trong ánh sáng tờ mờ của buổi sớm. Nó ra sức nhồi nhét những vật dụng quan trọng nhất vào một chiếc cặp nhỏ. Trông nó thực sự như đang chuẩn bị cho một chuyến đi xa.

- Dù thế nào, em cũng không thể chấp nhận những ngôi trường bình thường nữa sao?

Tôi đứng trước cửa phòng chứng kiến cảnh tượng ấy và thử cố làm thằng bé thay đổi ý định.

- Em cũng đã thử đủ cách rồi, nhưng kiểu gì cũng không được!

- Không thể ngoại trú được à? Đi về hàng ngày vẫn được cơ mà. Chắc ở trường đó cũng có những bạn như thế hả?!

- Không được đâu. Em đã quyết định rồi mà! Em tôi đáp.

- Chị sẽ buồn lắm! Không có em ở nhà chán lắm!

Nghe tôi mè nheo, nó ra bộ người lớn, giảng giải:

- Chị Saku! Cứ cuối tuần là em lại về kia mà!

Mẹ tôi mặc một bộ vét, trông rất ra dáng “người bảo hộ” và đưa em tôi đi. Hai mẹ con quay lưng bước ra khỏi cổng rồi khuất dần phía xa, bỏ lại đằng sau cả khu vườn trồng trái đầy nắng. Khi tôi và cô Junko trở vào trong bếp thì trên bàn vẫn còn cốc trà đang uống dở của thằng bé. Tôi bỗng cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Nó đã luôn ở trong ngôi nhà này, lúc nào cũng chộn rộn đến mức ồn ào như một con cún con, như một con mèo nhỏ. Từ khi nó còn là một đứa trẻ ẵm ngửa cho đến ngày hôm nay, tôi

chưa từng nghĩ sẽ có ngày chúng tôi sẽ phải sống mỗi đứa một nơi. Vẫn biết rồi sẽ có ngày đó nhưng tôi không biết rằng nó sẽ một mình rời khỏi đây như thế này, vào lúc này. Cũng có thể chính việc cứ xoắn xuýt như thế đã khiến thằng bé phá triển không bình thường.

- Nếu chuyện này tốt cho thằng bé thì cũng không sao nhĩ! Cô Junko nói. Chuyện lần này khiến cô suy nghĩ nhiều. Ngay bản thân cô cũng không thể cứ ở đây mãi được.

- Sao? Cả cô cũng định đi nốt ư, cô Junko? Tôi lạc cả giọng.

- Cô sẽ không ra đi đột ngột đâu. Cô có phải trẻ con đâu mà! Cô Junko bật cười.

Dù chuyện có lạ lùng đến mấy, nếu cứ diễn ra hàng ngày thì sẽ chẳng còn cảm thấy lạ nữa. Một người ngoài, một cô em họ, mẹ, tôi và em trai. Một sự quần cư ô hợp. Mọi người cùng ăn cơm, mỗi người một chủ quyền, và cứ sống với nhau như thế. Có thể chính sự không bình

thường đó đã ảnh hưởng đến em tôi. Không, không có câu trả lời nào thỏa đáng cả. Thậm chí biết đâu, trí nhớ của tôi cũng có liên quan đến chuyện này. Cả chuyện quán Belize không còn nữa, cả chuyện giờ đây tôi đang quan hệ với Ryuichiro... tất cả đều ảnh hưởng lẫn nhau, tạo nên hiện thực với bộ dạng như chúng ta đang nhìn thấy. Biến đổi, không tốt, cũng chẳng xấu, chỉ là sự thay đổi hình dạng không ngừng, theo dòng chảy.

Tôi giúp Ryuichiro tìm thuê phòng khá lâu. Chúng tôi đã đi xem bao nhiêu nơi rồi nhỉ, có lẽ là khoảng hai mươi. Nhưng vốn kỹ tính trong chuyện này, dù cho ai có nói gì, dù cho tôi có cảm thấy mệt mỏi và thỏa hiệp “Chỗ này là được rồi còn gì!” thì Ryuichiro cũng quyết không nhân nhượng. Xe khá nhiều phòng hiện không có người ở, tôi cảm thấy rất lạ. Mỗi lần mở cửa ra, trong giây lát, tôi luôn cảm thấy dấu hiệu của người trước đây đã sống ở đó. Nếu là nhà mới xây thì chỉ có mùi sơn mới. Rồi tôi hình dung ra cảnh Ryuichiro sống ở đó, tưởng tượng ra cả cảnh hai đứa đi mua sắm rồi trở về nhà.

Và thế là trong ít phút, tôi sống với bao nhiêu viễn cảnh tương lai, để rồi mỗi lần không thuê được, bao nhiêu tương lai cũng chết cùng. Sự không tưởng đó của con người quả là không gì có thể ngăn trở được.

- Không thấy mặt trời buổi sáng là hỏng. Dù phải đi bộ từ ga xa đến mấy cũng được, chứ chỉ thấy mặt trời chiều thôi thì hay mấy cũng hỏng.

Ngắm nhìn Ryuichiro ra sức giải thích điều đó thôi cũng khá thú vị. Chẳng mấy khi thấy anh tât bật với chuyên gì nên nếu không có chuyện tìm thuê nhà này, có lẽ khó có dịp để thấy thêm một nét nữa trong con người anh. Cuối cùng rồi chúng tôi cũng tìm được một căn phòng lý tưởng và thật là kỳ lạ, đúng vào cái ngày em tôi ra đi. Đúng là có chuyện buồn thì cũng có chuyện vui. Lạ hơn nữa là tình cờ thế nào, căn phòng đó lại nằm trong một khu chung cư cũ ngay cạnh cầu thang tôi đã trượt chân ngã trước đây. Có thể nhìn thấy cầu thang này từ cửa sổ. Chắc hẳn hôm ấy, từ đây cũng có thể

nhìn thấy tôi đang leo lên từng bậc cầu thang.

- Nhìn thấy anh đứng cạnh cửa sổ này, em sẽ vẫy tay và chắc sẽ lại ngã mất. Thế rồi lại mất trí nhớ. Nếu thế thật thì không hiểu cuộc đời em sẽ ra sao nhỉ?! Tôi nói.

Chúng tôi đang để người của công ty môi giới đợi phía ngoài. Căn phòng trống trải có mùi nắng lẫn với mùi bụi bặm. Nền nhà lạnh băng và giọng nói nghe rất vang.

- Rồi em sẽ lại nhớ ra thôi!

- Kia! Anh nhìn kia kia!

- Hả? Nhìn gì chứ?!

- Vết máu của em. Vẫn chỗ đó!

- Phía nào! Thôi đi! Nghe ghê quá! Mặt anh trông có vẻ thấy ghê thật.

Hướng Đông và hướng Nam đều có

cửa sổ. Khi gió thổi, tấm rèm trắng người chủ cũ để lại lay động trông như cực quang. Những chuyển động đó nếu chuyển thành tiếng động có lẽ sẽ giống như những giai điệu của hộp nhạc lên dây cót.

- Chỗ này có vẻ được đây! Ryuichiro nói.

- Anh cũng có tiền ư?

- Dám coi thường anh à! Anh nói rồi còn gì. Cuốn sách trước đây bán được nhiều lắm. Giờ vẫn còn bán được kia mà. Đừng có bắt anh phải tự nói ra mấy chuyện đó chứ!

- Anh có tiền tiết kiệm à?

- Có chứ!

- Vậy à?

Căn phòng đó thật giống với phòng khách sạn ở Saipan, từ ánh nắng chiếu vào

phòng cho đến màu giấy dán tường. Khi nghe tôi nói thế, Ryuichiro cũng thốt lên:

- Ừ nhỉ! Cứ có cảm giác như ngay bên ngoài cửa sổ là biển ấy!

Đúng lúc ấy... Tôi bỗng cảm giác anh không phải là một người lạ. Mãi đến gần đây, chúng tôi vẫn còn là những người xa lạ, sinh ra và lớn lên ở những nơi hoàn toàn khác nhau, vậy mà tôi không cảm thấy điều đó. Tôi có cảm giác chúng tôi đã bên nhau thế này từ lâu lắm rồi. Tôi hiểu rõ điều đó vì cả hai đang ở một nơi vắng lặng và trống trải như một phế tích. Trong thành phố, hiếm khi có dịp ở trong một không gian như thế này nên trước đây tôi không nghĩ đến chuyện đó. Nhưng ở đây, tất cả đều như tờ giấy trắng nên cái cảm giác rằng ở đây, tôi và con người này, tuy là hai con người khác nhau nhưng có chung một cái gì đó thật sâu nặng như rõ nét hơn lên.

Cuộc sống không có em tôi giống như một bộ phim không có tiếng động, tôi cứ thấy

thiếu cái gì đó. Mỗi khi đi ngang qua cửa phòng nó, vẫn biết không phải nó đã chết song tôi luôn cảm thấy hụt hẫng như mỗi lần nhìn ảnh Mayu hoặc ảnh bố tôi. Một màu u tối phủ bóng lên tâm hồn tôi. Mikiko cũng mua dư một chiếc bánh ngọt, về đến nhà mới sực nhớ ra, rồi bọn tôi phải chia nhau ăn nốt.

- Em cứ hình dung phải đến khi nào Yoshio đi học đại học, có bạn gái đầu đời, mãi mê ít khi về nhà thì mình mới phải trải qua cảnh này cơ. Thế này có sớm quá không?!

Mikiko nói hồn nhiên, như chưa thể tin rằng chuyện này là có thật. Có những thứ khi có thì chẳng ai để ý đến cả, nhưng chỉ cần chúng không còn ở đó nữa, ta sẽ lập tức nhận ra chúng.

Một cảm giác cay đắng như tâm trạng hồi hận khi đánh mất một người quan trọng với ta.

Người phụ nữ ấy bắt chuyện với tôi khi

tôi đang ngồi một mình trong quán cà phê trên đường đi làm về. Lúc đó tôi đang đọc sách. Giữa chiếc bàn gỗ rộng thênh thang trước mặt tôi là một bình hoa to tướng, nào là hoa bách hợp trắng Casablanca, nào là cẩm chướng, rồi thì cành cây trang trí nên tôi không hề nhận thấy cô ấy ngồi ngay phía đối diện, chăm chú nhìn tôi một lúc rất lâu.

- Xin lỗi chị... Cô ấy cất giọng khe khẽ.

Rời mắt khỏi trang sách và ngược nhìn lên, tôi thấy một phụ nữ ngồi ở phía bàn đối diện đang nhìn về phía mình. Tôi thấy một khuôn mặt trắng trẻo qua những bông hoa và cành lá.

- Làm phiền chị nhưng tôi nghĩ có lẽ chị là người thân của một người là bạn tôi. Cô ấy nói khá nhanh.

Đó là một phụ nữ có vẻ quý phái với mái tóc dài màu nâu, búi lại phía sau lưng. Đôi lông mày dài, cặp mắt hơi xếch với ánh nhìn màu nâu nhạt. Đôi môi rất mỏng, làn da trắng

muốt. Dưới chiếc áo len trắng rất bình thường là một chiếc váy bò dài cũng rất bình thường. Trông như một quý tộc Anh, tôi có ấn tượng như thế mà chẳng dựa vào chút kiến thức nào cả.

- Sao cơ? Tôi ngạc nhiên.

Lại một người lạ lùng nữa. Nếu vậy thì tôi đã quá đủ tới mức đem bán đi không hết đây. Xin kiếu nhé! Sẽ là không trung thực nếu nói rằng tôi không có ý nghĩ đó. Nhưng trí tò mò đến mức có thể giết chết cả một con mèo đã khiến tôi mỉm cười.

- Vâng, có thể lắm... Nhưng bạn chị là người như thế nào?

Nghe tôi hỏi vậy, cô ấy đáp:

- Dạ đó là một cậu học sinh tiểu học.

- Có thể đó là em trai tôi. Chị có thể sang ngồi bên này được không?

Lần đầu tiên cô ấy mỉm cười, chớp mũi khẽ nhả lại, hàm răng trắng đều lộ ra. Một nụ cười dễ thương, thu hút lòng người. Thế rồi cô ấy cầm cốc trà sữa đến bên tôi. Thực là một đồ uống hợp với cô ấy, tôi nhủ thầm, dù chỉ mới gặp lần đầu.

- Chị gặp em tôi ở đâu? Tên thằng bé là Yoshio. Còn tôi là Sakumi!

- Xin lỗi chưa kịp giới thiệu. Tôi hiện là sinh viên đại học. Ở trường, mọi người gọi tôi bằng tên lót là Mi Sori (nguyên văn là Kishimen, một loại mì Udon của Nagoya, làm bằng bột gạo, sợi dẹt - ND) vì bữa trưa tôi toàn ăn mì sợi. Ha ha ha...

Quả đúng là một người lạ lùng. Phải chăng tôi như một đài truyền hình luôn phát sóng chương trình chuyên dành cho kỳ nhân dị khách?

- Tôi gặp Yoshio trong công viên vào một buổi trưa. Hình như hôm đó cậu ấy trốn học

và trông có vẻ rất rảnh rỗi. Còn tôi hôm đó trông tiết, lâu lắm mới lại đi dạo trong công viên và đã chủ động bắt chuyện. Bọn tôi nhanh chóng tỏ ra hợp nhau, nói đủ thứ chuyện, quyết định trở thành bạn của nhau và đã hẹn gặp nhau nhiều lần ở đó nhưng đã khá lâu rồi không thấy cậu ấy đến nữa. Tôi cứ nghĩ mãi không biết có chuyện gì xảy ra với cậu ấy, người bạn nhỏ không địa chỉ, không số điện thoại, không biết tên của tôi.

- Làm sao chị biết được tôi là chị thẳng bé, khuôn mặt chúng tôi cũng không giống nhau lắm, lại chênh nhau từng này tuổi?

- Đôi lúc, tôi có thể làm được chuyện đó. Yoshio cũng thế phải không? Lúc nãy ngồi uống trà, trông thấy chị bước vào từ cửa đằng kia rồi rất tự nhiên ngồi xuống phía đối diện với tôi, không hiểu sao tôi có một ấn tượng rất lạ, một cảm giác rất giống với người chị mà Yoshio kể cho tôi là đã bị mất trí nhớ. Và thế là tôi nhủ thầm, nhầm cũng được, mình phải thử bắt chuyện xem sao.

- Ra là vậy, tôi đã có phần hiểu ra.

Nhờ có em trai tôi và những người bạn ở Saipan, tôi đã hoàn toàn miễn dịch với những chuyện như thế này.

- Thằng bé đã bỏ trường, vào học nội trú trong một trường tư thục có ký túc xá rồi. Hình như thời gian biểu ở trường cũ kín đặc từ sáng đến tối nên nó không muốn đến đó nữa thì phải.

- Ô, chuyện là thế sao? Tôi hoàn toàn không biết gì cả. Miễn cậu ấy cứ khỏe mạnh là tốt rồi. Tôi chịu không đoán được cậu ấy đã đi học trở lại, chuyển nhà hay có vấn đề về sức khỏe nên hơi lo một chút thôi mà! Cô ấy cười. Thôi, tôi cứ gửi chị địa chỉ và số điện thoại. Chuyển cho cậu ấy giúp tôi nhé!

Nói rồi cô ấy viết lên một tờ khăn giấy của quán. Suzuki Kaname, một cái tên rất bình thường.

- Tôi sẽ chuyển! Tôi nói và cầm tờ giấy.

- Chỗ ấy đúng là dừng đến cho xong! Kiểu đó có khác gì trại lính! Biết thế khỏi cần trường với lớp làm gì cho mệt. Cứ để nó ở nhà còn hơn!

Một hôm, từ trường em tôi về, mẹ tôi cúi đầu lên. Vì mới nhập học chưa lâu, cuối tuần em tôi vẫn chưa được cho về nhà.

- Tại sao? Nó không được tự do à? Hay những người ở đó tỏ ra khó chịu? Tôi hỏi.

- Không phải chuyện đó! Họ rất thân thiện nhưng con xem, ai đời đi hỏi tọc mạch cả những chuyện như ly hôn trước đây này nọ. Thật không thể tin được. Bực cả mình. Người ta đã quên đi rồi lại còn...

- Còn thằng bé thế nào à?

- Nó khỏe. Nó bảo ở đó vui hơn ở

trường cũ. Hình như có cả bạn mới rồi đấy!

- Thế là được rồi còn gì hả mẹ! Tôi nói.

- Với mẹ thì chẳng được tý nào! Tại sao đến cả mẹ cũng phải gặp riêng giáo vụ ở đó chứ? Mẹ tôi vẫn chưa nguôi.

- Mẹ mà nói thế thì con cũng chịu rồi! Tôi đáp.

Mẹ tôi vẫn vậy, độ lượng những chuyện không đâu nhưng những chuyện thế này lại rất ngoan cố. Ngồi xem tivi cạnh đó, Mikiko nói:

- Nhưng bác cũng có lý. Chị xem, Yoshio có bị làm sao đâu! Chẳng phải bệnh tự kỷ, còn không muốn đến trường, chẳng qua cũng chỉ là trốn học đi chơi thôi chứ có vấn đề gì về tâm lý đâu. Đâu có giống những đứa trẻ khác ở đó!

- Đúng thế đấy! Mẹ tôi nói. Ở tuổi ấy, nếu muốn đi khỏi nhà hoặc không muốn đến

trường nữa thì chỉ còn mỗi cách đó thôi đúng không? Nhưng thực ra đâu phải vậy. Vẫn còn những cách khác tốt hơn. Mẹ nghĩ chẳng qua nó chưa có đầu óc để nghĩ được chuyện đó thôi.

- Cũng có thể như thế! Tôi nói. Ví dụ cho nó vào học trường nào đó nội trú hoàn toàn, hay cho ra nước ngoài học chẳng hạn.

- Làm gì có tiền mà làm thế!

- Vậy thì ít nhất cũng là chuyển trường.

- Chuyện đó thì mẹ cũng nghĩ đến rồi!

- Nhưng tại sao nó lại muốn tới đó đến kia vậy chứ? Con chưa lần nào hỏi đến chuyện đó!

- Làm sao mà biết được!

- Có lẽ con sẽ đi gặp nó thử xem. Không biết chị gái có được gặp không nhỉ?

- Nếu mẹ lấy lý do không đi thì chắc con đến được! Mẹ tôi nói.

Sau một loạt các chuyến đi của hai chị em, giờ đây trong nhà tôi, có vẻ như mọi người đã ngầm quyết định tôi là người phụ trách của thằng bé. Đưa tay sờ mẫu giấy có ghi địa chỉ của Mi Sợi vẫn nằm nguyên trong túi, tôi nghĩ thầm, “Phải rồi! Mình phải gặp thằng bé xem sao!”

Tôi đến đó vào một chiều thứ Bảy. Chẳng hiểu sao, tôi cứ hình dung mình sẽ phải đi qua những hàng rào sắt nhưng hoàn toàn không, đây không phải là một nhà tù. Trường nằm ngay tầng một của một tòa nhà hết sức bình thường. Sáng sủa, sạch sẽ, có cảm giác sinh hoạt khá thoải mái, lại còn cả những tấm áp-phích và đồ chơi có vẻ hợp với bọn trẻ, nơi đây không hề có vẻ gì tồi tàn hay u ám gì cả. Từ quây lể tân nhìn vào, tôi thấy phía trong rất nhiều trẻ con đi đi lại lại. Chúng trò chuyện huyên náo xem ra khá vui vẻ và theo như tôi quan sát thì không có đứa nào có vẻ kỳ quặc cho lắm. Nghe tôi hỏi “Tôi là

chị của cháu. Xin hỏi có được phép đưa cháu ra ngoài không ạ?” cô lễ tân vui vẻ cười đáp “Dạ, được thôi! Nếu chị muốn cho cháu ăn tối ở đây thì hãy đưa cháu về trước bảy rưỡi.” Ở đây xem ra cũng khá thoải mái. Tôi thở phào. Chắc ở đây cũng có những đứa trẻ gặp khó khăn vì không thể nghỉ ngơi được khi ở nhà. Nhưng so với chúng, tôi không hề nghĩ rằng em tôi đã làm nũng khi nó đòi đến đây. Tôi chẳng thể nào biết trong đầu nó đã xảy ra những gì vì nó không nói ra. Biết đâu, đêm đến, nó không thể ngủ được và bị rối loạn bởi những chuyện siêu nhiên như đã từng có trước đây. Và lại, dù có kể với mẹ tôi, chắc chắn là bà sẽ chẳng thêm tin nó. Và nó hiểu rõ điều đó nên đã tự quyết định đến nơi này. Một người đàn ông trông khá thân thiện dẫn em tôi tới. “Cháu đi một lát nhé!” nó mỉm cười chào khi đi ngang qua quầy lễ tân về phía tôi.

- Chị Saku! Lâu quá không gặp chị!

- Mình đi ăn gì đó đi! Em có thèm ăn gì không?

- Bánh ngọt! Em chỉ muốn ăn bánh ngọt thôi!

- Ăn uống ở đây thế nào?

- Cũng khá ngon!

- Vậy à?

Chúng tôi nói khe khẽ vài câu rồi rời khỏi đó.

- Không khí bên ngoài thật tuyệt!

Ra khỏi tòa nhà, em tôi cười thật tươi trong ánh nắng nhạt. Phải thừa nhận là nó có vẻ điềm tĩnh hơn so với trước, giống như cảm giác yên ổn vì được bảo vệ.

- Có vui không? Mọi người đều tốt cả chứ?

- Vâng! Em có bạn mới nữa đây! Có cả

bạn bị chứng tự kỷ nhưng em không thấy đến mức không hiểu nhau. Ngoài ra, tất nhiên cũng có những bạn tự nhiên khóc lóc hoặc làm loạn lên, có bạn chỉ im lặng với thầy giáo, có bạn đang trò chuyện vui vẻ với các bạn khác nhưng thấy bố mẹ đến là im bặt.

- Nhiều bạn cũng gay gắt nhỉ!

- Vâng! Thường trước lúc đi ngủ, mọi người hay kể những rắc rối khi ở nhà mình.

- Họ nói em bị làm sao? Chẳng hạn trong giờ tư vấn tâm lý ấy!

- Họ bảo em bị mất cảm thái quá!

- Có vẻ đúng đấy nhỉ!

- Thôi thì em cứ nhấn mạnh rằng mình buồn vì chuyện bố mẹ bỏ nhau.

- Ủ! Có hiệu quả đấy!

- Sau đó, trong buổi gặp riêng phụ huynh, không biết mẹ có bị trách cứ gì không nữa?

- Cái đó cũng hiệu quả nữa! Cũng tốt chứ sao! Tôi động viên nó.

- Chẳng sao cả vì em cũng không ở đây lâu đâu!

- Vậy à?

- Em định thế! Nó nói.

Chúng tôi lên tàu điện, đi về phía ga gần nhà. Muốn kiếm một nơi hơi đông vui một chút quanh đây thì chỉ còn mỗi ga đó. “Tien thể, có ghé qua nhà không?” nghe tôi hỏi, nó nói “không đâu!” Khá lắm, tôi thầm nhủ, vẫn còn là một đứa trẻ, không thể nói nó không nhớ mẹ được. Cảnh vật ngoài cửa sổ dịu nhẹ như nhìn qua một làn sương mỏng. Đây đó, những cánh hoa xuân đã bắt đầu rụng. Trưa thứ Bảy, toa tàu vắng khách chở đầy nắng, nhịp nhàng lắc lư.

- Nhưng không hiểu sao em thấy hợp với tất cả mọi người. Em cảm thấy mình hiểu mọi người nghĩ gì. Dù rằng so với các bạn ở trường bình thường, có bạn hơi kỳ quặc, mất cân bằng, có bạn sợ hãi vì không biết mình định nói tiếp theo... nhưng em vẫn có thấy thích họ, theo một cách nào đó.

- Tại em có phần trưởng thành sớm hơn các bạn cùng tuổi, có lẽ cũng thông minh nữa nên chính vì thế suy nghĩ nhiều chuyện hơn và chỉ cần nhìn em cũng đã cảm nhận thấy điều đó. Các bạn khác em ở chỗ luôn cảm nhận được những điều mà những đứa trẻ bình thường chưa cần phải nghĩ đến, nên hợp với em cũng không có gì là lạ.

Tôi cứ thử phân tích thế xem sao nhưng đem so với những gì thằng bé này cảm nhận bằng cả con người nó, chắc chắn sẽ rất thiếu sức thuyết phục. Em tôi khế gặt đầu.

- Ở trường bình thường nhất định cũng

phải có bạn hợp với em. Chỉ có điều lúc này em chưa thể tìm được vì cảm thấy không đủ khỏe để làm việc đó thôi.

“Không cần gắng sức quá đâu em!” tôi định nói vậy rồi lại thôi. Biết nói gì với một đứa trẻ đang cố hết sức để rèn giũa chính mình? Tôi không thể nói gì cả.

Chúng tôi đến một quán quen, và tôi đăng trí quên khuấy chuyện của Mì Sợi cho đến khi ngồi xuống chiếc bàn rộng ấy. em tôi gọi những bốn chiếc bánh ngọt khiến tôi ngạc nhiên và đúng vào lúc tôi đang cố nhớ lại xem lần cuối cùng chúng tôi đã ăn loại nào ở đây thì đột nhiên từ đáy ký ức, tôi chợt nhớ ra chuyện đó.

- Xin lỗi em. Có chuyện này chị quên mất! Tôi nói. Một người chị gặp hôm trước ở đây nhờ chị chuyển cho em địa chỉ và số điện thoại!

- Người đó là đàn ông?

Khi hỏi tôi câu đó, nét mặt thằng bé lộ rõ vẻ căng thẳng lạ lùng, không diễn tả nổi. Nó sợ, tôi nhận ra điều đó.

- Không! Đàn bà! Tôi đáp và đưa cho nó mẫu giấy.

- Có phải người đó tên là Mì Sợi không? Thằng bé vừa xem mẫu giấy, vừa hỏi.

Trên đó chỉ viết tên thật của cô ta nên xem ra chính nó cũng không nhận ra.

- Ủ! Đúng là cô ấy!

Lần này, trông nó có vẻ rất vui. Đằng sau sự thay đổi thái độ này rõ ràng là có uẩn khúc gì đây.

- Bạn em à?

- Vâng! Em kết bạn với chị ấy trong công viên. Chị ấy là một người rất tốt nên bọn em hợp nhau lắm. Mỗi tội anh bạn chị ấy lại là

một người rất đáng sợ nên em chẳng nói gì với họ, lẳng lặng nhập học ở trường này nên chắc chị ấy lo cho em thôi.

- Đáng sợ là đáng sợ thế nào?

- Em cũng không biết nói thế nào cho rõ nhưng sợ lắm. Có vẻ như anh ấy rất thích em thì phải!

- Đồng tính sao?

- Không phải theo kiểu đó đâu!

- Thế thì theo kiểu nào?

- Đêm nào anh ấy cũng xuất hiện trong giấc mơ của em hoặc gửi đến em một loại sóng điện nào đó.

- Chị nói điều này nghe có vẻ tiểu thuyết nhưng liệu em có cảm thấy có ai đó trong quán này đang theo dõi em như gián điệp không?

Tự nhiên tôi nghĩ, hay thằng bé bị chứng tâm thần phân liệt nên thử hỏi câu đó. Nghe vậy, thằng bé sững người.

- Chị bảo sao? Nó nói. Chuyện đó làm em thấy sợ, hơn nữa em cũng không đến trường khá lâu rồi nên hôm trước em cùng chị đi gặp bố thực ra là định hỏi xem bố có thể cho em sống cùng một thời gian được không đấy!

Tôi đã chẳng hay biết gì tất cả những chuyện xảy đến với nó. Lòng ngực tôi khẽ nhói đau.

- Vậy ư?

- Nhưng khi gặp, biết bố cũng vất vả vì còn có em bé và nhất là cũ nghĩ, dù bất tiện đến mấy, chắc ông không bao giờ từ chối, em lại càng không thể nói ra được.

- Em của chị giỏi lắm! Biết tự mình giải quyết chuyện của mình!

- Vâng!

Bánh ngọt được mang đến và thằng bé bắt đầu ăn như sắp chết thèm. Tôi chỉ uống cà phê và khác với hôm trước, hôm nay tôi ngắm hoa trong bình. Những bông lay-ơn màu cam dịu được cắm xen với những cành một loại cây gì đó nhiều chỗ gấp khúc có màu nâu sậm. “Huộm đã nào! Lần trước là hoa bách hợp trắng và...” đúng lúc tôi nghĩ đến đó, thằng bé lên tiếng.

- Em rất quý chị Mì Sợi. Chị có thấy ở chị ấy có một cái gì đó rất lạ không?

- Ừ, chị cũng thấy thế. Hôm đó cô ấy ngồi ngay đối diện với chị, khuôn mặt hiện lên giữa những cánh hoa. Biết nói sao nhỉ...

Trong lúc nói những lời như thế, tôi hồi tưởng lại hình ảnh của cô ấy, hết như một kỷ niệm thời thơ ấu, một thước phim cũ, một mùi hương xưa thân thuộc. Tất cả những hình ảnh

tôi đã ghi nhận như đang được chiêu lại trước mắt tôi, da diết như một nỗi nhớ khi yêu vậy.

- Đề em gọi điện thử xem sao!

- Tích cực nhỉ!

- Bạn bè mà lại!

Nói rồi nó đi gọi điện nhưng liền sau đó quay lại và bảo chẳng ai nhắc máy cả, có lẽ chị ấy đi vắng. Sau đó, nó bắt đầu ăn tiếp chỗ bánh ngọt. Tôi cũng tiếp tục uống cà phê rồi lơ đãng nhìn dãy đồ gốm xếp thành hàng trên bậu cửa sổ. Bát đĩa trong quán này dùng toàn đồ gốm Nhật và đặc biệt ở đây có một loại cà phê hạt rang kỹ rất đậm đà. Tất cả bàn đều làm bằng gỗ, mộc và to. Sàn nhà cũng lát gỗ nên tiếng bước chân nghe cũng rất dễ chịu. Ngay đến bánh ngọt cũng không phải loại to tướng phết kem tươi tú hụ mà rất xinh xắn theo kiểu châu Âu. Tóm lại là tôi rất thích nơi này. Uống trà ở đây sau giờ làm việc trước khi trở về nhà đã trở thành một thú vui của tôi, một niềm vui nho nhỏ

của một người sống trong thành phố. “Một tuần có tới vài lần mình ghé qua đây nhưng đúng là chẳng bao giờ để mắt đến những người xung quanh thật. Có lẽ cô ấy cũng hay đến đây từ trước cả mình cũng nên!” đúng lúc tôi đang trầm nghĩ như vậy... Chuông cửa khẽ rung lên, mấy cô phục vụ đơn đả chào khách và một đám học sinh ồn ào kéo vào, và liền sau đó, cô ấy lướt vào, lặng yên như một cái bóng và nhẹ như một cơn gió.

- Mi Sợi! Em tôi thốt lên, như hô mật khẩu.

Sau một thoáng kinh ngạc, cô ấy nở một nụ cười, khuôn mặt rạng rỡ như muốn nói “Biết ngay là em ở đây mà!” hay “Chị biết, rồi thế nào mình cũng sẽ gặp lại!”

19. Đường về của em tôi

Tôi nhận thấy rằng mỗi khi nói chuyện

với Mì Sợi, tôi luôn có một tâm trạng rất phức tạp. Chính vì thế, dù có tổng động viên tất cả vốn từ điển đạt tâm trạng này từ trong kho kiến thức từ trước đến giờ cũng chẳng tìm được từ nào thích hợp. Tôi đã có những cảm xúc đến mức đó. Thậm chí, ngay cả với Ryuchiro, tôi cũng chưa từng có tâm trạng thế này. Đến mức tôi còn nghĩ rằng, không lẽ mình đang yêu lần đầu. Nó mạnh đến nỗi tất cả những chuyện như tính cách cô ấy thế nào, hay khuôn mặt cô ấy có đáng yêu không đều trở nên không còn ý nghĩa gì nữa. Phải nói thêm rằng tôi cũng yêu quý phụ nữ, chẳng hạn như tôi thấy Saseko hay Eiko đều đẹp và rất đáng yêu, nhưng hç]a bao giờ tôi có cảm giác tha thiết trên mức này. Chỉ cần có cô ấy là được, tôi có cảm giác như thế, một cảm giác theo kiểu chỉ cần trong đời này, dưới cùng một bầu trời này có người ấy là tôi yên lòng. Ví như một nhà thờ lớn trong một khu phố cổ, hay một tu viện nguy nga ta đã thấy bao lần qua ảnh và tivi,, dưới bầu trời xanh ngắt ngất, đến lúc được nhìn tận mắt, có lẽ sẽ giống tâm trạng của tôi bây giờ. Rõ ràng là nó đã tồn tại, từ trước khi

tôi biết và cả bây giờ, khi tôi đang ở đây. Tôi thấy kính trọng sự tồn tại ấy. Tôi cảm thấy một nỗi nhớ quê mệnh mang dịu ngọt, giống như một bài hát đã nghe thời thơ ấu, chỉ có giai điệu là tuôn chảy không ngừng, mong manh, đẹp, và mờ ảo như nằm giữa một vầng hòa quang. Tôi làm sao thế này? Tại sao lại sinh ra cái cảm giác này kia chứ? Tôi rối trí. Người ta sẽ cảm thấy rối trí khi gặp một thứ mà mình chưa biết bao giờ.

- Xin lỗi đã để người đó làm phiền em nhé, Yoshio! Vừa ngồi xuống Mì Sợi nói ngay.

- Không, đâu phải lỗi của chị! Em cũng vừa mới kể cho chị Saku đây nghe nhưng chị ấy nghĩ em nói vớ vẩn và chưa tin đây này!

- Chuyện anh chàng đáng sợ đó á? Tôi hỏi.

- Đúng vậy. Anh ta vốn là bạn trai cũ của tôi nhưng hơi kỳ quặc một chút và có vẻ rất thích Yoshio! Mì Sợi giải thích.

- Kỳ quặc thế nào?

- Nếu không gặp chắc sẽ không thể hình dung ra được đâu...

Cả hai đồng thanh, và hơn nữa, gần như ngay lập tức trả lời tôi như thế. Hẳn là một người rất đặc biệt đây, tôi nghĩ thầm.

- Anh ta lôi kéo người khác về phía mình, một cách khiên cưỡng! Mi Sợi nói thêm.

- Một người xấu?

- Không hẳn! Cô ấy suy nghĩ giây lát. Cũng không thể nói đơn giản như thế được.

- Cũng phải! Chị từng yêu anh ta kia mà. Rõ là thế rồi! Tôi nói.

- Anh ta có ý định nghiêm túc là sẽ cùng với Yoshio lập ra một tôn giáo mới đấy!

Nghe Mì Sợi nói đến đó, tôi phun bắn cả cà phê ra khỏi miệng.

- Xin lỗi! Khi ngạc nhiên, đúng là người ta phun ra như thế thật. Trước tôi cứ tưởng điều đó chỉ có trong phim thôi!

Tôi xin lỗi rồi nhìn sang em tôi. Thằng bé đang nhú mày lại.

- Có vẻ anh ta định thế thật đấy. Trước đây anh ta cũng nài nỉ tôi đến phát bực nên chúng tôi mới cãi nhau và chia tay mà! Mì Sợi nói tiếp.

Về cơ bản, tôi vẫn là người ngoài cuộc trong chuyện này nên không thực sự chăm chú lắm vào câu chuyện. Chỉ có điều, mỗi khi Mì Sợi nói một điều gì đó là tôi lại cảm thấy như mình sắp nhớ ra một điều gì đó, một điều gì đó rất quan trọng mà tôi lãng quên bấy nay. Dù đó không phải là điều gì đó liên quan đến tình ái, nhưng tôi vẫn cảm thấy đặc biệt lãng mạn.

- Anh ấy định lôi kéo em, dù không gặp trực tiếp! Em tôi nói.

- Chị không biết nhiều, nhưng cứ như chị đoán thì em thấy sợ là vì chính trong em cũng có một sự cộng hưởng, đúng không? Tôi nói. Cứ như chị đây, chắc chắn là sẽ không thấy sợ người đó đâu. Có lẽ bản thân em cũng không nhận ra rằng, ít nhiều, chính em cũng có tâm lý muốn chứng tỏ cho người khác thấy năng lực đặc biệt của mình. Phải vậy không nào?

- Cũng có thể là như thế...! Thăng bé đáp.

- Đến giờ tôi mới hiểu cảm giác trước đây của mình, rằng anh ta là một người rất mạnh mẽ và quá hiểu tôi. Chính bởi thế mà mãi tôi không chia tay với anh ấy được. Cuối cùng, chính nhờ có Yoshio mà tôi làm được điều đó. Giờ đây, tôi cảm thấy mình lại trở về chính mình. Cảm ơn em nhé, Yoshio! Mì Sợi nói.

- Chị cũng có khả năng đặc biệt gì đó

ư? Tôi hỏi.

- Cũng chẳng có gì đáng kể đâu. Chỉ là thỉnh thoảng chữa khỏi cơn đau cho người khác, hoặc nhìn thấy trong hòm kín có gì thôi! Ba cái thứ linh tinh ấy mà! Cô ấy bật cười.

Tôi chẳng làm được việc nào trong “ba cái thứ linh tinh” của cô ấy cả. Hôm nay, Mì Sợi tết tóc thành hai bím và để rủ xuống vai. Dưới chiếc áo len màu đen là một chiếc váy xanh lá cây. Chỉ đơn giản vậy thôi mà vẫn toát lên vẻ nghiêm cẩn, như đang ở một nơi trang trọng nào đó. Tôi có cảm giác không ai có thể lấy đi cái phong thái ấy, như thể cô ấy đã sống, đã trải nghiệm nhiều hơn bất kỳ ai. Để rồi đâu đó phảng phất một nét buồn như một vầng sáng nhạt. Và dù cô ấy không nói điều gì đặc biệt với tôi, cũng không nhìn tôi cười, bỗng dưng tôi có cảm giác cô ấy rất yêu tôi.

- Chị Sakumi này. Tôi có cảm giác rất...
Mì Sợi nói.

- Cứ gọi tôi là Sakumi! Tôi nói.

- Tôi có cảm giác rất nhớ Sakumi đây.
Có lạ không?

Tôi không còn biết phải trả lời ra sao. Vậy ra, cô ấy cũng có cảm nhận giống tôi. Nếu cả hai cùng mến nhau đến thế thì phải làm gì tiếp đây? Không lẽ là... ngủ với nhau ư? Nhất định chúng tôi nên kết bạn. Phải rồi, cái đó chính là tình bạn. Tôi cứ nghĩ mãi về điều đơn giản đó. Khi còn bé, chúng ta bị nhốt vào cùng một lớp học với những người chưa hề quen biết, để rồi, đôi khi là miễn cưỡng, tìm kiếm những người bạn hợp với mình từ trong số đó. Đó là định mệnh, nhưng trở thành bạn bè kiểu ấy, nghĩ cho cùng cũng cảm thấy chút gì đó bức bối. Khi thành người lớn, chúng ta được tự do và đáng lý ra, ta có thể tự tìm ra cho mình những người bạn bằng mắt, bằng tai của chính mình nhưng chúng ta vẫn không bỏ được cái thói quen bị nhốt trong một chiếc hộp. Biết đâu, chính những ai đang cố để thoát ra khỏi lối mòn đó như em trai tôi mới

là lành mạnh.

- Bọn mình làm bạn nhé! Tôi nói.

- Các chị lạ thật đấy! Em tôi nhận xét.

- Sắp đến giờ em phải về rồi. Mình đi chơi đâu đó đi!

Quả là sắp hết thời gian nó được ra ngoài thật.

- Hay là đến chỗ tớ? Mì Sợi đề xuất.

- Có gì ăn được không? Em tôi hỏi.

- Thôi đi nào! Ngượng chết đi được!

Nghe tôi can thẳng bé, Mì Sợi bật cười:

- Có sao đâu! Để tớ gọi pizza nhé!

Khuôn mặt tươi cười, cái mũi nhỏ nhắn chun lại, sinh động đến mức khiến không gian xung quanh rung động, như ẩn chứa đằng sau

một bí mật ngọt ngào nào đó.

Hồi bé, mỗi lần chiều xuống, tôi lại thấy buồn kỳ lạ, chỉ muốn được chơi đùa mãi nên đã bao lần rủ bạn trốn nhà đi chơi. Nhưng rồi đêm vẫn đến khiến tôi hoảng sợ, tìm về nhà và lần nào cũng bị bố mẹ mắng. Những lúc như thế, những vòm cây xanh bóng sâu hun hút, bóng tối như che kín tương lai và xa thẳm, đến nỗi tôi không còn tin vào ánh dương của sớm mai. Thời gian như cô đặc lại, và tôi bỗng thấy yêu mến người bạn đang ở bên mình hơn lúc nào hết. “Tớ muốn được ở bên bạn, được chơi với bạn, mãi mãi,” tôi luôn nghĩ như thế. Phải chăng từ hồi ấy, trái tim non nớt của tôi đã hiểu được rằng, suy nghĩ của chúng tôi, con đường mà chúng tôi đi sẽ rẽ sang những ngã khác nhau, và chúng tôi sẽ không thể nào mãi bên nhau tới tận khi thành người lớn. Không, có lẽ không phải vậy, mà đúng hơn là con trẻ, bằng trực giác, bằng da thịt, luôn cảm nhận được rằng, cái “bây giờ” chỉ có một lần. Chúng luôn mãi cảm và nhận ra rằng, “bây giờ” sẽ vụt bay đi, cũng nhanh chóng như thể tay chân chúng đang kêu

lên răng rắc và dài ra từng phút. Và chúng trôn trời nhìn thẳng vào nỗi xót xa ấy. Ở bên một người bạn mới, bên em trai tôi như thế này, tự nhiên trong tôi sống lại cảm giác ấy.

Ngồi ăn pizza trong căn phòng độc thân với nội thất toàn màu trắng của Mi Sori, tôi bỗng nhận ra rằng, dù cảm thấy như đang ở bên một người bạn thân từ lâu lắm rồi, tôi vẫn chưa hề biết tí gì về cô ấy. Và dù chẳng nói với nhau chuyện gì hệ trọng, tôi vẫn cảm thấy có gì đó hụt hẫng khi nhìn lên thấy đồng hồ chỉ sáu rưỡi, dù biết rằng chỉ vừa mới quen nhau, nào đã có chuyện gì mà nói. Em tôi có vẻ còn buồn hơn nữa. Hồi còn bé, có lần Mikiko đến chơi và ở lại nhà chúng tôi trong dịp nghỉ hè, đến khi cô ấy phải về, Mayu khóc vág cả lên, còn tôi cũng buồn đến mức chẳng thèm động tay vào bất cứ thứ gì. Cái cảm giác giống hệt như lần ấy đang bắt đầu xâm chiếm cả ba chúng tôi. Từ đài phát thanh vang lên giai điệu quen thuộc của bài Michel. Và tôi liên tưởng. Đúng rồi! Hẳn là hồi mới lập nhóm, tất cả các thành viên của Beatles cũng vậy, chẳng ai nghĩ họ sẽ dễ dàng rời xa

nhau. Cả cho đến cái buổi tối định mệnh, khi mà John và Yoko gặp gỡ và trò chuyện thâu đêm cũng vậy. Hóa ra, thế gian này tự xa xưa vẫn xoay vần như thế.

Chúng tôi chào tạm biệt, ra khỏi phòng, vào thang máy xuống tầng một, lúc ngược nhìn lên cửa sổ căn phòng trên tầng bốn, Mì Sợi vẫn đứng đó, vẫy bàn tay bé nhỏ. Ánh đèn trong phòng làm chúng tôi bị ngược sáng, không nhìn rõ khuôn mặt cô ấy nhưng tôi chắc cô ấy đang mỉm cười và còn đứng đó nhìn theo chúng tôi mãi.

- Đạo này... em hay được tiến chân nhỉ! Khi rẽ vào góc phố và ánh đèn từ cửa sổ căn phòng ấy lấn vào bao khung cửa sổ sáng đèn khác trong bóng tối, tôi khẽ nói với em tôi.

Làn gió đêm mát rượi, mọi nỗi buồn tan biến, tôi cảm thấy khoan khoái một cách khó tả.

- Vâng! Thăng bé đáp. Hồi đầu, một nửa lý do em quyết định vào nội trú là vì một

ngày hai tư tiếng, lúc nào em cũng cảm thấy sợ anh người yêu cũ của chị Mi Sợi và muốn trốn chạy khỏi anh ấy. Nhưng giờ thì khác rồi. Ở đó em có những người bạn mới.

Đó là những lời nói với chính mình của thằng bé. Chẳng hiểu sao, khi nghe những điều ấy, tự nhiên tôi cảm thấy sống cả người. Em tôi đã không còn là đứa em bé bỏng của tôi, mà là một con người, và cả tôi cũng không còn là chị gái của nó nữa. Trong đêm nay, sánh bước với con người này, tôi thực sự không còn nhận ra bây giờ là lúc nào, và mình đã bao nhiêu tuổi. Tôi cảm nhận thấy điều đó, một cách vô nghĩa. Một cảm giác tươi mới đến mãnh liệt cuộn dâng trong tôi, xao động cả bóng đêm.

Ngày hôm ấy tôi trở về nhà vào buổi tối, sau một ngày làm việc như mọi ngày. Tôi mở cửa bước vào và bỗng cảm thấy một sự yên ắng kỳ lạ. Một sự khác biệt rất nhỏ, đến mức khó nhận ra, nhưng dù sao tôi vẫn nhận thấy đó là một sự yên lặng như mùi vị của cái chết, khác hẳn ngày thường, như thể trong nhà tôi, một cái

gì đó đã kết thúc. Cảm giác đó quá rõ rệt, đến mức làm tôi hoảng sợ. Lúc ấy, tôi thật sự hiểu rằng, vì đã trải qua quá nhiều biến cố, trực giác của tôi đã ngày càng trở nên thính nhạy như của một đứa trẻ. Nói cho đúng ra thì tất cả chỉ vì bóng đèn ngoài tiền sảnh không bật sáng như thường lệ, nhưng tôi cảm thấy rõ ràng không chỉ có thế và vì vậy tôi nhẹ nhàng vào bếp, khẽ khàng hơn mọi khi. Thế rồi, tôi trông thấy giữa phòng khách tối om, mẹ tôi đang ngồi trên ghế sofa, im lặng uống rượu vang. Trên tivi đang chiếu một bộ phim đen trắng nhưng không hiểu sao không nghe thấy tiếng. Chỉ có ánh sáng màn hình nhập nhằng chiếu lên khuôn mặt mẹ tôi. Căn phòng tối tăm, và gò má trắng muốt của mẹ tôi hắt bóng trên ly rượu vang đỏ tối thẫm. Một cảnh tượng quá đẹp khiến tôi tưởng mình đang trong một giấc mơ. Tất cả mọi chuyện đang diễn ra hàng ngày đều mang một ý nghĩa nào đó, và đồng thời cũng chẳng là gì cả. Chẳng hiểu sao, tôi không hề muốn phá vỡ cảnh tượng quá hoàn hảo này, song nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, tôi đành cất tiếng.

- Có chuyện gì thế mẹ?

Mẹ tôi chỉ đáp cụt lủn:

- Về rồi à?

Đôi mắt với đồng tử mở to chinh tiêu cự vào tôi. Trong ánh mắt ấy, tôi thấy cả sự giận dữ, cả nỗi thất vọng, và xen lẫn vào đó là vẻ ám ức. Một nét biểu cảm thật kỳ lạ.

- Junko bỏ đi rồi! Trốn khỏi đây rồi!

Tôi nín thinh vì kinh ngạc. Cô Junko ư? Chẳng phải sáng nay cô ấy vẫn còn ở nhà như đương nhiên phải thế đó sao? Lúc tôi và Mikiko cùng xì xụp ăn bữa sáng cô nấu, cô ấy còn vui vẻ tán chuyện với chúng tôi về chương trình trò chơi truyền hình tối hôm qua, và khi tôi ra khỏi nhà, cô ấy còn đứng rửa bát ở ngay đó kia mà. “Đi nhé!” cô ấy mỉm cười tiễn tôi ra khỏi nhà với nét mặt không biểu lộ bất kỳ một ý nghĩ hay cảm xúc gì khác lạ. Tôi vẫn nhớ thực đơn của

bữa sáng hôm nay, với món trứng ốp-lết, xúp tương miso và rau trộn xì dầu. Món rau trộn xì dầu của cô ấy không lẫn đâu được, rất ngon và mềm đến mức quá là mềm. Có lẽ phần còn lại của bữa sáng vẫn đang nằm trong tủ lạnh. Lẽ nào tôi không bao giờ còn được ăn món đó nữa sao? Nghĩ đến đó, tôi bỗng cảm thấy thật chua xót. Bàn tay trong trẻo, vóc dáng thân quen trong bộ quần áo ngủ chỉ mới ngày hôm qua, tiếng bước chân với đôi dép lê, giọng thì thầm to nhỏ của cô ấy với mẹ tôi hằng đêm.

- Sao... sao lại thế được chứ? Tôi chẳng thốt.

Rõ là mẹ tôi đang thất vọng đến mức không muốn mở miệng nhưng vẫn cố trả lời tôi.

- Mẹ cũng không biết nữa! Chắc dăm hôm nữa sẽ có thư hoặc điện thoại thôi! Hành lý của cô ấy hầu như chẳng có gì nhưng cô ấy lấy tiền đi rồi!

- Sao...?

Tôi không thể tin nổi chuyện đó. Dù nghe rõ mồn một, tai tôi cũng chối bỏ và trái tim tôi nhất quyết không tiếp nhận những lời đó.

- Lấy ở đâu? Chuyện đó... liệu có chắc thế không hả mẹ? Tôi hỏi lại.

- Trong tủ kia kìa. Tám trăm ngàn Yên tiền mặt, tiền giắt lưng riêng của mẹ.

- Sao mẹ lại để từng ấy tiền trong nhà? Sao không gửi ngân hàng cơ chứ? Tôi hỏi.

- Thì con tính, gửi ngân hàng thời buổi này có ăn thua gì. Giữ tiền mặt ở nhà như thế, biết là chẳng có lãi gì nhưng lúc cần dùng không phải đợi đến kỳ hạn mới được rút. Ví dụ như có muốn đi du lịch ở đâu cũng đi được ngay! Mẹ tôi trả lời, lái câu chuyện sang hướng khác.

Có lẽ không ai muốn quay lại chuyện đó, cả hai chúng tôi. Chỉ sự thật như thế đã là quá đủ.

- Có bao giờ cô ấy nói với mẹ đang gặp chuyện khúc mắc gì không? Tôi hỏi.

- Con hỏi mẹ mới nhớ ra là hình như cũng có lần như thế, nhưng mẹ không biết cụ thể là chuyện gì. Mẹ tôi đáp. Giá cô ấy hỏi thì mẹ cũng cho vay thôi. Đàng này...

- Rõ là thế rồi! Kể cũng lạ thật đấy!

- Mẹ nghĩ, chắc cô ấy phải có chuyện gì đột xuất. Dù sao, nếu cô ấy cứ nói với mẹ một câu thì vẫn hơn.

- Đúng là chẳng hiểu ra làm sao nữa! Nhưng còn tiền, có gì chúng mình chính cô ấy đã lấy đi không ạ? Tôi hỏi.

Mãi rồi ý thức của tôi cũng phải chấp nhận sự thật này.

- Cô ấy để lại cái đó!

Mẹ tôi chỉ tay lên mặt bàn. Tôi với tay bật đèn. Mỗi đến lúc này, không gian trong căn phòng mới chuyển động trở lại và tôi trông thấy bức thư tay trên bàn. “Nhất định tớ sẽ trả lại Junko.” Đúng là nét chữ của cô ấy.

- Con người! Đúng là không thể nào mà biết được người ta nghĩ gì!

- Thế đấy!

Cuối cùng, tôi và mẹ chỉ còn biết kết luận như vậy. Sau đó, chúng tôi im lặng hồi lâu, và ai lại làm việc này như không có chuyện gì xảy ra. Mẹ tôi tiếp tục uống rượu vang một mình, còn tôi vào bếp, ăn bánh mì cho bữa tối song không thể nào thấy thoải mái được. Đúng là cả món xúp tương miso, cả món rau trộn xì dầu đều còn trong tủ lạnh. Tôi cảm thấy chúng như bấu vệt, và càng nghĩ thế càng cảm thấy buồn nên tôi cố không nghĩ ngợi gì thêm nữa. Tôi sẽ nói chuyện đó cho Mikiko, sẽ gọi điện báo cho em trai tôi, và cả chuyện không bình thường này có lẽ rồi cũng sẽ tan biến trong cái

gọi là “thường nhật”. Mà biết đâu, chính chuyện sống dưới cùng một mái nhà với một người xa lạ chỉ vì coi người đó là bạn mới là chuyện không bình thường. Dù sao thì cuối cùng, chỉ sự thật là còn đó. Con người đó không còn sống ở đây nữa, và có lẽ cả tình cảm trước đây cũng khó mà lấy lại cho nguyên vẹn. Không có cách gì để quay lại nữa rồi. Có lẽ phải khá lâu nữa, chúng tôi mới lại có thể mỉm cười mỗi khi nhớ về cô ấy. Và dù vẫn biết đó là sự thật không thể chối cãi, trong lòng tôi chỉ biết đến một cảm giác hẫng hụt, rằng thật khó để mà chấp nhận sự thật này.

- Ôi... Bức bối không thể chịu được. Không thể nghĩ gì thêm nữa! Mẹ rủ bạn trai đi uống đây!

Mẹ tôi nói vậy và ra khỏi nhà.

- Mẹ cảm thấy thế cũng phải! Mẹ cứ uống cho thỏa đi nhé! Tôi nói và tiễn mẹ ra cửa.

Về đến nhà, nghe tôi kể lại mọi chuyện,

Mikiko làm âm cả lên rồi sau đó bắt đầu đưa ra hàng loạt suy luận theo đúng kiểu sinh viên trường nữ sinh. Nào là giả định về trục trặc tình ái, nào là giả định rằng con gái cô ấy cặp kè với Yakuza (mafia Nhật Bản - ND) và cuối cùng phải bán thân, rồi đến giả định bạn trai cũ của cô ấy đang huy động vốn cho vay nặng lãi nên cô ấy phải tìm cách giúp... Dù sao thì tán chuyện với Mikiko về những giả thuyết này nọ mà cô ấy tưởng tượng ra cũng làm tôi phần nào quên đi cảm giác cay đắng, thậm chí, tôi còn cảm thấy cái sự kiện bất ngờ này phần nào cũng vui vui nữa. Thế rồi chúng tôi thực sự nổi hứng, như những người vừa mới gặp một tai họa gì đó thường tập trung lại suốt đêm với nhau trong một trạng thái tinh thần bị kích thích, hai chị em cùng ngồi xuống bàn trong phòng khách, chẳng thềm bật tivi và cứ thế ngồi, vừa trò chuyện to nhỏ vừa uống bia đến tận khuya. Thế rồi Mikiko lên tầng hai và đi ngủ trước, còn tôi vào bồn tắm, sau đó lại quay ra phòng khách uống cà phê một mình. Tôi tắt bớt đèn, vặn nhỏ tiếng tivi và ngồi xem chương trình đêm khuya. Rồi đồng

hồ chỉ quá hai giờ sáng. Kiểu này chắc sớm mai mẹ tôi mới về, tôi nhủ thầm và ra sảnh khóa cửa. Mình cũng phải đi ngủ thôi, đúng lúc tôi vừa ngồi sơn lại móng tay, vừa nghĩ thầm như vậy thì nỗi buồn như một ngọn sóng thần ập đến. “Chúng tôi sẽ không còn gặp lại nhau nữa, sẽ chẳng bao giờ được lại sống bên nhau nữa.” Nãy giờ tôi vẫn hiểu tất cả những ngôn từ này, nhưng không sao tài nào cảm nhận được bản chất của một điều đơn giản đến vậy. Tôi tự hỏi mình như thế và nhận ra từ lúc nghe chuyện đó đến giờ, chưa lúc nào tôi ở một mình. Mỗi đến lúc này, trong đêm khuya, lần đầu tiên tôi mới được ở một mình và hiểu ra rằng, bầu không khí trong ngôi nhà này đã hoàn toàn khác trước. Nó giống hệt cái đêm bố tôi mất, đêm đầu tiên sau khi mẹ ly hôn hay cái đêm Mayu ra khỏi nhà. Hoang vắng và buốt lạnh. Bất định và hoang mang. Cảm giác cô độc đến tận cùng của sự chia ly. Tôi cảm thấy bất an và chợt nhận ra sự im lặng đến mức không bình thường của không gian này. Không khí nhuốm màu ly biệt, ngưng đọng trong sự tĩnh lặng. Người mà mãi

đến giờ này ngày hôm qua vẫn còn ngủ chung với chúng tôi dưới cùng một mái nhà nay đã đi xa, có lẽ là vĩnh viễn và sẽ chẳng bao giờ trở lại sống cùng với chúng tôi nữa. Bằng ngôn từ, dù tôi có cố gắng để diễn đạt đến mấy đi chăng nữa cũng không thể nào so sánh nỗi với nỗi buồn đang cuộn cuộn ập tới. Khắp căn phòng còn nguyên hình bóng cô Junko. Và có lẽ phải còn rất lâu nữa mới đến lúc những kỷ niệm đầy ắp về cô ấy ra đi khỏi ngôi nhà này, như chủ nhân của nó. Một nỗi buồn lớn xâm chiếm tâm hồn tôi, lan ra khắp căn phòng và nhẹ nhàng vây bọc khắp ngôi nhà chỉ còn mỗi tôi và Mikiko đang say ngủ. Mới đây thôi vẫn có tới năm người sống bên nhau rộn ràng và ồn ã. Vậy mà giờ đây sao trông trải quá. Tôi vốn đã quen với những đổi thay như thế này, vậy mà sao... Không, nói cho đúng ra, chính vì tôi đã quen với những đổi thay như thế này nên cảm giác trông vắng mới đến nhanh như vậy. Tất cả là một nỗi xót xa mà chỉ thời gian mới có thể chữa lành. Tôi cảm thấy không còn muốn động đậy tay chân nữa song vẫn cố lần sờ rửa nốt chỗ bát

đĩa, chậm chạp như sên bò. Đúng lúc vừa tắt đèn bếp để đi ngủ, tôi nhìn thấy một bóng người bên ngoài khung cửa sổ phòng khách tối mờ. Giật bản người, song tôi định thần nhìn kỹ lại. Ngay lúc đó, sau làn kính mờ hơi sương hiện ra một bàn tay gõ nhẹ vào cửa sổ, “Cộc! Cộc!” Có thể mẹ tôi quên mang theo chìa khóa, nhìn thấy ánh đèn từ phòng bếp nên đi vòng ra đây gõ cửa chẳng? Hay là... Hay là cô Junko? Tôi nghĩ thầm và nhón chân bước lại gần cửa sổ.

- Ai đó? Tôi hỏi bằng một giọng khe khẽ.

- Em đây!

Giọng của em trai tôi. Trong giây lát, tôi cảm thấy mình đang lạc vào một thế giới siêu thực. Giờ này, chắc hẳn em tôi phải ngủ trong ký túc xá của trường nó chứ. Nhưng âm thanh vừa rồi đúng là giọng nói của thằng bé, vang vào lớp kính và xao động màn đêm chứ không phải là ảo ảnh của nó như lần ở Saipan. Tôi vội mở cửa sổ. Em tôi đứng ngay phía ngoài, trông cao

vỗ lên.

- Em sao thế? Trồn trường à?

Tôi hỏi mà không biết mình đang tỉnh hay đang mơ. Ngay đến giọng nói của tôi nghe như đang vọng về từ một nơi nào đó.

- Không có đâu! Chỉ tại em thấy sốt ruột quá thôi... Em tôi đáp. Này, thế có chuyện gì với cô Junko không?

- Được rồi! Cứ vào nhà cái đã! Ra cửa trước đi! Tôi nói với nó.

Giữa khu vườn khuya, trăng bé hiện lên như một mông lung ảo ảnh, vừa mong manh lại vừa hiện thực hơn bất cứ thứ gì. Tôi mở cửa và em tôi bước vào nhà. Sau đó, tôi pha cho nó một cốc cacao và hỏi:

- Sao em không bấm chuông? Làm chị hết cả hồn!

- Em cứ tưởng mọi người ngủ hết, nhưng nhìn kỹ lại thấy đèn bếp vẫn sáng nên mới đi vòng ra sau xem sao! Nó đáp.

- Làm sao em về được đây? Tôi hỏi.

- Dễ thôi mà! Mọi người ngủ hết cả. Em chỉ việc chọn thời điểm thích hợp là ra được ngay thôi! Thằng bé trả lời.

Lúc này tôi mới nhìn kỹ lại. Đúng là dưới lớp áo choàng của nó vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ.

- Cacao ngon quá! Cho em thêm cốc nữa! Nó nhoẻn miệng cười.

Riêng tôi, tôi vẫn có một cảm giác là lạ và chưa thể dễ dàng chấp nhận được ngay thực tại này. Và tôi biết đó là vì em tôi trốn khỏi trường học với một tâm trạng đầy kích động để trở về đây trong một đêm khuya tĩnh lặng và buồn bã như đêm nay, nhẹ nhàng hết như một giấc mơ.

- Đúng là có chuyện với cô Junko thật, nhưng sao em biết được kia chứ? Tôi hỏi.

- Suốt cả ngày hôm nay, cô ấy cứ liên tục gửi đến em một tín hiệu gì đó, rất mạnh, và rất buồn. Em tôi đáp gọn lỏn.

- Em đúng là có khả năng thần giao cách cảm thật! Thêm một lần nữa, tôi ngạc nhiên trước năng lực của nó. Cô Junko... bỏ nhà mình đi rồi!

Tôi kể lại đầu đuôi sự việc cho nó, trừ chuyện số tiền của mẹ. Nhưng chính chi tiết đó mới thực sự làm cho toàn bộ câu chuyện này trở nên rối rắm, và nhìn khuôn mặt trầm tư của nó, tôi đồ rằng, dù không kể ra, thằng bé cũng sẽ cảm nhận được chuyện này.

- Nếu em không nhầm thì hình như con gái cô ấy lấy trộm một khoản tiền khá lớn của bố rồi trốn khỏi nhà thì phải! Em tôi nói. Có lẽ là chạy theo một ước mơ nào đó của riêng chị ấy.

Có vẻ như cô Junko cho rằng mình có lỗi lớn trong chuyện này.

Điều đó cũng không hơn gì phỏng đoán của Mikiko và chẳng ai biết sự thực có đúng như vậy hay không, nhưng bản thân tôi cũng có cảm giác có lẽ chuyện là như thế.

- Chị biết không, cảm giác đó mạnh đến nỗi em thấy đau đầu đến mức phải đến phòng y tế cơ đấy!

- Cô ấy nhắn gì đến em?

- Em cũng không rõ lắm! Chỉ thấy khuôn mặt cô ấy hiện lên và em có cảm giác cô ấy không thể tiếp tục sống ở nhà mình được nữa, thậm chí là chẳng bao giờ quay lại nữa kia! Nó nói. Em cảm thấy rất buồn và lo không biết nhà mình ra sao nên không tài nào ngủ được. Không biết nếu cô Junko có mệnh hệ gì thì sẽ thế nào. Chắc mẹ sẽ khóc nhiều lắm!

- Không có đâu! Mẹ bỏ đi uống rượu

giải sầu rồi! Tôi bật cười.

- Rồi mẹ sẽ khóc cho mà xem!

Chính thằng bé mới là người sắp khóc. Tôi quay sang và thấy nó đang nhìn đắm đắm vào chiếc tạp dề ngày thường cô Junko vẫn hay vo viên vút vào góc bếp mỗi khi dùng xong.

- Tính sao nhỉ? Có lẽ em nên quay về chăng? Chị nghĩ có nên không?

- Cứ làm gì em thích.! Dù sao thì cũng chỉ có chính cô Junko mới bù đắp lại được những gì cô ấy đã lấy đi thôi! Em có tính sao đi nữa cũng không khá hơn đâu, ít ra là một thời gian nữa!

- Liệu mẹ có... cưới nữa không nhỉ?

Tôi chợt hiểu ra, đó mới là điều nó thực sự quan tâm.

- Có thể lắm! Tôi nói.

Cũng chẳng có gì là lạ nếu người bạn trai kém tuổi của mẹ tôi nhân dịp này chuyển đến sống cùng.

- Nếu vậy, chị tính sao?

- Tất nhiên là ở tuổi chị, chẳng ai muốn sống cùng một ông bố dượng trẻ như vậy. Chắc chị sẽ ra ở riêng thôi!

- Sống cùng anh Ryuchiro chứ?

- Chị cũng chẳng biết nữa! Nhưng chắc sẽ không có chuyện đó đâu!

- Còn em sẽ thế nào?

Ra vậy! Nó lo chuyện đó cũng phải. Ở tuổi này, nó cũng giống như một con chó nhỏ, bất đắc dĩ phải lo lắng không biết ai sẽ nuôi mình.

- Mẹ có còn nông nổi gì nữa đâu! Tất

nhiên là sẽ lo cho em rồi. Tuy lần trước có bỏ em đi Bali thật, nhưng kết hôn lại là chuyện hoàn toàn khác. Cứ vững tâm lên. Chỉ cần nghĩ mình muốn gì thôi. Ở tuổi này, dù em có nghĩ ngợi này nọ cũng đâu có ích gì!

- Vâng! Nó gật đầu, xem ra đã có vẻ thoải mái hơn. Một người làm bất cứ điều gì cũng ảnh hưởng đến những người khác nhỉ!

Cái kiểu lảm bảm như đang nói với chính mình của nó khiến tôi phì cười.

Tôi nói với thằng bé sáng ra sẽ đưa nó quay trở lại trường và giải thích rõ rằng đêm qua nó đã về nhà ngủ song thằng bé từ chối, bảo rằng nó có thể về trường mà không ai hay biết gì và yêu cầu thêm nếu chẳng may có sự cố gì thì tôi phải hợp lý hóa câu chuyện qua điện thoại. Thay vào đó, nó nài nỉ tôi đưa đi ăn ramen (một trong ba loại mì truyền thống rất được ưa chuộng ở Nhật Bản - ND) và thế là giữa đêm khuya, tôi quyết định tiện đường đưa nó về trường sẽ đãi nó một chén ramen luôn

thể. Trong quán ramen giữa đêm khuya với điện thoại reo liên tục, chúng tôi gọi hai tô thật lớn và mặc dù đầu óc đã đủ mệt mỏi sau một ngày dài, tôi vẫn mừng tượng ra nếu có một người nào đó trông thấy chúng tôi chắc sẽ nghĩ tôi là tiếp viên quán rượu nào đó vừa hết ca đang đi ăn đêm với cậu con trai lỡ sinh từ hồi còn khá trẻ.

- Người em sực nức mùi tỏi rồi đấy! Ra khỏi quán, trên đường đến trường, tôi bật cười nói với thằng bé. Làm sao mà một đứa trẻ lẽ ra phải lên giường đi ngủ từ lúc chín giờ tối lại bốc mùi tỏi nồng nặc trong lúc ngủ được kia chứ? Lộ mất thôi!

- Ừ nhỉ... Dở thật đó!

- Nhai kẹo cao su cho bớt mùi đi này!

Tôi nói và cho nó tất cả chỗ kẹo cao su cùng kẹo mùi còn trong túi xách. Tiếng bóc giấy bạc gói kẹo của thằng bé vang lên sột soạt trong đêm tối. Phố đêm vẫn tĩnh lặng như thường lệ, khiến người ta có cảm giác rằng một ngày như

mọi ngày đang dần trôi và chìm vào giấc ngủ. Nhưng đúng vào lúc tôi cảm thấy thật thoải mái như vừa giải quyết xong một việc gì đó và đang trên đường trở về nhà, vắn vơ nghĩ lại xem ngày hôm nay mình đã làm những gì thì khuôn mặt cô Junko lướt qua trong óc tôi. Và ngay lúc đó, tôi cảm thấy vô cùng đau đớn, đau đớn mà chẳng vì lẽ gì. Phút chốc, mắt mũi tôi tối sầm lại.

- Ôi! Em tôi bỗng kêu lên.

Tôi vội vàng ngẩng mặt lên. Theo hướng nhìn của thằng bé, tôi thấy một ngôi sao băng thật dài cắt ngang bầu trời ngay trước mặt chúng tôi. Một vệt sáng mảnh, trắng như ngọc trai và rất dài, có cảm giác nó dài đến mức ta có thể ước hết mọi điều ước. Tuy rằng tôi đã chẳng ước điều gì. Rồi ngay sau đó, trên bầu trời đêm trong vắt nó đã lướt qua, vô số những vì sao lại lấp lánh trong yên lặng.

- Chị Saku! Vừa rồi là sao băng. Em tôi nói. Không phải UFO đâu nhỉ!

Tôi ngạc nhiên thốt lên:

- Sao lại đi hỏi chị câu đó chứ? Chẳng phải em mới là chuyên gia sao?

- Thì chị thấy đó! Nó dài và đẹp đến thế kia mà! Em tôi nói. Mà kể cũng phải...

- “Kể cũng phải” cái gì mới được cơ chứ? Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Những lúc ở bên người mình yêu mến, tâm trạng vui vẻ như lúc này thì dù đó là sao băng hay UFO cũng chẳng can hệ gì, ta sẽ chỉ còn cảm thấy đẹp và ngạc nhiên vì điều đó mà thôi! Em tôi nói.

20. Lọ lem lúc nửa đêm

Một chiều, gõ vào hòm thư, tôi thấy một bưu phẩm gửi cho tôi. Đó là một phong bì có mỗi một cuộn băng cassette bên trong mà không kèm theo thư từ gì cả. Cả tên người gửi

cũng không có nốt. Dấu sao, dòng chữ ghi tên người nhận có vẻ là chữ con trai với nét chữ to và cứng cáp. Tuy cảm thấy khó chịu, nhưng rồi lòng hiếu kỳ vẫn mạnh hơn và cuối cùng tôi vẫn nghe thử. Trong băng chỉ toàn những tiếng giống như dịch vụ cung cấp thông tin tự động nên khi một bản nhạc bất ngờ vang lên, tôi giật bắn cả người. Chỉ có duy nhất một bản nhạc rock, cuồng nhiệt và khá hay nhưng gây cảm giác nặng nề của một giọng đờn nữ. Nghe xong tôi lại càng chẳng hiểu gì. Lẽ ra nên dừng ở đó, nhưng tôi càng tò mò không biết có bí ẩn gì ở đây chẳng nên cố nghe và ghi lại những chỗ tiếng Anh mình có thể hiểu được. Và nội dung bài hát đại khái như thế này, hoàn toàn không có gì khó chịu cả.

“Hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng

Bạn đã hoàn toàn khác xưa rồi

Cô gái xinh đẹp nhất trong màn vũ thoát

Biết rõ làm thế nào để trở thành nữ tặc

Hãy kể lại những chuyến đi diên rồ

Những ngôi sao bát nháo, hay những
cạm bẫy khủng khiếp

Hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng

Chuyện đã hoàn toàn khác xưa rồi

Ngôi nhà lớn bằng kính trên đỉnh đồi

Thử ma túy và trốn học

Hôm qua Bluesberry đã đến

Một đứa trẻ hoang dại, và tôi nghĩ là rất
bảnh

Hãy nhắm mắt lại và tưởng tượng

Nên kết thúc như thế nào

Lọ Lem lúc nửa đêm

Không biết bên trái, cũng không biết bên
phải

Đói đến mồm muốn cắn ngập răng

Bỏ quên cả dao và đĩa

Cũng chẳng biết ai đang chằm điếm

Ai đang sửa trước cửa chính

Hãy ôm thật chặt và hơi run sợ

Dù sao đó cũng là chuyện xưa, giờ đã
khác rồi

Cứ mỗi lần nhìn vào hành động của
mình, tôi lại nhớ đến một cô gái như vậy

Thôi, hãy cứ ôm ghì lấy, như thế là được
rồi, chỉ là trò chơi

Tôi đến từ một nơi tắm tối, nói đùa vậy thôi.”

Đọc đi đọc lại và cuối cùng thì tôi vẫn chẳng hiểu ra chuyện gì. Tôi đã thử cố nhớ lại tất cả những người tôi biết và đoán người gửi có thể là đệ tử của rock, Kozumi, nên thậm chí còn gọi điện sang tận Saipan để hỏi nhưng cũng không phải. Hai vợ chồng vui vẻ nghe điện thoại và như thường lệ, chỉ trong giây lát, lại gửi cả hương sắc biển trời Saipan cho tôi. Chịu không đoán ra được ai, tôi bật đi bật lại đoạn băng đó và cuối cùng thuộc lòng giai điệu của nó. Dù sao, tôi cũng cảm nhận được một điều gì đó thật da diết trong đó, như một lời nhắn gửi, như tâm tư của một người có cách nghĩ, cách cảm giống tôi, đang cố để nói với tôi một điều gì đó. Và nó như một âm thanh cứ ngân lên mãi không thôi.

Khá lâu rồi mà vẫn chẳng thấy cô Junko liên lạc gì. Với tất cả những ai sống trong ngôi nhà này, cô ấy đã như một phần máu thịt. Thậm chí, cô ấy còn mang đến cho chúng tôi cảm

nhận về một người mẹ, có phần còn rõ ràng hơn cả chính mẹ tôi. Cũng kể từ sau chuyện đó, mẹ tôi vắng nhà nhiều hơn. Mikiko thì mãi đi chơi cùng bạn học, chỉ tối đến mới về nhà để ngủ. Còn tôi cũng vì thế mà hay ở chỗ Ryuchiro hơn là ở nhà. Căn phòng đó tuy hơi buồn tẻ, nhưng khá dễ chịu vì luôn tạo cho tôi cảm giác tự do, muốn làm gì cũng được.

- Anh biết bài này không? Tôi hỏi sau khi cho Ryuchiro nghe đoạn băng nọ.

- Có nghe ở đâu đó rồi! Hình như của một ban nào đó cũ lắm rồi thì phải!

Ryuchiro cũng chỉ biết đến vậy.

- Thư tình cũ đúng không? Ryuchiro nói có vẻ khó chịu.

- Sai bét! Nếu đúng thế, ai lại đi chọn bài này chứ! Nghe chẳng giống tỏ tình chút nào!

- Nghe kỹ gớm nhỉ! Biết ngay mà!

- Anh cũng ghen ghê nhỉ! Tôi nói có phần thích thú.

Căn phòng chẳng có gì ngoài vài bộ quần áo vắt tạm trên một chiếc vali to, trông như thể chủ nhân của nó lại có thể gói ghém hành lý ra nước ngoài bất cứ lúc nào. Tưởng tượng ra điều đó, tôi bỗng cảm thấy buồn kỳ lạ. Ngày hôm đó, tôi cũng chỉ ghé qua chơi. Qua cửa sổ, phía xa, chiều đang dần buông, bầu trời nhuộm một màu đỏ rực. Rồi chòm Kim Tinh sáng lấp lánh, trời chiều tối dần. Từ dưới đường vọng lên tiếng những bà già đi chợ về, tiếng lũ trẻ tan học. Ai nấy vội vã về với khung cửa sổ sáng đèn của riêng mình. Lúc đó, tôi cảm thấy đói... và chợt nhận ra rằng, cơ thể mình cũng lưu dấu thời gian. Nghĩ đến đó, tôi chợt cảm thấy một nỗi buồn vô cớ, và hơn lúc nào hết, tôi thực sự cảm thấy mình đang sống. Nếu không ở bên Ryuchiro, có lẽ cảm xúc của tôi sẽ không mãnh liệt đến mức này. Ở một nơi nào đó, vào một thời khắc nào đó, tình cờ ở bên ai đó, chúng kiến thời gian trôi qua trước mặt, có lẽ ai

cũng sẽ có tâm trạng giống như tôi lúc này. Nó giống như một cánh rừng trải dài ra tới tận và rậm rạp đến nỗi ánh mặt trời cũng không chiếu lọt, hay những mặt hồ tràn đầy ánh nắng sớm, sáng loáng như gương, soi bóng những rặng núi xa. Hay như khi ngược nhìn lên lên dải ngân hà, ngắm sao Altair (Sao Ngưu Lang), Vega (Sao Chức Nữ) và Deneb (Thiên Tân Tứ), tuy mỗi cổ nhưng ta được thấy một con thiên nga khổng lồ. Tuy đau đớn nhận ra rằng, cả vào những thời khắc tưởng như thời gian ngừng lại, vẫn có một cái gì đó tiếp tục trôi đi. Tôi có cảm giác bên nhau, hai chúng tôi có thể rời xa tất cả những thứ này. Chỉ còn hai linh hồn, chúng tôi có thể tới một nơi không có thời gian, vĩnh viễn. Tôi cảm thấy đó là một nơi nào đó thật xa, xa lắm, và đẹp đến nỗi không ai có thể hình dung ra được. Nơi đó không có người, chỉ có biển và núi rừng thì thâm khe khẽ, và ở đó, chúng tôi cũng sẽ quên rằng mình là con người. Nhưng tỉnh lại, tôi lại nhớ ra bao nhiêu chuyện. Nào là mình đang đói, nào là ngày mai phải đi làm từ lúc mấy giờ, nào là có việc phải gọi điện... Toàn

những chuyện như thế. “Em đọc cuốn tạp chí này được không?” “Được! Anh đọc xong rồi mà!” Hiện thực chỉ có những chuyện như thế. Thân xác này... giọng nói này... Những nơi có thể đến được... Nhưng nơi không thể đến được... Những điều bị giới hạn... Những điều không bị giới hạn... Đầu óc tôi lại nghĩ về những chuyện như thế. Tôi chỉ có thể làm được những điều như thế, song chính những điều như thế lại hàm chứa tất cả. Và rồi một ngày trắng lẹ lại trôi qua, mang theo tất cả không gian đó.

- Đó chính là cô! Cô đã từng nghe lời của bài hát chưa?

Bạn có thể hình dung xem tôi cảm thấy thế nào khi bị một người đàn ông không hề quen biết và có vẻ hơn tuổi đột nhiên gọi đứng lại giữa một góc phố và nói với tôi như thế không? Tôi vô cùng ngạc nhiên và một lần nữa lại cảm thấy mình như biến thành một người khác, trong một không gian khác, như thể tất cả những gì tôi làm từ trước đến giờ bỗng nhiên nhập vào một thế giới khác. Trong tâm trạng đó, tôi ngoái lại,

nhìn vào mắt người đàn ông đứng tuổi, dong
dỏng cao đang đứng ngay trước mặt tôi, giữa
một buổi chiều trong trẻo. Gần bốn mươi? Trên
bốn mươi? Quá trẻ để gọi bằng chú, song lại
quá già để coi là bạn. Một người đàn ông hơi
gầy và mang vẻ đượm buồn, với đôi mắt màu
nâu nhạt trong suốt đến kỳ lạ. Bất giác tôi nhớ
đến Kozumi.

- Anh nói sao cơ? Tôi hỏi lại và nhủ
thầm “Hết hạn nhận hồ sơ những kẻ kỳ cục rồi
nhé!”

- Bữa trước, cũng khá lâu rồi, cô nhận
được một băng cassette phải không? Của tôi gửi
đấy! Anh ta nói khế nhưng rành rọt.

- A! Phải rồi! Tôi nhớ rồi! Tôi đáp. Mà
anh là ai?

- Tôi nên nói tên thật ra chẳng? Anh ta
hỏi lại.

- Nói cho đúng thì không phải tên anh

mà tôi muốn biết anh là ai? Tại sao biết tôi? Tại sao tự nhiên lại gửi cuốn băng cho tôi? Anh muốn nói với tôi điều gì? Tôi giải thích cho rõ.

- Biệt danh của tôi là Mesmer (Franz Anton Mesmer). Cô cứ gọi thế là mọi người sẽ biết. Anh ta đáp.

Hết Mì Sợi rồi lại đến Mesmer, tôi nghĩ thầm.

- Tôi nghe em trai cô kể về cô và bất giác nhớ ra bài hát ấy. Rồi tôi nghĩ, nếu làm cho cô thấy hứng thú được bằng cách ấy, may ra cô sẽ nghe chuyện của tôi. Cũng phải nói thêm là tôi sắp đi xa rồi, nhưng bị em cô hiểu lầm hoàn toàn nên tôi muốn được giải thích cho rõ.

- Vậy ra... Có phải anh chính là bạn của Mì Sợi? Tôi dè dặt hỏi.

- Ý cô là Kaname phải không? Anh ta hỏi.

Tôi khẽ gật đầu.

- Vâng, chính tôi. Chúng tôi đã từng yêu nhau! Anh ta xác nhận.

- Tôi cũng có nghe chuyện. Chỉ một chút thôi! Tôi nói.

Rồi tôi tự hỏi, không biết em tôi thấy con người trầm tĩnh này đáng sợ ở chỗ nào mới được kia chứ. Chính tôi cũng có phần bối rối vì cứ nghĩ đó hẳn phải là một người trẻ và có vẻ mạnh bạo hơn kia. Ai ngờ lại là một người đứng tuổi và trông có vẻ yếu đuối thế này. Nhưng cứ xem cái cách anh ta gửi cuốn băng đến trước để gợi trí tò mò của tôi thì phải công nhận anh ta rất hiểu tâm lý và không phải tay vừa. Tôi nhất định không thể lơ là được.

- Cô có thời gian ngồi đâu đó nói chuyện với tôi được không? Anh ta đề nghị.

Tôi đang định ghé qua chỗ Ryuchiro nên đáp nếu khoảng chừng một tiếng thì được.

Tới quán tôi vẫn hay ngồi thì có thể gặp Mì Sợi nên chúng tôi quyết định đến quán Beer Garden trong tòa nhà trước cửa ga. Còn sớm quá nên quán khá vắng khách. Dù vậy, số thực khách ít ỏi cũng đủ làm huyền não cả một góc và đám nhân viên phục vụ trong những bộ đồng phục rẻ tiền phải tất bật chạy đi chạy lại với những vại bia lớn trên tay. Qua khung cửa sổ, những dãy nhà cao tầng nhấp nhô nổi bật trên nền xanh của trời chiều, nom hệt như vết sâu gặm trên một chiếc lá lớn. Tôi và Mesmer ngồi xuống một chiếc bàn trong góc. Tôi chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu. Dẫu sao, đến lúc này, cũng một phần do em tôi và Mì Sợi không muốn nói nhiều về chuyện đó, nên ngoài những nhận xét không mấy thiện cảm của hai chị em, tôi hầu như chưa hay biết gì về con người này. Anh ta lên tiếng trước:

- Có lẽ cô chỉ nghe được toàn những điều không hay về tôi?

- Hay nói đúng hơn là mọi người, tức là Mì Sợi và em trai tôi ấy, cũng không muốn nói

tới chuyện của anh nên tôi cũng không biết gì nhiều. Có thể đã có chuyện gì đó.

- Tôi định đưa em trai cô đi California. Cũng chính chuyện đó đã gây hiểu lầm cho hai chị em họ.

- Ca... California ư? Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

Ngay lúc đó, cậu phục vụ bàn khệ nệ mang bia tươi và đậu tương luộc tới nên câu chuyện tạm gián đoạn ở đó. Có lẽ nhìn từ ngoài vào, trông chúng tôi giống sắp và nhân viên đang cặp kè với nhau. Tôi cụng ly thay cho lời chào làm quen và nghĩ thầm, vậy ra vai bia đầu tiên trong mùa hè này của mình là như thế này đây. Tôi thấy hương vị của mùa hạ. Khác hẳn với Saipan, nó đến cùng với những bóng cây thẫm dần, lẫn quất trong hương vị đồ uống, trong những vòm lá xanh, làm rung động con tim háo hức, và đến khi ta nhận ra, nó đã kịp lan tỏa khắp bầu trời, ngập tràn trên phố xá.

- Giờ tôi mới nhớ ra, một lần Mì Sợi có kể, anh đang định lập ra một tôn giáo mới cùng với em trai tôi. Có phải chuyện hiểu lầm chính là ở đó không? Tôi hỏi.

- Tôi đâu có ý định đó. Nào có tôn giáo gì đâu! Anh ta đáp với vẻ ngạc nhiên thật sự. Chẳng qua thấy thằng bé có vẻ khó sống ở Nhật nên tôi định rủ nó đi cùng thôi!

- Tới California ư? Sao lại có chuyện đó?

- Bên đó có một trung tâm nghiên cứu của một trường đại học, tập hợp những người có năng lực đặc biệt. Họ lo cho nơi ăn, chốn ở đầy đủ. Không có chuyện những người đến đó bị biến thành vật thí nghiệm hay vũ khí sinh học giống như trong tiểu thuyết giả tưởng đâu. Cũng chẳng liên quan gì đến tôn giáo cả. Chỉ đơn giản là hàng ngày tham gia vào các thực nghiệm, tự do phát triển các năng lực của bản thân và sống vui vẻ với nhau thôi. Tôi nghĩ rằng cái đó sẽ rất

tốt cho thằng bé. Tôi cũng không thiếu bạn bè và người quen bên đó nên thực tâm, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn cả!

- Anh đã từng sang đó rồi à?

- Vâng! Tôi biết nơi đó từ khi còn rất trẻ. Hồi ấy, do công việc của bố mẹ tôi nên tôi sống ở bên đó suốt. Tôi quen Kaname... Mì Sợi cũng chính trong trung tâm đó!

Tôi thực sự ngạc nhiên vì điều này.

- Tôi chưa từng biết chuyện đó!

- Thực ra, có vẻ cô ấy không thích thú với việc mình có khả năng đặc biệt và gần như mắc bệnh trầm uất vì những xung đột nội tâm. Chính vì thế mà tôi cũng quyết định rời trung tâm, cùng trở về đây với cô ấy. Cô ấy bảo chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường và không muốn dính dáng gì đến chuyện đó nữa. Dù sao thì tạng của cô ấy cũng không phải loại mạnh mẽ cho lắm!

- Nghĩa là sao?

- Cô chưa nghe kể à?

- Chưa!

- Chắc ngay cả việc nhớ lại những chuyện đó cô ấy cũng không muốn nữa rồi. Thực ra, cô ấy có khả năng khai thác được rất nhiều thông tin từ những thứ mà một người chết hoặc mất tích để lại và đã nhiều lần hợp tác với cảnh sát bên đó. Nhưng giao tiếp quá nhiều với người đã chết, nhất là những trường hợp mất tích và sau đó bị thảm sát, khiến cô ấy kiệt sức. Thêm vào đó, những khả năng của cô ấy, vốn rất thính nhạy hồi nhỏ nhưng càng lớn càng kém dần. Nhất là sau khi bình phục bệnh trầm uất, có vẻ như cô ấy đã mất hoàn toàn khả năng đó. Những chuyện như thế vẫn hay xảy ra và chẳng ai biết được tại sao, vì có gì. Đằng nào thì cô ấy sẽ chẳng bao giờ quay lại nơi đó đâu. Cô ấy luôn nói rằng mình đã ngán nó đến tận cổ rồi mà. Dù sao chẳng nữa, ở trung tâm giờ toàn là

bọn trẻ, và cuộc sống trong đó tất nhiên là không giống với đi lưu học rồi.

- Tôi hoàn toàn không hay biết chuyện đó! Tôi nói.

Biết Mì Sợi nhiều tuổi hơn so với khóa học của cô ấy, nhưng tôi cứ nghĩ đó là do thi trượt hoặc lưu ban trước đây chứ không hề biết lại có chuyện như vậy.

- Còn khả năng của anh là gì? Tôi hỏi.

- Chuyên môn của tôi là thôi miên. Đại khái là thế. Cô có biết Mesmer không? Anh ta hỏi lại.

- Chỉ nghe tên thôi. Ông ấy là bác sĩ đúng không? Hình như ở châu Âu từ vài thế kỷ trước, ông ấy đã dùng nam châm hay gì đó đại loại thế để chữa bệnh thì phải... Tôi chỉ biết đến thế thôi!

- Đúng, đúng thế! Về cơ bản là như

vậy! Biệt danh của tôi cũng từ đó mà ra. Tôi đã nghiên cứu về ông ấy rất nhiều và viết cả luận văn nữa. Từ đầu thế kỷ mười tám, ông ấy đã biết dùng thuật thôi miên và trạng thái hôn mê để đưa ra những phương pháp chữa bệnh mang tính bước ngoặt ở thời đó, đến mức người ta dùng hẳn từ Mesmer để gọi tên các phương pháp của ông! Anh ta nói với vẻ say sưa.

Đúng là con người ta, mỗi người một sở thích, tôi thậm chí cảm kích. Tôi thử hình dung ra bên kia bờ đại dương, có những con người đang sống bên nhau và hàng ngày nói với nhau về những khả năng đặc biệt của họ và bỗng thấy mình như đang ở trong một giấc mơ kỳ diệu. Những con người đó sống trong một thế giới hoàn toàn khác mà tôi không hề hay biết cho đến khi em trai tôi trở nên như bây giờ.

- Vậy nên Mesmer mới là biệt danh của anh!

- Đúng, đúng vậy!

- Anh định quay lại đó làm gì?

- Họ có một cơ sở để giúp các bác sĩ tâm thần chữa bệnh, dùng thuật thôi miên hoặc tư vấn tâm lý. Tôi định sẽ làm việc ở đó. Nếu cần thiết, biết đâu sau này tôi sẽ vào đại học y khoa. Trước mắt, tôi vẫn muốn tìm hiểu thêm về những khả năng của thuật thôi miên, vả lại, bản thân tôi vẫn chưa thuần thục mà!

- Hóa ra là thế! Tôi gật đầu.

Sân thượng đông dần. Những người tan sở lần lượt ngồi kín những bàn vây quanh đó. Một vài nhóm chốc chốc lại cười phá lên. Gió mạnh đến mức tưởng như muốn thổi bay đồng vỏ đậu trên mặt bàn. Duy chỉ có bầu trời trên cao là cứ đứng đĩnh đỗi màu, và cái sắc xanh vẫn trong ngần ngắt đến vô cùng. Đang ngồi lặng ngắm khung cảnh đó với người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên tôi có một cảm giác rất lạ, giống như tôi đang ở nước ngoài và cảm thấy rất cô độc. Ngày trước, có lần tôi trông thấy

một con mèo bị bỏ rơi và phải cố làm ra vẻ không nhìn thấy nó vì biết mình không thể mang về được, để rồi suốt đêm đó, tiếng kêu thảm thiết của nó lúc nào cũng văng vẳng bên tai tôi. Rồi có lần, một bạn cùng lớp chuyển trường và ngày hôm sau, một đứa tôi không hề quen biết ngồi ngay vào chỗ đó. Hay như khi chia tay với bạn trai, dù không khóc nhưng chiều đó, trên đường về nhà, mọi thứ như tôi sầm cả lại. Vẫn biết nếu gọi điện là lại được gặp nhau và lòng mình vẫn muốn thế, nhưng lại biết làm thế cũng chẳng có ích gì, và con đường trước mặt như bị đêm nuốt chửng... chẳng hiểu sao tôi nhớ lại toàn những chuyện như thế. Thôi, mình phải đến chỗ Ryuchiro thôi, tôi thầm nghĩ, đến căn phòng chẳng có đồ đạc gì nhưng luôn ấm cúng, đến nơi có anh, lúc nào cũng chờ đợi tôi trong căn phòng luôn ngập tràn ánh sáng.

- Tiện đây tôi muốn hỏi thêm. Tôi nói. Rõ ràng chuyện đi hay ở là quyết định của bản thân mỗi người. Vậy thì tại sao em trai tôi lại sợ anh đến vậy?

- Tôi nghĩ đó là do thằng bé quá nhạy cảm và hiểu tôi quá rõ! Anh ta đáp với vẻ buồn bã.

Đó là một vẻ buồn đến nỗi lòng, tưởng như sắp tan chảy ra được. Lúc đó, tôi biết được rằng em trai tôi đã quá đau khổ. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao nó lại muốn trốn chạy khỏi con người này đến vậy. Đó là vì tất cả những gì thuộc về con người này đều làm cho nó cảm thấy quá đau đớn, đến nỗi không còn biết phải làm gì.

- Kaname đã hiểu lầm, cho rằng tôi đang lôi kéo em trai cô. Trong khi tôi hoàn toàn không có ý đó mà chỉ cảm thấy mình có thể hiểu được tâm trạng của thằng bé, muốn giúp đỡ nó, trở thành bạn của nó. Một phần cũng là vì hồi nhỏ tôi đã phải trải qua tình cảnh giống như nó nên chỉ muốn giúp nó vượt qua mọi chuyện.

- Anh cảm thấy thế nào? Tôi đột ngột

hỏi.

Anh ta ngẩn ra nhìn tôi.

- Chẳng qua chính tôi cũng chưa hiểu rõ em tôi phải trải qua những gì nên mới hỏi vậy thôi!

- Cảm giác của người khác là thứ ta không thể nào hiểu nổi, dù có hiểu nhau đến mấy, dù có sống cùng nhau, dù có chung huyết thống đi chăng nữa!

Anh ta bật cười, một nụ cười lịch thiệp như một bông hoa nhỏ vừa hé nở.

- Hồi nhỏ, tôi sống ở Mỹ. Căn nhà có một bác là chuyên gia thổi miến. Tôi vẫn thường sang đó chơi. Thế rồi chẳng biết tôi học được từ lúc nào, hay vì một lẽ nào khác, trước khi tôi đến tuổi dậy thì đã có bao nhiêu chuyện xảy đến với tôi. Hễ tôi cứ nghĩ thật nhiều về một điều gì đó đối với một ai đó là y như rằng sẽ có tác động nhất định. Vấn đề là ở đó. Thời kỳ

đen tối nhất của tôi là khi tôi lên học cấp ba ở New York. Từ nhỏ tôi vốn ít nói, không thích nổi bật trước đám đông, nhưng hình như khả năng lôi kéo tình cảm người khác trong tôi quá mạnh. Đến khi tôi nhận ra điều đó thì quanh tôi đã có tới năm người tự tử, một số người bị rối loạn trí óc, rất nhiều người khác tỏ ra sùng kính tôi như một đức tin tôn giáo và muốn được đi theo tôi. Tất cả những điều đó khiến tôi bối rối không biết phải làm thế nào. Đó quả thực là một giai đoạn khó khăn vì tôi đang ở tuổi mới lớn, chưa biết chế ngự năng lực của mình cũng như cảm xúc và suy nghĩ nội tâm.

- Thật thế sao?

- Vâng, đó là sự thật! Tất cả những chuyện đó đã xảy ra với tôi. Sau những chuyện đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí kể cả chuyện tự sát nữa. Nhưng rồi cuối cùng, tôi quyết định thử đến trung tâm ở California. Ở đó có khá nhiều người cũng đang khổ sở với những chuyện giống như của tôi, và họ gọi những năng lực kỳ lạ như ma quỷ đó của chúng tôi là tài

năng. Cũng ở đó, lần đầu tiên tôi biết được rằng việc tình cờ làm quen với thôi miên từ nhỏ cũng như chuyện mẹ tôi tái hôn nhiều lần và mang tôi đi khắp nơi trong nước Mỹ đã để lại những tổn thương tâm lý nhất định và càng làm cho khả năng đặc biệt của tôi mạnh thêm. Hơn thế nữa, tôi được biết, nếu tập luyện, tôi có thể sử dụng khả năng này vào việc điều trị các loại bệnh cả về thể xác lẫn tinh thần cho mọi người. Nhờ đó, tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Khi đó anh bao nhiêu tuổi?

- Có lẽ khoảng mười bảy!

- Cụ thể anh đã làm gì và mọi người bị làm sao? Anh thôi miên họ ư?

- Không! Hoàn toàn không phải vậy! Tệ nhất là tôi không hề định làm gì cả, nhưng vẫn xảy ra chuyện gì đó. Tôi không thể điều khiển được. Đã nhiều lần, tôi không thể đến được với người con gái tôi yêu, thậm chí còn gây tổn thương cho họ. Hễ cứ nghĩ nhiều đến ai đó, tôi

sẽ xuất hiện trong giấc mơ của người đó hết ngày này sang ngày khác và tác động mạnh vào ý thức của họ! Mesmer nói với bộ mặt rất nghiêm trang.

Tôi cảm thấy bán tín, bán nghi. Chẳng hạn, liệu có ai yêu mà vẫn ở trong trạng thái tinh thần “bình thường” không nhỉ? Việc một người lập dị như người đàn ông này muốn nghĩ rằng mình có thể tác động lên suy nghĩ của người khác cũng là chuyện thường gặp thôi mà. Nhưng nếu đúng vậy thì chuyện của em trai tôi phải hiểu thế nào? Một người dễ bị ám thị và nhạy cảm như nó lại cảm nhận thấy rõ ràng một điều gì đó từ con người này như thế thì phải chăng, những gì anh ta nói là sự thật? Cái đó chẳng phải giống như tình yêu, có đôi tác thì hai con người mới có thể bổ sung được cho nhau và tạo ra một trạng thái đặc biệt đó sao? Những người nói ra điều này có lẽ đều có một điểm chung là sự ngộ nhận thái quá ở họ? Lẽ ra họ có thể sống hạnh phúc hơn kia mà!

- Tôi không biết nói thế nào, song giá

như tất cả những chuyện xảy ra quả thực chỉ là giấc mơ thôi thì tốt biết mấy! Anh ta lẩm bẩm như thể đang nói với chính mình.

Tôi bỗng cảm thấy muốn khóc. Từ giọng nói của anh ta, tôi biết rằng anh ta đang thực sự nghĩ như vậy. Và tôi hiểu, kể lại cho tôi nghe tường tận thể này tức là tự đáy lòng, anh ta đang cảm thấy rất khổ tâm và muốn quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra.

- Xin lỗi anh... Thế với Mi... với Kaname thì sao? Anh có thể yêu cô ấy một cách bình thường không? Tôi hỏi.

Trong tất cả những điều tôi đang muốn hỏi, có lẽ đó là câu hỏi ít khiếm nhã hơn cả.

- Có! Cô ấy tuy trẻ như vậy nhưng mạnh mẽ vô cùng. Tôi chưa từng gặp ai như thế trước đây. Anh ta nói với vẻ nhớ nhung.

- Chỉ có cô ấy là không sợ tôi và không chịu tác động của tôi. Dù cho tôi có mong nhớ,

có nghĩ về cô ấy đến mức nào đi nữa, cô ấy cũng không hề gì. Cũng chính vì thế mà lần đầu tiên tôi biết yêu và hạnh phúc thực sự. Tôi hiểu được hết các xúc cảm của mình. Được yêu một ai đó mà không hề sợ hãi quả là một điều tuyệt diệu và mang lại dũng khí cho ta biết bao!

- Vậy ư?

Mì Sợi chưa bao giờ tỏ ra hối tiếc chuyện chia tay với bạn trai. Đó là một con người kỳ lạ và luôn ở trong một trạng thái không đổi, với đôi mắt như không có quá khứ, cũng không trông đợi gì ở tương lai, cứ như thể cô ấy đã sống quá lâu, đủ để ngộ ra một lẽ gì đó.

- Hiện giờ cô ấy đang sống như một nữ sinh đại học bình thường đấy!

- Đó chính là mong muốn của cô ấy. Nếu còn ở bên tôi, thế nào cô ấy cũng phải dấn thân đến cái thế giới và những con người mà cô ấy mong muốn từ bỏ nhất. Chia tay là điều không thể tránh khỏi. Hai chúng tôi đều hiểu rõ

điều đó. Chỉ còn hiểu lầm về chuyện của Yoshio là chưa được giải quyết.

- Ra là thế!

- Nói với cô ấy tôi gửi lời hỏi thăm nhé, và rằng tình cảm của tôi luôn dành cho cô ấy! Tôi không muốn phải chia tay trong hiểu lầm thế này. Giọng anh ta nghe thật rầu rĩ.

- Tôi nghĩ tốt nhất là mọi người nên gặp nhau và nói chuyện một lần... Để tôi hỏi thử xem. Ít ra là với em trai tôi. Mà tôi nghĩ, chắc Mi Sori cũng hiểu chuyện này. Cô ấy vốn không phải người nhỏ nhen mà!

Thú thực, tôi vẫn muốn ở lại với con người này. Từng tầng, từng lớp nỗi buồn anh ta mang trong lòng có chiều dày lịch sử của nhân loại, và làn gió đi qua nỗi buồn ấy lạnh lẽo như vừa lướt qua những ngôi mộ hoang. Mặc dù vậy, nó có một bản chất giống như nỗi buồn nguyên thủy của nhân loại nên thật khó mà rời xa con người này, và cơn đau của ngàn đêm thâu với

nỗi buồn khôn cùng mà ta vẫn tự dối lòng mình như không có bỗng tuôn trào như thác đổ. Cuối cùng, để không bị dòng lũ ấy cuốn đi, chỉ còn một cách duy nhất là ở bên con người này. Phải chăng tôi đã bị anh ta thôi miên? Bỗng nhiên, nhìn vào đâu tôi cũng cảm thấy thật trống trải, từ khung cửa sổ bên cạnh, tiếng cười của mọi người xung quanh đến ánh đèn lồng trước mặt.

- Xin lỗi... tôi hỏi thêm một câu nữa được không? Tôi nói. Tại sao anh lại nghĩ lời bài hát đó chính là câu chuyện của tôi?

Mesmer nhìn thẳng vào tôi, khẽ gật đầu và nói:

- Không biết đây có phải câu trả lời cho câu hỏi đó không, nhưng... xin lỗi, tôi có thể nói ra đây những gì tôi thấy kể từ khi gặp cô hôm nay được không?

- Mời anh!

- Không hiểu sao, nghe em trai cô kể về

cô, tôi nhớ ngay đến câu “Lọ lem lúc nửa đêm” của bài hát đó. Có thể hình dung về cô vì thế mà bị giới hạn, song hôm nay gặp cô, tôi đã hiểu được điều đó. Cô đang cô độc đến cùng cực. Từ trước khi bị ngã, cô đã mất rất nhiều người thân rồi phải không? Lẽ ra, tiếp theo sẽ đến lượt cô. Dòng máu trong cô là như vậy!

Tôi bỗng nhớ Saseko cũng đã có lần nói với tôi rằng tôi đã chết một nửa.

- Nhưng trong cô còn có một hệ số anpha nào đó và chính nó đã giữ cô lại ở ngay trước ranh giới mong manh của sự sống, để cô có thể sống tiếp. Tôi không phải người xem tướng số, cũng không mấy hứng thú với chiêm tinh học, nhưng thực sự tôi có cảm giác như vậy. Cuộc đời sau cú ngã đó của cô hết như một tờ giấy trắng, và hơn nữa, hoàn toàn không thể đoán trước, không có sẵn một kịch bản nào cả. Ở một góc độ nào đó, chính cô cũng hiểu điều đó và đang cố gắng hết sức để không rơi vào một nỗi buồn hay một cơn khủng hoảng. Cô rất cô độc. Bạn trai của cô là một người khá

thông minh, tuy có phần cả tin nhưng đã đến khá gần với nỗi cô độc của cô. Song đối với những rối loạn bên trong con người cô thì anh ta cũng chẳng hơn gì một sự an ủi. Chẳng khó khăn gì để cô đi đến sự tuyệt vọng thực sự. Chỉ bằng tất cả những gì cô đang có bây giờ, cô mới tránh được điều đó. Cô đã từng chết một lần. Tất cả hoa thơm và trái ngọt của phần đời trước đều đã thay đổi. Có lẽ, mẹ cô chính là người mang một dòng máu kỳ lạ. Chắc em trai cũng chịu ảnh hưởng từ đó. Hẳn đôi lúc, cô vẫn tỉnh dậy giữa đêm, bàng hoàng không biết mình là ai. Tất cả cái đó chính là cô. Một trạng thái rất mong manh. Chia ly hay gặp gỡ, tất cả chỉ trôi qua trước mắt, và cô chỉ có thể chứng kiến nó mà thôi. Đơn giản là cô đang trôi, chừng nào cô còn sống. Và có lẽ cả sau khi chết cũng vậy. Để không nhận ra điều đó, bên trong con người cô là những hỗn loạn và đấu tranh gay gắt, đến mức tôi phải thâm thán phục!

- Tất cả những cái đó... là tôi sao? Tôi nói. Tất cả đều giống nhau ở sự cô độc. Chỉ những ai tự nghĩ rằng mình đặc biệt mới cần

đến một phòng trưng bày cho riêng mình, thế nên...

Vừa nói, trong đầu tôi vừa thoáng hiện lên hình ảnh Mayu.

- ... tôi không muốn sống theo cách đó!

Nâng đỡ linh hồn cô bây giờ không phải là một sức mạnh ý chí, mà là một điều gì đó nằm sau suy nghĩ ấy, một điều gì đó thật đẹp, giống như em bé với nụ cười đầu tiên trong đời, như con người trong giây phút nâng lên được một khối hàng nặng, như hương thơm của chiếc bánh mì khi đang chín. Ông cô cũng có cái đó. Cô thừa kế điều đó một cách tự nhiên. Em gái cô thì không. Em trai cô lại có. Biết gọi nó là gì được nhỉ?

- Bí truyền chẳng? Tôi bật cười.

- Cô có nụ cười rất đẹp. Tôi thấy một mùi hương của hy vọng! Anh ta nói.

Buồn, tôi thấy thật buồn cho cả tôi mà con người này đang trông thấy, cả đêm nay, cả bầu trời đầy sao, cả những cơn gió đang đi ngang qua đây. Nếu nhìn bằng đôi mắt của con người này thì có lẽ tòa nhà này, chiếc bàn này, cảm giác về chiếc ghế sắt nặng nề này, những người phục vụ uể oải với những vại bia trên tay này, tất cả đều sẽ khác. Biết, âu cũng là một điều thật đáng thương. Đôi mắt trong veo ấy nhìn thấy tất cả mọi điều mà tôi (cho dù không giống như những gì anh ta nói đi chăng nữa) cố không mang nặng trong lòng. Một kẻ vốn không muốn thương hại người khác như tôi đã hoàn toàn bị hạ gục, bởi đêm, bởi một kiếp người chất chứa nỗi buồn đang ngồi trước mặt. Cũng giống cảm nhận của em trai tôi, của Mi Sợi. Quá nặng nề và không thể cứu vớt. Thấu hiểu nên không thể bỏ qua. Tôi chia tay với một nụ cười nhưng đến chỗ Ryuchiro với một tâm trạng rối bời.

- Chào em! Trong lúc đợi em về, anh lấy máy ra chụp chơi. Xem này!

Ryuchiro mở cửa cho tôi, cười rạng rỡ và lấy ra một bức ảnh Polaroid (loại máy ảnh có thể rửa và tráng phim, cho ra ảnh ngay sau khi chụp - ND). Trong ảnh, anh đang mặc bộ áo liền váy của tôi với bộ mặt cau có.

- Sao lại thế này? Có chuyện gì vậy?

- À, thấy em treo nó đằng kia nên anh mặc thử, định chọc cười em lúc mới về nhưng đợi mãi chẳng thấy, mà cứ mặc thế này mãi cũng vô duyên nên chụp một bức để lưu lại.

- Bao nhiêu chuyện đã xảy ra anh nhỉ!
Tôi chép miệng.

- Mình ra ngoài ăn chứ? Anh rủ tôi.

Những ngày như thế này, ta bỗng thấy thật vui vẻ bên người yêu. Như thế là đủ. Đôi khi chẳng cần nói ra miệng những thứ như “cuộc đời” hoặc “trách nhiệm”. Không nên quy kết điều gì với những thông tin hạn hẹp. Cứ để

mọi chuyện như nó vốn có và thận trọng quan sát. Thế thôi. Hẳn con người đó cũng biết điều đó nhưng vẫn muốn nói ra, vẫn muốn diễn đạt. Bởi anh ta buồn. Bởi anh ta sống giữa một cuộc đời buồn. Trong lúc Ryuchiro vào nhà tắm, tôi ngắm lại bức ảnh và chợt nhận ra anh đang mỉm cười rất duyên dáng, giống hệt khuôn mặt mẹ anh tôi từng nhìn trong ảnh trước đây. Hình dung ra cảnh anh ngồi ngẩn ra đợi tôi trong bộ dạng thế này, tôi bỗng bật cười khanh khách. Phút chốc, cả con người tôi, suy nghĩ của tôi, khuôn mặt của tôi, tất cả đều tan theo tiếng cười. Không bầu bạn, cũng không cô độc, chỉ có tiếng cười gọi theo tiếng cười và tôi chính là tôi. Tất cả chỉ trong giây lát. Tôi cảm thấy mình từng biết cảm giác này, dù xảy ra chuyện gì thì kết cục cũng không bao giờ u ám. Đó như một bảo vật của riêng tôi.

21. CRUEL

Đêm hôm ấy tôi lên cơn sốt.

Có lẽ do tôi bị sốc mạnh trước những gì Mesmer nói thì đúng hơn là do ngồi lâu ở quán Beer Garden trên sân thượng. Ngày thường, tôi vẫn cố để không bận tâm đến những chuyện đó, và ngay chính lúc ấy, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Vậy mà cứ nhắm mắt lại là bóng tối như quay cuồng trước mặt, có muốn ngủ cũng không tài nào ngủ được. Chẳng những thế, dù cơn đau khiến đầu tôi nặng trĩu, những cảm xúc mãnh liệt vẫn dâng trào khiến tôi có cảm giác thật khó tả, ngộp thở như muốn khóc. Đến khi tôi nhủ thầm “Lạ nhỉ!” thì cũng là lúc tôi đã hoàn toàn ở trong trạng thái sốt. Cũng vì thế mà lúc đầu tôi không nhận ra. Nửa đêm thức giấc đi vệ sinh, tôi đứng không vững nữa. Lạ thật, tôi nghĩ thầm và gọi Ryuchiro dậy.

- Em thấy lạ quá.

- Lạ thế nào? Ryuchiro ngạc nhiên hỏi lại.

- Đầu thì nóng còn chân thì lại lạnh như

băng!

Ryuchiro đưa tay sờ thử.

- Ừ nhỉ!

Rồi anh ra khỏi giường lấy một chiếc cặp nhiệt độ đưa cho tôi.

- Em đo thử xem nào!

Tôi đo thử. Ba mươi chín độ.

- Úi chà! Sốt phát khiếp lên rồi còn gì!

Nói rồi anh mang cho tôi một túi ni lông đựng nước đá.

- Nhìn cuộc đời thú vị lắm! Tôi nói.

Tuy cơ thể cảm thấy khó chịu nhưng tôi lại thấy vui vì mọi thứ xung quanh trông thật tươi mới.

- Có thấy khó chịu không? Uống chút gì

nhé!

- Cho em chút nước vậy...

Tôi uống nước nhưng dường như cơ thể không chấp nhận và cảm thấy buồn nôn nhưng sau đó một lát thì thấy dễ chịu hơn, hai bàn chân cũng ấm lên nhiều. Lúc trước, chân tôi lạnh như băng, còn đầu thì nóng như thiêu.

- Cuộc đời lắm thăng trầm nhiều khi cũng thú!

Vừa nghe tôi nói vậy, Ryuchiro liền đáp ngay là tôi đang mê sảng vì sốt. Ấy thế mà, trong lúc chúng tôi đang trò chuyện với nhau như vậy, hình ảnh và những lời nói của Mesmer cứ lúc ẩn, lúc hiện trong trí óc tôi. Thú thực, tôi đã rất rất sốc với việc mình bị miêu tả như vậy, song đó hoàn toàn không phải là sự cay cú. Tôi đâu có chối bỏ mọi thứ xung quanh tôi nhiều đến mức như anh ta nói. Cả cơn sốt này, cả việc đôi chân tôi lạnh cóng đến mức gần như không cảm nhận được này, cả việc một con

người đang ở ngay bên tôi trong cùng một căn phòng, hoàn toàn khỏe mạnh và không hề cảm thấy trạng thái đặc biệt này của tôi, tôi yêu, tôi cảm thấy thích thú với tất cả những điều đó. Một cảm giác có phần khó hiểu và hiếm khi xảy ra.

- Có lẽ em nên uống thuốc và ngủ một giấc! Tôi nói.

Nghe vậy, Ryuchiro lấy cho tôi mấy viên aspirin. Với trạng thái cơ thể tôi lúc đó, nó quả là công hiệu. Phải nói thêm rằng, trước đây khi tôi không thể nhớ ra những người ở cùng phòng với tôi, không thấy họ quen mặt và cảm thấy như những người lạ dù họ có bảo tôi là người thân đến mấy, tôi cũng không hề cảm thấy cô độc. Tôi chỉ tự nhủ, “Ra là vậy!” và tự hòa tan vào đó. Cũng giống như một đứa trẻ vậy thôi. Ngôi nhà nơi nó sinh ra chắc gì đã có nội thất và nằm ở một đất nước mà nó thực sự muốn sống. Người cho nó bú chắc gì đã phải là người mẹ mà nó mong muốn. Chỉ đơn giản là nó đột nhiên rơi tõm vào một chiếc tổ của người khác.

Tôi đã có cảm giác hết như thế. Ngay cả việc tôi không yêu quý mọi người như mọi người yêu quý tôi, tôi cũng không nghĩ có gì xấu. Một đứa trẻ ẵm ngửa cũng vậy đấy thôi. Nếu có thể nói được, chắc nó sẽ nói thế. Nếu coi đó là sự cô độc thì chẳng qua là sau này nghĩ lại mà thôi, chứ đó không phải là cảm xúc thực sự từ tâm hồn. Tôi cũng không muốn quay lại những ngày đó. Chỉ có điều, mỗi khi hình dung lại một tôi không trí nhớ, luôn thẳng thắn và cởi mở, tôi lại cảm thấy một nỗi buồn nhẹ nhẹ, một nỗi xót xa thương cảm vô cớ, hết như đối với một con mèo con không hề biết rằng sớm mai sẽ bị mang cho một nhà khác.

Chỉ có mỗi điều đó làm tôi suy nghĩ. Thế rồi, tuy trí óc vẫn còn rối tung lên như thế, thể xác tôi đã rơi tõm vào giấc ngủ.

Sáng ra, tỉnh dậy, tôi thấy vui vô cùng. Con sốt đã hết hẳn, chỉ còn một cảm giác sáng khoái như vừa được tái sinh. Trên gối là mấy dòng Ryuchiro viết cho tôi: “Anh đã gọi điện báo cho nhà em. Cứ ngủ thoải mái đi nhé! Anh

có việc phải đi. Chiều tối sẽ về. Đồ ăn trong tủ lạnh nhé!” Ánh sáng chan hòa, không khí trong lành. Ngay cả việc hít thở cũng đủ thành một niềm vui. Bầu trời và những tia sáng rọi trên khung cửa sổ cũng lung linh hơn hẳn ngày thường. Tuy trong người vẫn còn chút bải hoải nhưng chính cảm giác đó cũng thật dễ chịu. Tôi như đang say trong ảo giác rằng mọi thứ trên đời này đều được sắp xếp tốt nhất cho tôi. Có vẻ như tôi thấy khá hơn chính là nhờ ra nhiều mồ hôi. Tôi lặn nửa vòng, nằm ngửa trên tấm chăn, nhìn lên bầu trời quang đãng và nghĩ thầm “Hôm nay mình sẽ làm gì nhỉ?” Lâu lắm rồi mới có dịp ngừng lại mà nghĩ ngợi, mà cảm nhận mọi thứ đến vô cùng thế này. Chỉ cần nghĩ mình sẽ dậy tắm một cái, rồi ăn chút gì đó và ra ngoài uống cà phê thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi. Tự do. Phải rồi, một cảm giác thấy mình được tự do thực sự. Tôi cảm nhận rõ cơ thể tôi đang vui sướng vì vừa được giải thoát khỏi một cơn sốt. “Sốt cũng có cái hay đấy chứ!” tôi lẩm bẩm một mình như một kẻ dở hơi. Tôi uống một cốc nước mát rồi thử gọi điện cho em trai tôi về việc

của Mesmer. Thằng bé đang rất tỉnh táo. Vừa được tổng đài chuyển máy, ngay lập tức nó hỏi tôi:

- Chị bị cảm à? Nghe giọng như đang sốt ấy!

- Đúng đấy!

Tôi đáp và nói cho nó nghe chuyện với Mesmer, kể cả việc anh ta sắp ra nước ngoài nên muốn được làm lành.

- Sao? Chị gặp anh ấy rồi cơ à? Có khó chịu không? Nó nói. Em định không để chị gặp kia đấy. Chắc anh ấy nói nhiều chuyện khiến chị phải suy nghĩ lắm đúng không? Hồi trước, sau khi gặp anh ấy, em cũng suy nghĩ đến phát mệt lên đấy! Giờ thì không có vấn đề gì nữa. Thực ra, em thấy chuyện đó cũng tốt cho em. Dù sao thì anh ấy cũng đã nói với em nhiều điều mà những người khác chẳng bao giờ nói. Chính điều đó khiến em cảm thấy khó khăn. Có thể, người như anh ấy cũng là... một dạng tài năng phải

không?

- Chị hiểu, chị hiểu em muốn nói gì, dù trước khi gặp anh ấy, chị không hiểu hai chị em sợ cái gì ở anh ấy!

- Chị à, em không muốn để chị gặp anh ấy vì sợ nếu hiểu rõ bản thân mình hơn sẽ chỉ làm chị nặng nề thêm thôi. Nhưng chị đã gặp anh ấy rồi thì cũng không sao. Cả Mi Sợi cũng có phần hơi ân hận nên em nghĩ chắc cũng muốn gặp anh ấy.

- Vậy thì gặp nhau thôi! Không thể cứ để anh ấy đi như thế được. Chị sẽ thử nói chuyện với Mi Sợi! Tôi nói.

- Vâng! Được rồi! Phần em hoàn toàn không còn vấn đề gì! Thực ra, em sợ gặp anh ấy vì chính em cũng có phần muốn đi!

- Sang California sao?

- Vâng!

- Đi cũng được chứ sao, nếu em thực sự muốn vậy! Tôi nói.

- Cũng có thể một lúc nào đó em sẽ đi. Còn nếu đi lúc này sẽ chỉ là trốn chạy. Bị lôi kéo đi không phải bằng mong muốn của chính mình thì sang đó em sẽ chỉ làm cái bóng của anh ấy mà thôi. Không thể sống cùng những người như thế mà không biết rõ chính mình muốn gì!

- Nếu em nghĩ vậy thì lại là chuyện khác!

- Chị biết không, nói với anh ấy những chuyện như bên California chẳng hạn, cũng có thể tại em quá nhạy cảm, song em cảm thấy nghe những chuyện đó như chuyện ở một hành tinh hạnh phúc nào xa xăm nào đó, khiến em thấy thêm được đến đó tới mức không chịu nổi, như thể đó không phải là nước ngoài, không thể để lại những kỷ niệm rõ ràng như em từng có ở Kochi hay Saipan. Nhưng nếu cùng đi với anh ấy, chỉ cần có anh ấy ở bên cạnh, có lẽ em sẽ

sống được ở bất kỳ nơi nào mà anh ấy gọi là nước ngoài. Có anh ấy bên cạnh, ở sau lưng con người ấy, em sẽ cảm thấy dễ chịu như trong một giấc mơ, thấy biển, thấy trời, thấy bè bạn, thậm chí đang ở Tokyo cũng cảm thấy như vậy. Quanh con người ấy luôn tồn tại một bầu không khí kỳ lạ, chỉ cần ở bên cạnh là ta có thể sống được trong không gian ấy. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện đi là muốn đi không chịu nổi, đến nỗi có cảm giác ngoài nơi đó ra chẳng còn nơi nào để đến nữa. Lúc đầu em thấy sợ vì cứ tưởng tất cả những chuyện đó là do năng lượng của anh ấy, nhưng bây giờ em hiểu ra rằng em cảm nhận được cảm xúc của anh ấy rõ đến thế là do chính em cũng muốn đến đó.

Nghe em tôi kể lại những dẫn vật của nó, tôi bỗng cảm thấy thương nó vô cùng.

- Em đâu cần phải chịu đựng đến mức ấy để ở lại đây. Môi trường giáo dục của Nhật Bản cũng chẳng có gì đáng nói. Nếu em muốn thì cứ thử sang đó xem sao! Tôi nói.

- Vâng lần đầu tiên em gặp một người đồng điệu đến mức xuất hiện cả trong giấc mơ. Điều đó tác động đến em mạnh tới mức em thấy rối tung cả lên! Em tôi nói. Vì thế mà em muốn gặp!

Vậy là bốn chúng tôi gặp nhau, dễ dàng hơn tôi tưởng. Nghe tôi nói, Mì Sợi rất tự nhiên đề xuất:

- Được thôi! Đằng nào cũng vậy thì nhân dịp này đi chơi đâu đó xa xa luôn. Tớ sẽ chuẩn bị xe!

Có vẻ như cô ấy đã hiểu rõ vấn đề mà không cần đợi tôi phải nói nhiều. Chỉ đơn giản là cô ấy đang tiến về phía trước. Vậy thôi. Chúng tôi quyết định đi Kamakura vào một buổi chiều oi bức bằng xe của Mì Sợi. Bốn chúng tôi hẹn gặp nhau ở ga Tokyo. Đó chỉ là một buổi gặp gỡ trước khi chúng tôi chia tay, vậy mà sau khi qua trường đón em tôi và xin phép cho nó ra ngoài,

trên đường đến điểm hẹn, tôi bỗng cảm thấy náo nức đến lạ cứ như thể sắp bắt đầu một điều gì đó thật vui. Khi một ngày hè dài và ấm áp bắt đầu như thế, người ta thật khó nghĩ đến chuyện kết thúc một điều gì. Ánh dương chói chang quá, những vòm lá tươi xanh quá, làm sao có thể nghĩ đến chuyện đó được. Mesmer trông cũng vui vẻ hơn so với bữa trước. Cả Mì Sợi cũng thốt lên:

- Ôi... Lâu không gặp anh!

Trong ngữ điệu ấy, tôi không còn thấy chút ảm ức nào. Và lần đầu tiên tôi hiểu rằng, khi có một người quá hiểu mình thì chia tay để mỗi người đi một con đường riêng dường như là điều tất yếu. Vì thế mà ngày hôm nay như một giấc mơ có thật, một áng thơ viết giữa trời xanh. Chúng tôi thăm nghĩ như vậy với tâm trạng tràn đầy hứng khởi, vừa cười đùa rộn rã, vừa ngắm nhìn trời mây qua cửa sổ xe. Đang là ngày giữa tuần nên không hề có tắc đường, xe chúng tôi lao vun vút trên con đường sáng chói nắng hè. Bất giác, tôi nhớ lại một cách riêng rẽ từng sự

kiện đã xảy ra, từ chuyện tôi và Ryuchiro cũng phóng xe như bay thế này ở Saipan ngày nào đến những người tôi gặp gỡ trong nửa năm trở lại đây. Kiểu hồi tưởng này khác hẳn so với ký ức rời rạc và trống rỗng của tôi hồi đánh mất trí nhớ mà như những tứ thơ hay, như những áng văn đẹp, bay lượn giữa trời xanh tươi cây lá, giữa âm áp bãi biển chiều hè.

- Tôi xin lỗi vì chuyện hôm trước! Mesmer lên tiếng. Vừa mới gặp lần đầu đã nói bao nhiêu chuyện đường đột!

- Tôi phát sốt vì sốc đấy! Chỉ vì mỗi chuyện đó thôi. Tôi cười.

- Thật thế ư?

- Thật thế mà!

- Xin lỗi cô!

- Nhưng là một cơn sốt vui! Từ khi thành người lớn, tôi hiếm có dịp nào sốt cao như

thế mà!

- Tại tôi hơi vội vàng, muốn nhanh chóng được cô cảm thông. Cô biết đấy, nếu hôm đó tôi không khéo, để cô không ưa nổi thì sẽ không có cơ hội cải thiện quan hệ với cả ba người nữa nên tôi hơi hấp tấp, đâm ra có phần khiếm nhã với cô. Mesmer nói với vẻ thành khẩn.

- Toàn những chuyện gan ruột, lại nói ra quá nhiều mà! Mì Sợi vô tư buông ra một lời nhận xét.

Phải nói là cô ấy lái xe rất giỏi, cái kiểu lái rất quyết đoán, đặc trưng của những người thi lấy bằng ở nước ngoài, nhưng vẻ thành thực của cô ấy khiến chúng tôi không hề lo lắng.

- Anh cả nghĩ quá đó thôi, Mesmer. Những chuyện trùng hợp tình cờ như thế, thi thoảng vẫn xảy ra kia mà! Mì Sợi thủng thẳng nói. Chỉ là tình cờ thôi! Anh không thấy chuyện của bọn mình cũng đã rất bình thường đó sao?

Một Mesmer nói với tôi những điều gây chấn động đến mức phát sốt đê rồi phải luôn miệng xin lỗi khi gặp lại, giờ chỉ biết ngồi im nghe Mi Sợi nói.

- Đúng đấy! Cũng tại tôi quá nhạy cảm đấy thôi!

- Em cũng vậy. Chị em ruột mà!

Tuy không phải đê an ủi, nhưng rõ ràng đó là những lời nói dối. Tất cả chúng tôi đều biết điều đó. Nhưng lúc này, chỉ cần nói ra điều đó thôi cũng đủ để những chuyện nặng nề trong quá khứ được gột sạch trong nắng hạ và tan theo từng ngọn sóng, hết như bàn tay của một ông vua trong câu chuyện thần thoại nọ, chạm vào bất cứ thứ gì là thứ đó biến thành vàng. Thậm chí, có cảm giác chính điều đang nói ra mới là sự thật. Rồi chúng tôi nhận ra mình đang nói những chuyện chẳng có ý nghĩa gì và cùng cười phá lên. Đúng là ngớ ngẩn! Nhưng... Ô hay! Tôi chợt nhận ra. Vậy là lại thế nữa rồi.

Tôi và em trai tôi lại bên nhau dưới ánh mặt trời rực rỡ, ở một nơi có biển. Những lúc như thế này, khi đã tách mình ra khỏi dòng chảy của thời gian và chỉ còn lại mình với biển, ngoảnh nhìn sang bên cạnh, tôi luôn thấy em tôi ở đó. Có lẽ, dù cách xa đến mấy, mỗi lần đến một nơi như thế này, đứng dưới bầu trời nóng như thiêu như đốt này, đầu óc trống rỗng một cách dễ chịu, với tiếng sóng biển và cát trắng, với mặt biển xanh thẳm, với những đám mây rực sáng giữa không trung, ngắm nhìn những sinh linh mà vòng đời không dài quá một ngày trên bãi biển chói chang đến độ ta thấy như chính mình cũng đang phát sáng, ta sẽ luôn nghĩ về người bên cạnh. Chúng tôi biết ở đây có biển, có trời và có cả dự cảm mãnh liệt của sự chia ly. Tuần sau, tuần sau nữa sẽ không thể có sự tụ họp này, và con đường của mỗi chúng tôi sẽ rẽ ra mỗi ngã, xa tít và thẳng tắp, hết như từng sợi vàng rút xuống từ những đám mây kia. Tất cả chúng tôi đều cảm thấy điều đó, trong mỗi khoảng lặng sau những tiếng cười rộ.

Chiều ập xuống, nhuộm xanh và đất

vàng lên vạn vật. Chúng tôi đã đi bộ khá xa dọc theo bãi biển. Đêm lặng lẽ đến, biến những chú chó chạy nhảy tung tăng trên bãi biển và những người đi ngược lại phía chúng tôi thành những bức tranh cắt bóng. Mesmer kể rằng mình đã nuôi một chú chó rất to hồi còn ở California. “Công nhận nó dễ thương thật,” Mì Sợi nói. Những lúc nói chuyện với Mesmer thế này, Mì Sợi có một vẻ lẳng lơ thật quyến rũ.

- Em thèm ăn đồ nướng quá! Em tôi nói.

- Đồ nướng ư? Tất cả đều ngon nhien.

- Ô kìa! Chị không nhớ à? Mình ăn món đó với mẹ ở quán Ito bữa trước đấy thôi! Có thịt này, sò này... thả vào chảo sắt nghe đánh “Xèo!” một cái ấy!

- Nhớ rồi! Có chảo sắt nhưng không phải món okonomiaki đúng không?

- Đúng món đó đấy! Hi... hi...

- Được thôi! Tối nay chúng ta sẽ ăn món đó! Mi Sợi nói.

Thế rồi, khi những dải sáng rực rỡ màu vàng cam phản chiếu trên những ô cửa sổ khách sạn tắt dần, bất chấp chúng tôi có muốn níu giữ đến mấy, tất cả đều bất giác buông một tiếng thở dài.

- Anh còn nhớ chứ? Trên bãi biển bên đó, bọn mình thường cùng chào tạm biệt như những lời cầu nguyện khi một ngày đang dần qua... Mi Sợi khẽ nói.

- Ừ!

Mesmer vừa thông thả bước đi, vừa khẽ gật đầu.

- Nhưng em không hề thấy buồn, vì nghĩ sau đó vẫn còn một đêm dài. Và em cứ thế mê mải chơi suốt đêm, mệt tới mức không còn biết đến buồn nữa, cho đến khi đổ huych xuống

giường. Thế mà sáng ra, thấy ánh mặt trời chiếu vào là em lại tỉnh dậy ngay. Vì vậy, thời khắc vầy chào một ngày đang đi qua đúng là chỉ có lúc này, bình yên như một khoảng lặng, và tất thảy đều làm cho ta luyện tiếc.

- Ủ!

Quán đồ nướng khá sang chúng tôi tìm được nằm trong một khách sạn lớn. Mesmer nói sẽ đãi tất cả chúng tôi để cảm ơn đã tổ chức cuộc gặp mặt này. Thế là cả nhóm bốn người trông chẳng giống ai, với giày dép ướm nhẹp dính đầy cát bắt đầu luôn tay xì xèo nướng đủ thứ. Đánh đổ canh ngao cũng cười, không biết người ngoài nhìn vào sẽ thấy chúng tôi thế nào nữa. Cuối bữa, nghe chuyện Robocop 3 của Mesmer, cả bọn lại cười ngặt nghẽo, đến nỗi Mì Sợi làm đổ cả lọ đựng xì dầu trên bàn. Đó là một buổi tối thật vui, dù có chuyện gì đi nữa.

Ngồi trong xe trên đường về, tất cả chúng tôi đều im lặng.

- Em ngủ đi!

Nghe Mì Sợi nói vậy, đang ngồi bên ghế lái, em tôi đáp:

- Không! Ngủ thì phí quá! Đến điểm dừng xe tiếp theo em sẽ uống cà phê.

Ngồi ở ghế sau, nghe mẩu hội thoại đó, cả tôi và Mesmer đều có một cảm giác thật ấm áp. Lâu lắm rồi, tôi mới lại thấy ấm áp dịu ngọt đến vậy và tự nhiên muốn cảm ơn những người vừa cho mình cảm giác ấy. Thế nên, khi một chiếc xe tải to đùng, sáng rực đèn màu trang trí, với dòng chữ “Sao băng” trên thùng xe chạy vượt chúng tôi với tiếng động cơ ầm ĩ, tôi đã lầm bầm “Cầu cho tất cả những người này sẽ không bao giờ phải buồn khổ!” Đêm vẫn khắc từng nhịp thời gian một cách không nương nhẹ và quang cảnh quen thuộc của Tokyo với những ánh đèn màu quảng cáo dần hiện ra. Xe của chúng tôi vẫn không hề giảm tốc độ, len lỏi qua những khúc cua khó trong lòng thành phố.

- Bao giờ anh đi? Mì Sợi bắt giác hỏi.

- Ngày kia! Mesmer trả lời.

- Em không còn giận anh chuyện bỏ em đâu nhé! Mì Sợi cười nói.

- Điều nào! Chính em bỏ anh thì có!

- Ai bỏ ai cũng thế thôi! Đằng nào thì cũng chia tay. Từ giờ, chúng ta sẽ là bạn nhé! Mì Sợi nói.

- Ừ! Mesmer khẽ đáp.

- Dù có làm việc gì như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có bạn bè là được. Mong muốn không phải xấu hổ với bạn bè luôn nâng bước ta!

- Ừ!

- Hôm nay thật là vui! Em tôi nói.

Chúng tôi chia tay nhau ở Shibuya.

- Em sẽ không bao giờ quên cảm giác không muốn rời xa này!

- Anh sẽ luôn đợi em ở California! Mesmer nói với em tôi. Khi lớn hơn sẽ không cần phải cố để ở lại trong nước nữa đâu!

- Vâng!

- Mọi người cũng đến nữa nhé! Nói rồi bóng Mesmer khuất dần vào đêm.

Dáng người liêu xiêu nhìn từ phía lưng mờ dần sau cửa soát vé. Lọ Lem đói khổ lang thang trong đêm chính là Mesmer chứ không phải ai khác, tôi nhủ thầm. Mì Sợi chờ chúng tôi về tận đầu phố rồi tươi cười vẫy tay tạm biệt. Tôi và em tôi cùng bước về nhà, nơi mẹ tôi và Mikiko đang đợi. Khi này tôi gọi điện từ ga, mẹ tôi bảo:

- Mẹ đang đợi đây! Hồi nãy, Mikiko mua về bao nhiêu là kẹo. Con không cần mua gì nữa đâu nhé!

Ngay lúc ấy, cả tâm trạng buồn rầu và nỗi nhớ biển trong tôi cùng vơi đi một lượng như nhau, dù cánh tay cháy nắng của tôi vẫn đang còn đau rát, dù cát trên bãi biển hồi chiều vẫn đang còn lạo xạo trong giày và dù mới đây thôi, chỉ cần nhắm mắt lại là khuôn mặt tươi cười của những con người đó vẫn còn hiện lên rõ mồn một cùng với tiếng sóng biển. Tự nhiên tôi cảm giác rất rõ mình trở lại làm một đứa trẻ. Tôi nhớ lại cái cảm giác thốn thức khi đến thăm nhà người bà con ở xa, ham chơi đến nỗi khóc văng lên trên tàu điện dọc đường về. Giây phút nhớ lại chuyện đó, tôi bỗng có một cảm giác thật ấm áp, hơn cả sự hồi tưởng mà tôi trải qua dạo nọ.

Đêm hôm Mesmer lên đường, tôi ở phòng Ryuchiro. Chẳng hiểu sao, tự nhiên hai chúng tôi lại bị hút vào bộ phim Cuốn theo chiều gió mà Ryuchiro tình cờ thuê về cốt chỉ để làm nhạc nền cho buổi tối hôm đó, đến nỗi bốn giờ

sáng mới đi ngủ. Nói rõ ra thì Ryuchiro ngủ trên giường, còn tôi trải đệm nằm dưới.

- Buồn ngủ nhỉ!

- Ừ, buồn ngủ thật! Nhưng tại sao bọn mình lại xem kỹ thế nhỉ? Em chưa xem bao giờ à?

- Đâu có! Em xem tới ba lần rồi!

- Thế hả?

- Buồn ngủ quá! Đến nỗi chẳng còn hứng làm chuyện đó nữa!

- Có lẽ đây chính là “tình yêu phi tình dục” chẳng?

- Không phải! “Vợ chồng già” chứ!

- Không dám đâu! Chẳng qua chỉ tại buồn ngủ thôi!

- Nhưng này anh, tại sao cả buổi tối nay lại là “Cuốn theo chiều gió” chứ nhỉ? Phim hay đến thế chẳng?

- Quả là xứng danh danh tác!

Đầu óc nặng trĩu vì buồn ngủ, chúng tôi còn cố đưa đẩy thêm mấy câu như thế rồi ngủ thiếp lúc nào không hay.

Và rồi, tôi thấy mình đang ở một nơi giống như đại sảnh ngập nắng của một khách sạn. Có thể trông thấy bầu trời xanh vợi qua lớp kính trong trên trần. Ánh mặt trời hào phóng chiếu qua đó xuống sảnh, khiến làn da trắng của những vị khách tóc vàng trở nên trong suốt. Đẹp quá, từ những lọn tóc vàng rung rinh đến bầu không khí xao động bởi những câu tiếng Anh nhẹ nhàng như những lời thì thầm hay một bản nhạc nhẹ, tôi lặng ngấm và thắm nhủ. Trong chiếc váy liền áo cổ rộng, tôi ngồi xuống một chiếc bàn đan bằng mây. Trên mặt bàn làm bằng kính có một bông hoa đỏ cắm trong một chiếc bình pha lê nhỏ. Cái gì sáng chói lên đàng

kia nhỉ? Tôi định thần nhìn kỹ thì hóa ra bên ngoài khoảng sân trời vuông vức như một miếng bánh cắt là biển. Mặt biển sáng trắng, chói chang đến mức nếu không nheo mắt nhìn sẽ không thể nhận ra. “Thật đáng thương. Đã nằm trong lòng bàn tay rồi lại bị lấy đi mất.” tự nhiên tôi có một tâm trạng như thế. Không hiểu sao tôi có cảm giác tâm trạng đó thật hợp với khung cảnh thanh tao của một buổi chiều dịu mát như thế này. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh. Từ phía trước mặt, tôi trông thấy một người đàn ông rậm nắng đang bước lại, dáng người cao lêu đêu và nét mặt trầm tư. “Mình biết người này mà...” ý nghĩ đó vừa thoáng qua trong đầu tôi thì dường như cùng lúc, anh ta mỉm cười và rào bước về phía tôi. Đó là Mesmer.

- Anh Mesmer! Đây là đâu? Tôi hỏi.

- Đây vừa là sân bay, vừa là California, vừa là nước ngoài theo hình dung trong đầu cô đấy! Ngồi xuống trước mặt tôi miệng vẫn mỉm cười, Mesmer đáp.

- Trông anh khỏe lên nhiều. Có lẽ đúng là anh không hợp với Nhật Bản thật!

- Chắc thế! Có lẽ không đủ năng đối với tôi! Mesmer vừa cười vừa đáp. Dù sao hôm đó cũng thật là vui. Cảm ơn cô rất nhiều!

Mấy đứa trẻ mặc đồ tắm đang chạy lao ra biển, đùa nghịch âm ỉ. Một chàng phục vụ mang theo một món đồ uống gì đó rất đẹp trên chiếc khay bạc đi ngang qua chỗ chúng tôi. Cả hai chúng tôi cùng im lặng hồi lâu ngắm nhìn biển. Mặt biển lóng lánh như dát bạc, như dát vàng, như từng khối ánh sáng kết tinh.

- Chuyện với Mì Sợi sao rồi? Tôi hỏi. Có muốn tôi nhắn gì với cô ấy không?

Mesmer khẽ lắc đầu.

- Không cần đâu. Chúng tôi đã rất vui vẻ. Mặc dù chuyện đã qua rồi nhưng phải thú thực, tôi vẫn rất yêu cô ấy, từ cái vẻ con trẻ đến

những nét tinh tế của cô ấy. Cho dù bây giờ cô ấy không còn là của tôi, dù thời gian có qua đi chẳng nữa, mỗi điều tuyệt vời tôi trải qua đều có hình bóng của cô ấy. Nếu đến một ngày nào đó, cô ấy cùng ai khác thì chỉ cần nghĩ đến ánh mắt của kẻ đó đang nhìn một nếp gấp trên chiếc váy cô ấy mặc thôi cũng đủ làm trái tim tôi đau đớn. Cô ấy là hoa, là hy vọng, là ánh sáng, yếu đuối nhất và cũng mạnh mẽ nhất nhưng sắp thuộc về người khác mất rồi. Tất cả. Từ khuôn mặt thiên thần say ngủ đến đôi bàn tay ấm nóng của cô ấy. Cứ nghĩ rằng một ngày nào đó, chắc chắn điều ấy sẽ xảy ra, tôi lại cảm thấy thật buồn thảm. Nhưng với tôi bây giờ, chính sự buồn thảm đó lại vang lên những âm thanh đẹp đẽ, dịu ngọt như một bản thánh ca, như chính vẻ đẹp và sự buồn bã của đời người mà dòng chảy của thời gian mang lại. Một vẻ đẹp tươi mới mà dù có buông tay ra, nó vẫn còn đó trong lòng bàn tay ta. Một thứ gì đó thật kỳ diệu và dường như không tồn tại trong cuộc đời này nhưng chính nó lại cho tôi sức mạnh, niềm an ủi, như một người bạn chân thành, để tôi có thể sống

tiếp.

- Vâng... Tôi khẽ đáp và nghĩ về Mi Sợi.

Trong hình dung của tôi, lúc nào Mi cũng ở trong căn phòng đó, mặc một chiếc váy dài và luôn tươi cười.

Mesmer khẽ nói.

- Buổi hôm đó thật vui. Cảm ơn cô, cảm ơn cô rất nhiều. Dù có đi đến đâu, tôi vẫn luôn yêu quý các bạn.

Đến đó thì tôi mở mắt ra. Căn phòng giữa đêm tối đen. À, vậy ra Mesmer vừa mới đến để tạm biệt tôi. Nghĩ đến đó, tôi bỗng thấy thật buồn. Rồi tôi nhớ lại giấc mơ vừa rồi, khắc ghi từng chi tiết, cất thật kỹ để lưu giữ mãi mãi. Nhưng không, không phải vậy. Nếu cố níu giữ có lẽ sẽ lại vượt mất, như biển trời, như khuôn mặt tươi cười của một người bạn đã đi xa, ta không được nắm quá chặt. Bất giác, tôi ngược

nhìn Ryuchiro thì thấy từ trên giường anh đang mở to mắt nhìn tôi tự lúc nào.

- Anh sao thế? Lúc này còn kêu buồn ngủ lắm cơ mà! Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Ủ, chẳng hiểu sao tự nhiên tỉnh ngủ! Em vừa có một giấc mơ rất đẹp phải không?

- Vâng! Nhưng sao anh biết? Khuôn mặt lúc ngủ của em đẹp lắm à?

Nghe tôi hỏi vaayjm Ryuchiro lắc đầu.

- Không ư? Hay em nói mê?

- Không phải! Không hiểu sao anh có cảm giác căn phòng tràn ngập ánh sáng nên tỉnh dậy. Trông thấy em đang say ngủ, anh ngấm kỹ một lát thì có cảm giác như đang nhìn thấy đại sảnh rất đẹp của một khách sạn lớn nằm bên bờ biển.

- Ôi... Anh đúng là siêu nhân! Tôi thốt

lên.

- Đâu có! Anh chỉ là nhà văn và một kẻ lập dị thôi!

- Đúng! Tôi đồng tình.

Thế rồi, chẳng nào cũng tỉnh mắt rồi nên tôi ăn một chút bánh với cà phê. Mãi cho đến khi ánh sáng mờ mờ hiện ra sau rèm cửa, cơn buồn ngủ lại ập đến, tôi mới đi ngủ lại. Và lần này là một giấc ngủ sâu như đáy vực, tuyệt nhiên không có mộng mị gì.

22. THIS USED TO BE MY PLAYGROUND

Một hôm, trong lúc đợi Ryuchiro về, rảnh rỗi ngồi xem tivi, tôi lấy giấy bút ra viết lại những sự kiện chính đã xảy ra gần đây.

- Cái chết của em gái

- Ngã chấn thương não phải phẫu thuật
- Rối loạn trí nhớ
- Em trai có khả năng siêu nhiên
- Thân thiết với Ryuchiro
- Đi Kochi
- Đi Saipan
- Quán nơi làm thêm đóng cửa
- Việc làm thêm mới
- Trí nhớ trở lại
- Em trai vào học nội trú
- Cô Junko bỏ đi
- Kết bạn với Mì Sợi và Mesmer

Viết thành chữ như thế này nhìn lại mới thấy thật kỳ lạ. Nếu đặt tờ giấy đó lên bàn thì chẳng qua chỉ là mẩu giấy vuông vắn, nếu có vo viên ném đi hay bay đâu mất thì cũng chẳng sao. Vậy mà sao tôi bỗng cảm thấy thật triu mến và có cảm giác nó như một cuốn phim tư liệu chứa đầy những sự kiện đã xảy ra bấy lâu nay, chợt ào ra, nhuộm đầy không gian xung quanh tôi. Trí óc tôi từ từ chuyển những thông tin trong mẩu giấy đó thành hình ảnh. Và tôi đã du hành giữa những hình ảnh ấy để bây giờ có mặt ở đây. Trước mặt tôi là một chiếc bàn trong nhà người bạn trai. Nhưng trong chuyến du hành này, ngay ngày mai thôi, nơi đây, biết đâu đấy, lại có thể trở thành ngôi nhà của kẻ thù. Ngay chính tờ giấy ghi lại lịch sử này của tôi cũng có thể mãi mãi rơi vào quên lãng. Biết đâu trên đường về, tôi có thể bị đụng xe và thế là chấm hết một đời người. Cả những người mãi đến lúc này tôi có thể dễ dàng gặp, dễ dàng nói chuyện cũng sẽ cứ thế tan vào vĩnh hằng, và bằng giờ này năm sau sẽ chẳng còn ai biết tôi ở đâu. Biết rõ đời là thế, vậy mà kể ra mọi người

cũng giỏi sống sót đấy chứ, tôi thầm nghĩ. Tất cả đều giỏi né tránh, giỏi đối đầu, giỏi khóc, giỏi cười, giỏi thù hận... không phải để cố tránh khỏi cái chết, mà để cố không sụp đổ vì cảm nhận mọi thứ quá rõ ràng. Nhẹ nhàng siết chặt những sợi dây mềm mại của ký ức, tôi lặng lẽ nhìn lên những tia sáng vàng rực, những vòm cây cả ngàn năm tuổi, để rồi thả hồn theo những rặng núi phản chiếu ánh hoàng hôn trải dài ra tới tận bóng những công trình đồ sộ mà người xưa đã dựng lên, tìm sự bình yên trong đó. Sớm mai ra, tôi muốn mình vẫn sẽ thức giấc ở đâu đó. Nhất định tôi sẽ sống tiếp, ở một bến bờ hạnh phúc nào đó, với một sức sống mới, với vẹn nguyên linh hồn của chính tôi trước khi bước vào giấc ngủ, sao cho ngay cả trong mơ, tôi cũng không mất đi những cảm xúc chân thực ấy. Tất cả những điều đó mới thật rắc rối khiến đã có lần tôi muốn chết, nhưng cũng chính những điều đó mới thật thú vị nên tôi vẫn muốn được tiếp tục sống. Điều đó giống hệt như những cảnh trong truyện tranh khi thiên thần và ác quỷ trong con người ta tranh đấu với nhau,

lôi kéo ta về hai phía và chính nhờ thế mà trọng lực còn giữ ta lại trên mặt đất này.

“Gửi các bạn,

Sau khi làm chuyện đó, nói thực, ngay cả việc liên lạc lại cũng khiến tôi thấy ngại ngùng, nhưng dù gì tôi vẫn muốn viết thư và thế là tôi cầm lấy bút.

Giờ đây, tôi đang ở chỗ mẹ tôi cùng với con gái tôi.

Số tiền tôi đã mượn của các bạn, chắc chắn tôi sẽ trả lại.

Những ngày sống cùng các bạn thật vui, nhưng biết bao lần, tôi đã tự hỏi lòng “Sống với người ngoài còn vui vẻ được đến vậy thì nếu sống với con gái ruột của mình sẽ còn vui đến đâu nhỉ?”

Đến khi chuyện đó trở thành hiện thực như lúc này mới thấy mọi thứ không phải lúc

nào cũng như mình mong muốn và đưa con gái xa mẹ lâu ngày cũng chưa thể cởi mở được ngay, tôi lại càng thấy nhớ Yoshio, nhớ Saku, nhớ cả Mikiko nữa.

Giá mà tôi có thể sống mãi trong ngôi nhà mà Yukiko trong vai ông chồng, còn tôi trong vai bà vợ thì tốt biết bao.

Để có thể dứt bỏ được mong muốn ấy, tôi chỉ còn một cách như vậy. Dù các bạn không hiểu cho tôi, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác, nhưng phải nói rằng, đó là một quyết định rất khó khăn của tôi.

Dù sao, tôi vẫn muốn cùng với mẹ và con gái mình xây dựng một cuộc sống vui vẻ như tôi đã từng có với các bạn.

Mong các bạn luôn hạnh phúc!

Hẹn gặp lại một ngày nào đó.

Chúc mọi người luôn khỏe mạnh và lớn

nhANH NHÉ!

Junko.”

Tôi vốn hiếm khi khóc trước mặt người khác, còn mẹ tôi là người khiến người khác chỉ có thể nghĩ rằng bà coi “Khóc là thiệt”. Vậy mà duy chỉ có bữa ấy là mẹ tôi đã khóc. Có lẽ đó chính là những giọt nước mắt của tình mẫu tử. “Bữa ấy” ở đây có nghĩa là ngày em tôi rời trường nội trú. Một buổi sáng mùa hè nóng hầm hập, tôi và mẹ cùng đi đón em tôi. Ngay ở quây lễ tân, một thầy giáo đã bảo với chúng tôi:

- Từ trước đến giờ hiếm có em nào hay xin ra ngoài như cháu nhà mình. Nhưng không có Yoshio, rồi đây chắc sẽ buồn lắm!

Trong lúc đó, em tôi thu dọn chỗ đồ đạc ít ỏi của nó rồi xách bằng một tay bước về phía chúng tôi. Một bé gái nhỏ nhắn nắm tay còn lại của nó, vừa bước đi vừa mỉm cười.

- Em đó trước đây chỉ nói chuyện với

mình Yoshio thôi đấy! Một cô giáo khác nói.

Nhưng không phải chỉ có mình cô bé đó, rất nhiều em khác cũng kéo nhau ra khỏi phòng để đến chào tạm biệt em tôi. Có em không nói chuyện, có em lớn tướng rồi mà vẫn phải đóng bím, có em rất nóng nảy với đôi mắt hằn học, có em gầy đến mức dị dạng, có em mập ú... tất cả, đứa khóc, đứa nhìn chăm chăm, đứa siết chặt tay em tôi... Chúng làm tất cả những gì có thể để thể hiện nỗi buồn của mình. Em tôi bị vây kín xung quanh và nhận được bao nhiêu là thư, tranh và những món đồ thủ công nho nhỏ. Nhưng thằng bé không khóc mà chỉ luôn miệng đáp lại:

- Tớ sẽ viết thư cho cậu!

- ...

- Nhớ đến chỗ tớ chơi nhé!

- ...

- Bữa tối bọn mình đi câu nhé!

Mẹ tôi nói đùa:

- Trông cứ như Đức Chúa Trời ấy!

Cảnh tượng đó mãi không kết thúc nên cuối cùng một thầy giáo từ trong lớp học phải gọi với ra:

- Đến giờ vào lớp rồi đó các em!

Vậy mà lũ trẻ vẫn chẳng chịu rời khỏi em tôi. Nhìn cảnh đó, tôi bỗng rơi nước mắt. Giây phút ấy, tôi cảm nhận thấy rõ ràng mình yêu quý em trai đến mức nào. Thế rồi, những chuyện đã xảy ra lâu nay bỗng ập về, bao quanh tôi như một bầu không khí. Và tất cả đều ngập tràn một thứ ánh sáng đặc biệt có tên gọi là em trai tôi, khiến tôi nhớ lại mọi chuyện một cách rõ ràng và da diết gấp hàng vạn lần so với kỷ niệm về những phong cảnh hay sự kiện đã qua. Chính điều đó đã làm tôi khóc. Cuối cùng, em tôi cũng bật khóc và chúng tôi bước vào thang máy khi

nó vẫn còn thút thít, còn đám bạn của nó tưởng như muốn theo mãi không rời.

- Con đã làm gì ở đó vậy? Truyền đạo ư? Mẹ tôi hỏi, mũi vẫn còn ngạt vì xúc động.

- Con chỉ kết bạn thôi, lần đầu tiên trong đời. Bọn con thân nhau như hành với kiệu ấy, giống hệt hồi ở Saipan. Con chưa bao giờ làm thế ở trường cũ! Em tôi đáp. Bọn con sẽ là bạn tốt của nhau mãi mãi, và con sẽ có thêm nhiều bạn nữa. Từ giờ trở đi sẽ là như thế!

- Phải đấy! Mẹ tôi nói. Bạn bè quan trọng lắm đó con!

Cả tôi và em tôi đều im lặng. Đến tận lúc này, tôi vẫn còn có thể hình dung rõ mồn một hình ảnh cô Junko cùng mẹ tôi trò chuyện trong phòng bếp giữa đêm khuya. Hầu như đêm nào cũng vậy, mỗi khi tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở đi dọc hành lang ra toa-lét, tôi đều thấy họ chuyện trò to nhỏ, chốc chốc lại cười khúc khích với nhau hệt như hai cô bạn học cấp ba.

“Saku thân mến,

Tự nhiên lại bày đặt thư từ thế này, kể cũng kỳ!

Cảm ơn câu chuyện hôm trước nhé!

Hôm đó quả thực là rất vui, đến mức mình thấy thật may mắn đã sống để được trải qua những giây phút đó.

Thành thực mà nói, mình đã từng cảm thấy có phần hãnh diện với việc lưu học ở Mỹ vì có khả năng đặc biệt. Tất nhiên cũng có chuyện này chuyện nọ nhưng có lẽ phải đến một nửa là sự hãnh diện. Rồi cảm giác ấy ít dần đi và ở đó, mình ngày càng cảm thấy khó khăn hơn. Lại thêm chuyện với Mesmer cũng không suôn sẻ (vì anh ấy chính là một phần của cái thế giới ấy) và cuối cùng, kể cả sau khi mình đã chia tay với Mesmer, quay về đây rồi, mình vẫn luôn tự hỏi, cuộc đời của mình có ý nghĩa gì? Mình đến nước Mỹ vì điều gì? Rồi ngày hôm ấy, bọn mình

đã ra biển.

Có biển lớn, có trời xanh, có nắng ấm, có người yêu cũ và những người bạn mới... và bọn mình đã rất vui vẻ bên nhau. Mình đã thực sự hiểu ra rằng chẳng có vấn đề gì ở bất kỳ đâu cả. Chỉ đơn giản là chúng ta đang sống. Lần đầu tiên trong đời, mình nghĩ như thế, rằng chẳng có sai sót gì cả.

Cảm ơn cậu.

Cuộc đời cứ như thế này, vui vẻ, bên những con người mình yêu mến, sải bước trên con đường hạnh phúc. Đẽ rồi một ngày, ta ngã xuống và chết. Và chuyện là như thế... Mình chỉ viết ra như thế, chẳng ám chỉ điều gì cả. Vậy thôi!

Nhưng mình nghĩ, như thế đã là quá đủ rồi!

Ngày hôm ấy... Lần đầu tiên trong đời mình...

Mong được cậu giúp đỡ từ nay về sau!

Kaname.”

- Nãy giờ cứ có cảm giác đã đến đây rồi, giờ mới nhớ ra! Tôi nói.

- Sao? Vẫn còn những chuyện em chưa nhớ ra hết à? Ryuchiro hỏi.

Quán cà phê hai chúng tôi ghé vào sau khi đi mua tủ sách cho Ryuchiro nằm trong một khu nhà kính. Mặt trời mùa hè đang trút nắng chói chang và ngồi bên có thể thấy rõ quần áo, tóc tai của khách bộ hành và những tán lá cây hai bên đường đang bay phấp phật trong gió. Khi nói chuyện với Ryuchiro đến đoạn em trai tôi cũng đã ra khỏi nhà trong một ngày nhiều nắng và gió thế này, có thêm bao nhiêu bạn mới, tìm lại được sự tự tin và trở về nhà thì đúng lúc ấy... Ô kìa! Lạ nhỉ! Tôi chợt có cảm giác mình đã từng đến quán này rồi. Một nửa không có

mái che... Nền bê-tông... Những chiếc bàn tròn... Mình đã đến đây với ai nhỉ?... Lâu lắm rồi... Tôi đã uống nước quả, còn người đó, giữa trưa mà lại gọi bia... Nghe tôi kể đến đó, Ryuchiro xịu mặt nói:

- Chắc là bạn trai cũ của em chứ gì?

- Có thể tại nơi này xa quá nên em quên mất mình đã từng đến đây chẳng? Dù sao cũng là lần đầu tiên em nhìn thấy ga này...

- Hay là... em nhìn thấy trên tạp chí rồi cứ nghĩ mình đã từng đến đây rồi? Chỗ này khá nổi tiếng và cũng có lâu rồi nên hay được đăng hình lắm.

- Nhớ ra rồi!

Từ ký ức mờ nhạt của tôi hiện dần lên hình ảnh một người đang ngồi uống bia. Tôi vắt óc cố nhớ lại và hình ảnh cuối cùng là một khuôn mặt tươi cười.

- Em đã đến đây với bố!
- Cụ thân sinh ra em á?
- Vâng! A... bây giờ thì nhớ rõ rồi!
- Lúc đó em khoảng bao nhiêu tuổi?
- Có lẽ khoảng mười tuổi...
- Vậy à...

Ryuchiro khẽ nheo mắt lại, như thể đang cố hình dung ra tôi lúc mười tuổi. Kể cũng lạ, không hiểu sao hôm đó lại chỉ có bố với tôi đến đây mà không có mẹ và Mayu! Phải rồi, tôi đã nhớ ra. Hôm đó, bố dẫn tôi theo ông đến một bệnh viện ở gần đây để lấy kết quả kiểm tra sức khỏe tổng hợp. Không biết trong lần kiểm tra đó, ông đã thấy lấp ló khuôn mặt thần chết qua một dấu hiệu nào chưa, như chứng cao huyết áp hoặc lao lực chẳng hạn, hay vẫn thấy mình là một người cha khỏe mạnh bên cô con gái nhỏ, và chiều hôm ấy vẫn là một buổi chiều bình yên,

tưởng như có thể kéo dài vô tận. Tôi sẽ không thể nào biết được điều đó. Tôi chỉ nhớ cũng từ dạo đó, bố tôi bắt đầu béo lên một cách không bình thường, còn công việc của ông cũng bận tui bụi, đến lúc lắm lúc ông phải ở lại công ty qua đêm... dẫu sao thì tôi vẫn nhớ trong buổi chiều hôm ấy, ông đã uống một hơi cạn một cốc thủy tinh lớn chứa thứ bia vàng óng một cách ngon lành. Còn tôi, phải rồi, dù vẫn còn là một đứa trẻ, trông thấy thế cũng phải nghĩ thầm, bia chắc là ngon lắm! Vâng, tôi đã nghĩ như thế, cũng chính tại quán này. Thế rồi... tôi có cảm giác mình vẫn còn có thể nhớ ra một điều gì đó, một điều gì đó rất quan trọng...

- Quán này chắc toàn các đôi thôi nhỉ! Bố tôi nói rồi bật cười. Bố con mình cũng là một đôi đấy!

Tôi, khi ấy vẫn còn là một đứa trẻ liền kêu toáng lên phản đối:

- Không đâu! Cặp đôi với bố mình á? Khiếp quá!

- Không tưởng tượng được nhỉ!

Bố tôi lim dim mắt (như thể ông đang cố hình dung ra tôi khi đã thành người lớn, giống hệt như Ryuchiro khi nãy nheo mắt lại như thể đang tưởng tượng ra tôi lúc mới mười tuổi).

Thực ra, bố đang cố mà vẫn chưa hình dung ra được khi con hoặc Mayu lớn lên, trở thành một trong số những nam thanh nữ tú đang ngồi đây, rồi kết hôn và sống với một anh chàng nào đó thì khi ấy, chứng kiến những chuyện đó, bố sẽ thế nào nhỉ...? bố tôi lăm băm như đang nói với chính mình.

Trông ông khi ấy như đang thấy một giấc mơ, lại cũng như đang rất buồn. Một nét mặt khác hẳn ngày thường. “Hãy nói cho con biết nhé!” tôi muốn nói vậy mà không thể nói nên lời, cứ định nói ra lại thấy cổ họng tắc nghẹn và lồng ngực như bị đá đè, không muốn khóc mà nước mắt cứ chực trào ra. “Hãy nói cho con biết nhé, khi bố chuẩn bị phải đi xa, khi

bố con mình phải rời xa nhau!” Bố tôi nói tiếp, như thể đang trả lời tôi:

- Mà biết đâu khi ấy, bố cũng không còn trên đời này nữa!

- Con không thích nghe bố nói thế đâu! Bố này! Mua cho con búp bê ở chỗ lúc nãy đi! Tôi vùi vĩnh.

Thực ra tôi đâu có muốn búp bê. Tôi chỉ muốn lảng sang chuyện khác, chỉ muốn chấm dứt những suy nghĩ đáng sợ đó mà thôi.

- Biết làm sao được! Mặt đỏ gay, bố tôi nói và đứng lên. Mayu cũng mè nheo lắm nên phải mua cho cả em con nữa đấy!

Tôi cảm thấy lòng đầy hoài niệm nên bảo sẽ đãi một châu bia và gọi hai vai.

- Anh sẽ lại viết tiểu thuyết! Ngay sau đó Ryuchiro nói với tôi.

- Sao? Anh lại ra nước ngoài tìm tư liệu à? Tôi hỏi. Nếu thế thì cho em mượn lại phòng!

- Em sao thế? Anh có đi đâu đâu!

- Anh định viết trong nước ư? Tiểu thuyết gì vậy? Có bán được không nhỉ? Anh sẽ mua gì tặng em chứ? Tôi hỏi một tràng.

- Ừm... không biết sẽ ra sao nữa...
Ryuchiro đáp.

Những cốc thủy tinh lớn chứa thứ bia vàng óng lại được mang tới, vẫn như xưa. Chúng tôi cụng ly. Nắng rải đều khắp trong quán, trên con đường phía ngoài và trên những tán lá cây. Bàn, ghế, cốc, đĩa, khay đựng... tất cả đều sáng lấp lánh.

- Anh sẽ trả tiền làm mẫu!

- Cho em ư?

- Ủ! Đó sẽ là câu chuyện về một cô gái đánh mất và sau đó tìm được trí nhớ!

- Thế thì không ai mua đâu!

- Cũng không hoàn toàn giống em đâu! Anh chỉ nhìn em rồi nghĩ ra mà viết thôi. Hôm nọ qua chỗ anh, lúc về em để quên một mẫu giấy trên đó ghi lại những chuyện đã xảy đến với em trong những năm qua, nhớ không? Đọc thử, anh mới nhận ra là có viết ra mới thấy bao nhiêu chuyện đã xảy đến. Anh ngạc nhiên và nghĩ không biết từ đó mình có viết được gì không!

- Tên truyện sẽ là gì? Chuyện một cô gái đẹp chẳng? Tôi hỏi đùa.

Nhưng Ryuchiro không để ý đến câu đùa đó và đáp:

- Sẽ là Amrita!

- Thế thì không ai mua đâu! Tôi nói.

- Chẳng biết thế nào nhỉ!

- Em đùa đấy! Thế “Amrita” nghĩa là gì?

- Nghĩa là thứ nước mà thần linh dùng để uống, người ta vẫn hay gọi là “Cam lộ” đó! Ý là mỗi ngày sống trên đời cũng giống như từng giọt nước ta uống vậy. Bản thân anh cũng nghĩ như thế, ở một góc độ nào đó! Cũng chẳng biết tại sao nữa! Tự nhiên anh nghĩ đến chuyện đó thôi. Một chủ đề hay đấy chứ? Dù có thế sẽ không bán chạy!

- Không sao đâu anh! Lỡ có gì đi nữa, em vẫn có thể kiếm tiền bằng công việc ở tiệm bánh mì mà!

Sống như uống lấy từng giọt... Có lần ở đâu đó, mình đã nghe ai nói điều này, tôi nghĩ thầm, một ai đó thật xinh đẹp, với khuôn mặt thuần khiết, hồn hậu, có giọng nói ngọt ngào, giữa một không gian tươi sáng, ở nơi khởi đầu

nguồn của mọi thứ, nhưng giờ đã không còn nữa. Tôi yêu con người đó và muốn được gặp lại biết bao. Chính là nó...

“Gửi Sakumi,

Cậu khỏe không? Saseko này vẫn khỏe.

Bữa trước lâu lắm mới gọi điện cho bọn tớ, thế mà chỉ hỏi mỗi chuyện cuộn băng kỳ lạ của ai đó gửi, làm tớ và Kozumi chung hứng nên bàn nhau cùng kiếm một cuộn băng nào đó là lạ gửi trêu cậu một trận. Bọn tớ xới tung cả nhà lên, lôi băng đĩa cũ ra nghe, và thế là biến thành một liên hoan nhạc cũ đấy! Cậu tính sao nào?

Cuối cùng, chẳng tìm thấy bài nào ưng ý, hai đứa bọn tớ cứ mãi mê nghe hết bài này đến bài khác, hết nghe lại hát, hết hát lại nhảy, cứ thế đến tận sáng, chẳng ngủ nghê gì cả.

Đến sáng, hai đứa lại đi dạo trên bãi biển.

Biển xanh đến vô cùng, còn da trời tím ngắt. Tít phía xa là một dải hồng. Từ hướng đó, một vàng sáng rực rỡ sắp xuất hiện và một ngày mới sẽ bắt đầu. Để ngày hôm qua sẽ ra đi mãi mãi. Hồi hai cậu còn ở đây, phải rồi, cả chú nhóc em cậu nữa, bọn mình vẫn thường vui chơi thể này thâu đêm còn gì! Tớ thấy nhớ các cậu quá!

Nhớ Sakumi! Nhớ Ryuchiro!

Lúc các cậu về, thú thực, tớ đã rất muốn nói với các cậu rằng đừng đi, hãy đến sống ở đây, và bọn mình sẽ vui chơi với nhau mãi mãi.

Cậu biết đấy, vui đến thế kia mà!

Chỉ cần ở bên cậu, ngày nào tớ cũng thấy háo hức, và một ngày bình thường cũng mang đầy hương sắc. Đến mức tớ đã rất muốn nghe các cậu nói sẽ ở lại mãi mãi, dù chỉ là nói dối thôi cũng được.

Nhưng các cậu còn quá trẻ để trải nghiệm những cay đắng và già đi trước tuổi để rồi cuối cùng quyết định dừng bước ở nơi này như bọn tớ phải không?

Giống như trong một giấc mơ, ở đây không có thời gian.

Chẳng có gì khiến tớ và Kozumi cảm thấy khó sống tiếp cả.

Và ở đây cũng lại có tất cả, thời gian, không gian, ma, người đang sống, người đã chết, người mới chết, người đã chết từ lâu, người Nhật, người ngoại quốc... Có cả biển, cả phố xá, cả karaoke, cả núi rừng, cả những bài hát, cả bánh sandwich. Một giấc mơ. Trong mơ, nếu ta thèm ăn bánh ngọt thì “Bụp!” một cái, bánh ngọt đã hiện ra, vừa mới nghĩ thầm “Nhớ mẹ quá!” thì mẹ đã ở ngay trước mặt rồi, đúng không? Ở đây cũng vậy. Cuộc sống nơi đây là thế.

Bọn tớ đã gặp quá nhiều chuyện và trải

đời gặp mấy người khác rồi nên đã quyết định ở lại đây nghỉ ngơi. Bọn tớ ở đây và luôn chào đón cậu, một cách nồng nhiệt. Sẽ luôn là như thế.

Chắc cậu sẽ hỏi sao tự nhiên tớ lại viết thư cho cậu!

Đó là vì sáng nay tớ nhìn thấy một cô gái rất đẹp nhất sò ngoài bãi biển.

Vì chưa bao giờ thấy cô ấy trước đây nên cả tớ và Kozumi đều im lặng, vừa đi vừa nhìn cô ấy. Hai bím tóc tết ba buông xuống hai vai và dù không trang điểm, trông cô ấy cũng rất xinh. Làn da trắng trẻo như trong suốt, đôi mắt to, nhìn thẳng về phía bọn tớ và cười. Bọn tớ cười đáp lại và đi ngang qua chỗ cô ấy trên bãi biển ló rạng ánh bình minh, nhưng đến khi ngoái lại nhìn thì không thấy đâu nữa.

Chuyện như thế vẫn thường xảy ra ở đây.

Đó chính là em gái cậu, Sakumi ạ. Kozumi nói vậy. Anh ấy bảo rằng tại bọn mình nhớ cậu quá nên cô ấy ghé thăm bọn mình một lát.

Tớ nghĩ có thể đúng như vậy.

Khoan nói hay dở, nơi đây là một nơi như vậy đấy! Rất gần với chốn gọi là Niết Bàn.

Sakumi nghĩa là gì nhỉ? Tớ cứ nghĩ mãi.

Là sự sống ư? Hay là sinh vật sống?

Lúc nào tớ cũng háo hức khi nghĩ không biết bây giờ cậu đang nghĩ gì, cậu đã nghĩ gì, cậu sẽ hành động như thế nào, sẽ làm hỏng việc rồi nổi cáu ra sao... Tớ chịu không đoán được. Nhưng tớ có cảm giác ở một nơi nào đó, cậu biết mọi chuyện xung quanh, và vì thế mà cậu đang sống!

Những buổi chiều mơ màng ngủ, tớ vẫn thường nghĩ ngay cả chuyện cậu đến đây có lẽ

cũng là một giấc mơ... Rồi tớ choàng tỉnh dậy, tấm rèm cửa vẫn đang lay động, ngoài cửa sổ là biển và ngập tràn ánh sáng...

Mình mơ chẳng? Mình đã làm bao nhiêu chuyện cùng cô ấy, cười vang cả biển đêm và ôm chầm lấy nhau, ngủ khò khò bên nhau trên bãi biển chiều... Tất cả là thực? Hay chỉ là mơ? Có lẽ đó là giấc mơ đẹp nhất... Tớ nghĩ vậy.

Rồi tớ nhắm mắt lại và nhớ lại nụ cười của cậu, một nụ cười mạnh mẽ, lan tỏa ra xung quanh, chiếc răng khểnh trắng muốt, đường chân mày hình vành trăng, đôi mắt nâu lấp lánh, đôi chân dài thẳng tắp, đôi tay cứng cáp đến bất ngờ, chiếc nhẫn đầy cá tính, rồi đến khuôn mặt nhìn nghiêng nghiêm nghị, tấm lưng thẳng... Tớ nhớ lại tất cả. Muốn gặp cậu quá!

Mỗi khoảnh khắc như từng giọt nước, đều quý giá và nói lên bao điều.

Ánh mặt trời, làn nước, tất cả đều nói

với ta rằng ngày hôm nay chỉ có một lần và có biết bao điều trong đó, cho dù ta chỉ im lặng bước đi.

Nói ra chuyện này kể cũng lạ. Có lẽ chỉ đơn giản là tớ đang cảm ơn cậu.

Tớ vốn không mê rock nặng đến nỗi ngày nào cũng nghe nhưng cả đêm qua đã thức và tìm được một bản nhạc cũ, một bài hát rất hay cho cậu. Tớ sẽ đi ngủ sau khi thu vào băng, cho vào phong bì và dùng bút.

Vì tớ không thể diễn tả tất cả chỉ bằng ngôn từ của tớ.

Saseko.”

Một chiều trời trong, tôi thấy có bưu phẩm gửi cho tôi trong thùng thư gỉ sét. Bên trong là một bức thư rất đẹp và một cuộn băng. Mùi hương của một căn phòng ngập nắng chứa bên trong phong bì khiến tôi xao xuyến. Tôi bật thử băng và không gian tràn ngập một giai điệu

thật đẹp. Lời bài hát như sau

“Em rất xa, mà sao gần đến thế.

Anh luôn cảm thấy ánh mắt em.

Anh bỏ giấc mơ của anh vào trong
phong bì,

Rồi có lẽ, những lời của anh sẽ bay
trong không gian bảy ngày ròng

Từ bến bờ đó, anh đang vẫy gọi em.

Vẫy gọi em, gửi đến em. Tình yêu từ
phương Đông.

Hãy chấp cánh cho trái tim anh.”

Giây phút đó, thời gian lặng lẽ dừng
bước, rồi, với một tốc độ và sức mạnh mãnh liệt,
đưa tôi đến với hoàng hôn Saipan. Giọng nói
của Saseko, cử chỉ của cô ấy, thân hình thon thả
giữa ráng chiều, chỉ còn những hình ảnh đó cùng

với tiếng nhạc chảy vào thế giới của tôi, mãi không thôi.

Ôn huệ trong từng khoảnh khắc sống làm người. Những giọt mưa lành tràn đầy ánh sáng. Tất cả những điều này chắc chắn đã từng có trước đây, và cũng sẽ có từ nay về sau nữa. Đó không phải là ký ức hay tương lai mà là một thứ giống như một giấc mơ xa của nhân tố di truyền. Một thứ gì đó sáng láng, luôn có ở đó nhưng hiếm khi ta chạm tới được. Đôi lúc, tôi vẫn cảm thấy mình được nó bao bọc. Từ phải sang trái, từ đạo đó đến nay. Bầu dưỡng khí ngọt ngào như một dòng suối chảy mà càng dùng càng không bao giờ cạn. Giống như một vị thần trong truyền thuyết có thể dễ dàng lấy được ngọc quý từ trên trời, tôi luôn cảm thấy thân thể mình đã được trang bị một cái gì đó để có thể làm được điều tương tự.

Cú ngã chấn thương não đó, hóa ra lại là một điều hay.

Cứ cho là như vậy!

Lời kết

Không có gì thay đổi

- Bây giờ nhớ lại hồi đầu óc em có vấn đề...

Lâu lắm mới lại có một buổi tối như hôm ấy, mẹ tôi hẹn đi chơi với bạn trai, ở nhà chỉ còn hai chị em ăn tối với nhau. Sau khi ăn xong món udon hầm tương tôi nấu, trong lúc uống trà và rau rầu chén khoai tây chiên, em tôi đột nhiên nói như vậy.

- ... được chị đưa đi Kochi, rồi Saipan, em cảm thấy thật là... biết nói thế nào nhỉ... hạnh phúc!

- Thôi đi! Chị không muốn nghe em nói vậy đâu!

Tôi nói với thằng bé mình đã phải lo

lắng cho nó đến thế nào, nhưng thực ra, tôi rất hiểu điều nó muốn nói. Giờ nhớ lại những chuyện đó, tôi có cảm giác trong những ngày tháng ấy, thời gian như trôi nhanh hơn vì quá nhiều chuyện đã xảy ra. Mặc dù vậy, tôi đã không hề cảm thấy bối rối. Những con người tôi đã quen biết hoặc đã cùng tôi trải qua quãng thời gian ấy, những nơi tôi đã đến... tất cả đều quá ấn tượng, đến mức thậm chí tôi nghĩ rằng đó chính là tuổi thanh xuân đến muộn của tôi (còn đối với em trai tôi lại là quá sớm).

- Nhưng đúng là em nghĩ thế mà! Ngày nào cũng đầy ý nghĩa! Em tôi nói.

- Thế bây giờ thì sao? Tôi hỏi.

Ngay sau khi vào cấp hai, không hiểu sao em trai tôi tự nhiên lại say mê bóng bàn và suốt ngày bận rộn với những hoạt động của câu lạc bộ, còn những biểu hiện của khả năng đặc biệt trước đây của nó cứ dần mất đi. Ngay cả hình thể của nó cũng thay đổi, nhìn là biết ngay dân chơi thể thao. Có lúc, tôi đã phì cười khi

nghĩ giờ thẳng bé chẳng khác gì một ví dụ minh họa cho sách giáo dục thể chất, phát triển nhờ luyện tập thể thao, nhưng quả thật, các cơ chế hoạt động của cơ thể con người kể ra cũng không phức tạp đến vậy. Điều duy nhất làm cho nó trở nên phức tạp chính là do tinh thần và thể xác hoạt động không đồng bộ với nhau và tinh thần quá rời xa thể xác. Khi đó, người ta sẽ nhìn thấy một lỗ đen nào đó và trong đó có cả những thứ tuyệt đẹp và cả bóng tối đáng sợ. Tôi nghĩ rằng, tận mắt chứng kiến cái lỗ đen đó là một trải nghiệm, không hạnh phúc, cũng không bất hạnh, song thường thì kỷ niệm về nó sẽ cho người ta cảm giác hạnh phúc.

- Có lẽ bây giờ em không còn phải suy nghĩ nhiều như hồi đó. Chị biết không, thực ra hồi đó đầu em lúc nào cũng nóng ran lên đấy! Em tôi nói.

Tôi hiểu rõ điều đó, vì chính đầu tôi cũng nóng vì những lý do khác. Đó là vì chúng tôi đã phải rất gắng sức để tự bảo vệ bản thân mình, nhưng đến giờ, mỗi khi hình dung lại

chúng tôi hồi ấy, tôi lại thấy vui vui. Điều đó giống hệt như cái cảm giác đang ngắm nhìn đám thanh niên trong một tối mùa đông lạnh giá, gò má ửng hồng bên lò sưởi, vừa nghe nhạc, vừa ăn đồ ngọt, vừa uống rượu và cười đùa rộn rã, trò chuyện suốt đêm thâu. Để rồi cái nhóm ồn ào ấy cũng sẽ có ngày kẻ ngược người xuôi, và sau này mỗi lần nhớ lại khung cảnh đó, lại cảm thấy đôi chút âm lòng.

Tôi đã nghỉ việc ở tiệm bánh mì nhưng ông chủ người Pháp rất quý tôi nên sau đó thỉnh thoảng tôi vẫn qua chơi, làm đỡ những việc vặt hoặc mua bánh. Một lần, ông ấy mời tôi sang Pháp và tôi đến biệt thự của ông ở Nice. Đó là một nơi tuyệt vời, thanh bình và thôn dã, và biển thì đúng là biển của châu Âu mà ta thường thấy qua phim ảnh. Mây trời, phố xá đều tràn đầy sức sống, rất nhiều chó và nhiều cặp vợ chồng già, còn viện bảo tàng Matisse (Henri Matisse: 1869 - 1954) ở gần Nice thì miễn phí vào cửa và rất vắng. Một nơi tuyệt vời, miễn phí mà lại vắng! Ở Tokyo thì không thể có chuyện như thế. Tôi say sưa ngắm bao nhiêu sắc màu tràn ngập

trong không gian tĩnh lặng đó và tưởng như từng mảnh hồn Matisse đã vĩnh viễn nhập vào linh hồn và thể xác tôi.

Rồi ông chủ quán Belize trở về và lần này mở một quán có tên là Reggae Bar Belize ở một chỗ mới. Khác với trước đây, quán mới chỉ suốt ngày bật nhạc reggae chứ không tùy hứng theo tâm trạng của chủ quán như trước đây nữa. Khi sở thích của ông ấy thay đổi, có lẽ mọi thứ cũng sẽ thay đổi theo, nhưng tôi cố để không nghĩ về điều ấy. Tôi cũng tham gia tích cực trong vai trò “khai quốc công thần” và đã bỏ ra khá nhiều tâm sức, từ trang trí nội thất đến nội dung thực đơn. Vốn chẳng ưa gì thể loại reggae, cũng chưa đi Jamaica bao giờ, nhưng sau vụ đó, tôi đâm ra rành cả hai thứ đó. Thú thực, tôi cũng phục mình đã có thể tự học như thế, nhưng trong quán lúc nào cũng đầy những chàng Jamaica nửa mùa, trung tuổi có, choai choai cũng có, có người đáng nể, cũng có kẻ không, lại suốt ngày nói Ganja (một loại Tàì mà theo tiếng Jamaica) và nhất là đang lúc đáng ra phải ăn món kiritanpo (một món ăn truyền thống

của tỉnh Akita, Nhật Bản - ND) thì lại đi nấu món nam Mỹ, tất cả những cái đó làm tôi phát ngáy và đã định nghỉ làm ở đó. Nhưng rồi một hôm đã có một chuyện khá thú vị. Hôm đó, tôi vừa mới lên taxi thì tài xế, một người đàn ông trung tuổi, tóc rẽ ngôi bảy-ba, khuôn mặt rõ ràng là người Nhật, trong bộ đồng phục sơ mi trắng và quần xám, liền bắt đầu nói về nhạc reggae:

- Cô biết không, niềm tự hào của tôi là đã từng chở Aswad (ban nhạc reggae của Anh, nổi tiếng suốt từ thập niên 70 đến thập niên 90 - ND) đấy!

Nghe vậy, tôi nói, thoáng chút mỉa mai:

- Bác khéo phân biệt Aswad với những người ngoại quốc khác giống họ nhỉ!

Không ngờ, ông ấy trả lời rất rành rọt:

- Thì khi ấy, tôi biết họ đến Reggae Sunsplash (tên một festival nhạc reggae - ND) cùng Janet Kay (tên một nữ ca sĩ nhạc reggae

nổi tiếng - ND) mà!

Sau đó, ông ấy say sưa nói với tôi rằng Bob Marley (tên thật là Robert Nesta Marley, nhà soạn nhạc, nhạc công reggae người Jamaica, sinh ngày 6 tháng Hai năm 1945, mất ngày 11 tháng Năm năm 1981) tuyệt vời ra sao và ông ấy yêu nhạc reggae đến mức nào. Tới khi xuống xe, tôi đã hết hăng ý định nghỉ việc ở quán. Và tôi cứ tự nhủ rằng, biết đâu đó chính là một thiên sứ do vị thần Reggae sai xuống gặp tôi.

Tôi vẫn tiếp tục quan hệ với Ryuchiro và gần như sống hăng cùng anh ấy. Cuốn tiểu thuyết lại bán được kha khá và chúng tôi đã dùng tiền đó để đi chơi Saipan. Đôi vợ chồng trẻ ẩn cư đó vẫn khỏe. Và vẫn như trước đây, trên nét mặt họ là vẻ mệt mỏi rất riêng của những người sống ở nước ngoài. Riêng tôi coi đó là một nét quyến rũ và tuy không biết nắng gió, phong cảnh hay bóng đêm đã tạo nên điều đó, tôi vẫn luôn nghĩ rằng nhất định họ đang sống trong một trục thời gian và bằng một tư

duy khác hẳn với cuộc sống ở Nhật Bản.

Ryuchiro ngoại tình khoảng một năm trước. Lần đó, thấy anh ra nước ngoài lâu lâu không về, hóa ra là sống ở Tây Ban Nha cùng một phụ nữ định cư bên đó. Tôi biết chuyện đó cũng chính là do cô ta gọi điện cho tôi. Khi Ryuchiro gọi điện cho tôi sau đó, nghe tôi nói cô ta đã điện thoại cho tôi, anh chỉ im lặng và cúp máy. Một tuần sau, anh về nước. Lúc đó tôi đang dọn đồ ra khỏi phòng sau khi đã suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều và thực sự ngạc nhiên không hiểu tại sao anh lại về.

- Em từ bỏ dễ dàng vậy sao? Ryuchiro cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Sau đó, anh còn cố biện bạch lảng nhách với tôi:

- Tính anh vốn dễ rung động trước những khuôn mặt giống như thiên sứ hơn là kiểu lạnh lùng của em mà!

Điều đó gợi nhớ lại Mayu và khiến tôi thực sự buồn. Sau đó, Ryuchiro nói thêm:

- Ở bên một người không thể đoán trước được như em luôn rất thú vị nên anh đã trở về ngay để em không cảm thấy khó chịu!

Thú thực, tôi cũng không cho rằng thành thực theo cách ấy có gì thú vị hay nam tính cả, nhưng lại nghĩ, sống với con người này, mình sẽ không bao giờ cảm thấy chán và đã quyết định nối lại quan hệ. Song có điều lạ là, dù khi đó tôi đã nghĩ như thế, mọi chuyện không dừng ở đó. Hai tuần sau, khi đang bước đi trong đám đông trước cửa ga, tôi tình cờ nhìn trông thấy một hiệu bán hoa. Trước cửa hiệu bày rất nhiều những đóa hoa thuộc một giống nước ngoài nhỏ tí xíu. Phố chiều, trong các hiệu thuốc, cửa hàng rau quả, cửa hàng thịt quanh đó đầy các bà nội trợ cùng đám học sinh cấp ba sau giờ tan trường. Từ trong các cửa hiệu đó, ánh đèn hắt ra sáng cả mặt phố. Tôi bỗng nhủ thầm, không biết đến bao giờ mình mới lại có thể cảm thấy nhẹ nhõm để bước đi giữa một buổi chiều tà mà

xung quanh ai cũng hồi hải hướng về một chốn riêng của mình, mua một bó hoa mang về phòng Ryuchiro, loay hoay cắm vào lọ và cùng anh ngắm nghía, sau đó cùng nhau ăn một món gì đó thật ngon rồi nhàn nhã nằm xem tivi, làm ấm áp không khí của buổi tối bằng những câu chuyện nhỏ. Nghĩ đến đó tôi bỗng cảm thấy buồn vô tận và bật khóc. Chắc chắn là mỗi con người đều có một cái gì đó nhỏ bé, yếu đuối và run rẩy trong sâu thẳm tâm hồn, và thi thoảng, chúng ta nên khóc để nó được vỗ về, an ủi. Khi tôi nói với Ryuchiro điều đó, anh tỏ ra hối tiếc và im lặng. Khi ấy, nhìn ra con đường tối ngoài cửa sổ, tôi nghĩ thầm, biết đâu một lúc nào đó, tôi sẽ muốn đi trên con đường này tới bất kỳ nơi đâu với một ai đó và vì vậy, đâu cần anh phải hối tiếc. Nhưng thôi, dù sao anh cũng đã hối tiếc về chuyện đó đến mức nhận rửa chén bát cho tôi rồi nên tôi quyết định im lặng. Và cứ thế, dù cho có chuyện gì xảy ra, cuộc sống của tôi vẫn không có gì thay đổi và chỉ trôi đi mãi, không ngừng.